

ஸ்ரீமதி மைதிலி

'லக்ஷ்மி'

ஸ்ரீமதி
மைதிலி

சென்னை

நூல் விவரப்பட்டியல்

நூலின் பெயர் : ஸ்ரீமதி மைதிலி

நூலாசிரியர் : லக்ஷ்மி

மொழி : தமிழ்

வெளியீடு : பூங்கொடி பதிப்பகம்

14, சித்திரைக்குளம் மேற்கு தெரு,
மயிலாப்பூர், சென்னை - 600 004

நூல் உரிமை : டாக்டர் கே. மகேஸ்வரன்

பதிப்பு ஆண்டு : மூன்றாம் பதிப்பு : ஆகஸ்ட் 1983

நான்காம் பதிப்பு : ஜூலை 1986

ஐந்தாம் பதிப்பு : ஜூலை 1991

ஆறாம் பதிப்பு : ஏப்ரல் 1994

ஏழாம் பதிப்பு : ஏப்ரல் 2000

பக்கங்கள் : 432

நூல் அளவு : 18.5 x 12.5 செ.மீ.

எழுத்து : 11 புள்ளிகள்

தாள் : 10.7 கி.கி. வெள்ளைத்தாள்

பைண்டிங் : கார்டு போர்டு

ஒளி அச்சுக் கோவை : அமராவதி

மேற்கு மாம்பலம்,

சென்னை - 600 033

பேஜர் : 9632711847

அச்சிட் டோர் : நடராஜ் ஆப்செட் பிரஸ்,

சென்னை - 600 005

விலை : ரூ. 95-00

பதிப்புரை

புகழைக் காக்க விரும்பும் மனைவி
இல்லாதவர்க்கு இகழ்ந்து பேசும் பகைவர்
முன் காளைபோல் நடக்கும் பெருமித நடை
இல்லை என்ற வள்ளுவப் பெருந்தகையின்
கூற்றை,

“புகழ்புரிந்த இல்லிலோர்க்கு இல்லை
இகழ்வார் முன்
ஏறுபோல் வீடு நடை”

- என்ற ஈரடிக் குறள் நமக்கு
உணர்த்துகிறது.

வீணர்களின் வம்பால் வளமான
வாழ்விலிருந்து வறுமைச் சுழலுக்குள்
தள்ளப்பட்டு, அதிலிருந்து தத்தளித்துத்
தடுமாறி தன் கணவன் நீலகண்டனுடன்
நீந்திக் கரையேறும் மைதிலி தன்னைத்

துச்சமாக எண்ணித் தூற்றியவர்களே துதிபாடி 'ஸ்ரீமதி மைதிலி' என்று தன்னைத் துதிக்கும் அளவிற்குப் புகழேணியில் ஏறி நிற்பதோடு, தன்கணவனும் தலை நிமிர்ந்து நடக்கத் துணை நிற்கிறாள் - மேற்கண்ட வள்ளுவப் பெருந்தகையின் வாக்குக்கு விளக்கமாக.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே 'ஆனந்த விகடன்'ல் வெளிவந்து, ஆயிரமாயிரம் அன்பு உள்ளங்களைக் கொள்ளை கொண்ட இந்த நாவலை உங்கள் கரங்களில் தவழவிடுவதில் பெருமை கொள்கிறோம்.

இந்நூலை வெளியிட அனுமதி அளித்த டாக்டர் கே. மகேஸ்வரன் அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றி.

வே. சுப்பையா
பூங்கொடி பதிப்பகம்.

ஸ்ரீமதி மைதிலி

உக்கிராண அறையைப் பத்திரமாகப் பூட்டி, சாவிக் கொத்தை இடையில் சொருகிக் கொண்டு மைதிலி உள்ளே செல்லத் திரும்பினாள்.

"அம்மா! 'லாண்டரி'ப் பையன் சலவை கொண்டு வந்திருக்கிறான்!" என்று குரல் கொடுத்தான் வேலைக்காரச் சிறுவன் அண்ணாமலை.

"மைதிலி! இன்னும் காப்பி தயாராகவில்லையா? எனக்கு அவசரமாக வெளியே போகணும்னு சொன்னேனே?" என்று நீலகண்டனின் கம்பீரமான குரல் மாடி வராந்தாவினின்று எழுந்தது.

"அம்மா குழந்தை, மைதிலி சமையல் விவரம் ஒண்ணுமே சொல்லலியே? இந்த வீட்டிலே ஒத்தருக்குப் பிடிச்சது ஒத்தருக்குப் பிடிக்காதே? நீ கொஞ்சம் சொல்லி விட்டுப் போனா, நான் மளமளன்னு என் காரியத்தைக் கவனிப்பேன்" என்று ஹீனஸ்வரத்தில் முனகிய வண்ணம் சமையற் கட்டிலிருந்து வந்தார் சாம்பு.

"மைதிலி அம்மா! என் சிலேட் பென்ஸில் உடைஞ்சு போச்சு. வேறே புதுசு வேணும், எடுத்துக் கொடு" என்று ஒலமிட்ட வண்ணம் ஓடி வந்த குழந்தை மாதவன் அவள் காலைக் கட்டிக் கொண்டான்.

இவ்வளவும் போதாதுபோல், வாசலில் வந்து நின்ற கறிவேப்பிலைக் கூடைக்காரி, தெருவை இரண்டாக்கி விடுவதுபோல் பெருங் குரலில், "அம்மா கறிவேப்பிலை, கொத்துமல்லி! அம்மா அம்மா!" என்று கூப்பாடு போட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

"புளி, சீயக்காய் ஒன்றும் போடவில்லை, அம்மா! உங்களைத்தானே!" என்று சமையற்கட்டு ஓரத்து முற்றத்திலிருந்து கூச்சலிட்டாள் வேலைக்காரி முனியம்மாள். அவளது கோபம் பாத்திரங்களின் மீது பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்த தனால், பித்தனைப் பாத்திரங்கள், கல் தரைமீது தாறுமாறாக இழுக்கப்படும் ஓசை நாராசமாக அங்கிருந்து எழும்பிக் கொண்டிருந்தது.

இவ்வளவு கூக்குரல்கள் சப்த ஜாலங்களுக்கும் முத்தாய்ப்பு வைப்பது போன்று, மாடியறை ஜன்னல் வழியேயிருந்து, "மைதிலி! இன்னும் என்ன பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று ஒரு பெண்மணியின் அதட்டலான குரல் எட்டுக் கட்டை சுருதியில் கிறீச்சிட்டு அலறியது.

கறிவேப்பிலைக்காரியும், 'லாண்டரி'ப் பையனும் சற்று நேரம் தாமதித்தாலும் பரவாயில்லை, 'மங்கள பவன'த்தின் எஜமானியான மங்களம்மாளின் பயங்கரக் குரலை அவ்வாறு புறக்கணிப்பது முடியாத காரியமாதலால், மைதிலி சட்டென்று, "இதோ வந்து கொண்டிருக்கிறேன் அக்கா!" என்று பதிலுக்குக் கூவினாள். இத்தனை பேர்களையும் ஒரே சமயத்தில் எப்படிக் கவனிக்க முடியும் என்று ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்துப் போய் நின்ற அவள் உடலில், ஏதோ மின்சார சக்தி திடீரெனப் புகுந்துகொண்டு விட்டதுபோல் ஒரு பரபரப்பு ஏற்பட்டது. எட்டுக் கால்களும், பன்னிரண்டு கைகளும் முளைத்து விட்டதுபோல் அனாயாசமானதொரு திடம் மறுகணம் அவளிடம் குடிகொண்டது.

"அண்ணாமலை! லாண்டரி'ப் பையனை வெள்ளையை வைத்துவிட்டுச் சாயங்காலம் வரச் சொல்லு. இப்போ கணக்குப் பார்க்க நேரமில்லை" என்று உத்தரவிட்டாள்.

"சாம்புத் தாத்தா! உங்களுக்குத் தெரியாதா? எஜமான னுக்கு இரண்டு நாளாக ஜலதோஷமாக இருப்பதால் மிளகுரஸம் வைத்து விடுங்கள். மற்றவை முந்தா நாள் போலச் செய்து விடுங்கள்" என்று குறிப்பாகக் கூறிவிட்டு, "அண்ணாமலை! கறிவேப்பிலைக்காரியைக் கூச்சலிடச் சொல்லாதே. ஒரு கட்டுக் கொத்துமல்லி மட்டும்போதும்; வாங்கி, சாம்புத் தாத்தாவிடம் கொடு" என்று உத்தரவிட்டாள்.

"முனியம்மாள்! பாத்திரங்கள் ஜாக்கிரதை! உனக்கு இவ்வளவு கோபமா?" என்று புன்முறுவலுடன் அவளுக்கு வேண்டியவைகளை எடுத்து நொடிப்பொழுதில் கொடுத்து விட்டு, மாதவன் முகத்திலே வழிந்து கொண்டிருந்த கண்ணீரை அன்புடன் தன் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்தாள். என் "கண்ணு அல்லவா? பென்ஸில் உடைஞ்சால் போகட்டும். அதற்காக அழுவார்களா?" என்று தேற்றிவிட்டு, 'அலமாரியைத் திறந்து புதிய பென்ஸில் ஒன்றை எடுத்துக் கொடுத்தாள். சாம்பு, தயாராக எடுத்துக் கொண்டு வந்து அளித்த காப்பி நிறைந்த இரு பாத்திரங்களை, இரு கைகளிலும் வாங்கி எடுத்துக்கொண்டு, மாடிப்படிகளை மின்னல்போல் தாண்டிக் கொண்டு மேலே சென்றாள்.

வெளியே செல்ல ஆயத்தமாக உடை தரித்துக் கொண்டிருந்த அவள் கணவன் நீலகண்டன், காலைத் தினசரிப் பத்திரிக்கையை அவசரமாகப் புரட்டி, மேலெழுந்த வாரியாக விஷயங்களைக் கிரகித்தபடி வராந்தாவில் நின்று கொண்டிருந்தான். புடவையின் சலசலப்பு ஓசையைக் கேட்டதும் பத்திரிகையை முகத்தினின்று தாழ்த்திக்கொண்டு மைதிலியிடம் ஏதோ பேச வாயைத் திறந்தான். அதற்குள் அவசர வேகத்தில், கையில் கொண்டு வந்த காப்பிப்

பாத்திரத்தை அருகில் கிடந்த மேஜைமீது வைத்துவிட்டு, மங்களம்மாள் வீற்றிருந்த பெரிய ஹாலுக்குள் பாய்ந்தோடிச் சென்றுவிட்டாள்.

மங்களம் வழக்கம்போல் அன்று காலையும் நன்றாக விடிந்த பின்னர்தான் தூக்கத்தினின்று எழுந்திருந்தாள். பல் துலக்கி அரை மணிநேரம் சென்றிருந்தும், தூக்கம் இன்னமும் அவளைப் பூர்த்தியாக விட்டபாடில்லை. நெற்றிமீது அலங்கோலமாகப் புரண்டு கொண்டிருந்த தன் கூந்தலை இடது கரத்தால் ஒதுக்கிவிட்டுக்கொண்டு, நித்திரைக் கலக்கம் மிதந்துகொண்டிருந்த, பாதி மூடிய விழிகளால் மைதிலியை ஏறெடுத்து ஒரு முறை பார்த்தாள். "எப்பொழுது கூப்பிட்டேன் ஏன் இவ்வளவு நாழி?" என்று கொஞ்சம் அதட்டலாக வினவினாள்.

"மாதவன் அழுதுகொண்டிருந்தான். அவனைச் சமாதானப்படுத்தி விட்டு..." என்று மைதிலி முடிப்பதற்குள், "சொன்னால், உனக்குக் குற்றமாகப்படும்; சொல்லாவிட்டாலும் எனக்குத்தான் தொல்லை: மாதவனுக்கு நீ அதிகச் செல்லம் கொடுத்துச் சூட்டிச் சுவராக்குகிறாய்! உன்னைச் சொல்லிப் பயன் என்ன! என் தலையெழுத்து! வருஷம் ஏழாகியும் இந்தப் பாழும் ஆபரேஷனுக்குப் பின் ஒரு நாள் கூட உடம்பு நேராகவே இருந்ததில்லை! அவரவர்கள் காரியத்தை அவரவர்கள் கவனிப்பதுபோல, பிறர் செய்தால் சரிவருவதே கிடையாது" என்று முணுமுணுத்துவிட்டு, அருகில் தம்பி மனைவி கொண்டு வந்து வைத்த காப்பி பாத்திரத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டாள்.

நாத்தியின் சுடு சொற்கள் மைதிலியின் உள்ளத்தில் நறுக்கென்று பாய்ந்தன. களைபொருந்திய அவளது முகம் ஒருகணம் வாடிப் போயிற்று. கடந்த ஒரு வருஷ காலமாக மங்களத்தின் குணம் மாறிக்கொண்டு வருவதை அவள் உணராமல் இல்லை. அதற்குக் காரணம் யார் என்பதையும்

அவள் நன்கு அறிவாள். ஒரு வருஷத்திற்கு முன்பு 'மங்கள பவனத்'தில் ஏதோ உறவு முறை கூறிக் கொண்டு, தானே வந்து ஒட்டிக்கொண்ட குடும்பத்துத் தூர உறவினரான சித்தப்பா முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதரின் உபதேசங்கள், மங்களம்மாளை ஆட்டுவித்து அறிவைக் குலைத்து விட்டிருக்கின்றன என்பதை 'மங்கள பவன'த்தில் வசிக்கும் அனைவரும் அறிவார்கள்.

சித்தப்பா மீது மங்களத்திற்கு ஏற்பட்டிருந்த அதீதமான பக்தியில், சித்தப்பாவைப் பிறர் குறை கூறக் கூடப் பொறுக்க முடியாத அளவு, அவள் மனநிலை மாறிவிட்டிருந்ததனால், யாரும் அவரது பெயரை உச்சரிக்கவும் அஞ்சினார்கள். சற்று முன் மங்களம்மாளின் வாயினின்று எழுந்த சுடுசொற்கள் அனைத்தும் முத்துஸ்வாமி அவர்களின் போதனையின் எதிரொலி என்பதை மைதிலியா அறியமாட்டாள்? எனினும், தன் மனவெழுச்சிகளை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாது அவள் லேசாகப் புன்முறுவலித்தாள். "அக்கா, இன்று வெள்ளிக் கிழமை. கௌரிசங்கர் வீட்டிற்குப் பெண் பார்க்கப் போகவேணுமே! ராத்திரி ஞாபகப்படுத்தச் சொன்னீர்களே?" என்று பேச்சை வேறு திசையில் மாற்றினாள்.

மங்களம்மாள் கனவினின்று விழித்தவள்போல் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள். "ஆமாம்! நல்ல வேளை ஞாபகப்படுத்தினாய்! ராகு காலத்திற்கு முன்னாடி, கிளம்பி விட வேண்டும். ஸ்நான அறையில் எனக்கு வெந்நீர் சித்தப்படுத்தி வைத்துவிட்டு, என் பெரிய பீரோவைத் திறந்து மாந்தளிர் வர்ணச் சேலையும், மஞ்சள் நிற ரவிக்கையும் எடுத்து வை. அதோட, மோகன்தாஸ்லால் கடையில் போனவாரம் வாங்கி வந்த அந்தப் புது நெக்லெஸையும் எடுத்து வை" என்று உத்தரவிட்டாள்.

"சரி, அக்கா!" என்று பணிவுடன் பதிலளித்த மைதிலி காலியான காப்பிப் பாத்திரத்துடன் அவ்விடத்தை விட்டு

அகல்வதைக் கண்ணுற்றதும் மங்களத்திற்குத் திடீரென்று நினைப்பு வந்தது. தொண்டையைக் கனைத்துச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு, "மைதிலி! அவர் காப்பி சாப்பிட்டு ஆயிற்றா? ஸ்நானம் பண்ணியாயிற்றல்லவா?" என்று வினவினாள்.

'அவர்' என்று அவள் குறிப்பிட்ட மனிதர்தான் 'மங்கள பவன'த்தின் எஜமானர் திவாகரன் அவர்கள். "அத்திம்பேர் ஸ்நானம் செய்து காப்பி சாப்பிட்டு ஆயிஸிற்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருக்கிறார். இன்று ஏதோ சீக்கிரமாகப் போக வேண்டுமாம்" என்றாள் மைதிலி மெல்லிய குரலில் பதிலுக்கு.

"உன் புருஷனும் ஆயிஸிற்குக் கிளம்பும் நேரமாச்சே?" என்று சொன்னாள் மங்களம்.

"அவரும் அத்திம்பேருடன் கூட, சீக்கிரமாகக் கிளம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்" என்று பதில் அளித்த மைதிலி, மேலே தனது நாத்தி கேட்கக்கூடும் என்று ஊகித்த சில கேள்விகளுக்கும் தானே பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். "சின்னவர், டென்னிஸ் விளையாடப் போனவர் இன்னமும் வரவில்லை. ஆனால் இன்று பெண் பார்க்கப் போகிறோம் என்பது அவருக்குத் தெரியும். அதனால் சீக்கிரமாக வந்து விடுவார் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். நீங்கள் ராத்திரி சொன்னபடியே சமையல் திட்டத்தைச் சாம்புத் தாத்தாவிற்குச் சொல்லிவிட்டேன். மாதவனைக் குளிப்பாட்டி, சாதம் போட்டுப் பள்ளிக்கூடம் அனுப்ப வேண்டியதுதான் பாக்கி. இதோ கீழே போனதும் முதலில் அவனைத்தான் கவனிக்கப் போகிறேன்" என்று மடமடவென்று கூறினாள்.

வீட்டுக் காரியங்கள் ஒன்றையும் கண்களால் கூடக் கூர்ந்து கவனிக்க மாட்டாள் மங்களம். தரையில் கிடக்கும் ஒரு துரும்பை எடுத்து அப்பால் போடுவதுகூட அவளால் ஆகாத செயல். அவ்வளவு சோம்பேறித்தனம் அவளது இரத்தத்திலும், உடலிலும் ஊறிக்கிடந்தது. எனினும், தான் வீட்டு எஜமானி

என்ற நினைப்பை மட்டும் அவள் ஒருபோதும் கை விட்டதில்லை. மாடியறையிலே மிருதுவான சோபா வொன்றில் சாய்ந்து கொண்டிருந்த வாக்கிலே, பழைய காலத்து நாடகங்களிலே அல்லி ராணி தர்பாருக்குள் பாடிக்கொண்டு வந்து சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்ததும் தன் தோழி, மந்திரி பிரதானிகளை நோக்கி, "மாதம் மும்மாரி பொழிந்ததா, மதிமந்திரியே? கோவில்களில் திரிகாலமும் பூஜைகள் சரிவர நடக்கின்றனவா?" என்பன போன்று படபடவென்று நூறு கேள்விகளைக் கேட்டு ராஜ்ய பரிபாலனத்தை அறிந்து கொள்வதுபோல், அவள் தினமும், வீட்டு விவகாரங்களை இருந்த இடத்திலிருந்தே வாயால் கேட்டு அமுல் செய்வதில் மட்டும் தவறுவதேயில்லை.

"நீயும் கௌரிசங்கர் வீட்டுக்கு எங்கனோடு கூட வர வேண்டும் என்பதை மறந்துவிடாதே. சீக்கிரம் எல்லாக் காரியத்தையும் முடித்துக்கொண்டு எங்களுடன் கிளம்பத் தயாராக இரு" என்று உத்தரவிட்ட மங்களம், சோம்பல் முறித்துக்கொண்டு எழுந்தாள்.

"இன்னிக்கு வெள்ளிக்கிழமை என்பது ஞாயிறம் இல்லையா, என்ன? ஏன் இப்படி எல்லோரும் மசமசவென்று இருக்கிறீர்கள்?" என்று அட்டகாசமான குரலில் கேட்ட வண்ணம், சமுத்திர அலைபோல் எழும் ஒசையுடன் உள்ளே நுழைந்தார் சித்தப்பா முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதர். வீடு முழுவதிலும் அலைகள்போல் பரவி, எட்டுத் திக்குகளிலும் மோதி எதிரொலி செய்யும் அளவிற்குப் பெரும் குரலில் ரீங்காரம் ஒங்காரம் செய்து பூஜையறையில் சிம்ம கர்ஜனை போன்று ஆடம்பரமாகக் கடவுளைப் பூஜித்துக் கொண்டிருந்த அவர், அப்பொழுதுதான் பூஜையை முடித்துவிட்டு வந்திருந்தார். ஆதலால் அவர் ஹாலுக்குள் பிரவேசிக்குமுன் கற்பூரம், சாம்பிராணி, சந்தனம் இவைகள் அனைத்தும் கலந்த இனிய நறுமணம் ஒன்று, லேசாகக் காற்றுடன் மிதந்து

கொண்டு வந்தது. பனியன் மீது அலங்காரமாகப் போட்டுக் கொண்டிருந்த சரிகை அங்கவஸ்திரத்தைக் கையில் எடுத்து அசட்டையாக அருகிலிருந்த சோபா ஒன்றில் வீசிப் போட்டுவிட்டு 'உஸ்' என்று பெருமூச்சு விட்டபடி மங்களத்தின் சமீபமாக அமர்ந்தார்.

ஐன்னலினின்று உள்ளே வீசிய இளம் சூரியனின் வெண்கதிர் பட்டுக் கண்ணாடிபோல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த தமது வழுக்கை மண்டையை இடது கையால் தடவிவிட்டுக் கொண்டார். மங்களத்தின் முகத்தினின்று மைதிலி பக்கம் பாய்ந்த அவரது கூரிய கண்கள், நெருப்புப் போல் ஒரு வினாடி எரிந்தன. "மைதிலி! என் ஆசார விவகாரங்களைப் பற்றிச் சாம்புவுக்குக் கடுமையாக உத்தரவு போட்டிருந்தால், இப்படி நடந்திருக்காது. இன்று என் காலை வேளைக் காப்பியிலே அவன் மண்ணைப் போட்டுவிட்டான்!" என்று அதட்டினார்.

மங்களத்தின் முகம் கோபத்தில் குப்பென்று சிவந்து போயிற்று. "என்ன செய்தான் அவன்?" என்று திடுக்கிட்டுப் பரபரப்பாக வினவினாள்.

"காப்பியை இந்தத் துரை தானாக எடுத்துக் கொண்டு வந்து கொடுத்தால் அந்தஸ்து தாழ்ந்துவிடும் போலிருக்கிறது. அவனுக்குக்கூட உதவி செய்ய, போனமாசம் இந்த மைதிலி ஏற்படுத்தினாளே ஒரு வாண்டுப்பயல். அதுதான் இருக்கே. அந்த விடியாமுஞ்சி ரங்கன்னு - அதன் கையில் கொடுத்து விட்டனுப்பியிருக்கிறான். அந்தச் சனி, விடிஞ்சு இத்தனை நாழியாகியும் இன்னும் குளிக்கவில்லை. போயும் போயும் விழுப்புக் காப்பியை இன்னிக்குப் பார்த்துச் சாப்பிட எனக்கு தலையெழுத்தா? 'போடா, எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே!' என்று ஒரு இரைச்சல் போட்டுவிட்டு நான் இங்கே வந்துவிட்டேன்!" என்று கூறி முடித்த முத்துஸ்வாமி, மிகவும் ஆக்ரோஷமாக மைதிலியை ஒரு முறை உறுத்துப் பார்த்தார்.

"இந்தச் சாம்புவுக்கு எல்லாம் நீ கொடுக்கிற இடந்தான். இல்லாவிட்டால் எனக்கு அப்படி ரங்கன் கையில் கொடுத்தனுப்ப அவனுக்கு அத்தனை நெஞ்சமுத்தம் ஏற்பட்டிருக்குமா?" என்று அதட்டிக் கேட்டார்.

மைதிலி பதில் சொல்லுமுன் கோபத்துடன் குறுக்கிட்டாள் மங்களம். "போய்ச் சித்தப்பாவுக்கு உன் கையால் காப்பி கலந்து சீக்கிரம் எடுத்து வா. சற்றுமுன் கேட்டதற்கு எல்லாக் காரியமும் நடந்து விட்டதுன்னு சொன்னியே?" என்று சினம் பொங்கிய குரலில் ஆக்ரோசித்தாள்.

மைதிலி ஏதோ சொல்ல மங்களத்தின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்ப்பதை உணர்ந்த முத்துஸ்வாமி, "போம்மா சீக்கிரம். ஒடுற பாம்பை மிதிக்க வேண்டிய வயசு உனக்கு. ஆனாலும் ரொம்பச் சோம்பேறித்தனம் இருக்கு. ஒரு காரியத்திற்குப் போனால் போன இடமாக நின்று விடுகிறாய். போ சீக்கிரம்! மணி பத்தடிப்பதற்குள் எல்லோரும் கிளம்பியாக வேணும்" என்று அதட்டினார்.

கண்களில் பொங்கி எழுந்த கண்ணீரைச் சிரமப்பட்டு அடக்கிக்கொண்ட மைதிலி, கீழே இறங்கிச் செல்ல வராந்தாவின் பக்கம் வந்தாள். ஹாலில் நடந்த சம்பாஷணை அனைத்தையும் கேட்டுக்கொண்டு நின்ற நீலகண்டனின் முகம், கோபாவேசத்தில் ரத்தமாக மாறி விட்டிருந்தது. படிகளில் இறங்கிச் செல்ல யத்தனித்த மைதிலி அருகில் பாய்ந்து சென்று, அவளது கரங்களைப் பலமாகப் பற்றிக் கொண்டு, "போதும், இவர்களுக்குச் செய்த காரியம்! ஏவியதை எல்லாம் செய்து கொண்டிருக்க நீ இந்த வீட்டின் வேலைக்காரியா?" என்று அதட்டிக் கேட்டான் அவன்.

"ஐயோ, இரைந்து பேசாதீர்கள்! அக்கா காதில் பட்டுவிடப் போகிறது" என்று கலவரத்துடன் தாழ்ந்த குரலில் எச்சரித்த

மைதிலி, தன் கரங்களைக் கணவனது பிடியிலிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு கீழே இறங்கி ஓடினாள். வேகமாக அவளைப் பின் தொடர்ந்து நீலகண்டன் சமையலறைக்குள் புகுந்தான்.

அது சமயம் அங்கே சாம்புத் தாத்தா இருக்கவில்லை. அடுப்பில் காய்ந்து கொண்டிருந்த பாலைக் கரண்டியில் கலக்கியபடி நின்ற மைதிலியிடம் அவன் வேகமாக வந்தான். "மைதிலி, என்னால் இனித் தாளவே முடியாது. உன்னை இவர்கள் நடத்தும் முறையைக் கண்டு என் நெஞ்சு பதைக்கிறது; ரத்தம் கொதிக்கிறது. என் அக்கா அதட்டுவது பற்றி நான் குறை சொல்ல மாட்டேன், என்னையும் தம்பியையும் அவள் சொந்தப் பிள்ளைகள் போல இதுவரை பாவித்து வளர்த்துவிட்டாள். அவளுக்கு ஓரளவுக்கு அதட்டக்கூட உரிமை உண்டு. அத்திம்பேர் கடுமையாக எப்பொழுதாவது பேசினாலும் அதை நான் பாராட்டமாட்டேன். அவரும் சொந்தத் தகப்பனைப் போல் என்னை நடத்தி வந்தவர். உன்னையும் அவ்வாறே நடத்துகிறார். பூகாந்தன் என் தம்பி, சில சமயம் உன்னிடம் மரியாதைக் குறைவாக நடப்பதையும் நான் பாராட்டவில்லை. கூட வளர்ந்த தோஷத்தினால் அவன் அவ்வாறு தவறு செய்துவிடலாம். சாம்புத் தாத்தா உன்னை அதட்டுவதைக்கூட நான் பொருட்படுத்தவில்லை. வெகு நாளாக இந்த வீட்டில் சமையல் தொழில் செய்த போதிலும், உறவு மனிதர்போல் எங்கள் இருவரையும் குழந்தைப் பருவத்தில் மார்மீதும், தோள்மீதும் எடுத்து வைத்து பாராட்டிச் சீராட்டி வளர்த்து விட்டிருக்கிறார். ஆனால், இந்தச் சித்தப்பாயார்? உன்னை அதட்டி வேலைவாங்க அவருக்கு என்ன உரிமை? இன்று - அந்தச் சித்தப்பாவிடம் இதைப்பற்றி வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டாகப்பேசித் தீர்த்து விடப் போகிறேன். நீ என்னத்திற்கு அவருக்குக் காப்பி எடுத்துக் கொண்டு போக வேண்டும்? நீ அவருடைய வேலைக்காரியா?" என்று படபடவென்று பேசினான்.

கை வேலையை விட்டு மைதிலி அவன் பக்கம் திரும்பிப் புன்முறுவல் செய்தாள். அவன் நெற்றி மீது முத்துக்கள் போல் துளிர்த்திருந்த வியர்வையைத் தன் புடவைத் தலைப்பினால் மிருதுவாக மெல்லத் துடைத்துவிட்டு, குழந்தை மாதவனை சமாதானப்படுத்தும் தோரணையில் குழந்தை குரலில், "எனக்காகத் தாங்கள் பொறுமையுடன் இருக்க வேண்டும் என்று மீண்டும் ஒரு முறை கேட்டுக் கொள்கிறேன். என்ன இருந்தாலும் கடைசியில் தாய்போல் வளர்த்த அக்காவிடமிருந்து தம்பியைப் பிரித்தாள் என்ற கெட்ட பெயர் என்னைத்தான் வந்து சேரும். பொறுமைக்கும் ஒரு எல்லை உண்டு என்பதை அறிவேன். இன்னும் நாம் அந்த எல்லையைச் சமீபிக்கவில்லை. அதற்குள் நீங்கள் அவசரப்படக் கூடாது" என்று கொஞ்சலாக மொழிந்த மைதிலி, களுக்கென லேசாகச் சிரித்தாள்.

"என் நிலையில் நீ இருந்தால் இப்படிச் சிரிக்க மாட்டாய்!" என்று கோபமும் கொஞ்சலுமான குரலில் கடிந்து கொண்டான் நீலகண்டன்.

"என் நிலையில் நீங்கள் இருந்தால் இந்த நேரத்திற்குள் ஆனந்தத்திலே ஆர்ப்பரித்திருப்பீர்கள். காலையில் நீங்கள் சாவகாசமாக இருக்கும்பொழுது சொல்லலாமென்று நேற்றுச் சாயங்காலத்திலிருந்து திட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். உங்கள் முகத்திலே கொதித்துக் கூத்தாடும் கோப அலைகளைப் பார்த்தால், நான் அந்த ரகஸியத்தை என்னுள்ளேயே வைத்துக் கொண்டு விடலாம் போல் இருக்கிறது" என்று சிரித்தாள்.

"எனக்கும் உனக்கும் தெரியாத ஒரு தனிப்பட்ட ரகஸியம் நம்மிடை இதுவரை இருந்ததில்லை. எனக்கு ஆபீஸிற்குப் போக நேரமாகிறது. சீக்கிரம் அதைச் சொல்" என்றான் நீலகண்டன்.

"அவசரப்பட்டால் ஒன்றும் சொல்ல முடியாது" என்று கொஞ்சலாக மொழிந்த அவள் முகம் சிவக்க, அவன் காதருகில் சென்று முணுமுணுத்தாள்.

"அக்காவுக்கு தெரியுமா?" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்ட நீலகண்டன் அவளைப் பரிவுடன் உற்றுப் பார்த்தான்.

"இல்லை" என்று தலையசைத்த மைதிலி, "அக்கா விற்குச் கொஞ்ச நாட்களுக்குப் பிறகுதான் சொல்லப் போகிறேன். சரி. நீங்கள் ஆபீஸிற்குப் போய்விட்டுச் சீக்கிரமாகத் திரும்பி வாருங்கள். நாங்கள் இன்று கௌரிசங்கர் வீட்டிற்குப் பெண் பார்க்கப் புறப்பட வேண்டும்" என்றாள்.

'மங்கள் பவன'த்தின் வாசலினின்று புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த காரின் பின் ஆசனத்தில் ஏறி திவாகர் அருகே அமர்ந்து கொண்ட நீலகண்டன் மனத்தில், ஏழு வருஷ தாம்பத்திய வாழ்விலே அதுவரை அனுபவித்தறியாத புதிய மகிழ்ச்சி நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது.

2

அன்று சாயங்காலம் 'மங்கள் பவன'த்தின் வாயிற்புற ஹாலில், மங்களம் தான் வழக்கமாக அமர்ந்து கொள்ளும் மிருதுவான பெரிய ஆசனத்தில் வந்து சாய்ந்து கொண்டாள். பின்கட்டிலிருந்து முன் கட்டிற்கு நடந்து வருவதற்குள் அவளுக்கு மூச்சு வாங்கியது. முகத்திலே ஆறாக வழிந்த வியர்வையைத்துடைத்துக்கொண்டே "மைதிலி! அங்கே என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய்?" என்று எரிச்சல் மேலோங்கிய குரலில் உரத்துக் கூப்பிட்டாள்.

பின்கட்டுத் தாழ்வாரத்திலே அரை டஜன் ஆரஞ்சுப் பழங்களை உரித்து வெள்ளிக் கிண்ணமொன்றில் சாறு

பிழிந்து கொண்டிருந்த மைதிலி, தனது நாத்தனாரின் அபயக் குரலைக் கேட்டு, "இதோ வந்து விட்டேன் அக்கா!" என்று பதிலுக்குக் கூறிவிட்டு, தன் வேலையிலேயே கண்ணாக இருந்தாள்.

நிழல் போல மங்களத்தைப் பின் தொடர்ந்து வந்த சித்தப்பா முத்துஸ்வாமி, ஹாலில் உள்ள மின்சார விளக்குகளை ஏற்றிவிட்டுத் தலைக்குமேல் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மின்சார விசிறியை வேகமாகச் சுழலவிட்டார். மங்களத்துக்கு எதிராகக் கிடந்த ஆசனத்தில் வந்து அமர்ந்து கொண்டு, "நான் சொன்னால் கேட்க மாட்டேன் என்கிறாய்! உன் அகத்துக்காரருக்கு இந்த உலகத்துப் பிரக்ஞையே கிடையாது. வியாபாரத்திலே ஈடுபட்டுள்ள பெரிய வியாபாரிகளுக்கெல்லாம் குடும்பத்தைக் கவனிக்க எங்கே பொழுது? இந்தக் கல்யாண காரியம் ஒருவழியாகத் தீர்மானமானதும், நீ முதலில் ஒரு டாக்டரைப் பார்த்து உடம்பைப் பரிசீலனை செய்து கொண்டு நல்லதாக ஒரு டானிக் வாங்கிக்கொள். சே!சே! இப்படியே அலட்சியமாக விட்டு விட்டால் பின்னால் பெரிய ஆபத்தல்லவா சம்பவிக்கும்? பண சௌகர்யமும், எல்லா விதத்தில் நிறைவும் இருந்தும் என்ன பயன்? உன்னைச் சரியாகக் கவனிக்க இந்த வீட்டில் உனக்கு மனித சகாயம் கிடையாது. கஷ்டம்! கஷ்டம்" என்று அங்கலாய்த்தார்.

ஸ்ரீமதி மங்களம், பல வருஷ தாம்பத்ய வாழ்க்கைக்குப் பிறகு தனது நாற்பத்திரண்டாவது வயதிலே முதல் முதலாகத் தாய்மைப் பேற்றை அடைந்தாள். பண வசதியிலும், வியாபாரத் துறையிலும் உச்ச நிலையை அடைந்திருந்த ஸ்ரீமான் திவாகரன், தமது மனைவிக்கு அதுசமயம் தேவையான எல்லா விதமான சௌகர்யங்களையும் செய்து கொடுத்திருந்தார். அந்த வருஷம்தான் நீலகண்டனுக்குத் திருமணமாகி மைதிலி புக்ககம் வந்திருந்தாள். இனி நமக்குக் குழந்தையில்லை என்று

நம்பிக்கை இழந்திருந்த மங்களம், தான் தாய்மைப் பேற்றை அடைந்தது, மைதிலி, வீட்டிற்குள் கால்வைத்த நல்ல வேளையின் விளைவு என்று பெரிதும் நம்பினாள். அந்த நம்பிக்கை அவளுக்கு மைதிலி மீது ஒரு தனி அபிமானத்தை உண்டாக்கியது.

அன்பாகத் தன்னிடம் நடந்து கொள்ளும் நார்த்தனாரிடம் மைதிலியும் மிகவும் விசுவாசம் பாராட்டினாள். மங்களம் கர்ப்பமாக இருந்த அந்தச் சமயம் அவளுக்குத் தேவையான சிக்ருஷைகள் பலவற்றையும், சற்றும் முகம் கோணாது சலிக்காது செய்து வந்தாள் மைதிலி.

மங்களத்தின் பிரசவம் பெரிய ஆபரேஷனில் முடிந்தது. வயிற்றைக் கிழித்துக் குழந்தையை வெளியேற்ற நேரிட்டதனால், அவள் தன் உடல் நிலையை ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று ஆபரேஷனைச் செய்த பிரபல டாக்டர் அவளுக்கு உபதேசித்திருந்தார்.

மாதவன் பிறந்து வருஷங்கள் ஏழு சென்றுவிட்டன. எனினும் மங்களத்திற்கு தான் ஒரு நோயாளி என்ற மனப் பான்மை கொஞ்சமும் விட்டபாடிಲ್ಲலை. தன் குழந்தையைக் கவனித்து வளர்க்கும் பொறுப்பு முழுவதையும் தம்பி மனைவி மைதிலியிடம் ஒப்படைத்து விட்டு, நாளின் பெரும் பாகத்தை நோயாளியெனப் படுக்கையிலேயே கழித்துக் கொண்டிருந்தாள். கொஞ்ச நஞ்சமிருந்த மீதப்பொழுதும் மருந்துகள் சாப்பிடுவதற்கும் தன் உடல் நிலையைப் பற்றி அங்கலாய்த்துக் கொள்வதற்கும்தான் அவளுக்குச் சரியாக இருந்தது. தமது அதீதமான உபசரணை மொழிகளால் சித்தப்பா முத்துஸ்வாமி இவளது நோயாளி மனப்பான்மைக்கு அடிக்கடி தூபம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“ஆகட்டும்; இந்தக் கல்யாணம் ஒரு வழியாக நிச்சயமாகட்டும். அதற்குப் பின்னால் நீங்கள் சொல்கிறபடி

செய்து விடுகிறேன்” என்று கூறிவிட்டுப் பெருமூச்செறிந்த மங்களம், தான் கூப்பிட்டு வெகு நாழியாகியும் மைதிலியைக் காணாததனால், வெகுண்டு உள் வாயிற்படிப் பக்கம் திரும்பினாள்.

வெள்ளித் தட்டின்மீது இரு பெரிய வெள்ளி டம்ளர்களில் பழ ரஸத்தை நிரப்பி எடுத்துக்கொண்டு உள்ளிருந்து வந்த மைதிலி புன்முறுவலுடன், “சர்க்கரை டப்பாவை உள்ளே வைத்துப் பூட்டி விட்டேன். அதனால் நாழியாகிவிட்டது” என்ற தனது தாமதத்தின் காரணத்தை விளக்கிக் கொண்டு அங்கு வந்தாள். தன் அருகில் அவள் நீட்டிய பழ ரஸ டம்ளரைக் கையில் எடுத்துக்கொண்ட முத்துஸ்வாமி ஒரே மூச்சில் பருகி முடித்து விட்டுத் திருப்தியாக ஒரு ஏப்பம் விட்டார். “ஜாதகப் பொருத்தம் விசேஷமாக அமைந்திருக்கிறது. ஸ்ரீகாந்தனுக்கும் பெண்ணைப் பிடித்திருக்கிறது. இனிமேல் லௌகீக விஷயங்களைப் பற்றி நாம் இருவரும் ஆலோசித்துத் தீர்மானித்து அந்தப் பெண்ணின் அண்ணாவிடம் நமது அபிப்பிராயத்தைச் சொல்ல வேண்டியதுதான் பாக்கி” என்றார் சித்தப்பா.

ஒரு வாய் பழரசத்தை விழுங்கிவிட்டு, பாஷாணத்தைச் சாப்பிட்டு விட்டவள் போல வெறுப்புடன் முகத்தைச் சுளித்த மங்களம், “பெரியவர் என்ற ஹோதாவில் நீங்கள் இதுபற்றி எனக்கு ஆலோசனைகள் சொல்ல வேண்டும். நீலகண்டன் கல்யாணத்தின் போது எனக்கு ஆலோசனை சொல்லவோ கல்யாணக் காரியத்தில் உதவி செய்யவோ யாரும் இல்லை. நீலகண்டன் பெண்ணைப் போய்த் தானே பார்த்து விட்டு வந்தான். தனக்குப் பிடித்திருப்பதாக அவன் சொன்ன பிறகு நான் ஆசைபண்ண ஏதும் சொல்லவேயில்லை. வரதட்சணையென்று ஒரு பைசா கூட அவன் வாங்கவில்லை. சீராவது நன்றாகச் செய்திருக்கலாம். அதையும் அவன் மாமனார் நன்றாக மட்டம் தட்டிவிட்டார். கல்யாணமும்

மகா மட்டமாகத்தான் நடந்தது. நீலகண்டன் அதைப் பாராட்டவில்லை. நானும் பாராட்டவில்லை. இந்த வீட்டு எஜமானரும் பாராட்டவில்லை. ஆனால் ஸ்ரீகாந்தன் விஷயமே வேறு. அவன் அந்தஸ்து, படிப்பு, உத்தியோக கௌரவம், நமது கௌரவம் எல்லாவற்றிற்கும் தக்கபடி பெண் வீட்டவர்கள் நடந்துகொள்ள வேண்டும். அதைப்பற்றி நிர்த்தாட்சண்யமாக நீங்கள் எடுத்து அவர்களுக்குக் கூறிவிடுங்கள். நீலகண்டன் கல்யாணத்தின்போது ஏற்பட்ட குறை என்மனத்தை விட்டு இன்னும் அகலவில்லை" என்று படபடவெனப் பேசினாள்.

அருகிலிருந்த பெரிய மேஜை மீது தாறுமாறாகக் கிடந்த புத்தகங்களை எடுத்து ஒழுங்காக அடுக்கியபடி நின்று கொண்டிருந்த மைதிலியின் முகம், இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு லேசாகச் சிவந்து போயிற்று. தன் திருமணத்தின் போது தங்கள் குடும்பம் இருந்த வறுமை நிலையை நினைத்துப் பார்த்த அவள் உள்ளம் துயரத்திலே குமுறியது. மைதிலியின் தந்தை தீராத வயிற்று வலியால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அதற்குத் தக்க வைத்தியம் செய்து கொள்ள ஆரம்பித்தால், எங்கே தமது மகளின் கல்யாணத்தை அந்த வருடம் நடத்த முடியாதோ என அஞ்சி, அவர் தமது ஆரோக்கியத்தைப் புறக்கணித்துவிட்டு, தாம் சேர்த்து வைத்திருந்த செல்வம் முழுவதையும் செலவிட்டுப் பெண்ணை நீலகண்டனுக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்தார். மைதிலி புக்ககத்தில் எப்படிச் செளக்கியமாக வாழ்கிறாள் என்பதை அவர் நீண்ட நாள் இருந்து பார்க்கவே யில்லை.

பெண் புக்ககம் போன ஆறாவது மாதத்தில் திடீரென்று வயிற்று நோய் அதிகமாகி ஒருநாள் இரவு அவர் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டு விடியுமுன் உயிர் துறந்து

விட்டார். தன் பொருட்டுத் தன் தந்தை செய்திருந்த தியாகத்தை எண்ணிய மாத்திரம் மைதிலியின் விழிகளில் நீர் ததும்பியது.

"அக்கா! நாங்கள் ஏழைகள், அதை அறிந்துகொண்டு தானே என்னை உங்கள் தம்பி மணந்து கொள்வதைத் தாங்கள் அனுமதித்தீர்கள். மேலும் வருடங்கள் ஏழு ஓடிச்சென்று விட்டன. என் கல்யாணத்திற்குப் பொறுப்பாளியாக இருந்த என் அப்பாவும் இப்போது உயிருடன் இருக்கவில்லை. இறந்துபோன அவரைப்பற்றி ஏன் தூஷணை பேச வேண்டும்!" என்று மடமடவென்று கேட்க வேண்டுமென மைதிலிக்கு ஆத்திரம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. மறுகணம் அவள் தன் உணர்ச்சிகளைச் சாமர்த்தியமாகக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள். நீலகண்டனைத் தன் குழந்தைபோல் மங்களம் சிறு வயதிலேயே வளர்த்துவிட்டிருந்தாள். இன்றும் தனது ஆதரவிலேயே தம்பியை வசிக்க அனுமதித்திருந்தாள். இந்த நிலையில் அவள் நீலகண்டனுக்கு அன்னைக்கு ஒப்பானவள். தெரியாத தனமாக ஏதோ பேசிவிட்டாள் என்று அவளிடம் மரியாதைக் குறைவாகப் பேசுவது தவறாகும் எனத் தனக்குள் எண்ணிய மைதிலி, "அந்தப் பெண் நன்றாக பாடுவாளாம். வீணை கூட அவளுக்கு நன்றாக வாசிக்க வருமாம். உங்கள் தம்பிக்குச் சங்கீதமென்றால் உயிர் ஆச்சே!" என்று பேச்சை வேறு திக்கில் திருப்பி விட்டாள்.

கையிலிருந்த சிறு நோட்டுப் புத்தகத்தில் ஏதோ எழுதிக் கணக்கிட்டுக் கொண்டிருந்த சித்தப்பா திடீரென விழித்துக் கொண்டு, "மங்களம் லௌகீக விஷயங்களைப் பற்றி ஒரு திட்டம் போட்டிருக்கேன். அதை வாசிக்கிறேன் கேள். உனக்கு ஏதேனும் யோசனை தோன்றினால் எடுத்துச் சொல்லு?" எனக் கூறிவிட்டுப் புத்தகத்தின் ஒரு பக்கத்தைப் புரட்டி வாசித்தார்.

“வரதட்சணை ஐயாயிரம் ரூபாய். சீர்வரிசைகள் ஐயாயிரம் ரூபாய். நகைகள் சுமார் ஐயாயிரத்துக்குக் குறை வில்லாது இருக்கவேண்டும். கல்யாணம் விமரிசையாகச் செய்ய வேண்டும். ‘ரிஷப்ஷ’னில் கட்டாயம் ஒரு பாட்டுக் கச்சேரியோ, நடனக் கச்சேரியோ இருக்க வேண்டியது அவசியம். இதற்கு மேற்கொண்டு ஏதேனும் செய்ய விரும்பினால் அது பெண் வீட்டாரின் இஷ்டத்தைப் பொறுத்தது” என்று முடித்தார் உரத்த குரலில்.

“ஐயாயிரத்திற்கு என்ன பிரமாதமாக நகைகள் இருந்து விடப் போகிறது?” என்று குள் கொட்டினாள், மங்களம்.

“நம்ப அந்தஸ்திற்கு ஐம்பதினாயிரத்திற்கு நகைகள் போடலாம். ஆனால் அந்தப் பெண்ணுடைய தமையன் இப்பொழுதுதான் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்திருக்கிறான். அதனால் இப்பொழுது இவ்வளவுதான் போட அவனால் முடியும் என்று நினைக்கிறேன். பின்னால் அவன் நிறையச் சம்பாதித்தால் தங்கைக்கு அப்போதைக்கப்போது ஏதாவது செய்யாது போய்விடுவானா?” என்று விவாதித்தார் சித்தப்பா.

“மைதிலியின் கல்யாணத்தின்போது அப்படித்தான் அவள் அப்பா சொன்னார். அடுத்த வருஷம் நிலைமை கொஞ்சம் அபிவிருத்தியானதும் மைதிலிக்கு இரண்டு வடம் தங்கச் சங்கிலி செய்து போட்டு விடுகிறேன் என்றார். அதை நம்பிய எங்களுக்குப் பட்டை நாமம் சாத்திவிட்டு அவர் பரலோகம் போய்விட்டார். இதெல்லாம் கல்யாணச் சூட்டோட வாங்கினால்தான் உண்டு. அந்தப் பெண்ணின் அண்ணனுக்கு என்ன குறைச்சல்? மாதம் இரண்டாயிரம் ரூபாய் சம்பளமாக வாங்குகிறானே! தங்கைக்குச் சீர்வரிசை யோடு கல்யாணம் செய்து கொடுத்தால் என்ன கொள்ளையாம்?” என்று சீறினாள் மங்களம்.

மங்களத்தின் வாயில் ஆயிரமும், இரண்டாயிரமும் சொற்பத் தொகை போல் அலட்சியமாக அடிபட்டபோதிலும், பிறந்தகத்தில் அவள் செல்வத்தின் சொகுசிலே வளர்ந்தவள் அல்ல. சாதாரணக் குடும்பத்திலே பிறந்து, எளிய வாழ்விலே வளர்ந்து, சாதாரணமான ஒரு மனிதனைத்தான் கைப் பிடித்தாள். திவாகரனின் நீடித்த உழைப்பும் அதிர்ஷ்டமும் யுத்தமும் சேர்ந்து கொள்ளவே, சாதாரண நிலையிலிருந்து அவரது இரும்புச் சாமான் வியாபாரம் குபீரென்று பெருகி, மிகச்சில வருஷங்களில் அவரை ஒரு பெரிய செல்வந்தராக்கி விட்டது. செல்வத்தின் சுகத்தை அனுபவிக்க ஆரம்பித்ததும் மங்களத்திற்கு தனது பழைய நாட்கள் பற்றிய சிந்தனை அறவே அற்றுவிட்டது. பிறந்ததிலிருந்து பணத்திலே புரண்டு வந்தவள்போல் அவள் பேச்சில் ஆடம்பரமும் அலட்சியமும் மேலோங்கியிருந்தன. வறுமையை இகழ்ந்ததுடன் ஏழை களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கடுமையாகவே பேசி வந்தாள்.

நாத்தனாரிடம் உள்ள குறையை மைதிலி நன்கு அறிவாள். எவ்வளவோ சந்தர்ப்பங்களில் ஏழைகளைத் துச்சமாகப் பேசுவது தவறு என்பதை எடுத்துக் கூற வேண்டும் என்று அவளுக்கு ஆவல் ஏற்பட்ட போதிலும் மங்களம் தன்னைவிட வயதில் மூத்தவள், தன் ஆலோசனைகளை அசட்டை செய்வதுடன் கோபம் கொள்ளக்கூடும் என்ற காரணம் பற்றி அவள் வாளாவிருக்க நேர்ந்தது.

“சரி, முன்னே பின்னே இருந்தாலும் பரவாயில்லை என்று இந்த வரனையே முடித்துவிடுங்கள், சித்தப்பா!” என்று தொடர்ந்தாற்போல் கூறிவிட்டு ‘உஷ்’ என்று பெருமூச்செறிந்தாள்.

“போனவாரம் சென்று பார்த்து விட்டு வந்தோமே அது தான் வக்கீல் ராஜகோபாலனின் பெரியப்பா பெண். அந்த மனிதனுக்கு என்ன பதில் சொல்றது?” என்று விசாரித்தார் மதியூகி சித்தப்பா.

“ஜாதகம் பொருந்தவில்லை என்று ஒரு வார்த்தை எழுதிப் போட்டு விடுங்கள். அவர்களால் நமது அந்தஸ்துக்குத் தக்கபடி ஒன்றும் செய்ய முடியாது” என்றான் மங்களம் சற்றுக் காரமாக.

“ஆமாம், நமது அந்தஸ்திற்குத் தக்க இடமில்லை என்பது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். அந்தப் பெண்ணிற்கு வயது இருபத்திரண்டாகிறது. குதிர்போல் இவ்வளவு வயது வந்த பெண்ணை வைத்துக்கொண்டு அந்த மனிதன் பேசும் பேச்சு, அப்பப்பா!” என்றார் சித்தப்பா. இன்னும் ஏதேதோ அவர் கூறி முடிப்பதற்குள் கிர் என்று வாயிலில் வந்து ஒரு பெரிய கார் நின்றது. காரின் கதவைத் திறந்து கொண்டு ஸ்ரீமான் திவாகர் இறங்குவதைக் கண்ணுற்றதும் முத்துஸ்வாமி தனது வாயை மூடிக் கொண்டார்.

சித்தனையே உருவாகத் தென்பட்ட திவாகரன், ஹாலுக்குள் நுழைந்ததும், சுற்றுமுற்றுமுள்ள யாரையுமே கவனிக்காது, நேரே மைதிலி பக்கம் திரும்பி, “மைதிலி! காலையில் நான் கொடுத்துப் போன அந்தத் தஸ்தாவேஜைக் கொஞ்சம் எடுத்து வாம்மா. அதில் முக்கியமான ஒன்றைக் கவனிக்க வேண்டும்” என்று கூறிவிட்டு மாடிப் பக்கம் சென்று விட்டார்.

இடுப்பில் சொருகிக் கொண்டிருந்த பெரிய சாவிக் கொத்தை மங்களம் எடுத்து மைதிலியிடம் நீட்டினான். “போய் எடுத்துக் கொடுத்து விட்டுச் சீக்கிரம் வா” என்று உத்தரவிட்ட அவன், அருகில் கிடந்த பத்திரிகை ஒன்றைப் படிக்கக் கையில் எடுத்துக்கொண்டான்.

மைதிலி அப்பால் சென்றதும், முத்துஸ்வாமி தமது குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்டு, “மங்களம்!” என்று மிகவும் கனிவுடன் கூப்பிட்டார்.

“அம்மா, மங்களம்! உனக்கு உலக விவகாரம் ஒன்றுமே தெரியவில்லை. நீ வயதாகியும் சிறுகுழந்தையாக இருக்கிறாய். தஸ்தாவேஜை வேண்டுமென்றால் உன் கணவருக்கு நீ எடுத்துக் கொடுக்கக் கூடாதா? அவன் கையில் ஏன் கொடுத்தனுப்புகிறாய்? ஒரு குடும்பத்தில் யார் யார் எந்த நிலையிலிருந்து பழக வேண்டுமோ அந்த நிலையை விட்டு அத்துமீறி நடக்கும் போது பலவிதமான அசம்பாவிதச் சம்பவங்கள் ஏற்பட ஏதுவாகின்றன. மைதிலி வயதில் சின்னப் பெண், பார்க்கக் கொஞ்சம் லட்சணமாகவும் இருக்கிறாள். எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு இருக்குமோ...?” என்று ஜாடையாகப் பேசினார்.

சித்தப்பாவின் பேச்சுக்கள் மங்களத்தின் மூளைக்கு எட்டவில்லை. முதல் வாரம் விட்டிருந்த ஒரு தொடர் கதையின் முடிவை மீண்டும் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு தொடர்ந்து அடுத்த பத்திரிகையில் அதைக் கோத்து வாசிக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருந்த அவள், சித்தப்பா என்ன கூறினார் என்று கூடக் கவனிக்கவேயில்லை.

ஆபீஸ் அறைப் பீரோவைத் திறந்து தஸ்தாவேஜைக் கட்டுகளை எடுத்துக் கொண்டு ஹாலை ஒட்டியிருந்த வராந்தாவிற்குள் பிரவேசித்த மைதிலியின் காதுகளில் கணீரென்று முத்துஸ்வாமியின் உபதேச மொழிகளின் பிற்பகுதி நன்கு கேட்டது.

சித்தப்பா தன்னைப் பற்றிக் கற்பிக்க உத்தேசித்து இருக்கும் அந்த அபாண்டப் பழிச் சொற்களின் பூரண அர்த்தத்தைச் சட்டென உணர்ந்து கொண்ட மைதிலியின் உடல் ஒரு கணம் அதிர்ச்சியுற்றுச் சிலிர்த்துப் போயிற்று. மேலே செல்லக் கால் வராது அவள் அப்படியே சிலை போல் சமைந்து நின்றுவிட்டாள். “மைதிலி” என்று திவாகரன் மாடியினின்று அழைக்கும் குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, ஒரே பாய்ச்சலில் ஓடிச் சென்று தஸ்தாவேஜைக் கட்டுகளை

அவர் மேஜை மீது வைத்துவிட்டு, மின்னல் வேகத்தில் இறங்கிச் சமையற் கட்டிற்குள் ஓடி மறைந்து கொண்டாள். அவமானமும் ஆத்திரமும் தாளாது அவள் நெஞ்சு பதைத்தது. துக்கம் தொண்டையை அடைக்க, கண்களில் நீர் பொங்க, தனது உணர்ச்சிகளை மறைத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு அவள் அடுப்பில் கொதித்துக் கொண்டிருந்த குழம்பை இறக்குவது போலப் பாவித்துக்கொண்டு அடுப்பருகில் சென்று நின்று கொண்டாள்.

குழாயடியிலிருந்து ஒரு குடம் ஜலத்தைச் சுமந்து கொண்டு தளர்ந்த நடையுடன் உள்ளே நுழைந்த சாம்புத் தாத்தா, மைதிலி தன் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு நிற்பதைக் கவனித்து விட்டார். "என்னம்மா குழந்தை என்ன நடந்தது?" என்று மிகவும் பரபரப்பாகக் கவலையுடன் விசாரித்தார் அந்தக் கிழவர்.

"ஒன்றுமில்லை தாத்தா!" என்று பதிலளித்த மைதிலி கண்ணிரிடையே புன்முறுவல் செய்ய முயற்சி செய்தாள்.

"ஒன்றுமில்லையானால் நான் நம்புவேனா? உன் கண்ணில் கண்ணீர் வரவேண்டுமானால் ஏதோ விபரீதம் நடந்திருக்க வேண்டும். சாதாரணமாகச் சின்ன விஷயத்திற் கெல்லாம் அழுது விடும் பெண் நீயல்லவே?" என்றார் அந்த அனுபவசாலி.

மைதிலிக்குத் துக்கம் தொண்டையைக் கவ்விக் கொண்டது. "தாத்தா! நீங்கள் சொல்வது வாஸ்தவம். விபரீதம் ஏதாவது நடந்தால்தான் நான் மனம் கலங்கிக் கண்ணீர் விடுவது வழக்கம். விபரீதம் இப்பொழுதுதான் நடக்க ஆரம்பித்திருக்கிறது. அதன் விளைவு எங்கே என்னைக் கொண்டு போய்விடப் போகிறதோ, தெரியவில்லை" என்று கூறிவிட்டு துக்கம் தாளமுடியாது விக்கி விக்கி அழ ஆரம்பித்தாள்.

3

ரஸ்தாவில் வெகு தொலைவில் வந்து கொண்டிருந்த மோட்டார் வண்டியின் சப்தத்தைக் கேட்டதும், மைதிலி திடுக்கிட்டுப் படுக்கையினின்று எழுந்தாள். அவளது கழுத்தைத் தன் கரங்களால் அணைத்த வண்ணம் தூங்கிக் கொண்டிருந்த மாதவன் கலவரத்துடன் விழித்துக் கொண்டான். நித்திரைக் குழப்பம் வழிந்தோடிய தன் இரு பெரு விழிகளாலும் அவளைப் பரிதாபமாக நோக்கிய அச்சிறுவன் "ஊஹும்! நான் மாட்டேன். என்னை விட்டு விட்டுப் போகக்கூடாது" எனக் குமுறிக் கொண்டு, தன் சிறு கரங்களால் அவன் கழுத்தை இறுக அணைத்துக் கொண்டான்.

"எங்கேயும் போகவில்லை, நீ பேசாமல் தூங்கு" என்று அன்புடன் பதில் அளித்த மைதிலி அவன் முதுகை மெல்லத் தட்டிக் கொடுத்தாள். ரஸ்தாவில் மிகவும் சமீபமாகக் கேட்ட மோட்டார் வண்டியின் சப்தம் 'மங்கள பவன'த்தின் வாயிலைத் தாண்டிக்கொண்டு அப்பால் செல்வதை உணர்ந்த அவள் மெல்லப் பெருமூச்செறிந்தாள். இரவு பத்து மணியாகிக் கொண்டிருந்தது. அவள் கணவன் நீலகண்டன் இன்னமும் வீடு திரும்பியபாடில்லை.

"மைதிலி! மைதிலி!" என்று அடுத்த அறையினின்று எழுந்த மெல்லிய குரலைக் கேட்டு, மைதிலி, தன் கழுத்தை அணைத்திருந்த சிறு கரங்களை மெல்ல அப்புறப்படுத்தி விட்டு, தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு எழுந்தாள்.

அயர்ந்து நித்திரையில் ஈடுபட்டுவிட்ட மாதவனின் கன்னத்திலும், நெற்றியிலும் வியர்வை வழிந்து கொண்டிருந்தது. தலையணை மீது அவன் தலையை நன்றாக நிமிர்த்திவிட்டு, வியர்வையை மெல்லத் துடைத்தான். பிறகு கட்டிலைச் சுற்றித் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கொகவலையை

அவிழ்த்துவிட்டு, அடிமேல் அடிவைத்து சப்தமிடாது அறையினின்று வெளிவந்தாள்.

அடுத்த அறையில் படுத்திருந்த மங்களம் கட்டிலில் திரும்பிப் படுக்கும் சப்தம் கேட்கவே, "அக்கா, கூப்பிட்டார்களா?" என்று ரகசியமான குரலில் மெல்ல வினவிய மைதிலி அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்தாள்.

"ஆமாம், விளக்கைப் போட்டுவிட்டு சற்று இங்கே வந்து என் கால்களைப் பிடித்துவிடு. கால் குடைச்சலில் என் பிராணனே போய்விடும் போலிருக்கிறது. எந்த வேளையில் அந்த மகராஜன் ஆபரேஷன் செய்தானோ? அன்றிலிருந்து ஒருநாளுக்கூட எனக்கு இரவு வேளையில் நிம்மதியான தூக்கம் வந்தது கிடையாது. சில டாக்டர்களின் கைராசி அவ்வளவு சிலாக்கியமாக இருக்கிறது!" என்று முணுமுணுத்தாள் மங்களம்.

நாத்தனாரின் கட்டளைப்படியே அறைக்குள் பொருத்தியிருந்த நிலவொளி வீசும் விடி விளக்கை ஏற்றி விட்டு, கட்டிலில் வந்து அருகில் அமர்ந்துகொண்டு அவளது கால்களை மெல்ல அழுத்தி விட்டுக்கொண்டிருந்தாள் மைதிலி. யிருதுவான தலையணையில் தன் முகத்தைப் பதித்துக்கொண்டு கவிழ்ந்தபடி படுத்துக் கிடந்த மங்களம் திரும்பி, தன் தம்பி மனைவியை ஏறிட்டு ஒருமுறை பார்த்தாள்.

"மணி பத்தடித்து விட்டதே! இன்னமும் நீலகண்டன் வெளியே எங்கே சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான்?" என்று அதட்டலாகக் கேட்டாள்.

"கம்பெனிக் காரியமாக அவர் யாரையோ பார்த்துப் பேச டவுன் வரைக்கும் போயிருக்கிறார். வரக் கொஞ்சம் நாழியாகும் என்று எனக்கு ஒரு மணிக்கு முன்பு டெலிபோன் செய்தார்" என்று மைதிலி சட்டெனப் பதிலளித்தாள்.

மங்களம்மாள் கோபத்துடன் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள். "என்ன கம்பெனிக் காரியமோ? அதன்மேல் சாக்கைப் போட்டு விட்டு நீலகண்டன், காரை எடுத்துக் கொண்டு எங்கேயாவது சுற்றப் போயிருப்பான். போனவாரம் கூட, கம்பெனிக் காரியம் என்று சொல்லிவிட்டு, காரை எடுத்துக்கொண்டு நிம்மதியாகப் பெரிய துரைபோல் சினிமாவுக்குப் போய் விட்டானாம். வரவர உன் புருஷனின் நடத்தையும் போக்கும் எனக்குப் பிடித்தால்தானே?" என்று சீறினாள் நாத்தனார்.

"அப்படி அவர் தவறாக நடந்துகொள்ள மாட்டாரே! யாரோ வீணாக அவரைப்பற்றி உங்களிடம் புகார் கட்டி விட்டிருக்கிறார்கள்" என்று மைதிலி பதில் அளித்ததைக் கேட்டதும், மங்களம், கோபத்துடன் படுக்கைமீது சட்டென்று திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டாள்.

"பிறந்ததிலிருந்து இருபத்தெட்டு வருஷமாக என் தம்பியை நான் அறிவேன். நீ இப்பொழுதுதானே வந்தவன்? என்னைவிட அவன் குணத்தை அதிகம் தெரிந்தவன் போல் பேசுகிறாய்! நீலகண்டன் எப்பொழுதுமே சுத்தச் சோம்பேறி. ஒரு எஸ். எஸ். எல்.ஸி. பரிசைக்கு மூன்று தடவை போய், மூன்றாவது முறைதான் பாஸ் செய்தான். அதற்குப்பிறகு காலேஜ் படிப்பு, ஒரு வருஷத்துடன் படிப்புக்கே ஸ்நானம் செய்து விட்டான். என் தம்பியின் யோக்க்யதை தெரிந்திருந்தும் அவர் காலில் விழாத குறையாகக் கெஞ்சி, இவர் கம்பெனியில் ஏதாவது ஒருவேலை போட்டுத்தரும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். ஏதோ எங்க அதிர்ஷ்டம். வியாபாரம் விருத்தியாகி நாம் இப்போ நல்ல நிலையிலே இருக்கிறோம். என் தம்பிக்கும், அவர் மனை பண்ணி, உதவி மாணேஜர்னு ஒரு பதவி ஏற்படுத்திக் கொடுத்து மாதம் முந்நூறு ரூபாய் சம்பளம் போட்டுக் கொடுக்கிறார். அக்கா மங்களம்மாள் மட்டும் இல்லாவிட்டால் இவன்

யோக்யதைக்கு முற்றாறு காக்கூட சம்பளம் கிடைத்திருக்காது" என்றாள் மிகவும் கடுமையான குரலில்.

நாத்தனாரின் கூரிய மொழிகள் மைதிலியின் உள்ளத்தை வேல்கள் போல் தாக்கிப் புண் செய்தன, துக்கம் அவளது நெஞ்சை அழுக்கியது. கண்களில் பெருகிய நீரைச் சிரமத்துடன் சமாளித்துக்கொண்டு அவள் தனது முகத்தைச் சுவரின் பக்கம் திருப்பிக்கொண்டு, நாத்தனாரின் கால்களை மேலும் அழுக்கிப் பிடிப்பதில் ஈடுபடலானாள்.

மங்களம் தொடர்ந்து தன் தம்பியை குற்றப்பத்திரிகை வாசிக்கலுற்றாள். "நம்ம அக்கா* தயவிலே பிழைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்ற நினைப்பே உன் புருஷனுக்குக் கொஞ்சமும் கிடையாது. கை நிறையப்பணம் போட்டு வாங்கி விட்டவன் போல் பெரிய புதுக்காரை எடுத்துக் கொண்டு ஊர் சுற்றக் கிளம்பி விடுகிறான். பெட்ரோல் அவன் கண்களுக்குத் தண்ணீர் போல் தென்படுகிறது. ஒருநாள் போல் நேரம் கழித்து வீட்டிற்கு வருகிறது. அதற்குமேல் குளித்து விட்டுச் சாப்பிடுவது, பிறகு ரேடியோப் போட்டுக் கும்மாளமடித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்றால் என்னால் சிக்க முடியவில்லை. என்ன இருந்தாலும் நான் என் புருஷனுக்குக் கட்டுப்பட்டவள்தானே! அவர் பெரிய மனது படைத்தவர். இதெல்லாம் பாராட்டாது இருக்கிறார். திடீரென்று ஒருநாள் என்னை பார்த்து, உன் தம்பி இப்படிச் செய்கிறானே என்று கேட்டுவிட்டால் நான் என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?" என்று கடுமையாகக் கேட்டாள்.

"அப்படி அவர் தவறாக நடந்துகொண்டால் நான் ஜாடையாகச் சொல்லுகிறேன், அக்கா" என்று நாத்தனாரை மைதிலி பதிலுக்குக் குழறினாள்.

"ஜாடையாகச் சொல்கிறேன்னு இல்லாததும் பொல்லாததும் சொல்லிக் கொடுத்துப் பெரிய சண்டையை மூட்டி

விட்டு விடாதேயம்மா! ஸ்ரீகாந்தனும் எனக்குத் தம்பி தான்; உன் புருஷனும் எனக்குத் தம்பிதான். இரண்டுபேரில் என்னைப் பொறுத்தவரை ஒரு வித்தியாசமும் கிடையாது. உன் புருஷன் சின்னவனைப்போல் படிப்பிலே கருத்து இல்லாது போனாலும், பணத்திலும் மற்ற விஷயங்களிலும் கருத்தில்லாமல் சுற்றியலைவதைக் காண எனக்குச் சரிக்கவில்லை. அதனால்தான் சொன்னேன்" என்று கூறி முடித்தாள் மங்களம் வெறுப்புடன்.

வாயிலில் கார் வந்து நிற்கும் சப்தம் கேட்டதும், 'சரி அவன் வந்து விட்டான் போலிருக்கிறது. போய்க் கவனித்துச் சாப்பாடு போடு. அவர் வராந்தா கட்டிலிலே தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். மாடிப்படி மேலே கொஞ்சம் சப்தமிடாமல் நடந்து வரச் சொல்" என்று உத்தரவிட்டு, போர்வையை இழுத்து நன்றாகப் போர்த்திக் கொண்டாள்.

மங்களத்திற்குத் தன் இரு தம்பிகள் மீதும் பாசம் உண்டு என்றாலும், தீலகண்டனைவிட ஸ்ரீகாந்தனிடம் அவளுக்கு அதிகப் பற்றுதல் இருந்தது. இதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. ஸ்ரீகாந்தன் ஒரு வயதுக் குழந்தையாக இருந்த போது அவன் தயார் இறந்துவிட்டான். தாயற்றதன் சகோதரனைத் தன் குழந்தை போல் பாவித்துச் சிறு பிராயத்திலிருந்து எடுத்து வளர்த்து விட்டிருந்தான்.

மேலும், ஸ்ரீகாந்தன் தோற்றத்தில் தன் சகோதரியைப் போல் நல்ல சிவந்த மேனியும், வசீகரமான முகமும், வாட்ட சாட்டமான உடல் அமைப்பும் கொண்டிருந்தான். கல்வியிலும் மிகவும் குடிக்கையாக இருந்தான். ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் முதன்மையாகப் படித்துத் தேறி, ராஜதானியிலேயே, முதன்மையான மாணவனாக என்ஜினியர் பரிசுஷியில் தேர்ச்சி பெற்று, மேலே தொடர்ந்து இரண்டு வருஷம் அமெரிக்காவில் தனது விஞ்ஞானக் கல்வியை விருத்தி செய்துகொண்டு,

பட்டமும் புகழும் சம்பாதித்துக்கொண்டு திரும்பி வந்திருந்தான். வெளி நாட்டுப் படிப்பு முற்றுப் பெற்று ஊர் திரும்பிய சில தினங்களிலேயே, நகரத்திலே மிகவும் பிரபலமான "மோடி அண்ட் மேதா" என்ற கம்பெனியில் முக்கிய என்ஜினியராகப் பெரிய உத்தியோகத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு விட்டான்.

ஸ்ரீகாந்தனின் படிப்பு, அந்தஸ்து, அழகு அனைத்தும் பற்றி மங்களம்மாளுக்குக் கர்வம் பொங்கி வழிந்தது. இளைய தம்பியின்மீது அவளது அபிமானம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க, தன் மூத்த தம்பியீது இகழ்ச்சியும் அசட்டையும் மேலோங்கிக் கொண்டு போயின. இவ்வாறு, வித்தியாசப்பட்ட அவளது மனப்பான்மையை இன்னும் அதிகரிக்கச் செய்ய, சமயத்திற்குத் தக்கபடி தூபம்போட்டு அவளது புத்தியைப் பேதலிக்கச் செய்து கொண்டிருந்தார் சித்தப்பா முத்துஸ்வாமி.

தன் கணவன்மீது சகோதரிக்கு உள்ள அபிமானம் கொஞ்ச காலமாகக் குறைந்து வருவதை மைதிலி நன்கு உணர்ந்து கொண்டிருந்தாள். சந்தர்ப்பம் நேர்ந்தபோதெல்லாம் மங்களம், பட்டதும் படாததுமாகக் கூறி வந்த கொடிய சொற்களை யெல்லாம் அப்போதைக்கப்போது அவள் தன் கணவனிடம் சொல்லிக் கொடுத்திருந்தால், நிலைமை வேறாகி விட்டிருக்கும். அக்காவிற்கும் தம்பிக்கும் முக தரிசனத்திற்குக் கூடப் பஞ்சமாகி விடுமளவு விரோதம் இடையே எழும்பிவிட்டிருக்கும். மங்களம்மாள் எவ்வளவு முன்கோபியோ, அதைவிட இரட்டிப்பு மடங்கு முன் கோபக்காரன் அவளது அருமைத்தம்பி நீலகண்டன்.

நாத்தனார் கூறும் கடுஞ் சொற்களைக் கணவனிடம் சொல்லிக் கொடுத்துவிடத் தெரியாத அவ்வளவு பேதையான ஒரு பெண் அல்ல மைதிலி. தாயாரைப் போல் சிறு வயதிலிருந்து வளர்த்து ஆளாக்கிவிட்டிருக்கும் சகோதரியை வஞ்சித்து, அக்காவும் கம்பியும் விரோதிகளாக அவளது

மென்மையான மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. 'விவேகக் குறைவினால் ஏதோ பேசுகிறார், போகட்டும், பொறுத்துக் கொள்வோம்' என்று ஒவ்வொரு முறையும் நாத்தனாரின் கடு சொற்களைப் பாராட்டாது அவள் இதுவரை இருந்து வந்தாள். இன்றும் அதேபோல் தன் பொறுமை அனைத்தையும் ஒருங்கே வரவழைத்துக் கொண்டு, அவள் மிகவும் பணிவான குரலில், "அப்படியே சொல்கிறேன் அக்கா! என்று பதில் அளித்து விட்டு, சப்தமிடாது கீழே இறங்கிச் சென்றாள்.

சமையற்கட்டிற்குச் சமீபமாக இருந்த பெரிய கூடத்தின் ஓரத்தில் தரைமீது படுத்திருந்த சாம்பு, மைதிலி அந்தப் பக்கமாக வருவதை உணர்ந்து எழுந்து உட்கார்ந்தார். "ஏம்மா! மைதிலி நான் வந்து அவருக்கு எடுத்துப் போட்டோமா?" என்று வினவினார். எவ்வளவு நேரமாகி விட்ட போதிலும் எத்தனை அலுவல்களிருந்த போதிலும் தன் கணவனுக்குத் தானேதான் உணவு பரிமாற மைதிலி விரும்புவாள் என்பதைச் சாம்பு நன்கு அறிந்தவர்தான். காலையில் எழுந்ததிலிருந்து ஓயாது ஒழியாது பம்பரம் போல வேலைகள் செய்து வருகிறாளே இந்தச் சிறு பெண். அவளுக்கு நம்மாலான உதவி செய்வோம் என்ற பச்சாத்தாபம் அவருக்கு.

"தாத்தா நீங்கள் தூங்குங்கள், நாளைக் காலை மூன்று மணிக்கே எழுந்தாக வேண்டும். சின்னவர் ஏதோ காரியமாகக் கிருஷ்ணகிரிவரை போக வேண்டுமாம். அதனால் நீங்கள் இப்பொழுது சிரமப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டாம்" என்று மிகவும் கனிவாகப் பேசிவிட்டுக் சமையலறையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

இலையில் வந்தமர்ந்த நீலகண்டன் மிகவும் உற்சாகமாகக் காணப்பட்டான். "தம்பிக்குப் பெண் பிடித்திருக்கிறதா? என்ன முடிவாயிற்று? கல்யாணம் நிச்சயமாகிவிடும் அல்லவா?" என்று கேட்டான்.

"பெண், பார்க்க அழகாகத்தான் இருக்கிறாள்; பெரிய இடம், சீர் வரதட்சணை இவைகளில் குறை இருக்காது. உங்கள் தம்பிக்கும் பிடித்திருக்கிறது இந்த வரன். அநேகமாக நிச்சயமாகிவிடுமென்று நினைக்கிறேன்" என்று பதிலளித்த வண்ணம் மைதிலி பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள்.

"பெண் உன்னைவிட அழகு என்றா சொல்கிறாய்!" என்று பரிசாசமாகக் கேட்ட நீலகண்டன் சிரித்தான்.

"நான் அழகு என்ற வர்க்கத்தில் எப்படிச் சேரமுடியும்? உங்கள் கண்களுக்கு அழகியாக இருக்கலாம், அந்தப் பெண் என்னைவிட நல்ல சிவப்பு. பார்க்க மிகவும் கவர்ச்சியாக இருக்கிறாள். அந்தஸ்து வேறு அவளுக்கு ஒரு தனிக் களையைக் கொடுக்கிறது" என்று மைதிலி கூறும்போது அவன் இடைமறித்துப் பேசினான்.

"அந்தஸ்து, பணம் இவைகளில் எனக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. ஸ்ரீகாந்தன் என்னைவிட படித்தவன். படிப்பினால் அவனது அறிவு என்னைவிட விசாலமாகி விட்டிருந்தால் இப்படிப் பணம், பதவி, சீர், வரதட்சணை இவைகளையே அளவிட்டுக்கொண்டு வரன் வேட்டையில் ஈடுபட்டிருக்க மாட்டான். அமெரிக்காவுக்குச் சென்றும் இவனது மனம் தாராளமாகவில்லை என்பதைக் காண எனக்கு அதிசயமாக இருக்கிறது. பணத்தையும், சீர்வகைகளையும் அந்தஸ்தையும் அழகையுமே தராசு போட்டு எடையிட்டுக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள முனைந்தால், இந்தக் கல்யாண வாழ்விலே, ஆதீகமான தொடர்பு என்பது தம்பதியிடம் வளர எங்கே இடம் இருக்கிறது?

"என்னவோ என்னைப் பொறுத்தவரை நான் இவ் விதமான ஒரு தவறு செய்யவில்லை. உன்னை வந்து பார்த்தேன், எனக்கு உன்னைப் பிடித்தது. உன் தகப்பனார் எங்கள் அந்தஸ்துக்குப் போட்டியிடும் அளவு பெரிய

செல்வந்தரல்ல. பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப்போகிறோமா அல்லது அவரது அந்தஸ்தையா, பணத்தையா என்று யோசித்து விட்டு அக்காவின் அதிருப்தியையும் மீறி உன்னை மணந்து கொண்டேன். உன்னைக் கண்டு திடீரென்று காதல் கொண்டு கல்யாணம் செய்துகொண்டுவிட்டேன் என்று நான் பொய் சொல்ல மாட்டேன், இந்தப் பெண்ணை மணந்துகொண்டால் வாழ்விலே இல்லறத்தை நடத்த முடியும் என்று எனக்கு ஏதோ ஒன்று எடுத்துக்கூறியது. அதை உள்ளுணர்வு என்றுதான் வைத்துக்கொள். எனது உள்ளுணர்வு என்னை ஏமாற்ற வில்லை. என் வாழ்க்கையில் அமைதி இருக்கிறது. அன்பு இருக்கிறது. திருப்தி இருக்கிறது" என்று உற்சாகமாகப் பேசிய நீலகண்டன் எழுந்து கரங்களைக் கழுவிக்கொண்டு மைதிலி அருகில் வந்தான்.

"பரஸ்பரம் நம்மிடையே வளர்ந்துள்ள அன்பினால் தாங்கள் இப்படிப் பேசுகிறீர்கள். உங்கள் சகோதரியோ அல்லது தம்பியோ கல்யாணம் என்பதைப்பற்றி வேறுவிதமான அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கலாம். உங்கள் தம்பி உங்களைவிடப் படித்திருக்கிறார். பெரிய பதவி வகிக்கிறார். பெரிய இடத்தில் பெண்ணைக் கொள்ளவேண்டும். அப்பொழுதுதான் கௌரவத்திற்கு உகந்ததாகும் என்று எண்ணலாம்" என்றாள் மைதிலி பதிலுக்குப் பரிசாசமாக.

"அப்படி ஒரு வார்த்தை சொல்லி விடாதே! என் தம்பியைப் போல் நான் அதிகம் படிக்கவில்லை. அதனால் சாமர்த்தியத்தில் ஒன்றும் குறைந்தவனல்ல. இன்று நான் கவனிக்கச் சென்ற ஒரு காரியத்தை அத்திம்பேரால் கூடச் செய்து முடித்திருக்க முடியாது. நம் கம்பெனிக்குச் சொந்தமாகக் கட்டிடம் ஒன்று வாங்கிப்போட அத்திம்பேர் இரண்டு வருஷமாகப் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிற விஷயம் உனக்குத் தெரியுமல்லவா? ரங்கன் ரோட்டில் உள்ள அந்தப் பெரிய கட்டிடத்தை வாங்கிவிட ஒரு மாதமாக அவர் எவ்வளவு பாடு

பட்டார் என்பதை நான் அறிவேன். இன்று அதன் முதலாளியான ஜவந்தன் முல்க்குடன் நான் பகல் ஒரு மணியிலிருந்து சுற்றாத இடமெல்லாம் சுற்றி ஒரு வழியாகக் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு வெற்றியுடன் வந்திருக்கிறேன்" என்று கூறி நீலகண்டன் தன் சட்டைப் பையில் கையை விட்டு ஏதோ எடுக்கத் துழாவினான்.

"காரியம் ஆனதும் அப்படியே ஒரு சினிமாப் பார்த்து வரச் சென்றிருக்கிறீர்களோ என்று நினைத்தேன்!" என்று மைதிலி தன் சந்தேகத்தைத் தெரிவிக்கும் நிமித்தம் கேட்டாள்.

"வர நேரமாகும் என்று உனக்கு முன் கூட்டியே டெலிபோன் செய்து விட்டேனே? அதனால் நீ கவலைப்பட நியாயமில்லை. உண்மையில் நான் ஒரு சினிமாவுக்குப் போய்விட்டுத்தான் வந்திருக்கிறேன். நான் படம் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கொண்டு போகவில்லை. கேளிக்கை ஸ்தலங்களுக்குப் போவதென்றால் நீ இல்லாது போனால் எனக்கு அவ்வளவாக ரஸிப்பதில்லை, அந்த ஜவந்தன் முல்க் தன் காரியம் முடிந்ததும் "ஒரு சினிமாப் பார்க்க வருகிறீர்களா?" என்று இழுத்தான். அவனைத் திருப்தி செய்யவே அவன் கூடப் போய்விட்டு வந்தேன். என்ன பார்த்தோம் என்றுகூட எனக்கு நினைப்பில்லை என்றால் பார்த்துக் கொள்ளேன். காரியம் முடிந்ததும் வீட்டிற்கு ஓடிவர வேண்டுமென ஒரே துடிப்பு. ஏன் தெரியுமா...!" என்று பரிசாசமாகக் கேட்டபடி பையினின்று எடுத்த மல்லிகைப் பொட்டலத்தை அவிழ்த்துப் பூச்சரத்தை அவளது கூந்தலில் தன் கரங்களால் குட்டினான்.

நாத்தனார் சற்றுமுன் கூறியவைகளைக் கேட்ட போது மைதிலியின் உள்ளத்தில் ஒருவித அவநம்பிக்கை ஏற்பட்டது உண்மையே. 'ஒரு சமயம் மங்களம் கூறுவது முற்றிலும் உண்மையோ என்னவோ? உண்மையாக இருந்தால் கணவனை எவ்வாறு நல்ல பாதையில் திருப்புவது?' என்று எண்ணமிட்டபடியேதான் சென்று வாயிற்கதவைத் திறந்தாள்.

"மைதிலி! நான் இன்று எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கிறேன் தெரியுமா? வெகு விரைவில் நாமும் ஒரு குழந்தைக்குப் பெற்றோராகப் போகிறோம் என்பதை எண்ணும் போது என் உள்ளம் பெருமையில் பூரித்துப் பொங்குகின்றது" என்று கூறிய வண்ணம் அவளது முகத்தை அன்புடன் உற்றுப் பார்த்தான் நீலகண்டன்.

வெட்கத்துடன் மைதிலி தன் வதனத்தைக் கீழே தாழ்த்திக் கொண்டாள். தன்னிடம் மாறாத அன்பும், பரந்த உள்ளமும் அக்காவின் குடும்பத்தின் மீது விகவாசமும் உள்ள இவ்வளவு நல்ல புருஷனை ஒருகணம் சந்தேகித்து விட்டோமே என்ற பச்சாதாபம் அவள் உள்ளத்தை உறுத்தியது! அவள் கண்களில் துளிர்ந்த கண்ணீரைக் கண்டு திடுக்கிட்டுப் போன நீலகண்டன், "மைதிலி, அழுகிறாயே ஏன்?" என்று பதறினான்.

"இல்லை! இந்தச் சந்தோஷத்தைக் கேட்டனுபவிக்க அப்பா உயிருடன் இல்லையே என்று வருத்தமாக இருக்கிறது! அவ்வளவுதான்!" என்று கூறிவிட்டு விக்ரிய மைதிலியின் அழகிய முகத்தைத் தன் தோள்மீது அணைத்துக்கொண்டான், நீலகண்டன்.

"சே அசடே, வருத்தப் படாதே!" அவர் உயிருடன் இல்லாவிடினும் ஆன்மீகமாக இருந்து உன்னை எப்பொழுதும் ஆசீர்வதிப்பார்!" என்று மிகவும் வாத்ஸல்யம் பொங்கிய மெல்லிய குரலில் சமாதானம் செய்தான்.

அவளது கனிவு மொழிகள் மைதிலியின் புண்பட்ட நெஞ்சிற்கு மிகவும் இதமாக இருந்தன. 'யார் என்ன சொன்னால் என்ன? எப்படி நடந்து கொண்டால் என்ன? கணவனுக்கும் மனைவிக் குமிடையே இவ்விதமான பரிபூரணமான அன்பும் ஒற்றுமையும் எப்பொழுதும் இருந்துவிட்டால், இந்த வாழ்விலே வேண்டியது என்ன இருக்கிறது?' என்று அவள் மனம் ஆறுதலடையவே, கண்களில் வழிந்த கண்ணீர் தானே நின்று போயிற்று.

4

ஸ்ரீகாந்தனது விவாகம் விமரிசையாக நடந்தேறியது. சில தினங்களுக்குப் பின்னர் ஒரு நாள் அந்திப்பொழுது, மங்கள பவனம் மிகவும் கோலாகலமாகக் காட்சியளித்தது. தன்னுடைய விவாகத்தை ஒட்டி, தான் உத்தியோகம் வகித்த கம்பெனியில் உள்ள சக தொழிலாளிகளுக்கும் நெருங்கிய நண்பர்களுக்கும் அவன் அன்றிரவு ஒரு பெரிய விருந்தளிக்க ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தான். ஸ்ரீகாந்தன் விவாகத்தைத் தன்கல்யாணத்தைவிட ஒரு பங்கு மேலாக எண்ணித் திருமண வைபவத்தில் ஈடுபட்டிருந்த சித்தப்பா முத்துஸ்வாமி இது சமயம் அவனுக்கு வலது கை போலிருந்து துணை புரிந்து வந்தார். சாப்பாட்டு அயிட்டங்கள், ஆட்களை மேற்பார்வையிடுவது, விருந்தாளிகளை உபசரிப்பது முதலிய அனைத்தையும் தமது பொறுப்பாக ஏற்றுக் கொண்டிருந்த அவர், சாயங்காலம் ஐந்து மணிக்கே, துல்லியமான வெண்ணிற மல்வேஷ்டியைப் பஞ்சகச்சம் வைத்து உடுத்திக்கொண்டு சரிகை அங்கவஸ்திரம் ஸில்க் ஷர்ட்டின் மீது புரள, காதுகளில் அணிந்திருந்த வைரக் கடுக்கண்கள் மஞ்சள் வெயிலில் டால் வீச, ஒரு பெரிய வெள்ளி வெற்றிலைப் பெட்டியில் கால்படி பாக்குச் சீவலையும், ஒரு கவுளி வெற்றிலையையும் திணித்துக் கொண்டு ஐரூராகத் தோட்டத்திற்கு வந்து சேர்ந்து விட்டார்.

வேலையாட்கள் இடையே அதட்டி மிரட்டிக் கொண்டிருந்த சமயம் போக மீதி வேளையில், அவர் வாய் மாவுமில் போல் வெற்றிலை பாக்கை அரைத்துத் தள்ளிக் கொண்டிருந்தது.

ஆங்கில நாகரிகப்படி மிக்க ஆடம்பரமாக ஆடை அணிந்துகொண்டு மங்கள பவனத்து வாயிற்புற ஹாலுக்குள் வந்த ஸ்ரீகாந்தன், சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டுச் சற்றுப் பொறுமையற்ற வகையில் ஹாலுக்குள் உலாவத் தொடங்கி

னான். நன்றாக அஸ்தமித்து விட்டதனால், தோட்டத்தின் நடுவிலிருந்த புல் தரையில் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த வர்ணத் தோரணங்களில் நாலாவித வர்ண விளக்குகள் பளிச்சென்று எரியத் தொடங்கின. சற்றுத் தொலைவில் சித்தப்பா ஏற்பாடு செய்திருந்த மேடையில் இசைத்தட்டுச் சங்கீதம், ஒலிபரப்பிகள் மூலம் தோட்டமெங்கும் சமுத்திர அலைகள்போல் நாலு பக்கமும் பரவி ஒலிக்கத் தொடங்கியது.

விருந்து ஆரம்பிக்கக் கொஞ்ச நேரமேதான் உள்ளது என்பதை உணர்ந்த ஸ்ரீகாந்தன் தொண்டையைக் கனைத்துக்கொண்டு, மாடிப்படிகளின் பக்கம் திரும்பி, மீண்டும் ஒருமுறை பார்த்தான். அவனுடைய புது மனைவி பத்மினி அன்றிரவு விருந்தின்போது கணவனுடன் சமமாக, கூட இருந்து, விருந்தினர்களை உபசரிக்க வேண்டிப் பிற்பகல் மூன்று மணிக்கே தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்ளத் தன் அறைக்குள் சென்றவள் இன்னும் திரும்பி வரவில்லை. தோட்டத்திற்குள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கார்கள் வந்த வண்ணமிருந்ததைக் கண்ணுற்ற ஸ்ரீகாந்தன், "பத்மினி!" என்று உரத்தக் குரலில் ஒரு முறை அதட்டலாகக் கூப்பிட்டுவிட்டு, தனக்கேற்பட்ட கோபத்தை அடக்கும் நிமித்தம் தன் கைக்குட்டையினால் முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டான்.

"இதோ ரெடி" என்று குயிலைப் பழிக்கும் இனிய குரல் மாடி வராந்தாவின்னிரு ரீங்காரம் செய்தது. அந்த இன்னிசை கீழே ஹாலுக்குள் வந்து பரவு முன்பு வானவீதியினின்று தெய்வ மங்கையொருத்தி தன் அழகிய சிறகைத் தாழ்த்திக் கொண்டு மெல்லக் கீழே இறங்கி வருவதுபோல், பச்சை வர்ண மைஞர் ஜார்ஜெட் சேலையின் தலைப்புப் பின்னால் பறக்க, அழகே உருவான ஒரு இளம் பெண் மின்னல் வேகத்தில் துள்ளிக் கொண்டு மாடிப் படிகளைத் தாண்டிக் கீழே வந்து அவன் அருகில் நின்றாள்.

“ஸாரி! உங்களை அதிகம் காக்க வைத்து விட்டேன்” என்று கூறிய அவள், தன் பவள வாயை லேசாகத் திறந்து வரிசைப் பற்கள் தெரிய ஒரு மோகனப் புன்முறுவல் செய்தாள்.

கம்மென்று வீசிய பவுடரின் நறுமணத்தில் தாக்குண்டு போன ஸ்ரீகாந்தன் பத்மினியின் அழகிய முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்; சற்றுமுன் அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்த அந்தக் கோபம் இருந்த இடம் தெரியாது பஞ்சாய்ப் பறந்தோடி விட்டது.

சுருண்ட கூந்தலும், வட்ட வடிவமான வதனமும், தங்க நிற மேனியும் கொண்டிருந்த பத்மினி, அழகி என்று குறிப்பிடக்கூடிய பெண்தான். அந்த வட்ட வடிவமான முகத்திலே காதளவு ஓடிக் கொண்டிருந்த அந்த இரு கண்களும் அவளது அழகிற்கு இன்னும் அழகைக் கொடுத்தன என்றால் மிகையே இல்லை. துயரத்தின் சாயை தோய்ந்த அந்த இரு விழிகளும் பச்சைக் குழந்தையின் கபடமற்ற உள்ளத்தைப் பிரதிபலிக்கும் இரண்டு ஓடும் பளிங்குக் கண்ணாடிகளாக ஒளி வீசின. பத்மினியின் முகத்தைப் பார்த்த யாரும் சட்டென ‘ஐயோ பாவம்’ என்று இரக்கப்படும்படி கவர்ந்து கொள்ளும் சக்தி அந்த விழிகளுக்கு இருந்ததனால் அவளது முகம் அழகியதொரு பச்சைக் குழந்தையுடையதுபோல் தென்பட்டதில் வியப்பில்லை.

“மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள், உங்களை அதிக நேரம் காக்க வைத்து விட்டேன்.” என்று பத்மினி மீண்டும் கேட்டுக் கொண்டாள்.

ஆனால் அந்த வார்த்தைகளுக்கு அங்கே அவசியம் இருக்கவேயில்லை. கபடமற்ற அந்த அழகிய முகத்திலே விளையாடிய அந்த மோகனப் புன்னகையைக் கண்டவுடனேயே, ஸ்ரீகாந்தன் அவளது தாமதத்தை மன்னித்து மறந்தே விட்டிருந்தான்.

“பரவாயில்லை! நாம் போகலாம், விருந்து ஆரம்பிக்கச் சில நிமிஷங்களே இருக்கின்றன” என்று மகிழ்ச்சியுடன் பதில் அளித்த ஸ்ரீகாந்தன், அவள் அன்ன நடை போட்டு ஆடிவர, மிகவும் மிடுக்காகத் தோட்டத்திற்குள் பிரவேசித்தான்.

ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வந்து நின்ற கார்களினின்று நகரத்தின் பல்வேறு துறைகளிலும் பிரபலமாக விளங்கிய பெரிய மனிதர்கள் வந்து இறங்கிய வண்ணம் இருந்தனர்; தம்பதி இருவரும் புன்னகை பொங்கும் வதனத்துடன் கைகூப்பி நமஸ்காரித்து அவர்களை வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தனர்.

சித்தப்பா முத்துஸ்வாமி, விருந்தாளிகளின் கூட்டத்தைத் தமது கூரிய விழிகளால் ஒருமுறை அலசிப் பார்த்தார். மேஜை ஓரத்திலே முதலாவதாக ஸ்ரீகாந்தனின் கம்பெனி காஷியராக வேலை பார்த்து வந்த பார்ஸிப் பிரமுகரும் அவரது புத்திரியும் அமர்ந்திருந்தனர். அடுத்தபடி ஸ்ரீகாந்தனுடன் வெளிநாட்டில் படித்த முகம்மதிய நண்பர் ஒருவர் வந்து அமர்ந்து கொண்டிருந்தார். அவர்களுக்கு எதிர்ப்புறம் திவாகரனின் உற்ற நண்பர்களான ஐரோப்பியரும் அவரது மனைவியும் அமர்ந்திருந்தனர்.

முத்துஸ்வாமி தமது வாழ்வின் பெரும் பகுதியை மிகவும் சம்பிரதாயங்கள் நிறைந்த ஒரு சிறு கிராமத்திலே கழித்து விட்டிருந்தார். மெட்ரிகுலேஷன் வரை ஆங்கிலப்படிப்புப் பெற்றிருந்தும், அவரது பாஷை ஆராய்ச்சிகளும் நாகரிகமும், கிராமத்தில் மூதாதையர் தேடி வைத்திருந்த ஒட்டுவில்லை வீட்டின் வாயில் திண்ணையை விட்டுத் தாண்டியதில்லை. சில வருஷங்களுக்கு முன்புதான் அவரது மனைவி காலமானாள். மனைவி, குழந்தைகள் என்ற பந்தங்கள் ஒன்றுமற்ற அவருக்கு நகரத்திலே வந்து வசிக்கவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் எதுவும் இல்லை. கிராமத்திற்கு அருகே ஓடிக் கொண்டிருந்த புனித காவிரியில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, அருகிலிருந்த ஏகாம்பரேஸ்வரர் ஆலயத்தில் திரிகாலமும்

ஸ்வாமி தரிசனம் செய்துகொண்டு அவர் தமது வாழ் நாளைப் பகவத் கைங்கரியத்திலும் பக்திப் பிரச்சாரத்திலும் செலவிட்டிருக்கலாம்.

ஒரு வருஷத்திற்கு முன்பு, தமது நண்பர் ஒருவருடன் துணையாக அவர் நகரத்திற்கு ஒருமுறை வர நேர்ந்தது. பெரிய டாக்டர் ஒருவரின் ஆலோசனையைப் பெற நகரத்திற்கு வந்த அந்த நண்பர் ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டார். ஆனால் முத்துஸ்வாமி தீட்சிதர், தமது தூர உறவினரான மங்களத்தின் வீட்டைவிட்டு நகர்ந்த பாடில்லை. மங்களத்திற்குத் தமது அற்புதமான ஆலோசனைகள் அவசியம் என்று திடமாக நம்பிய அவர், மங்களபவனத்திலேயே நிரந்தரமாகத் தமது வாசஸ்தலத்தை ஏற்பாடு செய்துகொண்டுவிட்டார்.

நகர வாசம் அவருக்குப் புதிது. நகரவாசிகளின் நாகரிகமும் அவருக்குப் புதிது. கிராமத்துச் சூழ்நிலையிலே மிகவும் ஆசார வாழ்க்கையிலே தமது வாழ்வின் பெரும் பகுதியைச் செலவிட்டிருந்த அவரால் திடீரென்று நாகரிக வாழ்க்கைக்குள் பிரவேசித்து, அதை ஒட்டி அனுசரிக்க இயலவில்லை. ஆகவே, அவர் அன்று தோட்டத்தின் நடுவில் உள்ள விஸ்தாரமான புல் தரைமீது பரப்பியிருந்த மோடி நாற்காலிகளில் வந்து அமர்ந்திருந்த நானாவிதமான விருந்தாளிகளைக் கண் காணித்ததும், மின்சார அதிர்ச்சியால் தாக்குண்டவர் போல் திகைப்பையடைந்து ஒரே பாய்ச்சலில் மங்களபவனத்திற்குள் ஓடி யதில் ஆச்சரியமில்லை.

சமையற்கட்டிற்குள் குபீரென்று நுழைந்து மேல் மூச்சுவாங்க, "மைதிலி! ஏ சாம்பு! எங்கே போய் விட்டீர்கள்?" என்று அலறினார் முத்துஸ்வாமி.

உணவு வகைகளைப் பாத்திரங்களில் நிரப்புவதில் ஈடுபட்டிருந்த அந்த இருவரும் திடுக்கிட்டதும் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

"இப்படியே எனக்கு ஒரு இலையைப் போட்டு, பரிமாறி விடு. நான் முதலில் சாப்பிட்டுவிட்டு அவர்களைக் கவனிக்கப் போக வேண்டும்" என்று தேள் கொட்டிவிட்ட நபரைப் போல் கைகளையும் கால்களையும் உதறிக்கொண்டு அடுப்பருகிலே ஒரு இலையை இழுத்துப்போட்டுக்கொண்டு சாப்பிட உட்கார்ந்துவிட்டார்.

"நீங்களும் காற்றோட்டமாக ஜோராக அங்கேயே தோட்டத்திலே சாப்பிடலாமே?" என்று ரங்கன் உபசரித்த போது முத்துஸ்வாமியின் கண்களில் தீப்பொறிகள் பறந்தன.

அவர் ஏன் இவ்வாறு துடிக்கிறார் என்பதை நொடிப் பொழுதில் ஊகித்துக் கொண்டுவிட்ட மைதிலி, சிறுவன் ரங்கனை அப்பால் போகும்படி ஜாடை செய்துவிட்டு வேகமாக உணவு பதார்த்தங்களை அவரது இலையில் பரிமாறி அவரைத் திருப்தியாகச் சாப்பிடும்படி உபசரிக்கலானாள்.

விருந்தாளிகளில் பெரும்பாலானவர்கள் வந்து இறங்கி, தம்பதியால், வரவேற்கப்பட்டு அவரவருக்குக் குறிக்கப் பட்டிருந்த ஆசனங்களில் சென்று அமர்ந்து கொண்டனர். தனது கம்பெனி முதலாளியின் வரவை எதிர்பார்த்த வண்ணம் தனது அழகிய மனைவி சகிதம் முன் ஹாலில் ஆவலுடன் காத்து நின்று கொண்டிருந்தான் ஸ்ரீகாந்தன். அதுசமயம் ஆபீஸிலிருந்து அப்போதுதான் திரும்பிய காரிலிருந்து நீலகண்டன இறங்கினான்.

அவனுடன் கூடப் பின் தொடர்ந்தாற் போல் வந்த மனிதன் ஸ்ரீகாந்தனைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சி பொங்க, "டேய் ஸ்ரீகாந்த்! அடேபழி! உனக்குக் கல்யாணமான சமாசாரம் இன்று தாண்டா எனக்குத் தெரியும். நான் கிராமத்திலிருந்து நேற்றுத்தான் இங்கே ஒரு காரியமாக வந்தேன். மத்தியானம் ஒரு ஹோட்டலில் நம்ப நீலகண்டனைப் பார்த்தேன். இதுதான் உன் மனைவியா? இன்று என்னவோ பெரிய விருந்தாமே? நானும்

இங்கே கட்டாயம் வரவேண்டும் என்று என்னை இவன் இழுத்துக் கொண்டு வந்தான்" என்று படபடவென்று பேசிவிட்டு ஸ்ரீகாந்தனின் முதுகின்மீது சந்தோஷமாக ஒங்கி ஒரு தட்டுத் தட்டினார் அந்த ஆசாமி.

ஸ்ரீகாந்தனின் முகம் ரத்தம் போல் சிவந்து. போயிற்று. தன்னுடன் மிகவும் உரிமை பாராட்டிய அந்த மனிதனை உற்றுப் பார்த்தான். "நீங்கள் யார்? எனக்குத் தெரியவில்லையே?" என்று கொஞ்சம். கோபமாகப் பதில் அளித்துவிட்டு நீலகண்டன் பக்கம் திரும்பினான்.

கூட வந்த நண்பனைத் தன் சகோதரனிடம் பேசும்படி விட்டுவிட்டு நீலகண்டன் விருந்தின்போது தானும் கலந்து கொள்ள உள்ளே சென்று விட்டதனால் அவனை அங்கே காணவில்லை.

"என்னை உனக்குத் தெரியலையாடா? உன்னோட நான் முத்து ரத்தினம் ஹைஸ்கூலில் சேர்ந்தாற்போல் படித்த கிட்டு. எஸ்.எஸ்.எல்.சி.யில் கோட் அடித்த பின்பு நான் என் மாமா செய்து வந்த வெங்காய வியாபாரத்திலே சேர்ந்து விட்டேன்" என்று அவனது கோபத்தைப் பாராட்டாது அந்த நண்பர் மிகவும் உற்சாகத்துடன் பேசியபடி அவனது தோள்களைப் பற்றிக் கொண்டார்.

அவரது கன்னத்தில் ஒங்கி அறை வைக்கும் அளவு ஸ்ரீகாந்தனின் கோபம் உச்ச நிலையை அடைந்தது. வெற்றிலைக் காவி படிந்த பற்களும், கிழிந்த ஷர்ட்டும், அழுக்கு வேட்டியுமாக வந்து உறவு பாராட்டிக்கொண்டு நின்ற அந்த நண்பரை அவ்வளவு பெரிய பிரமுகர்களின் கூட்டத்தில் சிநேகிதம் பாராட்ட அவனது மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. 'கொஞ்சமும் மரியாதை இல்லாத அதிகப்பிரசங்கியாக இருப்பதுடன் அழையாத வீட்டில் நுழையாத விருந்தாக வந்து சேர்ந்து கொண்டிருக்கும் இவனை நண்பன் என்று ஏற்றுக்

கொண்டால் என் கௌரவம் எங்கே போவது?" என்று தனக்குள் எண்ணி வெகுண்ட அவன், தன் தோள்களைப் பற்றிய அந்தக் கரங்களை ஒரு குலுக்கலில் வெறுப்புடன் அப்பால் தள்ளிவிட்டு, "ஐயா! உங்களை எனக்குத் தெரியாது, நீங்கள் வேறு யாரையோ தவறாக எண்ணிக்கொண்டு பேசுகிறீர்கள், மன்னிக்க வேண்டும்" என்று கடுமையாகப் பேசிக் கொண்டே பங்களாவிற்குள் நுழைந்த ஒரு பெரிய காரை நோக்கி வேகமாகச் சென்று விட்டான்.

அவனைப் பின் தொடர்ந்த பத்மினி, "யார் அந்தக் காட்டுமிராண்டி? - கொஞ்சமும் மரியாதை இல்லாமல்!" என்று கூறிவிட்டு, 'களுக்'கென்று சிரித்தாள், தன் இடது கை விரல் நகங்களைக் கடித்துக் கொண்டு.

"அவன் யாரோ? முட்டான், எனக்குத் தெரியாது அவனை" என்று கடுகடுப்பாகப் பதிலளித்த ஸ்ரீகாந்தன் தன் கம்பெனி முதலாளிகளான மேதாவும் மோதியும் ஜோடியாகக் காரினின்று இறங்குவதைக் கண்ணுற்று வேகமாகச் சென்று புன்னகை மலர்ந்த முகத்துடன் தன் இரு கைகளையும் நீட்டி அவர்களை அன்புடன் வரவேற்றான்.

ஸ்ரீகாந்தனது பாலிய நண்பன் என்று உறவு கூறிக்கொண்டு வந்த அந்த மனிதர் இக்காட்சியைத் தாம்நின்ற இடத்திலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவரது முகம் சுண்டிப் போயிற்று. 'பணமும் பதவியும் மனிதனை வெகுவாக மாற்றிவிடும் என்பதை அறியாதது என் முட்டாள்தனம்' எனத் தம்மையே கடிந்து கொண்டு நீலகண்டனிடம் கூடச் சொல்லிக் கொள்ளாமல் அந்த மனிதர் வெளியேறி விட்டார்.

அன்றிரவிலிருந்த அமாக்களம் ஒரு வழியாக ஓய்ந்து எல்லோரும் தூங்கச் சென்ற பின்னர், மைதிலி, தன் காரியங்களை முடித்துக் கொண்டு தங்கள் அறைக்குச் செல்ல மாடிக்கு வந்தாள். அவள் வருகைக்காகக் காத்திருந்தவள் போல்

ஹாலில் அங்கே உட்கார்ந்து இருந்த மங்களம் "மைதிலி, இங்கே வா" என்று அதட்டலாக அவளை அழைத்தாள்! அவளது குரலில் தொனித்த கடுமையிலிருந்து 'ஏதோ தவறு நடந்திருக்கிறது. அக்கா விசாரிக்க விரும்புகிறார்கள்' என்று மைதிலி சட்டென ஊகித்துக் கொண்டு விடவே, கலக்கத்துடன் எதிரே போய் நின்றாள்.

உன் புருஷனுக்கு ஏன்தான் வரவர இப்படிப் புத்திகீழே போய்க் கொண்டிருக்கிறதோ தெரியவில்லை. இன்று நடந்த விருந்து ஸ்ரீகாந்தன் தன் சிநேகிதர்களுக்காக ஏற்படுத்தியது. வீட்டுக்கு உடையவளான நான்கூட அந்த விருந்தில் கலந்து கொள்ளவில்லை. இவர் மட்டும் போய்க் கூட இருந்து சாப்பிட்டு விட்டு வந்தார். அண்ணாவாச்சே என்று மரியாதையை உத்தேசித்து இந்த விருந்தில் கலந்து கொள்ளும்படி நீலகண்டனை ஸ்ரீகாந்தன் கூப்பிட்டிருந்தான். மரியாதைப் பட்டவனானால் என்ன செய்திருக்க வேண்டும்? விருந்து சமயத்தில் தானும் ஒருவனாக வந்து சேர்ந்து கொண்டு கௌரவமாகப் பேசி சந்தோஷமாக எல்லோருடனும் நடந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்" என்று அவள் கூறி முடிக்குமுன் கலவரமடைந்த மைதிலி, "அவர் என்ன தவறு செய்துவிட்டார்? ஏதாவது அவமரியாதை ஏற்பட நடந்து விட்டாரா?" என்று கவலையுடன் கேட்டாள்.

ஸ்ரீகாந்தனது அந்தஸ்து என்ன? இன்று நடந்த விருந்தில் கலந்து கொள்கிறவர்களின் கௌரவம் என்ன? விருந்து கொடுப்பது ஸ்ரீகாந்தன். இதில் நீலகண்டனுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? எவனோ ஒரு பட்டிக்காட்டானைக் கூடப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து, விருந்து சாப்பிடும்படி தானே உபசரித்தானாம். பெரிய மனிதர்களும் பிரபலஸ்தர்களும் வந்து கொண்டிருக்கிற சமயம் அந்த அநாகரிகம் 'கூடப் படித்தவன்' என்று ஸ்ரீகாந்தனுடன் உறவு கொண்டாடி அவமானம் செய்தானாம். உன் புருஷனுடைய சிநேகிதர்கள்

எப்படிப்பட்டவர்களாக இருப்பார்கள்! நாடோடிகளும், படிப்பில்லாப் பட்டிக் காடுகளுமாகத்தான் இருப்பார்கள்.

"ஸ்ரீகாந்தனுக்கு இன்னிக்கு ரொம்பக் கோபம்... அண்ணாவாச்சே என்று அவன் ஒதுங்கிப் போய்விட்டான். இன்று சொல்லிவிடுகிறேன். சின்னவன் காரியங்களில் இனி உன் புருஷன் தலையிடக்கூடாது. இது விஷயமாக அவனுக்குத் தக்க புத்தி நீதான் சொல்லவேண்டும். இரண்டு பேரும் எனக்குத் தம்பிகள்தாம். இவன் இப்படிச் செய்தான், அவன் அப்படிச் செய்தான் என்று புகார்கள் கூறி இரண்டு பேரும் என் வீட்டில் மனஸ்தாபப் பட்டுக்கொண்டு நிற்கக் கூடாது. என் வீட்டில் இனி விரும்புவது அமைதியும் ஆனந்தமும் தான். நீலகண்டனிடம் இதை நான் நேரே எடுத்துச் சொல்ல முடியும். ஆனால் அவன் ஒரு முன்கோபி. தப்பு அர்த்தம் எடுத்துக் கொண்டு குதித்தாலும் குதிப்பான்!

"நீ என்னைப் போல ஒரு பெண். ஒரு குடும்பத்தில் ஒற்றுமை என்பது முக்கியம் என்பதை நன்றாக அறிவாய். அவசரப்பட்டுக்கொண்டு எந்த காரியமும் செய்ய மாட்டாய். அதனால் உன்னிடம் கூப்பிட்டு இதைச் சொன்னேன்" என்று கூறிவிட்டு, மைதிலி பதில் கூறியதைக் கேட்க விரும்பாதவன் போல் எழுந்து தன் அறைக்குள் சென்று விட்டான் மங்களம்.

யோசனை மிக்கவளாய்த் தங்கள் அறைக்குள் நுழைந்த மைதிலி, தன் கணவன் அன்று மாலை வந்த தினசரிப் பத்திரிகையை மிகவும் ஊன்றி வாசித்துக்கொண்டிருந்ததைக் கண்ணுற்றாள். அவளது காலடி ஓசையைக் கேட்டதும் நீலகண்டன் பத்திரிகையை மடித்துக் கீழே போட்டுவிட்டுச் சோம்பல் முறித்துக் கொண்டு எழுந்திருந்தான்! "இன்று விருந்து மிகவும் பிரமாதம். நீயும் சாம்புவும் சேர்ந்து எவ்வளவு நன்றாகத் தயாரித்தீர்கள் தெரியுமா?" என்று புகழ்ச்சியாகப் பேசிய வண்ணம் அருகில் வந்தான். "மைதிலி நீ இப்படி உனது

உடலைப் போட்டு இது சமயம் வாட்டிக் கொள்ளலாமா? எல்லாக் காரியங்களையும் நீதானா கவனிக்க வேண்டும்? தினசரி இவ்வளவு நேரம் கழித்து நித்திரை செய்தால் உன் உடல் நிலைக்கு ஒத்துக்கொள்ளாது" என்று உரிமையுடன் கடிந்து கொண்டான்.

மைதிலி பதில் கூறவில்லை. அவளது மனத்தில் நாத்நாரின் உபதேச மொழிகளால் ஏற்பட்ட பல்வேறு உணர்ச்சிகள் அலைமோதிக் கொண்டிருந்தன.

நீலகண்டன் அவளது முகவாட்டத்தைக் கவனிக்காது, "இன்று ஒரு வேடிக்கை நடந்தது, எங்களுடன் அடிநாளில் கிராமத்தில் படித்த பழைய சிநேகிதன் ஒருவனை யதேச்சையாகச் சந்தித்தேன். 'கூடவாடா பழி!' என்று அவனையும் விருந்து சாப்பிட இங்கே இழுத்துக்கொண்டு வந்திருந்தேன். நான் உள்ளே சென்று பார்க்கையில் அவன் அந்தர்த்தானமாகி விட்டிருந்தான்" என்று கூறிவிட்டுக் கலகலவென்று நகைத்தான்.

நீலகண்டனது வெகுளியான மனப்பான்மை மைதிலியின் உள்ளத்தை உலுக்கியது. "உங்கள் சிநேகிதர் புத்திசாலி, அதனால்தான் உங்கள் மனத்தை நோக்கச் செய்து முரண்கொண்டு போகாது சொல்லாமல் போய் விட்டார். அவரது நிலைமையை என்னால் அனுமானிக்க முடியும். இன்று நடக்கும் விருந்து ஸ்ரீகாந்தனது கம்பெனி உத்தியோகஸ்தர்களைக் கௌரவிக்க நடக்கிறது. அதில் இந்தப் பாலிய நண்பருக்கு இடம் ஏது? மேலும் நீங்கள் அழைத்தீர்கள் என்று அவர் எப்படித் திடீரென்று வந்து இதில் கலந்துகொள்ள முடியும்? அவருக்கு வெட்கமாக இருந்திருக்கும்; அதனால் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார் போலிருக்கிறது" என்று நிதானமாகக் கூறினான்.

நீலகண்டனுக்கு அப்பொழுதுதான் புத்தியில் தன் செய்கையின் தவறு உதயமாயிற்று. "வாஸ்தவம்! நீ சொல்வது சரிதான். என் தம்பி தன் நண்பர்களுக்கு அளிக்கும் விருந்தில் இஷ்டப்பட்டவர்களை அழைக்க எனக்கு என்ன உரிமை? ஒரு சமயம் ஸ்ரீகாந்தன் இதுபற்றி என்னிடம் அதிருப்தி யடைந்தானோ என்னவோ?" என்று திடுக்கிட்டு வினவினான்.

அவளது கலவரத்தைக் கண்ணுற்ற மைதிலி சட்டென மிகவும் உற்சாகமான குரலில், "சே! அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் நேரவில்லை. நீங்கள் வீணாக மனத்தில் கவலைகள் கொள்ள வேண்டாம். ஒரே வீட்டில் வசித்தபோதிலும் உங்கள் தம்பியின் வாழ்க்கையும் உங்கள் வாழ்க்கையும் இனிமேல் வேறு பட்டதாகத் தானிருக்கும். வருங்காலத்தில் சச்சரவுகளை தவிர்க்க வேண்டுமானால், நாம் இனி அவர்கள் வாழ்க்கையில் அதிகம் தலையிடக் கூடாது; அவர்கள் நம் வாழ்க்கையில் தலையிடச் சந்தர்ப்பங்கள் வைக்கக் கூடாது" என்று கூறிவிட்டு லேசாகச் சிரித்தான்.

"நீ சொல்வது வாஸ்தவம், மைதிலி. ஸ்ரீகாந்தன் நிலை முன்போல் இனி இருக்க முடியாது. அவனுக்கு மணமாகி விட்டது. மனைவியும் வாழ இங்கு வந்து விட்டாள். வாழ்விலே உள்ள சுகம் துக்கம் இரண்டும் இனி அவனைப் பொறுத்தவரை தனியாகி விடும். அதில் நான் பிரவேசிப்பதோ, அவன் என் வாழ்வில் குறுக்கிடுவதோ மிகவும் தவறாகும். இன்று அந்த நண்பனை நான் அழைத்து வந்தது பிசகு" என்றான் மிகவும் வருத்தத்துடன் நீலகண்டன்.

"பிசகு ஒன்றுமில்லை, அறியாது செய்துவிட்டார்கள். இதுமாதிரித் தவறு இனி நிகழப் போவதில்லை. இதோ பாருங்கள் என்னை, உங்கள் நண்பர்களை நீங்கள் கூப்பிட்டுக் கௌரவிக்கச் சந்தர்ப்பங்கள் அநேகம் இனி ஏற்படப் போகின்றன. நமது குழந்தை 'ரவிச்சந்திரன்' பிறந்ததும் ஸ்ரீ - 4

புண்ணியாக வாசனத்தின் போது நமது நண்பர்களுக்கு ஒரு விசேஷ விருந்து அளிப்போம். நாம் இருவரும் சேர்ந்து உங்களுக்கு வேண்டியவர்களையெல்லாம் அன்று ஆசையுடன் நீங்கள் அழைத்து வரலாம்!" என்று கூறி விட்டுச் சிரித்தாள் மைதிலி லஜ்ஜையுடன்.

"ரவிச்சந்திரனா?" என்று திகைப்புடன் கேட்ட நீலகண்டன், மனைவியின் முகத்தை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தான்.

"ஆமாம்... எனக்குப் பிறக்கப்போகும் குழந்தைக்கு நான் வைக்க விரும்புகிற பெயர் அதுதான்" என்று கூறிய மைதிலி, ஜன்னல் அருகே கதவுகளை நன்றாகத் திறந்து விடுவதில் முனைந்தாள்.

சிறிதுநேரம் மௌனமாக நின்ற நீலகண்டன் அவள் அருகே சென்று "மைதிலி! பிறக்கப் போவது பெண்ணாக இருந்தாலோ?" என்று பரிசாசமாகக் கேட்டுவிட்டு, அவளது முகத்தைத் தன் இரு கரங்களிலும் ஆசையுடன் அணைத்துக் கொண்டான்.

"இருக்காது; எனக்கு பிறக்கப் போவது ஒரு ஆண் குழந்தைதான் என்று நம்புகிறேன். அதுவும் தந்தையைப் போல வெகுளித்தனமும், பரந்த மனப்பான்மையும், அடக்கமுமுள்ள ஒரு நல்ல பையனாகத்தான் பிறக்கப் போகிறான், வேண்டுமானால் என்னுடன் பந்தயமும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று கொஞ்சிய மைதிலி, மிகவும் உரிமையுடன் அவளது தோள்மீது தன் முகத்தைப் பதித்துக் கொண்டாள்.

5

உடல் நோக உழைக்காத சோம்பேறியின் உள்ளம் சைத்தானின் தொழிற்சாலையாகும் என்பார்கள் அறிஞர்கள். உடல் உழைப்பு என்பதையே அறியாது சுகமாக வேளாவேளைக்குப் பிறர் வீட்டு போஜனத்தை வயிறார உண்டுவிட்டு, மிருதுவாக படுக்கையில் ஆனந்தமாக நித்திரை சுகம் அனுபவித்து விட்டு, எஞ்சிய வேளையை எப்படிக்கழிப்பது என்று தவித்துக் கொண்டிருந்த சித்தப்பா முத்துஸ்வாமியின் உள்ளத்திலே சைத்தான் பரிபூரணமான ஆட்சி புரியத் தொடங்கினான். "யாரைக் கெடுத்தால் நாம் நலம் பெற முடியும்?" என்று அவரது உள்ளத்திலே பலவிதமான குருட்டு ஆலோசனைகள் நிமிஷத்திற்கு ஆயிரக்கணக்கிலே தோன்றிக் குவிந்து கொண்டிருந்தன. இதன் விளைவாக, தாம் அங்கு வந்ததிலிருந்து மைதிலி மீது ஆரம்பித்த துவேஷப் பிரசாரங்களை ஸ்ரீகாந்தன் விவாகத்திற்குப் பின்பு அவர் பன்மடங்காகப் பெருக்கிக் கொண்டு விட்டார்.

மேலும் சித்தப்பா வாழ்க்கையின் பல்வேறு கோணங்களை அனுபவபூர்வமாக அறிந்தவர். தாம் அந்த மங்களை பவனத்திலேயே ஸ்திரமாகத் தங்கியிருக்க வேண்டுமானால், தாம் உடலால் உழைக்காவிடிலும் உள்ளத்தால் உழைத்தாக வேண்டும். இல்லை எனில் மங்களம்மாள் தற்சமயம் அளித்துள்ள 'வீட்டின் பெரியவர்' என்ற ஸ்தானத்திலிருந்து கீழே வழுக்கி விழுந்து 'பழைய கருப்பனே கருப்பன்' என்ற கதையாகக் கிராமத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்து விட வேண்டும் என்ற உண்மையை நன்றாக உணர்ந்து கொண்டிருந்தார்.

சித்தப்பாவுக்கு அவர் கிராமத்திலே பிரமாதமான ஆஸ்தி, பூஸ்திகள், ஏதும் இருக்கவில்லை. அவரது மூதாதையர் விட்டுப் போயிருந்த கால் ஏக்கர் நஞ்சை நிலத்திலிருந்து வந்த மானியம், அவர் வாங்கி அரைத்த வெற்றிலை பாக்கிற்குக் கூடக் கட்டி

வராத தொகையாக இருந்தது. அதுவும் நகரத்திலே வந்து கொஞ்ச காலம் வாழ்ந்த பின்னர், அவருக்குக் கிராம வாசத்தின் மீது இருந்த கொஞ்ச நஞ்ச ஆசையும் அடியுடன் அற்றுப் போய்விட்டது. மனைவி, மக்கள் என்ற பந்தமில்லாத தனிக்கட்டையாக வாழ்ந்த அவருக்கு, வயது ஆகியும் வாழ்க்கை மீது பரிபூரணமான விரக்தி இன்னமும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. தினசரி பூஜை, விரதங்கள், பட்டினிகள், ஆகார விவகாரங்கள் ஒரு புறம் இருக்க, நகர வாழ்க்கையின் பல்வேறு கேளிக்கை ஸ்தலங்கள் அவரது கவனத்தைக் கவரத்தான் செய்தன. சூரியன், தான் உதிக்கும் திசைமாறினாலும் மாறலாம். சித்தப்பா விடுமுறை தினங்களில் நகரத்தில் உள்ள நாடகம், நடனம், சினிமா போன்ற கேளிக்கை ஸ்தலங்களுக்கு விஜயம் செய்யாது அந்த நாட்களைக் கழிக்கவே மாட்டார் என்ற நிலைமையை விரைவில் அடைந்து விட்டிருந்தார். இதனால் ஆரம்பத்திலே சிரமமாகக் காணப்பட்ட நகர வாழ்வு கொஞ்ச காலத்தில் அவருக்குப் பூலோக ஸ்வர்கமாகத் தோன்றியது.

அந்தி வேளையில், இரண்டு அங்குல உயரமான புத்தம் புதியதொரு செருப்பை அணிந்து கொண்டு வழுவழப்பான தார் ரோட்டில் 'சர்சர்' என்று விசையுடன் நடந்து சென்று கொண்டே அவர் சுற்றிலும் திரும்பிப் பார்ப்பார். சூரியன் அஸ்தமிக்கு முன்பே, நகரத்திற்குச் சொந்தமான வேறு ஒரு சூரியன் பளிச்சென்று ஒளி வீசத் தொடங்கி விடும். எங்கு திரும்பினாலும் நிலவின் கதிரை நிகர்த்த ஒளி வீசும் வர்ணக் குழல் விளக்குகளும் முத்துச் சரம்கோத்தாற்போல் மின்னும் மின்சார விளக்குகளும் எழுப்பும் ஒளி, வெகு காலந் தொட்டுத் தனது வேலையினின்று ஓய்வு கொள்ள விரும்பாது உழைத்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பழைய சூரியனை வெட்கும்படி செய்துவிட்டு நகரத்தை ஜோதி மயமாகச் செய்து கொண்டிருந்த காட்சியைத் தினசரி பார்த்துப் பார்த்து அவர் உள்ளம் பூரித்தார். விஸ்தாரமான தார் மெழுகிய சாலைகள், வர்ண மலர்களைச் சொரிந்த முனிசிபாலிட்யார் நிர்மாணித்துள்ள பூங்காக்கள், வர்ண

விளக்குகள், விர்விர் என்று காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு வேகமாக ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஓடிய நானாவிதமான மோட்டார் வாகனங்கள், அந்தி வேளையில் ஜோடியாகப் பூங்காவை நோக்கி உலாவச் சென்ற விதவிதமான தம்பதிகள்-இக்காட்சிகள் அவருக்கு வியப்பையும் ஆனந்தத்தையும் உண்டாக்கின. 'ஆஹா! என்ன இருந்தாலும் பட்டணவாசம் பலே ஜோர்தான்,' என்று தமக்குள் கூறிக்கொண்டு, நட்ட நடுச்சாலையில் நின்ற வண்ணம் நகரத்தின் நாகரிகத்தை உறிஞ்சிக் குடிப்பவர் போல் ஆனந்தத்துடன் தம்மைச் சுற்றிலும் கண்களை ஓடவிட்டுத் தமது வழக்கைத் தலையை ஆசையுடன் தடவிக் கொண்டிருப்பார். வேளை தவறாது போஜனம், வசிக்க அழகான பெரிய பங்களா, அந்திப் பொழுதைப் போக்கக் குளிர்ந்த பூங்காவனம் என்றிருந்த தமது நகர வாழ்வை விட்டு அவர் மீண்டும் கிராமத்துக்குப் போக விரும்பாததில் ஆச்சரியம் ஏதுமில்லை.

நகர வாழ்விலே சித்தப்பாவிற்கு ஒன்றே ஒன்றுதான் பிடிக்காத அம்சமாக இருந்தது. அதுதான் செலவு என்ற விஷயம். ஒரு ரூபாயை இடுப்புப் பெல்டில் பொருத்தியுள்ள மணிபர்ஸில் போட்டுக்கொண்டு கிராமத்தில் அவர் ஏழு தினங்களை ஒரு செப்புத் தம்பிடி கூடச் செலவு செய்யாது சுற்றி வருவார். ஆனால், இங்கே விஷயம் முற்றிலும் வேறாகவல்லவோ இருந்தது!

மங்கள பவனத்தை விட்டுக் கொஞ்சம் வெளியே வந்து அருகில் உள்ள கேளிக்கை ஸ்தலங்கள் ஏதேனும் ஒன்றில் புகுந்து விட்டால் போதும். அடிவயிற்றை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் மணிபர்ஸில் பத்திரமாகச் சேமித்து வைத்த இரண்டு ரூபாய்கள் வினாடிப் பொழுதில் மாயமாகக் கைமாறி விடும். ஜட்கா, ரிக்ஷா இவைகளுக்குள் மறந்து போய்க் காலை வைத்து விட்டால் போதும் மீதமுள்ள சில்லறைநாணயத்திற்கும் பெரிய ஆபத்தல்லவா வந்து சேருகின்றது? நகரத்திலே

வெளியே சுற்றித் திரிந்து வர ஆசைப்படும் மனிதனுக்குப் பகியோ தாகமோ மறந்தும் ஏற்படவே கூடாது. 'ஒரு வாழைப் பழத்திற்கு இவ்வளவு விலையா? ஒரு இளநீர் கெட்டகேடு; இவ்வளவு கேட்கிறானே, இந்த வெற்றிலை பாக்குக் கடைக்காரன்?' என்று நகர வாழ்க்கையில் அன்றாடம் தமக்கு ஏற்படும் செலவுகளை எண்ணி மிகக் கவலையுற்றார்.

சித்தப்பாவிடம் தாராளமாகச் செலவிற்குப் பணம் இருந்திருந்தால் செலவு என்ற அம்சத்தை அவ்வளவாகப் பொருட்படுத்தியிருக்க மாட்டார். கிராமத்திலிருந்து அவருக்கு வந்த வருவாய் மிகவும் குறைவாக இருந்ததினால் கேளிக்கைச் செலவுகளுக்குக் கட்டி வரவில்லை. மங்களம்மாவுக்கு வலது கையாக இருந்து உதவி செய்து கொஞ்சம் தமது வருவாயைப் பெருக்கிக் கொள்ளலாம் என்றாலோ அதற்கும் வழியில்லை. கடைக்குச் சென்று சாமான் வாங்குவதிலிருந்து இரும்புப் பெட்டியில் நகைகளை எடுத்து வைப்பது வரை, வீட்டின் அதிகாரம் முழுவதும் மைதிலி கையில் அல்லவா ஒப்படைக்கப் பட்டிருந்தது? வயதிலும் அனுபவத்திலும் மைதிலி சிறியவள் என்றாலும் மங்களம் அவளை மிகவும் நம்பி, வீட்டின் சகல நிர்வாகப் பொறுப்பையும் அவள் கையில் ஒப்படைத்திருந்தான். வீட்டு நிர்வாகம் மைதிலி கையிலிருக்கும்வரை, சித்தப்பா அங்கே காலணாப் பெயர்க்க முடியாது.

பலமுறை இதைப் பற்றிச் சித்தப்பா யோசிக்கும் போது அவர் உள்ளம் மைதிலி மீது பொறாமையினால் கொந்தளித்தது. 'தேங்காய் வாங்கினேன், மாங்காய் வாங்கச் செலவிட்டேன்' என்று பொய் சொல்லிக் கொண்டு இந்தச் சின்னப் பெண் எவ்வளவு பணத்தைச் சுரண்டித் தன் சொந்தத்தில் சேர்த்துக் கொள்கிறாளோ? தேன் எடுப்பவன் புறங்கையைச் சுவைக்காது இருப்பானா? கைநிறையப் பணத்தைக் கொடுத்துச் செலவு செய் என்று உத்தரவு கொடுத்தால் எப்போப்பட்ட உத்தமனுக்கும் மனத்திலே கொஞ்சம் சபலம் ஏற்படத்தானே செய்யும்?

கட்டாயம் மைதிலி மங்களம்மாளின் பணத்தை இடையே கொஞ்சம் சுரண்டிக் கொண்டு தான் விடுகிறாள். இவள் ஒருத்தி மட்டும் மங்களத்தின் பணத்தைச் சாப்பிடுவானேன்? நானும் ஏன் இடையே கொஞ்சம் சாப்பிடக் கூடாது? என்று தமக்குள்ளே பல வாறு எண்ணி மனம் புழுங்கினார்.

சித்தப்பாவின் உள்ளத்தில் உருவான பலவிதமான ஆலோசனைகள் ஒரு திட்டமான முடிவை எய்தின. மங்களம்மாளின் வீட்டில் அவர் நீடித்திருக்க விரும்பினால் அவர் இரு காரியங்கள் புரிந்தாக வேண்டும். ஒன்று மைதிலியின் கையில் உள்ள அதிகாரத்தை அப்புறப்படுத்த வேண்டும். இரண்டு மைதிலி மீது மங்களத்திற்கு துவேஷம் உண்டாகச் செய்ய வேண்டும். இந்த இரு காரியங்களையும் ஒரே சமயத்தில் ஈடேற்றிக் கொள்ள முடியும் என்பதை அவர் நன்கு அறிந்திருந்தார். பொதுவாக முகஸ்துதி என்பது அனைவருக்கும் பிடித்தமானது. அதுவும் பெண்கள் முகஸ்துதியில் சட்டென மயங்கிவிடும் பேதைகள். மங்களம்மாளை வானளாவப் புகழ்ந்து அவளது மனத்தில் தன்னைப் போன்ற பிரகிருதி இந்த உலகிலே எங்குமேயில்லையென்ற ஒரு திடமான நம்பிக்கையை வளரச் செய்துவிட வேண்டும்.

மங்களத்தைப் புகழ்வது என்பது மிகவும் எளிதான காரியம். அவளது உன்னத குணங்களை அவளைச் சுற்றிலும் உள்ள உறவினர்களுடன் ஒப்பிட்டால், அவளைப் புகழ்ந்தது போல்தானே ஆகும்? மங்களத்துடன் ஒப்பிட வீட்டில் இருக்கவே இருக்கிறார்கள் இரண்டு பெயர்கள் நீலகண்டன், மைதிலி. இருவரது அல்ப குணங்களையும் நன்றியுற்ற தன்மையையும் ஜாடையாக அவ்வப்போது எடுத்துச் சொல்லி அத்துடன் வானத்தினளவு விரிந்து கிடக்கும் மங்களத்தின் பெருந்தன்மையான இருதயத்தையும் பற்றி வாயாரப் பேசினால் மங்களம் உச்சி குளிர்ந்து மகிழ்ச்சியில் மயங்கிக் கைப் பொம்மையாக அடங்கிச் சித்தப்பாவின் அடிமையாகிவிட மாட்டாளா?

இவ்வாறு சித்தப்பா முத்துஸ்வாமி, தமது சுய நலனுக்காகப் போட்ட திட்டம் வெற்றிகரமாகவே விருத்தியடைந்து கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீகாந்தனின் திருமணம் நடந்து சில மாதங்கள் சென்றிருந்தன. அதற்குள் சித்தப்பா மைதிலிமீது ஆரம்பித்திருந்த துவேஷப் பிரசாரத்திலே வெகுவாக முன்னேறியிருந்தார். எந்த ஒரு காரியத்தையும் தனியாக நின்று சாதிப்பதைவிட நூலைந்து மனிதர்களும் கூடி கூட்டாகச் செய்வதுதான் சிறந்ததாகும் என்பதை நீண்ட நாட்கள் அனுபவத்தில் நன்கறிந்திருந்த சித்தப்பா, தமது துவேஷப் பிரசாரத்தின் வெற்றிக்குத் துணையாக வீட்டிற்குப் புதிதாக வந்திருந்த ஸ்ரீகாந்தன் மனைவியைக் கூட்டாளியாகச் சேர்த்துக் கொண்டு இருந்தார். மங்களம்மாஸிடம் பிரயோகித்த அதே முகஸ்துதி அஸ்திரத்தைப் பத்மினியிடமும் பிரயோகித்ததில் ஆரம்பத்திலேயே வெற்றி ஏற்பட்டது.

பத்மினி சிறு வயதிலேயே தாயை இழந்தவள். அதனால் அண்ணன் கௌரிசங்கரால் மிகவும் செல்லமாக வளர்க்கப்பட்டிருந்தாள். பிறந்ததிலிருந்து செல்வத்தின் சுகத்தை மிகவும் அனுபவித்தவளாதலின் அவள் மங்கள பவனத்தில் அதே ரீதியில் இருந்து வாழ ஆசைப்பட்டாள். நாத்தனார் வீடு என்ற காரணத்திற்காக அவள் பயந்து கொண்டு உடல் நோக வீட்டு வேலைகள் செய்ய விரும்பவேயில்லை. வேளைக்குச் சாப்பிட்டு விட்டு விதவிதமாக அலங்கரித்துக் கொண்டு, உடல் அலுங்காது மேனி மங்காது, வீட்டைச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்த அவளது உள்ளத்திலும், பலவிதமான தவறான யோசனைகள் தோன்றியிருந்தன.

மைதிலியைப் போல் காலையில் எழுந்ததிலிருந்து இரவு படுக்கும் வரை, நிற்காது பம்பரம் போல் வீட்டு வேலைகளைச் செய்த வண்ணம் இருக்கப் பத்மினிக்குச் சிறிதும் விருப்பமேயில்லை. ஆனால் அதே சமயம், மைதிலி அங்கே வகித்து வந்த பொறுப்புமிக்க அந்த ஸ்தானத்தைப் பற்றுவதில்

மட்டும் ஆசை கொள்ளையாக இருந்தது. வீட்டு வேலையாட்களிலிருந்து எஜமானர்வரை, 'மைதிலி! மைதிலி!' என்று அன்புடன் அழைப்பதைக் காண அவள் உள்ளம் பொறுக்கவேயில்லை. வீட்டின் இரும்பு பீரோச் சாவியிலிருந்து, உக்கிராண அறைச் சாவிவரை எல்லாம் மைதிலியின் இடையிலே சொருகப்பட்டிருந்த சாவிக்கொத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்ததைக் காணும் போதெல்லாம், அவளுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது. வீட்டு வேலையாட்கள் அனைவரும் மைதிலிபால் வைத்திருந்த மதிப்பைக் காணும் போதெல்லாம் அவளது நெஞ்சு பொறாமையால் வெடித்தது.

சித்தப்பா முத்துஸ்வாமியின் வெறுப்பும் பத்மினியின் பொறாமையும் ஒரே மனிதர்பால் சென்று லயித்ததனால், இருவரும் மிக விரைவில் நண்பர்களாயினர். 'சித்தப்பா! சித்தப்பா!' என்று தேனினும் இனிய குரலில் குழைவாக அழைத்துக் கொண்டு வந்த பத்மினி மைதிலி மீது பலவிதப் புகார்களைக் கூறி அந்தக் கிழவரிடம் குறைபட்டுக் கொண்டாள். "பத்மினியம்மா! பத்மினியம்மா!" என்று, கூட ஒரு 'அம்மா' பட்டமிட்டு மிகவும் பரிவுடன் அழைத்த முத்துஸ்வாமியும், தக்க சமயங்களில் தமது அரும்பெரும் ஆலோசனைகளைப் பத்மினிக்கு உபதேசித்த வண்ணம் இருந்தார்.

ஒரு நாள் இரவு வீட்டுக் காரியங்கள் அனைத்தையும் முடித்துவிட்டு, வழக்கம்போல் கணவனது வருகைக்காகக் காத்திருந்த மைதிலி, மாடியினின்று இறங்கிச் சமையற்கட்டின் பக்கம் வந்தாள். எட்டு மாதக் கர்ப்பினியான அவளுக்கு மாடியினின்று இறங்கி வந்த அலுப்பினால் மூச்சுத் திணறியது. சற்று சிரம பரிகாரம் செய்து கொள்ளும் நிமித்தம், அவள் பெரிய தாழ்வாரத்தில் கிடந்த பெஞ்சுமீது உட்கார்ந்து கொண்டாள். சுற்றிலும் கவிந்திருந்த இருளில் அவள் முதலில் எதையும் கவனிக்கவேயில்லை. சற்றுத் தொலைவில் தரையில்

படுத்திருந்த யாரோ முனகுவதைக் கேட்டதும் அவள் திடுக்கிட்டுப் போய்விட்டாள். "யாரது?" என்று அதட்டிவிட்டு அருகிலிருந்த விளக்கைப் போட்டாள். "நான்தான்மா!" என்று ஹீனஸ்வரத்தில் பதில் அளித்த சாம்புத் தாத்தா வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தார். அவரது கன்னத்திலே வழிந்துகொண்டிருந்த கண்ணீரைக் கண்டதும் மைதிலிக்கு ஏற்பட்ட ஆச்சரியத்தை விவரிக்கவே முடியாது. "தாத்தா! என்ன இது? அழுது கொண்டிருக்கிறீர்களே, ஏன்?" என்று மிகவும் வியப்புடன் கேட்ட வண்ணம் அருகில் வந்து நின்றாள்.

சாம்புத் தாத்தா சட்டென்று பதில் அளிக்கவில்லை. அவள் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டுச் சிறு குழந்தை போல் விக்கி விக்கி அழத் தொடங்கி விட்டார். மைதிலி மிகவும் சமாதானப்படுத்திய பின்பு, மேல் துண்டினால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு, துக்கத்தினால் கம்மிய மெல்லிய குரலில், "மைதிலி அம்மா! இனிமேல் இந்த வீட்டில் நான் வேலை செய்வது, சாத்தியப்படாதம்மா. உங்களையெல்லாம் விட்டுப் போக வேண்டுமென்று நினைத்ததுமே, எனக்குத் துக்கம் தாள முடியவில்லை" என்று திணறினார்.

"தாத்தா, அப்படி விபரீதமாக யோசிக்கும்படி என்னதான் நடந்தது. சொல்லுங்களேன்?" என்று மைதிலி மிகவும் விநயமாகக் கேட்டாள்.

"குழந்தை! இந்த வீட்டில் நீ வந்து இவ்வளவு வருஷங்களாச்சே! என் நடத்தையிலோ, பேச்சிலோ ஏதேனும் பிசகை நீ கண்டிருப்பாயா அம்மா, சொல்லு; உங்கள் எல்லோருக்கும் நான் வேறு மனிதனா, சொல்லு; அந்த ஸ்ரீகாந்தன் குழந்தையாக இருத்ததிலிருந்து இங்கே நான் வேலை செய்து வருகிறேன். இதுவரை எஜமானரோ, பெரிய அம்மாவோ என்னை ஒரு வார்த்தை கோபமாகப் பேசியது கிடையாது" என்று கூறும்போதே அவர் கண்களிலிருந்து மழைத் தாரைபோல் கண்ணீர் வழிந்தோடியது.

வயோதிகத்தினால் உடல் தளர்ந்து ஒடுங்கிப் போயிருந்த அந்தக் கிழவர், மனம்புண்ணாகி வாடித்த கண்ணீர் மைதிலியின் மிருதுவான உள்ளத்தை மிக்க வேதனை செய்தது. "தாத்தா! என்ன நடந்தது. விவரமாகச் சொல்லுங்கள். ஏன் இப்படி மனக் கஷ்டப்படுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டு முடிக்கு முன், அருகிலிருந்த கூடத்தில் பலமான காலடி ஒசை கேட்பதை அறிந்து மேலே பேசாது நிறுத்திக் கொண்டாள்.

அவள் திரும்பிப் பார்க்கு முன், பத்மினியும் சித்தப்பாவும் இரு பக்கமும் பாதுகாப்பாளர்போல் வர, மங்களம்மாள் கோபாவேசமாக அங்கே பிரவேசித்தாள்.

"என்ன சாம்பு! நீ அந்தக் குழந்தையை என்ன சொன்னாயாம்? பாதிச் சாப்பாட்டிலே எழுந்து வந்து அது பிழியப் பிழிய அழுது விட்டது. தேளுக்கு இடம் கொடுத்தால் நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் கொட்டும் என்பார்களே, அது போல்தான் இருக்கிறது உன் அதிகாரம்! 'இப்படிச் சாப்பிட வேண்டும். அப்படிச் சாப்பிட வேண்டும்' என்று அவனிடம் உத்தரவிட நீ யார்?" என்று கூச்சலிட்டாள் மங்களம்.

திக்பிரமை யடைந்து போன சாம்புத் தாத்தா கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு, "அம்மா! நான் இந்த வீட்டு சமையற்காரன், அந்த உண்மையை நான் ஒரு நாளும் மறக்கவில்லை" என்று சாவதானமாகப் பதில் அளித்தார்.

அதைக் கேட்டதும் மங்களம்மாளின் கோபம் உச்ச நிலையை அடைந்தது. "என்னை எதிர்த்துப் பேசும் நீ அந்தக் குழந்தையை என்னவெல்லாம் சொன்னாயோ? சமையற்காரன் என்றா நீ நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? அப்படி நினைத்திருந்தால் உன்னிடமிருந்து இந்தப் பேச்சு வந்திருக்காதே?" என்று கூக்குரலிட்டாள்.

"அக்கா! இந்த வீட்டில் வேலைக்காரர்கள் எல்லோரும் தங்களையே எஜமானராகக் கருதிக் கொள்கிறார்கள்!" என்று

தன் முத்துப் பற்கள் தெரிய முகத்தை ஆட்டிக் கொண்டு கோபத்துடன் ஒத்துப் பாடினாள் பத்மினி.

"எல்லோரையும்விடச் சாம்புவுக்குத்தான் இந்த வீட்டு எஜமானர் என்ற நினைப்பு! எல்லாம் வீட்டை நிர்வகிக்கிறவர்கள் கொடுத்த இடம். இவர்களையெல்லாம் வைக்கிற இடத்தில் வைத்தால் இப்படி மரியாதை இல்லாது பேசுவார்களா?" என்று தூபம் போட்டார் முத்துஸ்வாமி. சாம்புத் தாத்தாவுக்கு இதைக் கேட்டதும் துக்கமெல்லாம் மறைந்து கோபம்தான் ஏற்பட்டது. "சித்தப்பா! நீங்கள் இதில் குறுக்கே ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம். நான் அம்மாவுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டுமேயல்லாது..." என்று முடிக்கு முன் மங்களம் ஆத்திரத்துடன், "சாம்பு, போதும் நிறுத்து! நீ அதிகப் பிரசங்கியாகி விட்டாய். இனி உன்னை வைத்துக் கொண்டு நிர்வகிக்க நம்மால் ஆகாது" என்று கர்ஜித்தாள்.

சாம்புத்தாத்தா அவளது முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். "அம்மா, தாயே! இந்த குடும்பத்திலே முப்பது வருஷமாக உழைத்திருக்கிறேன். இந்த ஒரு பட்டத்துடன் நான் வெளியேற வேண்டுமென்று எனக்குப் பிராப்தமிருக்கிறது என்றால், அப்படியே ஆகட்டும்!" என்று தழு தழுத்த குரலில் கூறிவிட்டுக் கையைக் கூப்பி நமஸ்கரித்தார்.

"சரிதான்ய்யா! நாளைக்குக் காலையில் உமது சம்பளத்தைக் கணக்குத் தீர்த்து வாங்கிக் கொண்டு போய் விடும். பூனை கண்ணை மூடினால் பூலோகமே அஸ்தமித்தா போய்விடும்? வா, மங்களம்! இந்த அசத்துக்குச் சரியாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தால் சரிப்படாது" என்று அட்டகாசமாகக்கூறிக் கொண்டு முத்துஸ்வாமி மங்களத்தை அழைத்துச் சென்று விட்டார்.

ஆச்சரியத்தினால் சிலைபோல் ஸ்தம்பித்துப் போன மைதிலி, "என்ன தாத்தா, எனக்கு ஒன்றுமே விளங்க வில்லையே" என்று வினவினாள்.

"நானே சில தினங்களாக இனி இங்கே வேலை செய்வது கஷ்டம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். இன்று அது சரியாகிவிட்டது. ஒன்றும் பிரமாதம் நடக்கவில்லை. பத்மினி அம்மாள் சாப்பிட உட்கார்ந்தார்கள். இலையைக் கவனிக்காது, சித்தப்பாவுடன் பேசிக் கொண்டே சாப்பிட நூழி செய்தார்கள். 'அம்மா குழந்தை. இலையைப் பார்த்துச் சாப்பிடம்மா' என்றேன். அவ்வளவுதான். கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டது. அப்படியே கையை உதறி விட்டு மாடிக்கு ஒடிவிட்டார்கள்.

"நான் அவ்வாறு சொல்லியிருக்கக் கூடாது. என்ன இருந்தாலும், நான் இந்த வீட்டு வேலைக்காரன். அந்தம்மாள் இந்த வீட்டின் எஜமானிகளில் ஒருத்தி. மங்களம்மாளிடமும் மற்றக் குழந்தைகளிடமும், நான் ஆதிநாள் தொட்டு நெருங்கிப் பழகி விட்டதில் என்னை இந்த வீட்டு உறவினர்களில் ஒருவனாக நான் பாவித்துக் கொண்டு விட்டிருந்தேன். அந்த நினைப்பினால் அப்படி உரிமையுடன் அந்தப் பெண்ணைக் கடிந்துகொண்டு விட்டேன். "அம்மா, தெரியாது சொல்லி விட்டேன் கோபிக்காதீர்கள்" என்று காலில் விழாத குறையாகக் கெஞ்சினேன். அந்தப் பெண் இரங்கவேயில்லை. எஜமானர் காதில் இந்த விஷயம் விழுந்து விடப் போகிறதே என்ற அவமானத்தில் நான் அழுது விட்டேன், அம்மா. இதுதான் நடந்தது.

"சிறு பிசகு என்று கருதி இந்தச் சம்பவத்தைப் பெரியம்மா மறந்து மன்னித்து விடலாம். அவர்களுக்கு மனசு இல்லை. சரி, அவ்வளவுதான் நான் கொடுத்து வைத்தது. நாளைக் காலையரை இருக்க இஷ்டமில்லை. இப்பவே இப்படியே கிளம்பி விடுகிறேன்" என்று துக்கத்துடன் கூறிவிட்டு, கொடியில் உலர்ந்து கொண்டிருந்த தமது ஆடைகளை எடுத்துச் சேகரித்து மூட்டைக் கட்டலானார் சாம்பு.

"தாத்தா ஒரு சிறு விஷயம்; அதைப் பிரமாதப்படுத்தி எல்லோரும் வீணாக வருத்தத்தை வரவேற்றுக் கொள்கிறீர்கள். இதற்கு அவசியமேயில்லை. நான் சொல்லுவதைக் கேளுங்கள், பேசாமல் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போய்த் தூங்குங்கள். நாளை விடிந்ததும் இவ்வளவும் கதைபோல் மறந்து போய்விடும். பெரியம்மாவும் மறந்து விடுவார்கள்" என்றாள்.

"சாப்பாடாம்மா?... போதும், முப்பது வருஷமாக இந்த வீட்டில் சாப்பிட்ட உப்பு என் உடல் முழுவதும் ஏறிக் கிடக்கிறது. இது நாள்வரை உண்ட கடனை எப்படித் தீர்ப்போம் என்று என் மனம் வேதனையில் வெந்து தவிக்கிறது. மனம் வேறுபட்டபின் இங்கே நீண்ட நாள் இருப்பது நல்லதல்ல அம்மா. நான் இப்பவே கிளம்பியாக வேண்டும். என் சம்பளப் பாக்கி ஏதாவது இருந்தால், அது உன்னிடம் இருக்கட்டும், தேவையானபோது வந்து வாங்கிக் கொள்கிறேன்" என்று மிகவும் திடமான குரலில் கூறிவிட்டு, தமது மூட்டையுடன் அந்த நிமிஷமே கிளம்பி விட்டாள்.

வாசல் வரை வந்து வழியனுப்பிய மைதிலியை மிகவும் தயக்கமாக அந்தக்கிழவர் திரும்பிப் பார்த்தார். "அம்மா மைதிலி! நான் எவ்வளவோ ஆசையாக இருந்தேன். என் அருமை நீலகண்டனுக்குப் பிறக்கும் போக்கிரிப் பயலை என் தோள்மீது தூக்கி வைத்துக்கொண்டு விளையாடப் போவதாகப் பல ஆசைக் கோட்டைகள் கட்டி மகிழ்ந்தேன். அவ்வளவு ஆனந்தத்திற்கு நான் கொடுத்து வைக்கவில்லை. வருகிறேன்" என்று உணர்ச்சி பொங்கக் கூறிவிட்டு, பங்களா வாயிலில் குவிந்து நின்ற இருளில் புகுந்து மறைந்து விட்டார்.

சாதாரணமாக விளையாட்டாக ஆரம்பித்து இவ்வாறாக விபரீதமாக முடிவு பெற்ற இந்நிகழ்ச்சியை எண்ணி மனம் அதிர்ந்து போய் வெகுநேரம் சாம்புத் தாத்தா சென்று மறைந்த இருளையே ஊடுருவிப் பார்த்த வண்ணம் மைதிலி நின்று

கொண்டிருந்தாள். அந்த இருளைவிட மிகவும் கடுமையாக அவளது வருங்காலம் காட்சியளிக்கவே, அவள் உள்ளத்தில் விவரிக்க இயலாத வேதனை குடிகொண்டது.

6

தலைமீதிருந்த மூட்டையின் பாரத்தினால் முதுகை வளைத்துக்கொண்டு சாம்புத் தாத்தா தள்ளாடியபடி கால்போன வழியே நடந்து சென்று கொண்டிருந்தார். தெருவின் இரு மருங்கிலும் எரிந்த மின்சார விளக்கொளி எழுப்பிய வெளிச்சத்திலே வீதி பட்டப்பகல் போலிருந்த போதிலும் கண்களைச் சதா திரையிட்டுக் கொண்டிருந்த கண்ணீர் வெள்ளத்தில் அக்கிழவர் பார்வை மங்கியவராக அடிக்கொரு தடவை தெருவில் கிடந்த சிறு கற்கள் மீது தடுக்கி விழுந்து கொண்டிருந்தார்.

இரவு வெகு நேரமாகி விட்டதனால் வீதியில் மனித சந்தடி குறைவாக இருந்தது. அரைமணிக்கொரு தடவை எதேச்சையாகச் சென்று கொண்டிருந்த மோட்டார் வாகனங்கள் சிலவும், வெகுநேரம் சென்றபின்னர் தமது அலுவலகத்தினின்று திரும்பி வீடு சென்று கொண்டிருந்த மனிதர்கள் சிலரும் எழுப்பிய சந்தடியும் தவிர, வீதியில் பெரும்பாலும் திசுப்தமே நிலவி நின்றது.

துயரச் சிந்தனையில் ஈடுபட்டவராக மெல்ல நடந்து சென்றுகொண்டிருந்த சாம்பு, நகரத்தின் நடு நாயகமாகத் திகழ்ந்த ஏகாம்பரேஸ்வரர் கோயில் அருகே வந்ததும், தயக்கத்துடன் நின்றார். கோபுரத்தின் எதிரே, அழகே உருக்கொண்டாற் போல் அமைக்கப்பட்டிருந்த குளத்தின் நீர்ப் பரப்பினின்று தண்மையான பூங்காற்று மிக்க இனிமையாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. நாளை என்ற கவலையறியாது சில

பற்றற்ற பிறவிகள், குளத்தின் பூங்காற்றை நுகர்ந்த வண்ணம், நிச்சிந்தையாகக் குளத்துப் படிகள் மீது இங்குமங்குமாகப் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தன.

சிரமேற் கரங்குவித்து ஏகாம்பர நாதனை வணங்கி விட்டுத் தமக்குள் முணுமுணுத்துக்கொண்டு, சாம்பு குளப்படியை நோக்கிச் சென்றார். கழுத்தை இருத்திய மூட்டையை இறக்கி, விஸ்தாரமானதொரு கற்படி மீது போட்டுவிட்டு, தாமும் அங்கே உட்கார்ந்து கொண்டார். முனிசிபாலிட்யார் கைங்கர்யத்தினால் ஒளி விட்டுப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த மின்சார விளக்கொளி குளத்தின் நாலுபுறத்தினின்றும் நீர்ப் பரப்பின் மீது வீசிக் கொண்டிருந்தது. செயற்கையான இந்த வெளிச்சத்தை நிலவொளி என்று எண்ணிப் போலும் குளத்தின் நீர்ப் பரப்பின் மீது படர்ந்து கிடந்த அல்லி ஆயிரக்கணக்கிலே மலர்ந்து நீர்ப் பரப்பை அடைத்துக் கிடந்தது. அந்த அழகிய காட்சியில் சாம்புவின் மனம் லயிக்கவில்லை. நீர்ப்பரப்பை வெறித்து நோக்கியபடி துயரச் சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

ஸ்ரீமான் திவாகரன் குடும்பத்திலே வேலைக்கு வந்த பொழுது சாம்புவுக்கு வயது இருபத்தெட்டு. சமையல் செய்யவும், வீட்டிலிருந்த குதிரை வண்டியை ஓட்டவும், கடைக்குச் சென்று சாமான்கள் வாங்கி வரவும், மற்றும் ஏவிய காரியங்களைச் செய்து முடிக்கவும், திவாகரன் அவருக்கு மாதம் ஐந்து ரூபாய்கள்தான் சம்பளமாகக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். ஜெமானின் செல்வநிலை அதிகரித்ததும், சாம்புவின் சம்பளமும் படிப்படியாக உயர்ந்து மாதம் ஐம்பது ரூபாயாக மாறிவிட்டிருந்தது. ஆனால் சாம்புவைப் பொறுத்த வரை அவர் அந்தக் குடும்பத்திலே பணத்திற்காகவே உழைக்கவில்லை.

சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக, தமது வாழ்வில் ஏற்பட்ட துயரத்தை மறக்கவே, அவர் அந்தக் குடும்பத்தில் வேலைக்கு

அமர்ந்திருந்தார். திவாகரன் வீட்டில் சமையல்காரராக அமருவதற்கு முன்பு, சாம்பு தனது கிராமத்திலே சொந்தமாக சிறு காப்பிக்கடை ஒன்று வைத்து நடத்திக் கொண்டிருந்தார். தமது அருமை மனைவியையும், இரு குழந்தைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு நகரத்திற்கு ஒரு உறவினர் வீட்டுக் கல்யாணத்திற்குப் புறப்பட்டிருந்தபொழுது, அவரது வாழ்க்கையில் விதி கோரமானதொரு சதியைச் செய்து விட்டிருந்தது. அந்த வருஷம் கடுமையாகப் பெய்த மழையினால், இருப்புப் பாதைகெட்டு விட்டிருந்ததினால் ஏற்பட்ட ஒரு கோர விபத்தில், சாம்பு குடும்பத்தில் அவரைத் தவிர மற்ற அனைவரும் விபத்துக்குள்ளாகி இறந்து போனார்கள். இந்தச் சம்பவம் சாம்புவைப் பெரும் துயரத்திலாழ்த்தி விட்டதனால் அவர் தமது சொந்த வியாபாரத்தை மூடிவிட்டு, நகரத்திலே வந்து குடியேறி விட்டார்.

குழந்தை ஸ்ரீகாந்தனின் பால் வடியும் முகமும் சுருண்ட சிகையும் அவருக்கு, மறைந்து விட்ட தமது குழந்தை சுந்தரத்தை ரூபகமூட்டியதனால் அவர் சம்பளத்தைப் பெரிதாகக் கருதாது திவாகரன் வீட்டில் வேலைக்கு அமர்ந்து விட்டார். தன் இரு தம்பிகளையும் மங்களம்மாள் எடுத்து வளர்த்து வருவதாக ஊர் முழுவதும் பிரசித்தி பெற்றிருந்த போதிலும் உண்மையில் அவர்கள் இருவரையும், ஊட்டி வளர்த்து மனிதர்களாகிய பெருமை சாம்புவைத்தான் சேரும்.

சுபாவத்தில் சோம்பேறியான மங்களம் குழந்தைகளைக் கவனிக்கும் பொறுப்பைச் சாம்புவிடமே ஒப்படைத்து விட்டிருந்தான். சாம்புவும் மகிழ்ச்சியுடன் அந்தக் கடமையைச் செவ்வனே செய்து கொண்டிருந்தார். தமது கரங்களாலே ஆசையுடன் குழந்தைகளைக் குளிப்பாட்டி, சுத்தமான ஆடைகள் அணிவித்து, தயிர்ச் சாதத்தைப் பிசைந்து அவர்கள் இருவர் வாயிலும் ஊட்டி, குழந்தைகளின் புத்தக மூட்டையைத்

தம் தலையில் கமந்து கொண்டு அவர்களைத் தாமே பள்ளியில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விட்டு வருவதில் அப்பொழுதெல்லாம் சாம்பு எவ்வளவோ ஆனந்தத்தை அடைந்தார்.

இரு குழந்தைகள் மீதும் மட்டற்ற பாசம் கொண்டிருந்த போதிலும் ஸ்ரீகாந்தனிடம் அவருக்கு ஏதோ ஒரு காரணம் பற்றிக் கடுகளவு கூடவே அபிமானம் ஏற்பட்டிருந்தது.

ஒரு முறை குழந்தை ஸ்ரீகாந்தனுக்குக் கடும் ஜூரமும் வலிப்பும் கண்டு மிகவும் அபாயமாகி விட்ட பொழுது, சாம்பு மிகவும் துடித்துப் போய் விட்டார். பலவித வைத்தியங்கள் செய்து பிரயோசனமில்லை என்று கை விட்டிருந்த நிலையில், இரண்டு மைல் தூரத்திலேயாரோ ஒரு மாந்திரீகர் வசிப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு, கடுமையாக எரிந்த வெய்யிலைப் பொருட்படுத்தாது, குழந்தையைத் தோளில் தூக்கிக் கொண்டு அங்கே கால் நடையாகச் சென்று, தமது சொந்தப் பணத்தில் பத்து ரூபாயைச் செலவிட்டு, மந்திரித்த ஒரு கயிறு வாங்கிக் குழந்தைக்குக் கட்டி அழைத்து வந்தார். ஸ்ரீகாந்தன் சிறுவயதிலே நோயாளிப் பையனாக இருந்தான். அடிக்கடி இருமலும் கரமும் வந்து படுத்து விடுவான். அப்பொழுதெல்லாம் இரவு பகல் என்று பாராது நோயாளி என்று அருவருப்புப் படாது சாம்பு அந்தக் குழந்தைக்குச் செய்த பணிவிடைகள் அனந்தம்.

எஜமானர் வீட்டுக் குழந்தை என்ற எண்ணமின்றித் தமது சொந்த மகனைப் போல் பாசம் வைத்து மார்கீதும் தோள் மீதும் எடுத்து வளர்த்திருந்த அந்த அருமையைச் சில தினங்களுக்கு முன் வந்து புகுந்த பத்மினி அறிவாளா? களங்கமற்ற அவரது அன்பை கேவலம் ஒரு வேலைக்காரன் என்ற நிலைக்காக உதறி எறிந்து, மனம் புண்படப் பேசி விட்டாளே! மங்களம்மாள் கூடவா இவ்வாறு மாறி விட வேண்டும்? சாம்புவின் விசுவாசத்தின் மீது அவள்கூட அல்லவா நம்பிக்கை குறைந்தவளாகி மிக்க கடுமையாக மனம் நோகும்படி பேசிவிட்டாள்? குழந்தை

மாதவன் பிறந்தபோது மங்களம், அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த அந்தப் பிறபலமான நாஸிங் ஹோமிற்கும் வீட்டிற்குமாகச் சாம்பு எவ்வளவு தடவை பால் கூனாவையும் பழாஸப் பாத்திரத்தையும் தூக்கிக் கொண்டு அலைந்திருப்பார்? குழந்தை மாதவன் ஜன்னல் சட்டத்தினின்று விழுந்து கையை ஒடித்துக் கொண்டபோது, வீட்டில் ஆண் பிள்ளைகள் யாருமில்லாத அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே வயதைப் பொருட்படுத்தாது, குழந்தையை வாரி, தூக்கிக் கொண்டு, மங்களம்மாள் கண்ணீர்விட்டுக் கதறிக்கொண்டு பின்னால் வர, டாக்டர் வீட்டிற்கு ஓட்டமும் நடையுமாக ஓடியது கூடவல்லவா எல்லோருக்கும் மறந்து விட்டது?

பணத்திற்காகவா அந்த வீட்டில் அவர் தள்ளாத வயதில் வேலை செய்து வந்தார்? நீலகண்டன், ஸ்ரீகாந்தன், குழந்தை மாதவன் இவர்கள் மூன்று பேரையும் அவர் எவ்வளவு தூரம் நேசித்தார்? சமையற்காரன் என்ற ஒரு நிலையிலிருந்ததனால் அவர் அந்த மூவரையும் நேசிப்பது தவறா? அவர்கள் மீது அன்பு கொண்டு அந்த வீட்டில் தாமும் ஒருவராக ஓட்டிக் கொண்டு வாழ ஆசைப்பட்டது அநீதியா?

இப்படிப் பலவாறு தமக்குள் எண்ணிக் கலங்கிய சாம்புவினால் துக்கத்தைத்தாளவே முடியவில்லை. 'வயோதிகம் மிக்க அந்த வயதிலே இந்த உலகில் அவருக்கு என்று சொந்தம் பாராட்டிக் கொள்ள யாரும் இல்லை! இனி எங்கு போவது! என்ன செய்வது?' என்று எண்ணி உள்ளம் குமுறிய அவர் சிறு குழந்தையைப் போல் வெகு நேரம் குளப்படிக்கட்டின் மீது உட்கார்ந்து விக்கி அழுது கொண்டிருந்தார்.

எவ்வளவு நேரம் அவ்வாறு அமர்ந்திருந்தாரோ அவருக்குத் தெரியாது. குளத்துப் படியில் படுத்திருந்த மனிதர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக எழுந்து பரபரப்புடன் குளத்தில் ஸ்நானம் செய்ய ஆரம்பித்ததைக் கண்டதும் தான்.

விடியும் பொழுது நெருங்கி விட்டது என்பதை உணர்ந்து கொண்டார். கொதிப்பேறிக் கிடந்த தனது மூளையைக் குளிரச்சி செய்யும் நிமித்தம், சாம்புவும் குளத்து நீரில் இறங்கி ஸ்நானம் செய்தார். வேஷ்டியைத் துவைத்துப் பிழிந்து கட்டிக்கொண்டு மூட்டையிலிருந்த சிறு டப்பியினின்று விபூதியை எடுத்துக் குழைத்து நெற்றியில் அணிந்து கொண்டார்.

கீழ் வானத்திலே சிவப்பு ரேகை தீட்டி எழுந்து கொண்டிருந்த இரவியை கை குவித்து வணங்கியபோது அவருக்கு ஒரு யோசனை உதயமாகியது. 'ஏன் இந்தப் பாசம்? நாம் யார்; இந்த திவாகரன் குடும்பத்தவர்கள் யார்? பரந்த இந்த உலகத்திலே ஒரு ஜீவன் பிழைக்க வழியா இல்லை? கட்டையில் தளர்ச்சி ஏற்பட்டிருந்த போதிலும், கையில் ஒரு தொழில் இருக்கும்போது ஏன் கவலை?' எனத் தமக்குள் எண்ணியவராகப் படிக்கட்டு மீது வைத்திருந்த மூட்டையைத் தூக்கித் தலையீது வைத்துக்கொண்டு மேலே நடந்தார்.

சாம்புத் தாத்தா வெளியேறிய பின்பு மங்கள பவனத்திலே சில புதிய மாறுதல்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. மங்களம்மாள் தனக்கு அளித்திருந்த சலுகைகளைப் பிரயோகித்துக் கொண்ட முத்துஸ்வாமி, சாம்புவின் ஸ்தானத்திற்கு வேறு ஒரு ஆளை விரைவில் கொண்டுவந்து அமர்த்திவிட்டார். அத்துடன் தமக்குப் பிடிக்காதிருந்த வேறு சில வேலையாட்களையும் நீக்கிவிட்டு புதிய வேலையாட்கள் சிலரை அமர்த்தினார். மேலும் அந்தப் புதிய வேலைக்காரர்களை ஏவும் பொறுப்பையும், அவர்களுக்கு சம்பளப் பங்கீடு செய்யும் வேலையையும் அவர் தன் வசத்திலேயே வைத்துக் கொண்டார். மைதிலியின் கையிலிருந்த குடும்ப நிர்வாகத்தை இவ்வாறு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தம்முடையதாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்பதுதான் முத்துஸ்வாமியின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

புதிய சமையற்காரன் சாமண்ணா, நடத்தையிலும் தோற்றத்திலும் திறமையிலும் சாம்புத் தாத்தாவிற்கு மிக்க மாறுபட்டவனாக இருந்தான். தனது தொழிலையோ தனது பொறுப்பையோ இவன் உணர்ந்தவனாகத் தோன்றவில்லை. கருண்ட கிராப்புச் சிகை நெற்றி மீது புரள, கழுத்திலே மெல்லிய தங்கச் சங்கிலி பளபளக்கக் கீழ் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு, அவன் சமையற்கட்டில் வளைய வந்த ஒரு தோரணை சினிமாவிலே வருகின்ற 'வில்ல'னை நினைவுறுத்திக் கொண்டிருந்தது. சமையல் திறமையில் தனது தோற்றத்தையும் தோற்கடிக்கும் வண்ணம் சாமண்ணா நடந்து கொண்டான்.

உப்பு, புளி முதலிய பொருள்களை அச்சமின்றி அள்ளிப்போட்டு அலட்சியமாகப் பரிபாகங்கள் செய்தான். அவனது சமையல் திறமையைப் பற்றி யாரேனும் குறை கூறினால் அதை அவன் காதுகளில் வாங்கிக் கொண்டதே இல்லை. குறை, புகழ்ச்சி எதைக் கேட்ட போதிலும் சாமண்ணா தனது முப்பத்திரண்டு பற்களையும் காட்டி, தனக்கே உரித்தான கோரமானதொரு குரலில் 'பக பக' வென்று சிரிப்பான்.

சாமண்ணாவின் சமையல் திறமை, தோற்றம், பங்களாவை அதிரச் செய்த அந்த கோர நகை இவைகளை விட அவன் பங்களாவில் நடந்து கொண்ட முறையும் பழகி வந்த தோரணையும் மைதிலிக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. குடும்பத்தவர்களிடையே எழுந்த சம்பாஷணையிலும் விவாதங்களிலும் அவன் தானாகவே வந்து தலையிட்டுக் கொண்டான். சமையலறை வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கையில் டிரைவர் முருகனும் வேலைக்காரி சுப்பம்மாளும் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருப்பது காதுகளில் பட்டுவிட்டால் போதும்! சாமண்ணா கரண்டியை விட்டெறிந்து விட்டு ஒரே பாய்ச்சலில் சென்று அந்த வம்பிலே தானும் கலந்து கொண்டு விடுவான். அடுப்பில் பால் பொங்கி வழிந்தாலும் சரி, தோசை காய்ந்து நாசமானாலும் சரி, அவனுக்கு அக்கறையே இல்லை.

இதைத் தவிர அவனிடம் இன்னொரு தனிப்பட்ட விசேஷமான குணம் குடி கொண்டிருந்தது. சமையல் அறையில், கூட உதவி செய்ய வந்த மைதிலியிடமும், எதேச்சையாக அங்கே எட்டிப் பார்க்க வந்த பத்மினியிடமும், அவன் நெருங்கிய பந்துக்கள் போல் மிகவும் சகஜமாகப் பேசிப் பழகிய முறை, யாருக்கும் எளிதில் கோபத்தை ஊட்டக் கூடியதாக இருந்தது. அவனது அசட்டுச் சிரிப்பையும் பரிசாச மொழிகளையும் கேட்கச் சகிக்காத மைதிலி தனது முகத்தைக் கடுமையாக வைத்துக் கொண்டு தனது கௌரவத்திற்குப் பங்கமின்றி 'உண்டு' இல்லை' என்பதுடன் சம்பாஷணையை நிறுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு நாள் பிற்பகல் முத்துஸ்வாமி அவர்களின் ஏவலின் பேரில் சாமண்ணா பாதாம் ஐஸ்கிரீம் செய்வதில் முனைந்திருந்தான். சமையலறையில் அவனது வேலையை மேற்பார்வையிட்டுக் கொண்டு நின்ற மைதிலி அவனிடம் ஏதும் பேசவேயில்லை. எதேச்சையாக அங்கே வந்து நின்ற பத்மினியைக் கண்டதும் சாமண்ணாவின் வாயெல்லாம் பல்லாக மாறியது, பாதாம் பருப்பைக் கல் உரலில் அரைத்துக் கொண்டிருந்தபடி அவன் தலையை நிமிர்த்தி, 'சின்னம்மா நேற்றுப் போயிருந்த சினிமா எப்படி இருந்தது?' என்று வினவினான்.

கன்னங்குழிய, தன் முத்துப் பற்கள் தெரிய பத்மினி லேசாக நகைத்துவிட்டு, "சாமண்ணா! நான் சினிமாவுக்குத் தான் போனேன் என்பது உனக்கு எப்படித் தெரியும்!" என்று ஆச்சர்யத்துடன் கேட்டாள்.

வேலை முடிந்ததும் சித்தப்பாவிடம் சொல்லிவிட்டு இரண்டாவது ஆட்டத்திற்கு நானும் போயிருந்தேன். அங்கே நம்ப வீட்டுக்காரரைப் பார்த்தேன். நீங்களும் சின்ன எஜமானரும்தான் சினிமாவுக்கு வந்திருக்க வேண்டுமென்று ஊகித்துக் கொண்டேன். உங்களைத் தவிர வேறு யார் இந்த

வீட்டில் அடிக்கடி சினிமாவுக்குப் போகிறவர்கள்?" என்று கூறிவிட்டுப் 'பக பக' வென்று பற்களைக் காட்டிக் கோர நகை செய்தான்.

"சாமண்ணா! அந்தப் படம் எவ்வளவு வேடிக்கையாக இருந்தது. சிரித்து என் வயிரெல்லாம் வலித்து விட்டதே" என்று கூறிய பத்மினி, முதல் நாள் பார்த்த படத்தின் ஹாஸ்யக் காட்சியை நினைத்துக் கொண்டு சிரித்தாள்.

"அம்மா; அந்தக் குண்டுமணி ஸ்வாமி. அடாடா! அவன் நடிப்பு!" என்று விவரித்து மேலே முடிக்காது இடத்தைவிட்டு எழுந்து நின்று ஹோவென்று வாய்விட்டு இரைத்து சிரித்தான் சாமண்ணா.

இந்தக் காட்சியைக் காண மைதிலிக்குத் தாளவே முடியவில்லை. அவமானத்தாலும் கோபத்தாலும் அவளது முகம் சிவந்து போயிற்று. நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. அடுப்பில் கிளறிக் கொண்டிருந்த பால் கரண்டியைக் கீழே போட்டுவிட்டுச் சாமண்ணா பக்கம் திரும்பி மிகவும் கடுமையாக "சீக்கிரம் காரியத்தைக் கவனியுங்கள். பெரியவர்கள் வெளியே போக வேண்டும். அதற்குமுன் டிபன் சித்தமாக வேண்டும்" என்று ஒரு உத்தரவு போட்டாள். "பத்மினி, இங்கே வாம்மா" என்று தனது ஓரகத்தியைத் தனியே ஜாடை செய்து அழைத்தாள்.

தனது பேச்சின் இடையே குறுக்கே புருத்து அதிகாரம் செய்துவிட்டதாக மைதிலி மீது பத்மினிக்கு மிகக் கோபம். ஆத்திரத்தில் முகம் சிவக்க உதடுகள் துடிக்க "என்ன மன்னி! என்ன வேணும்?" என்று கடுத்துக் கொண்டே அவள் சமையலறையிலிருந்து மைதிலியைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

சொல்ல வேண்டாமென்று மைதிலியால் மேலும் பொறுமையுடன் இருக்க முடியவில்லை. "பத்மினி, நான் கூறுவதைக் கேள். கோபித்துக் கொள்ளாதே. வேலைக்காரர்கள்

தங்களது ஸ்தானத்தை உணர்ந்து நடக்க வேண்டும். அவர்கள் அதிகப் பிரசங்கித் தனமாக நடக்க நாம் அனுமதிக்கக் கூடாது. சாம்புத் தாத்தா முன்பு அவ்வாறு இருந்ததாக நீ குறை கூறியது ஞாபகம் இருக்கும். அதனால்தான் அவர் இந்த வீட்டிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார். சாம்புத் தாத்தாவாவது வயதில் பெரியவர். வீட்டில் வெகுநாள் பழகியவர். சகஜமாக ஏதாவது கூறினால் அதை நாம் பொருட்படுத்த வேண்டிய தில்லை. ஆனால் இந்தச் சாமண்ணா," என்று கூறி முடிக்குமுன், பெண் புலிபோல் வெகுண்டெழுந்த பத்மினி உக்கிரமான கோபத்துடன், "மன்னி, நீங்கள் என்ன, சொல்வதற்காகப் பீடிகை போடுகிறீர்கள்?" என்று கர்ஜித்தாள். அவள் உடல் கோபத்தால் கிடுகிடுவென்று நடுங்கியது.

"பத்மினி நான் கூறுவதைச் சரியாகக் காதில் வாங்கிக் கொண்டு பேசு. தயவு செய்து" என்று மைதிலி கெஞ்சினாள்.

"உங்கள் குணம் எனக்கா புரியவில்லை. என்னைப் பற்றி இவ்வளவு கேவலமாகவா எண்ணிக் கொண்டீர்கள்? இருக்கட்டும். இதை நான் விட்டுவிடப் போவதில்லை!" என்று ஆத்திரத்துடன் கூச்சலிட்ட பத்மினி 'ஹே' என்று வாய்விட்டு அலறி அழுதுகொண்டு மாடியறைக்கு ஆவேசம் பிடித்தவள்போல் ஓடினாள்.

7

கொஞ்ச நேரத்தில் மங்களபவனம் பெரும் அமாக்களத்தில் மூழ்கிவிட்டது. பத்மினியின் கூக்குரலைக் கேட்டதும் நிம்மதியாகக் கதைப் புத்தகம் ஒன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்த சித்தப்பா அதைக் கீழே விட்டெறிந்து விட்டுத் தமது வயதைப் பொருட்படுத்தாது ஓடோடியும் வந்தார். "என்னம்மா என்னம்மா?" என்று பதறிய அவரிடம், பத்மினி

கண்ணீரும் கம்பலையுமாகத் தனக்கேற்பட்ட அவமானத்தைப் பன்மடங்காகப் பெருக்கிக் கூறினாள்.

வெறும் வாயை மென்றவனுக்கு ஒரு பிடி அவல் கிடைத்ததற்கு ஒப்பாக இருந்தது. இந்தச் சம்பவம் அவருக்கு. அவ்வளவுதான்! சித்தப்பா, இந்தச் சிறு விஷயத்தைக் கண் காது மூக்கு வைத்து, ஆயிரமாகப் பெருக்கி உடனே மங்களம்மாளிடம் பரப்பி விட்டார்.

கொஞ்ச நாட்களாக, சித்தப்பாவின் துவேஷப் பிரசாரத்தினால் மங்களத்தின் மனம் மிகவும் மாறி விட்டிருந்தது. மேலும் பத்மினி தங்கள் கிருகத்திற்கு வந்த பிறகு மைதிலிபாலிருந்த விசுவாவமும் நம்பிக்கையும் சிறிது சிறிதாகக் குறையத் தொடங்கியிருந்தன. இந்த நிலையில் மங்களம்மாளுக்கு இந்தச் சிறு விஷயம் மிகவும் பெரிய அவமானகரமானதொரு காரியமாகப் புலப்படவே, முகம் சிவக்க ரத்தம் கொதிக்க நெஞ்சு படபடக்க, தனது படுக்கையினின்று அவள் குபீரென்று எழுந்து மூச்சு வாங்க ஒரே எட்டில் கீழே ஓடி வந்தாள். 'சும்மா, இருந்திருக்கப்படாதா? நமக்கு ஏன் இந்தப் பொல்லாப்பு' என்று தன்னையே கடிந்த வண்ணம் அடுப்பருகில் மிகவும் மனச்சோர்வுடன் நின்று கொண்டிருந்த மைதிலியைக் கண்டதும் அவளுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது. இந்தக் கலவரத்திற்குக் காரண பூதமாக நின்று கொண்டிருந்த புதிய சமையற்காரனை அப்பால் போகும்படி சைகை செய்து விட்டுக் கண்களில் கனல் பொறி பறக்க மைதிலி அருகில் வந்தாள் அவள்.

"அடி மைதிலி! நீ அந்தப் பெண்ணை என்ன சொன்னாய்? அவளை யார் என்று எண்ணிக் கொண்டு அப்படித் துச்சமாகப் பேசிவிட்டாய்?" என்று இடியோசை கேட்கும் தொனியில் ஆத்திரத்துடன் இரைந்தாள்.

நாத்தனாரின் உக்ரூபம் மைதிலியின் மென்தளிர் மேனியைக் கிலியினால் கிடுகிடுவென்று நடுங்க வைத்து விட்டது. துயரத்தினால் நெஞ்சடைக்க மெல்லிய குரலில், "அக்கா, நான் தவறாக ஏதும் சொல்லவில்லை. பத்மினி சிறிய பெண். அவளுக்குப் புத்திமதி கூற வேண்டியது என் கடமை என்று சாதாரணமாகச் சொன்னேன்." என்று முடிக்குமுன், நிழல்போல் பின்னால் வந்த முத்துஸ்வாமி "நல்ல புத்திமதி இது! அவமானகரமான இந்தக் குற்றச்சாட்டு மொழிகள், பத்மினி அண்ணா காதில் பட்டுவிட்டால் அவன் சும்மா இருக்க மாட்டான். பேசியவர்களின் நாக்கைத் துண்டித்து விடுவான். இல்லாதவன் வீட்டுப் பெண் அல்ல அவள். யாரும் அவளைக் கண்டபடி பேசிவிட முடியாது என்பது ஞாபகம் இருக்கட்டும்" என்று மறைமுகமாக அவள்மீது சொல்லம்புகளை வாரி வீசினார்.

மைதிலிக்கு இதைக் கேட்டதும் ஆத்திரம் தாள முடியவில்லை. "சித்தப்பா, கொஞ்சம் நீங்கள் தயவு செய்து பேசாமல் இருங்கள். பெரியவர் ஆயிற்றே என்று நான் அதிகம் சொல்ல விரும்பவில்லை. இது எங்கள் குடும்பத்திலே நடக்கும் ஒரு விவாதம். அதில் நீங்கள் அநாவசியமாகப் பங்கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம்!" என்று சட்டெனப் பதிலளித்தாள்.

சித்தப்பாவின் கண்கள் உடனே சிவந்தன. நாசிகள் விரிந்தன. ஓடிக் களைத்த வேட்டை நாய்போல் கோபப் பெருமூச்செறிந்த அவர் மங்களத்தின் பக்கம் ஆக்ரோஷமாகத் திரும்பி, "பார்த்துக் கொள், அம்மா! மங்களம்! நான் சொன்னால் பொய் என்றுதான் உனக்குத் தோன்றும். இந்தப் பெண் என்னைக் கொஞ்சமும் மதிப்பதே இல்லை. என் வயசென்ன? இவள் வயசென்ன? எப்படிப் பேசுகிறாள் பார்த்தாய் அல்லவா?" என்று தூபம் போட்டார்.

பற்களை நறநறவென்று கடித்த மங்களம் கோபம் கொந்தளித்த தனது விழிகளை உருட்டி விழித்துவிட்டு, "அடி மைதிலி! போதும் வாயை மூடு. ஏழைப்பெண். தாயில்லாதவள்

என்று உனக்கு இரக்கம் காட்டி, உன்னை உயர்ந்த ஸ்தானத்திலேயே வைத்ததற்கு நல்ல பிரதி உபகாரம் செய்து விட்டாய். எதிர்த்துப் பேசுவதை இன்றோடு நிறுத்திக் கொள். சின்னவள் விஷயத்திலே ஏதாகிலும் நீ தலையிட்டாயோ பிறகு நான் மிகப் பொல்லாதவளாகி விடுவேன். உன்னைப்போல் அவள் இந்த வீட்டில் கட்டின புடவையுடன் நுழைந்து விடவில்லை என்பதை மறந்துவிட வேண்டாம். அவள் அண்ணன் வரை இந்த விஷயம் எட்டி விட்டால் நம்மைச் சும்மா விடமாட்டான். சுட்டுச் சாம்பலாக்கி விடுவான்" என்று கர்ஜித்து விட்டுப் புடவைத் தலைப்பு தரையில் புரள மிடுக்காக ராணிபோல் அங்கிருந்து சென்றுவிட்டாள்.

துயரமும் அவமானமும் ஒருங்கே வேதனை செய்யவே மைதிலி அதைத் தாள முடியாது கரங்களால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு ஓவென்று அழுதுவிட்டாள். கட்டுப்படுத்த இயலாது பெருகி ஓடிக்கொண்டிருந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு ஒரு வழியாகத் தன்னைத்தானே சமாதானப்படுத்திக் கொள்ள முயற்சி செய்கையில் அலைபோல சப்தம் எழுப்பிக் கொண்டு ஸ்ரீகாந்தன் அங்கே விரைவாக வந்தான். அவனது முகபாவத்தைக் கண்ணுற்ற மைதிலிக்கு மைத்துனரும் ஒரு மூச்சுச் சண்டைக்கு ஆயத்தமாக வந்துள்ளார் என்று உண்மை புலனாகிவிட்டது.

தன் ஆசை மனைவியின் அழகிய விழிகளில் நீர்பெருகி ஓடும்படி கடுமையாகப் பேசிவிட்ட மதனியின்மீது ஸ்ரீகாந்தனுக்கு எல்லையற்ற கோபம். அவனது உள்ளத்தில் கொந்தளித்த உணர்ச்சிகள் அனைத்தும் அவனது முகத்திலே பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தன.

மைதிலியிடம் அவனுக்கு எப்பொழுதும் கொஞ்சம் மரியாதை உண்டு. எனினும் இன்றையச் சம்பவத்தினால் அவன் அந்த எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டி விட்டான். "மன்னி,

பத்மினியிடம் ஏன் அப்படிக்க கடுமையாகப் பேசினீர்கள்? என் மனைவியை அவ்வாறு அவமானப்படுத்துவீர்கள் என்று தெரிந்திருந்தால் இந்த வீட்டில் ஒன்றாக வசிக்க நான் உடன் பட்டிருக்கவே மாட்டேன்" என்று அதுட்டலாகக் கூறிவிட்டு வந்த வேகத்தில் திரும்பி விட்டான்.

நாத்தனார், சித்தப்பா, மைத்துனர் என்று ஒருவர் பின் ஒருவராக வந்து தாக்கியதனால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி தாளமுடியாது மைதிலி நேரே சென்று தன் படுக்கையிலே படுத்து விட்டாள்.

அன்று வெகு நேரம் சென்றபின் வீடு திரும்பிய நீலகண்டனுக்கு மங்கள பவனத்திலே நடந்த அமார்க்களம் கொஞ்சமும் தெரிய வராதிருந்தது. தன் வேலைகளை எல்லாம் முடித்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு அவன் வந்த பொழுது புயலுக்குப் பின் கடலில் காணப்படும் பெரு அமைதியைக் காட்டிலும் ஒரு மிகப் பெரும் அமைதி எங்கும் நிலவியிருந்தது. வழக்கமாகத் தன் வரவிற்காகக் சமையற்கட்டில் காத்திருக்கும் மனைவியை அங்கே காணாதது அவனுக்குச் சற்று விகல்பமாகப் படவே, அவளைத் தேடிக்கொண்டு தங்கள் அறைக்கு வந்தான். கட்டிலின்மீது துவண்ட பூங்கொடியெனச் சுருண்டு கிடந்த மைதிலியைக் கண்டு அவன் திடுக்கிட்டுப் போனான். சிவந்து வீங்கிய அவளது சோர்ந்த முகமும் அவளது திகைப்பைப் பன்மடங்காக்கவே, "என்ன மைதிலி! அழுதிருக்கிறாய் போலிருக்கிறதே? என்ன நடந்தது?" என்று பரபரப்புடன் வினவினான்.

நடந்த விஷயங்கள் அனைத்தையும் கணவனிடம் கூறி விடவேண்டும் என்று உடனடியாக உள்ளத்தில் தோன்றிய ஆவலை மைதிலி சட்டெனக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள். நீலகண்டன் மங்களத்தைவிட முன்கோபக்காரன். அவனிடம் அது சமயம் நடந்ததை அவசரமாக எடுத்துக் கூறினால்

அவ்வளவுதான். வீடு இரண்டுபட்டு விடும் என்று உணர்ந்த மைதிலி சிரமப்பட்டு ஒரு புன்னகையை வரவழைத்துக் கொண்டு, "ஒன்றுமில்லை. வர வர உடல் அயர்ச்சி எனக்கு தாளமாட்டேன் என்கிறது. இதுசமயம் யாராவது என்னிடம் அதிக வேலை சொல்லிவிட்டால் எனக்கு அழுகை வருகிறது" என்றாள்.

படுக்கையின் ஓரத்தில் வந்து அமர்ந்துகொண்ட நீலகண்டன் மிகவும் அன்புடன் அவளது கலைந்த கூந்தலை விரல்களால் கோதிச்சரிப்படுத்தினான். கண்களில் பெருகி நின்ற கண்ணீரைத் தனது கைகுட்டையினால் மெல்லத் துடைத்துவிட்டு, "மைதிலி ஏன் உன் உடலை இப்படிப் போட்டு வாட்டிக் கொள்கிறாய்? இது சமயம் தக்க ஓய்வு எடுத்துக்கொள் என்று நான் தினமும் கூறி வருகிறேனே! வேலை செய்ய முடியாவிட்டால் உன்னை இங்கே யார் அடிக்கிறார்கள்? சிறுகுழந்தை போல அழுதிருக்கிறாயே! வெட்கம்! வெட்கம்!" என்று பரிசாசமாகக் கூறிவிட்டு செல்லமாக அவள் கன்னத்தை வருடினான்.

கணவரின் களங்கமற்ற அன்பு மைதிலியின் உள்ளத்தை உருக்கவே, அவளால் துக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தவே முடியவில்லை. தனது முகத்தை அவன் மடிமீது பதித்துக் கொண்டு தன் துயரம் முழுவதும் அடங்கும்வரை சிறு குழந்தைபோல் வெகு நேரம் விக்வி அழுதுகொண்டே இருந்தாள். ஒரு வழியாக மனச்சமாதானமடைந்த பின்னர் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு அவள், "பிரசவசமயத்திலே என்னை இங்கு உள்ள ஆஸ்பத்திரிகளில் ஏதேனும் ஒன்றில் அனுமதித்து விடவேண்டும். அதற்குத் தாங்கள் இப்பொழுதே ஏற்பாடு செய்து விடுங்கள்" என்றாள்.

நீலகண்டன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். "மைதிலி நீ கூறுவது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. உன் இஷ்டப்படி

ஆஸ்பத்திரியில் போய் இருக்க அக்கா அனுமதிப்பாளா? பல வருஷங்களுக்குப் பிறகு நமது வீட்டில் அருமையாக ஒரு குழந்தை பிறக்கப் போகிறது என்ற ஆசையுடன் அவள் காத்திருக்கிறாள்" என்று வெகுளித்தனமாகக் கூறினான்.

அக்காவின் மனப்போக்கைக் கொஞ்சமும் அறிந்து கொள்ளாத இந்தத் தம்பிமீது மைதிலியின் உள்ளம் இரக்கப்பட்டது. "ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக வேண்டுமென்று ஒரு எண்ணம் தோன்றி விட்டது; அதனால் சொன்னேன். இன்னும் இரண்டு மாதகாலம் இருக்கிறது. அதற்குள் நாம் இதைப் பற்றி விவாதிப்பானேன்?" என்று கூறிப் புன்முறுவல் செய்தாள். கணவனது அன்பிலே அவளுக்குச் சற்றுமுன் நடந்த பெரிய பூசலும், அதனால் ஏற்பட்ட துயரமும் சூரியனைக் கண்ட பனிபோல் சடுதியில் மறைந்து விட்டன.

இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு மங்களம்மாளுக்கு மைதிலி மீது வெறுப்பும் சந்தேகமும் அதிகரிக்கத் தொடங்கின. அவளது விபரீத மனப் போக்கைப் பத்மினியும் சித்தப்பாவும் அடிக்கடி தூண்டிவிட்ட வண்ணம் இருந்தனர்!

மைதிலி வீட்டை நிர்வகிக்கும் முறையைப்பற்றி அடிக்கடி ஏதாவது குற்றம் கண்ட வண்ணம் இருந்தார் முத்துஸ்வாமி. ஓரகத்தியின் நிர்வாகத் திறமையில் குறைகள் கண்டது போதாதுபோல் அவளது நடவடிக்கையில் வீணான தவறுகள் கண்டு, அவைகளைத் தக்க சமயங்களில் ஒன்றைப் பன்மடங்காக்கி நாத்தனாரிடம் கூறி, அவளது சந்தேகத்தைப் பலப்படுத்தினாள் பத்மினி.

இதன் விளைவாக ஒரு காலத்தில் அமிர்தமாக நேசித்த மைதிலியை மங்களம் சில நாட்களில் விஷம் போல் வெறுக்கத் தொடங்கிவிட்டாள். உள்ளத்திலே பெரும் பேயாகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த சந்தேகத்தின் விளைவாக, மைதிலி செய்த

எல்லாக் காரியங்களும் அவளுக்குத் தவறாகவே தோன்றின. குழந்தை மாதவனை மைதிலி எடுத்து வைத்துக் கொஞ்சி விளையாடினால், அந்தக் காட்சி, பூதகி குழந்தை கண்ணனைக் கொல்லச் செய்த குழச்சிபோல்தான் மங்களத்திற்குத் தோன்றியது. பெட்டிகளைத் திறந்து பணத்தை எண்ணி வைக்கும் போதும், நகைகளை எடுத்துப் பத்திரப்படுத்தும் போதும் முன்போல் மைதிலியை அவள் கதந்திரமாக விட்டு விடாது, கூடவே அருகில் நின்று கண்காணிக்கத் தொடங்கினாள். ஒரு சமயம் வீட்டுச் செலவிற்குச் சாமான் வாங்குவதாகக் கூறி, பணத்தை எடுத்து மைதிலி இடையே அபகரித்து, தனக்குச் சொத்துச் சேர்த்துச் கொள்கிறாளோ என்ற அவநம்பிக்கை அவளுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. இவற்றையெல்லாம் விட மைதிலி, வீட்டில் எல்லோரிடமும் தாராளமாகப் பழகிய முறையில் மங்களத்திற்குத் திடீரென்று சந்தேகம் தோன்றத் தொடங்கிவிட்டது.

"சிறிய வயது. மேலும் பார்க்க லட்சணமான பெண் எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு இருக்குமோ?" என்று சித்தப்பா அடிக்கடி எடுத்து ஓதிய மந்திரம் அவளது மூளையைக் குழப்பி விட்டிருந்ததனால், திவாகரன் கபடம் ஏதுமின்றிக் குழந்தையைப் போல் பாவித்து, மைதிலியிடம் பழகிய தோரணையைக் காண மங்களத்திற்குத் திடீரென்று பிடிக்காது போய்விட்டது. உடல் சிரமத்தைக் கூடப் பொருட்படுத்தாது, திவாகரன் ஏவிய காரியங்களைக் கவனிக்க மைதிலி சென்ற பொழுதெல்லாம், அவளும் கூடவே சென்று கொண்டிருந்தாள்.

ஒரு நாள் அந்திப் பொழுது ஒரு கட்டுக் காகிதங்களுடன் ஆபீஸினின்று திரும்பிய திவாகரன், வீட்டிற்குள் நுழையு முன்னே 'மைதிலி!' என்று அழைத்துக் கொண்டு வந்தார். "ஒரு கூஜா குளிரந்த நீர் எடுத்துக் கொண்டு உடனே வாம்மா! இந்தக் காகிதங்களையெல்லாம் அவசரமாகக் கவனித்தாக வேண்டும்" என்று கூறிவிட்டு அவர் மாடியறைக்குச் சென்று விட்டார்.

திவாகரன் காகிதக் கட்டுக்களை ஆராய்ந்து ஏதோ அவசரமாகக் கூற, அதைக் கருத்துடன் ஒரு நோட்டுப் புத்தகத்தில் எழுதிக் கொண்டு மைதிலி அவர் எதிரே அமர்ந்திருந்த காட்சியைச் சித்தப்பாவினால் காணச் சகிக்கவே முடியவில்லை. உடல் அயர்வாகப் படுத்திருந்த மங்களத்திடம் ஓடி, இதைக் கற்பனை பல கலந்து மிகவும் தவறாக எடுத்துக் கூறினார்.

"நான் சொன்னால் கேட்கவே மாட்டேன் என்கிறாய் மங்களம்! நீ உன் கண்களாலேயே போய்ப் பார். விளக்கு வைத்தாகி விட்டது. இந்த வேளையில் ஒரு சிறு பெண்ணுக்குத் தனியாக ஒரு புருஷனிடம் என்ன வேலை? பங்களா வேலைக்காரர்கள் அனைவருக்கும் இந்த விஷயம் தெரியும். எல்லோரும் இதைப் பற்றிக் கூடிக் கூடிப் பேசிச் சிரிக்கிறார்கள். உன் கணவன் மீது நான் குற்றம் சொல்ல மாட்டேன். ஆண்கள் மனது எப்பொழுதுமே கொஞ்சம் சபலமுடையதுதான். இருந்தாலும், நமது குடும்பத்தில் இப்படி விவஸ்தை கெட்ட காரியங்கள் நடப்பது நன்றாகவேயில்லை" என்று கூறிவிட்டுத் திரும்பினார்.

சித்தப்பாவும் மங்களமும் ஏக காலத்தில் திடுக்கிட்டுப் போனார்கள். கோபமே உருவமாக நீலகண்டன் அவர்கள் பின்னால் வந்து நின்று கொண்டிருந்தான்.

8

சுமயோஜித சித்தப்பாவுக்கு முதலில் சட்டெனத் தன் உணர்வு ஏற்பட்டது. நிலைமையை சமாளிக்கும் நிமித்தம் ஒன்றுமே விசேஷம் நடக்காதது போல் தொண்டையைப் பலமாகக் கனைத்துக் கொண்டு ஒரு கள்ளச் சிரிப்புச் சிரித்தார் அவர். "என்ன நீலகண்டன்; ஏது இவ்வளவு சீக்கிரம் வெளியிலிருந்து திரும்பி விட்டாய்? உன்னை இது சமயம் நான்

கிஞ்சித்தும் எதிர்பார்க்கவே இல்லை" என்று கூறிவிட்டுத் தமது பொய்ப் பற்கள் அனைத்தையும் காட்டி நகைத்தார்.

"வாயை மூடுங்கள், சித்தப்பா, யாரிடம் இந்தப் பசப்பு மொழிகள்? சொன்னதையெல்லாம் கேட்டுத் தலையாட்டிக் கொண்டிருக்க நானும் அக்காவைப்போல் ஒரு ஏமாந்த பிள்ளையல்ல. சொல்லிக் கொண்டிருந்த விஷயத்தைத் தாராளமாகத் தொடர்ந்து முடியுங்கள், கேட்கலாம்!" என்று கோபத்துடன் சீறினான் நீலகண்டன்.

கோபமே உருவமாகத் தம்பி நின்ற நிலை மங்களத்திற்குத் தாங்கொணாத பயத்தை உண்டு பண்ணியது. எனினும் தானே வீட்டிற்கு எஜமானி என்ற நினைப்புச் சட்டென உண்டாகவே, அவள் கடுமையாக, "நீலகண்டன்! பெரியவர் என்ற மரியாதை இல்லாமல் என்ன பேச்சுப் பேசுகிறாய்? கொஞ்சம் நாக்கை அடக்கு. ரொம்ப நியாயத்தைக் கண்டவன்தான் நீ!" என்று குறுக்கே இரைந்து கத்தினாள்.

தாரையாக முகத்தில் வழிந்தோடிய வியர்வையை மேல் துண்டினால் அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டான் நீலகண்டன், உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பில் அவனுக்கு வார்த்தைகள் தடுமாறின. மூச்சுத் திணறியது. "அக்கா, இவ்வாறு பேச உங்களுக்கு அவமானமாக இல்லையா! இந்தச் சித்தப்பா நமக்கு யாரைப்போல்? ஒரு வருஷமாக இந்த வீட்டில் தண்டச் சாப்பாடு சாப்பிடுவதோடு இல்லாமல், களங்கமற்ற என் மனைவிமீது அபாண்டமாகப் பழியைச் சுமத்துகிறாரே? அதை நீங்கள் காது கொடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்களே? மைதிலியைக் குற்றம் சொன்ன அந்த நாக்கை..." என்று ஆவேசமாக இரைந்து கத்தினவன், மேலே பேச முடியாது நிறுத்திக் கொண்டான். அவனது உடல் கிடுகிடுவென்று நடுங்கியது.

புயல் அடித்தபோதிலும், பூகம்பமே எழுந்த போதிலும் ஸ்ரீமான் திவாகரனது சிந்தனையை ஏதுமே கலைக்க முடியாது.

தமது வேலைகளை முடித்துக் கொண்டதும் அறையைவிட்டு வெளியே வந்த அவர், மங்களம், சித்தப்பா முதலியோர் உரத்த குரலில் விவாதம் செய்துகொண்டிருந்த இடத்தைத் தாண்டித் தமது அறைக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார்.

மறுநாளைப் பற்றிய தொழில் விவகாரங்களில் எண்ணத்தை ஓட விட்டிருந்த அவர் காதுகளில், அந்த மூவரும் இரைந்து கத்துவது சற்றும் கேட்கவேயில்லை.

திவாகரன் எழுதி முடிக்கச் சொன்ன கணக்கு விவரங்களைச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டுக் கொண்டு அவைகளைப் பின்பு அவகாசத்தோடு விரிவாக எழுதி முடித்து விடலாம் என்ற எண்ணத்துடன் காகிதக் கட்டுகளை மேஜைக்குள் பத்திரமாக வைத்துப் பூட்டிவிட்டு, அறையைவிட்டு வெளியே வந்த மைதிலி, தன் பெயரை உச்சரித்துக் கணவன் இரைந்து கதறுவதைக் கேட்டதும் திடுக்கிட்டு மெய் சோர்ந்து வராந்தாவிலேயே சுவர் ஓரமாக நின்று விட்டாள். 'என்ன நடந்தது? ஏன் இப்படிச் கூச்சலிடுகிறார்' என்று அவள் தனக்குள்ளே ஆராயுமுன் மங்களம்மாள் பங்களாவே அதிரும்படி பெருங் குரலில் அதட்டலாக, "நீலகண்டா! வாயைமூடு! சித்தப்பாவை அப்படி அலக்ஷியமாகப் பேச நீ யாரைப் போல? நான் கேட்கிறேன். உன் வீட்டுச் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு அவர் இங்கே தங்கியிருக்கவில்லை, அவர் கூறியதில் என்ன தப்புக் கண்டு விட்டாய்? நானும் இதுவரை பொறுத்துக் கொண்டதான் இருந்தேன். ஆனால் பொறுமைக்கு ஒரு எல்லை உண்டல்லவா? ஊர் சிரிக்கிறது. வாயால் சொல்லக்கூட வெட்கமாகத்தான் இருக்கிறது. மைதிலியின் நடத்தை இங்கே உள்ள எல்லோருக்கும் வெட்ட வெளிச்சமாகத் தெரியும்!" என்று கர்ஜித்தாள்.

"அக்கா!" என்று நீலகண்டன் ஆச்சரியமும் துயரமும் தாங்க முடியாது அலறினான்.

மின்சாரத்தினால் தாக்குண்டவள் போல் இதைக் கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்துபோன மைதிலி, தலை சுற்றச் சுவரின் மீது ஆதரவுடன் சாய்ந்து கொண்டாள், திகைப்பிலே அவள் இருதயம் இரண்டாக வெடித்து விடும்போல் வேகமாக அடித்துக் கொண்டது.

"நான் இதைப்பற்றிப் பேச வேண்டாம் என்று இது வரையையே மூடிக்கொண்டுதான் இருந்தேன். ஆனாலும் என்னாலேயே சகிக்க முடியவில்லை. உன் மனைவியை என்னவென்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாய்? படு நீலி! என் வாழ்விலேயே மண்ணை அள்ளிப் போடப் பெரிய திட்டமல்லவா போட்டுவிட்டாள்! நான் வீட்டில் இல்லாது வெளியே போயிருக்கும் சமயமெல்லாம் மாடியில் அவருடன் தனியாக இவளுக்கு என்ன பேச்சு வந்திருக்கிறதாம்? நீலகண்டா! நான் அதிகம் பேச விரும்பவில்லை. என் கணவர் மீது எந்தக் குறையும் கூறமாட்டேன். புருஷர்கள் ஸ்பாவம் தெரிந்ததுதான். ஆனால் மைதிலி இவ்வளவு கேடு கெட்ட பெண்ணாக இருப்பாள் என்று நான் எண்ணவேயில்லை..." என்று பட்டபென்று பொரிந்து தள்ளினாள் மங்களம்.

அவமானத்தினால் உடல் கூனிக் குறுகிவிட்டது நீலகண்டனுக்கு. உணர்ச்சி வசத்தில் நாத்தடுமாரியது. "அக்கா! உங்களுக்கு மூளைக் கலக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. அத்திம்பேர் எனக்கும் மைதிலிக்கும் தந்தைக்கு ஒப்பானவர். கள்ளம் கபடமற்ற என் மனைவி மீது இத்தனை பெரிய பழிகமத்த உங்களுக்கு எப்படித்தான் மனம் வந்ததோ?... அக்கா! சித்தப்பாவின் தூர்ப்போதனையில் நீங்கள் சித்தம் இழந்து விட்டீர்களா?" என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டான்.

"நீலகண்டா! இது யாருடைய போதனையுமல்ல. பாம்பின் கால் பாம்பு அறியுமல்லவா? அதுபோல் ஒரு பெண்ணின் மனப்பான்மை இன்னொரு பெண்ணுக்குச்

சட்டெனப் புரிந்து விடும். மைதிலி பார்வைக்கு வெகுளிபோல் இருந்தாலும், லேசப்பட்டவள் அல்ல. என் குடும்பத்தையே குலைக்க வந்தபடுதீலி அல்லவா? ஒரு வருஷகாலமாக நானும் ஜாடையாகக் கவனித்துக் கொண்டுதான் வந்தேன். என் மேல் விசுவாசமுடையவள் போலவும், என் குழந்தை மேல் பாசமுள்ளவள் போலவும், அவள் நடித்த நடிப்பெல்லாம் எதற்கு? என் கணவரைத் தன் கையில் போட்டுக் கொள்ள! எனக்கா தெரியாது?...” என்று இரைந்து ஆர்ப்பரித்தாள்.

நாராசம்போல் வந்து வீழ்ந்த இந்தப் பழிச்சொற்கள் கபடமற்ற மைதிலியின் உள்ளத்தை ஆயிரம் வேல்கள்போல் கொடுமையாகத் தாக்கின. நிறை மாதக் கர்ப்பினியான அவளால் இதைச் சகிக்கவே முடியவில்லை. “நாத்தனாரா இப்படி அவதூறு பேசுகிறாள்?” என்று நம்ப முடியாத அவள் மருண்டு, மங்களம்மாள் இருந்த திக்கை நோக்கி ஒரு அடி எடுத்து வைத்தாள். அவள் கண்கள் இருண்டன. தலை சுற்றியது. அடுத்த கணம் அவள் தடால் என்று கீழே மயக்கமுற்று விழுந்து விட்டாள்.

மைதிலி கண்களை விழித்துக் கொண்டு பார்த்தபொழுது, தங்கள் அறையில் படுக்கைமீது, தான் படுத்திருப்பதை உணர்ந்தாள். அருகில் நாற்காலி ஒன்றில் நீலகண்டன் கவலையே வடிவாக அமர்ந்திருந்தான். அறைக்குள் எரிந்த விடிவிளக்கின் மங்கிய ஒளியில் மைதிலிக்கு, அவன் முகத்தில் படிந்து நின்ற துயரத்தின் சாயை பூரணமாகப் புலப்படவில்லை. கட்டிலில் அவள் திரும்பிப் படுப்பதைக் கண்ணுற்ற நீலகண்டன் அருகில் நெருங்கி மிகவும் கனிவாக, “மைதிலி இப்பொழுது எப்படி இருக்கிறது?” என்று வினவினான்.

கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன் நடந்த யாவும் அவளது மூளையில் பளிச்சென்று உதயமாகி விட்டதனால் மைதிலிக்குத் துயரம் நெஞ்சை அமுக்கியது. சட்டென்று பேசவே முடியவில்லை. தன் அருகில் வந்து உட்கார்ந்து கொள்ளும்படி

கணவனுக்கு ஜாடை காட்டினாள். “மைதிலி, உடம்பு எப்படி இருக்கிறது? தலையை வலிக்கிறதா? கொஞ்சம் பழரசம் சாப்பிடுகிறாயா? பாலைச் சூடு பண்ணித் தரட்டுமா? ஒரு வாய் சாப்பிடு. உடம்பு கலகலப்பாகி விடும்” என்று பலவிதமாக உபசாரம் செய்த அவன், அவளது வேண்டுகோளின்படி படுக்கையின் ஓரத்தில் வந்து உட்கார்ந்தான்.

அவனது இரு கரங்களையும் அன்புடன் பற்றிய மைதிலி, அவைகளைத் தன் கன்னங்களின்மீது பொருத்திக் கொண்டாள். நெஞ்சில் துக்கம் குமுறித் தொண்டையை அடைக்க, அவனை மிகவும் பரிதாபகரமாக நோக்கி, “அக்கா கூறியவற்றை நீங்கள் நம்புகிறீர்களா?” என்று கேட்டாள். அதற்கு மேல் பேச முடியாது போகவே துயரம் தாளாது விக்வி விக்வி அழுதாள்.

பச்சாதாபத்தினால் நீலகண்டனது உள்ளம் பாகாய் உருகி விட்டது. தனது அருமை மனைவி செய்த ஊழியங்கள் அனைத்திற்கும் பிரதிபலனாக ஏதும் நல்லது செய்யாவிடினும் இவ்வாறு அவமானப்படுத்தி விட்ட அக்காமீது அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்த சினத்தை விவரிக்கவே முடியாது. “மைதிலி உனக்கு என்னைப்பற்றி ஏன் இந்தச் சந்தேகம்? கள்ளம் கபடமற்ற உன் மீது பழி சுமத்த, உள்ளத்தினால் எண்ணினால் கூட அது மகாபாவமாயிற்றே! இருக்கட்டும். அலக்ஷியமாக அவதூறு பேசிய இந்த அக்காவை நான் சும்மா விடப் போவதில்லை” என்று ஆத்திரத்துடன் கூறிவிட்டுப் பற்களைக் கடித்தான்.

நீலகண்டனது கரங்களை மறுபடி அன்புடன் பற்றிக் கொண்ட மைதிலி “எனக்கு ஒரு உதவி செய்வீர்களா? செய்வேன் என்று கூறுங்கள்!” என்று மிகவும் கெஞ்சிக் கேட்டாள்.

“இந்த உலகில் இன்றுடன் உனக்கு நான் ஒருவனே சதம் என்றும், எனக்கு நீ ஒருத்திதான் சதம் என்றும் ஆகிவிட்டோம்.

பணம், பதவி இவைகளுக்கு முன்னால் அப்பா, அம்மா, அக்கா, தம்பி என்ற உறவு முறைகள் செல்லாது என்ற பெரிய உண்மை எனக்கு இன்று புலனாகிவிட்டது. எனது அக்கண்ண திறந்துவிட்டது. ஆகையினால் வாழ்விலே என்னையே நம்பிக் கொண்டிருக்கும் உனக்கும் நான் உயிரைக் கொடுத்தாகிலும் கடமை புரிய வேண்டும். அது போல நீயும் எனக்கு இனிச் செய்தாக வேண்டும். என்ன உதவி உனக்கு வேண்டும்? தாராளமாகக் கேள். உனக்கு இல்லாதது ஒன்றுமே இல்லை” என்று ஆவேசமாகப் பேசினான் அவன்.

“விடிந்தவுடன், என்னை ஒரு வண்டியிலேற்றி, பக்கத்துக் கிராமத்திலுள்ள என் பெரிய பாட்டி வீட்டுக்கு அனுப்பி விடுங்கள். தன்னுடன் கூட ஒரு பத்து நாள் தங்கியிருக்கும்படி பாட்டி என்னை எவ்வளவோ முறை வற்புறுத்தி அழைத்திருக்கிறாள். தூர உறவினர் வீட்டிற்கு எதற்குப் போவது என்று அப்பொழுதெல்லாம் அக்கா எனக்கு உத்தரவு கொடுக்க மறுத்து விட்டிருந்தார். இந்தச் சமயம் தன்னுடன் என்னைச் சில நாட்கள் கூட வைத்துச் சீராட்ட, பாட்டிக்கு மிகவும் திருப்தியாக இருக்கும். பிறந்த வீட்டார்கள் என்ற உரிமை பாராட்டிக் கொள்ளத் தற்சமயம் ஜீவியவந்தராக இருப்பது இந்தப் பாட்டி ஒருத்திதான். தயவுசெய்து மறுக்காது என்னை அங்கே அனுப்பி வையுங்கள். கிராமத்துச் சூழ்நிலையில் பாட்டியின் அன்பு மொழியில் என் இருதயத்தில் ஏற்பட்டுள்ள இந்தப் பெரும் புண்ணை ஆற்றிக் கொள்ள முயற்சி செய்வேன்” என்று துயரத்தால் தடைபட்ட மெல்லிய குரலில் கெஞ்சிக் கேட்டான் மைதிலி.

அவளுடைய அழகிய பெருவிழிகளில் பொங்கி வழிந்த கண்ணீரை மிருதுவாகத் துடைத்த நீலகண்டன் அவள் அருகே குனிந்து தணிவாக, “கவலைப்படாதே, மைதிலி! உன் இஷ்டப்படியே அங்கே அனுப்பி வைக்கிறேன். நீ விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் காலை விடிந்த பிறகு இங்கே அரைக்கணமும் இனித் தங்குவதில்லை என்று

தீர்மானித்து விட்டேன். உன்னை இவ்வளவு அவமானப் படுத்திய பின்பு இந்த வீட்டில் இனியும் நாம் எப்படி நீடித்து வசிக்க முடியும்?” என்று கேட்டான்.

“தம்பியை அக்காவிடமிருந்து பிரித்து விட்டான் என்று என்னைப்பற்றிப் பலர் வம்பு பேசுவார்கள். அதை நினைக்கையிலேயே எனக்கு அச்சமாக இருக்கிறது. என்னால் முடிந்தவரை இந்தக் குடும்பத்திற்கு விகவாசத்துடன் உழைத்தேன். ஆனால் முடிவில் இந்த அவமானத்துடன் வெளியேற வேண்டுமா என்று நினைக்கையிலே என் தெஞ்சு கொதிக்கிறது” என்று திணறினான் மைதிலி.

தாறுமாறாகக் கலைந்து கிடந்த அவளது கூந்தலை மிருதுவாக வருடிச் சரிப்படுத்தியபடி நீலகண்டன் பேசலுற்றான். “மைதிலி, நீ உலகத்தைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் கவலைப்பட வேண்டாம். அக்கா பேசிய அவதூறுகள் பிறர் காதில் பட்டால், இன்னும் பலவிதக் கற்பனைகள் புனைந்து, ஒன்றைப் பத்தாக்கிப் பலவிதக் கதைகள் கட்டிப் பறக்கவிடுவார்கள். உண்மைக்கும் நியாயத்திற்கும் நம் மனசாட்சிக்கும் தான் நாம் பயப்பட வேண்டும். பிறர் இது சொல்லுவார்களே, அது சொல்லுவார்களே, என்று அஞ்ச வேண்டியது அவசியம் இல்லை. அப்படிச் சொல்கிற எவரும் நாம் நித்தியபடி சாப்பிடப் படி அளக்கப் போவதில்லை. ஆகவே நீ வீணாக இது சமயம் மனத்தை அலட்டிக் கொள்ளாதே. எனக்கு ஒரே ஒரு வருத்தம்தான். இந்த குடும்பத்திற்கு நீயும் நானும் பல வழிகளில் உண்மையாக நாய் போல் விகவாசத்துடன் உழைத்தோம். அக்கா நன்றி மறந்த பாவியாகி விட்டாளே என்று நினைக்கையில் என் மனத்தை ரம்பம்போட்டு அறுப்பதுபோல் வேதனை வெட்டுகிறது. சரி, விட்டுத்தள்ளு. இப்பொழுது நீ கொஞ்சம் ஏதாவது சாப்பிடு...”

ஆனால், அன்றிரவு மைதிலி எதுவும் சாப்பிடவில்லை. நீலகண்டனுக்கும் சாப்பிட மனம் இருக்கவில்லை.

துயரத்தினால் இடிந்துபோன அந்த இளந்தம்பதிகள் அன்று இரவு வெகு நேரம் தூங்கவே இல்லை.

நீலகண்டன் வீட்டை விட்டுப் போகப் போகிறான். பெட்டி படுக்கைகளைச் சித்தப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதை வேலைக்காரன் மூலம் கேள்விப்பட்ட மங்களத்திற்குக் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. சமையற்காரர் சாமண்ணா காலையில் கொண்டுவந்து வைத்த காப்பியைப் கூடப் பருகாது. அவள் எழுந்திருந்து வேகமாக நீலகண்டனது அறைக்குள் வந்து நின்றாள். அது சமயம் மைதிலி பெட்டிக்குள் தங்கள் சாமான்களை அடுக்கிக்கொண்டு தரையில் அமர்ந்திருந்தாள்.

நீலகண்டன் சுவரில் மாட்டியிருந்த தனது சட்டை, துணிமணிகளைச் சேகரித்துக் கொண்டு அறையின் நடுவே நின்று கொண்டிருந்தான். "இப்படி நடக்குமென்று எனக்குத் தெரியும். வேண்டுமென்று என் மானத்தைக் கப்பலேற்ற இரண்டுபேரும் சேர்ந்து சதிசெய்கிறீர்கள் இல்லையா?" என்று அதட்டிக் கத்தினாள் மங்களம். இடுப்பில் ஒரு கையும் முகவாயில் மற்றொரு கையுமாகப் பரதநாட்டிய பாவத்தில் நிற்குகொண்டு.

"சதியுமில்லை, சூழ்ச்சியுமில்லை. இவ்வாறு நடக்க வேண்டுமென்று விரும்பித்தானே நீங்கள் வாயில் வந்தபடி தூஷணையாகப் பேசினீர்கள்? இதற்குமேல் இங்கே தங்கியிருக்க எனக்குப் பைத்தியமா என்ன?" என்று நீலகண்டன் மிகவும் கோபத்துடன் தன் சகோதரியைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

முதல் நாளுக்குமும் மறு நாளுக்குமும் உள்ள கால பேதத்தினால் மங்களம்மாளின் மனம் மாறிவிட்டிருந்தது. ஆத்திரத்தினாலும் அனாவசியமான பொறாமைமினாலும் மைதிலியைப்பற்றி வாயில் வந்தபடிப் பேசியது எவ்வளவு தவறு என்பதை அவளது மனச்சாட்சி குத்திக் காட்டவே அவளுக்குத் தாங்கொணாத பயம் ஏற்பட்டு விட்டது.

"நீலகண்டன்! இதெல்லாம் என்ன! ஏதோ உன் பெண்டாட்டி அசட்டுத்தனமாக நடந்து கொள்கிறாள் என்று கண்டித்தால், புருஷன் நீ அவளுக்குப் புத்தி சொல்லி அவனைத்துக் கொண்டு போகவேண்டும். அதைவிட்டு..." என்று முடிக்குமுன் நீலகண்டன், "அக்கா, போதும் உங்கள் உறவு! வார்த்தைகளை வாரி வீசி விடுவது எளிது. ஆனால், அவைகளை அள்ள முடியாது. கள்ளங் கபடமற்ற மைதிலியை அபாண்டமாகப் பேசியபின் இந்த வீட்டில் எனக்கு என்ன உறவு இனி இருக்கிறது? நேற்றிலிருந்து நீங்கள் எனக்கு அக்கா என்ற பந்தமும் நான் உங்கள் தம்பி என்ற சொந்தமும் அஸ்தமித்துவிட்டன. இனி இந்த வீட்டின் அருகே என் நிழல்கூடப் படியாது என்பது ரூபகமிருக்கட்டும்" என்று குரோதமாகப் பேசிவிட்டுப் பரிகாசத் தோரணையில் இரு கைகளையும் தூக்கிக் குவித்து நமஸ்கரித்தான்.

மங்களத்தின் முகம் குங்குமமெனச் சிவந்தது. ஆத்திரத்தைச் சகிக்க முடியாது அவள் தன் கீழ் உதட்டை அழுத்திக் கடித்துக் கொண்டாள். பிள்ளைக்குப் பிள்ளையாக வளர்த்தெடுத்த தன் தம்பி ஒரு நிமிஷத்தில் தன்னை உதறிவிட்டு வெளியேறச் சித்தமாகி விட்டதைக் காண அவளால் பொறுக்க முடியவில்லை. 'அக்காவைவிட, சமீபத்தில் வந்த மனைவிதானே இவனுக்கு உயர்ந்தவளாகிவிட்டாள்' என்று எண்ணி வெகுண்ட மங்களம், "சரி, அப்படியே இருக்கட்டும்! எனக்கும் ஒரு தம்பி தேற்றோடு மறைந்து விட்டான் என்று எண்ணிக் கொள்கிறேன்" என்று ஆக்ரோஷமாகக் கூறினாள். எதையோ நினைத்துக் கொண்டவள்போல் மைதிலி பக்கம் திரும்பி "அடி அம்மாதேவி! உன் இஷ்டப்படி அவனை ஆடவைத்துவிட்டாய், இனி நீ வைத்ததுதான் சட்டமாக இருக்கும். அது கிடக்கட்டும். நான் உனக்குச் செய்து போட்டிருந்த நகைகள் ஜாடாவையும் எடுத்துக் கீழே வைத்து விட்டுப் போ. அவைகள்

என்னுடையவை. உன் அப்பன் வீட்டிலிருந்து நீ பிரம்மாதமாக ஏதும் கொண்டு வந்துவிடவில்லை" என்று உறுமினாள்.

"நகைகள் என்ன, அக்கா! நீங்கள் மைதிலிக்கு வாங்கி அளித்த புடவைகள், சாமான்கள் அனைத்தையும் இங்கே வைத்துவிடும்படி ஏற்கனவே அவளிடம் நானே சொல்லி விட்டேன். மேலும், தாங்கள் இதுவரை என்னைக் குழந்தை யிலிருந்து போஹித்ததற்கும், படிக்க வைத்ததற்கும் என்னால் முடிந்தவரை ஒரு கணக்குத் தயார் செய்து அதற்கு உண்டான தொகைக்குத் தங்கள் பெயருக்கு ஒரு 'செக்' எழுதித் தயாராக வைத்திருக்கிறேன். அதையும் கொடுத்துவிட்டுப் போய் விடுகிறேன். இந்தப் பணம் நான் வேலைசெய்து சம்பாதித்ததில் சேர்த்து வைத்த பணம். ஆகவே, அதைக் கொடுத்து ஒரு வழியாக உங்கள் கடனை நான் தீர்த்து விடுதலை பெற்று விடுகிறேன்!" என்றான்.

"இதெல்லாம் யார் போதனை என்பதை நான் அறிவேன்" என்று சீறிய மங்களம், அதற்குமேல் பேச முடியாது கோபத்துடன் ஹாலுக்குள் வேகமாகச் சென்று விட்டாள்.

நீலகண்டனும் மைதிலியும் தங்களுக்கு என்று சொந்தமான சில பொருட்களுடன், அன்று காலையே மங்களம் பவனத்தினின்று வெளியேறி விட்டார்கள். கிளம்புமுன் நீலகண்டன் தான் வேலையினின்று அன்றுடன் விலகி விட்டதாக ராஜினாமாக்கடிதம் ஒன்றைத் தங்கள் கம்பெனிக்குத் தபாலில் அனுப்பிவிட்டான்.

திவாகரன் காலை வேளையில் சில சமயங்களில் கொஞ்சம் தாமதமாகவே எழுந்திருப்பது வழக்கம். ஆகவே, அவரது நித்திரைக்குப் பங்கம் விளைவிக்க விரும்பாத நீலகண்டன் தாங்கள் இருவரும் தனிக் குடித்தனம் செய்வதைப் பற்றிச் சுருக்கமாகத் தெரிவித்து ஒரு சிறு கடிதம் எழுதி வேலையாளிடம் கொடுத்து, அவர் எழுந்ததும் அவரிடம் சேர்ப்பிக்கும்படி கூறிவிட்டு மனைவியுடன் கிளம்பி விட்டான்.

நகரத்திற்கு எழுபது மைலுக்கு அப்பால் இருந்தது மைதிலியின் பாட்டி வசித்த கிராமம். ஐம்பது மைல் ரயில் பிரயாணம், பத்து மைல் பஸ் பிரயாணம், மீதமுள்ள தூரத்திற்கு மாட்டுவண்டிப் பிரயாணம் என்று பலவித வாகனங்களில் ஏறி, அஸ்தமிக்கும் சமயம் ஒரு வழியாக அத்தம்பதிகள் கிராமத்தை அடைந்து விட்டனர். எதிர்பாராத விருந்தாளிகளைக் கண்டு பாட்டி ஆனந்தத்தில் பூரித்துப் போனாள். தனது வயதையும் தள்ளாமையையும் உதறிவிட்டு பேத்தியையும், பேத்தி புருஷனையும் மிகவும் உபசரித்தாள்! கிழிந்த பாயைத் தரையில் விரித்துக் கொண்டு படுக்க நேரிட்ட போதிலும் அன்று இரவுதான் முதன் முதலாக மைதிலி நிம்மதியாக உறங்கினாள் என்றே கூறவேண்டும்.

பாட்டி காமாசுஷியம்மாள், காலஞ்சென்ற தன் கணவர் விட்டுப்போன சொல்ப ஆஸ்தியைக் கொண்டு ஏதோ காலம் கடத்தி வந்தாள். அவள் உள்ளத்தில் பரந்த ஆகாயத்தைவிட அதிக அன்பு இருக்கத்தானிருந்தது. ஆனால், அவளது வறிய நிலை வந்த விருந்தாளிகளை மூன்று தினங்களுக்கு மேல் வைத்துப் போஷிக்கக் கட்டி வராததாக இருந்தது. இதை ஜாடையாகக் கண்ணுற்ற நீலகண்டன் மைதிலியுடன் கலந்து ஆலோசித்தான். பாட்டிக்குச் சிரமம் கொடுக்காதபடி தாங்கள் தங்கியிருக்கும்வரை வீட்டுச் செலவிற்கு வேண்டிய சாமான்களை வாங்கிப்போட்டு விடுவது என்று இருவரும் ஒரே மனதாகத் தீர்மானித்தார்கள்.

மங்களப்பவனத்தினின்று புறப்பட்ட பின்பு பிரயாணச் செலவு போக நீலகண்டன் கைவசம் கொஞ்சம்பணம் இருந்தது. அதனால் கிராமத்திற்கு வந்த மூன்றாவது நாள் காலை, சாமான்கள் வாங்கிவர அருகிலிருந்த சிறிய நகரத்திற்கு அவன் சென்றிருந்தான். சுற்றியலைந்து வேண்டிய சாமான்களைப் பேரம் செய்து வாங்கி, ஒரு மாட்டுவண்டியில் போட்டுக்

கொண்டு அவன் திரும்பும்பொழுது நன்றாக இருட்டிவிட்டது. சாமான்களை இறக்கி எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்த நீலகண்டன், மைதிலி தரை மீது குப்புறப் படுத்திருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டுப் போனான்.

கவர் ஓரமாக, கிராமத்துப் பெண்கள் இருவர் ஏதோ துக்க சம்பவம் நேர்ந்து விட்டதுபோல் கன்னத்தில் கையை வைத்துக்கொண்டு கவலையுருவமாக நின்று கொண்டிருந்தனர். சமையலறையில் தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டு சுக்கு வெந்நீர் சித்தப் படுத்திக் கொண்டிருந்த காமாஷி அம்மாள் அவனைக் கண்டதும் பரபரப்புடன் வெளியே வந்து, "நல்ல வேளைக்கு வந்தாய்! மைதிலிக்கு மத்தியான மிருந்து பிரஸவ வேதனை ஆரம்பித்து விட்டது. இங்கே எல்லா வீட்டுக்கும் வழக்கமாக வரும் நாகம்மாள் கூட ஊரில் இல்லையாம். முனிசிபாலிடி நர்ஸைக் கூப்பிடலாமென்றால் இங்கிருந்து பத்துமைல் ஓடியாக வேணும். எனக்குக் கையும் ஓடலை, காலும் ஓடலை!" என்று அரற்றினாள்.

கொண்டு வந்த மூட்டைகளை தொப்பென்று கீழே போட்ட நீலகண்டன், "பாட்டி! ஆஸ்பத்திரி, அருகில் எங்கே இருக்கிறது?" என்று பதறினான்.

"ஆஸ்பத்திரியா! இங்கிருந்து பதினெட்டு மைலாவது போனால்தான் உண்டு" என்று ஏக்காலத்தில் ரெட்டை நாயனம் போல் ஒத்துப் பாடினார்கள் வேடிக்கை பார்க்க வந்திருந்த அந்த இரு கிராமத்துப் பெண்களும்.

பாட்டியும், மற்ற இருவரும் உதவி செய்ய மைதிலியைத் தூக்கி, தான் வந்த மாட்டு வண்டியில் போட்டுக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றான் நீலகண்டன். வண்டி தெருமுனையைக் கூடத் தாண்டியிராது. அதுவரை மூச்சுப் பேச்சற்றுத் துவண்டபடி கிடந்த மைதிலி, திடீரென்று ஆவேசம்

வந்தவள்போல் நீலகண்டனின் தோள்களை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு, "என்னை இங்கே விடுங்கள்! என்னால் ஆஸ்பத்திரிவரை வர முடியாது" என்று வேதனை தாள முடியாது அலறினாள்.

9

இயற்கை, மனித வார்க்கத்தின் மாற்றாந்தாய் என்பார்கள் அறிஞர்கள். மாற்றாந்தாய் என்றால் தனது மூத்தவளின் குழந்தைகளைக் கொடுமைப் படுத்துகிறவள் என்று எந்த அகராதியிலும் குறிப்பிட்டிருக்கவில்லை. ஆகவே, இயற்கை எனும் மாற்றாந்தாய் அநேக சந்தர்ப்பங்களில் மனித வார்க்கத்தை மிகவும் கருணையுடன் பரிபாலிக்க தான் செய்கின்றது.

தினசரி உலக முழுவதிலும் ஆயிரக் கணக்கான தாய்மார்கள் சுகமாகப் பிரசவிக்கின்றனர். இவர்கள் அனைவரும் ஆஸ்பத்திரிகளிலோ, வீடுகளிலோ, வைத்தியர் கண்காணிப்பிலோதான் தாயாகிறார்கள் என்று கூற முடியாது. எவ்வளவோ குழந்தைகள் நடு வீதியிலும், ஓடும் ரயிலும், பறக்கும் விமானத்திலும், குடிசைகளிலும், மரநிழலிலும், பற்பலவிதச் சூழ்நிலையிலும் இந்தப் பூவுலகத்தில் வந்து ஜனிக்கின்றன. விஞ்ஞானப் பாதுகாப்புகள் இல்லை என்று இக்குழந்தைகள் இறந்துவிடுகின்றனவா? அல்லது தாயார்களுக்குத்தான் அபாயம் ஏற்பட்டு விடுகின்றதா? சுருங்கக் கூறுமிடத்து எதிர்பாரா சூழ்நிலையில் திடீரென்று ஜனிக்கும் இந்த ஜீவன்கள் தாயாருக்கோ, தமக்கோ, மற்றும் பிறருக்கோ துன்பங்கள் ஏதும் தருவதே இல்லை. அசந்தர்ப்பமான சூழ்நிலையில் தாயையும் சேயையும் பாதுகாத்துக் கருணை புரியும் இயற்கையைக் கொடுமை மிக்க மாற்றாந்தாய் என எங்ஙனம் கூறமுடியும்?

மைதிலி தெரு முனையிலிருந்த ஒரு திண்ணைமீது சுற்றிலும் பரவிக் கிடந்த கரும் இருளில், சில வினாடிப் பொழுதில் ஆரோக்கியமே திரண்டு வடிவெடுத்தாற்போல் வந்த ஓர் அழகிய ஆண் குழந்தைக்குத் தாயாகி விட்டாள். அண்டையிலிருந்த கிராமத்துப் பெண்கள் குழந்தையின் 'குவா, குவா'க் கதறலைக் கேட்டு, ஓடி வந்து குழந்து கொண்டனர். "விளக்கு எங்கே? தண்ணீர் கொஞ்சம் கொண்டு வாருங்கள்!" என்று பலர் கூக்குரலிட, ஒவ்வொருவரும் தங்களால் ஆன உதவி செய்ய, மைதிலி வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்ட அரைமணிப் பொழுதில் குழந்தையுடன் மீண்டும் காமாஷிபாட்டியின் கிருகத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

தெருவில் நிகழ்ந்த சம்பவம் என்றதனால் மைதிலிக்கோ அவள் குழந்தைக்கோ எந்த விதமான தீங்கும் நேர்ந்துவிடவில்லை. நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக மைதிலியின் அருமை மகன் வளர, நாட்கள் பல விரைவில் ஓடிச் சென்றன.

ஆரம்பத்தில் நீலகண்டன் மனம் இந்த நிகழ்ச்சியினால் சிறிது கலங்கி விட்டிருந்தது. எவ்வளவோ ஜாக்கிரதையாக மைதிலியைப் போஷிக்க வேண்டுமென்று அவன் கட்டியிருந்த ஆகாயக் கோட்டைகளைத் தகர்த்தெறிந்து விட்டு அவர்களது அருமை மகன் ரவிச்சந்திரன் நடுத்தெருவில் யாருடைய தயவையுமே எதிர்பாராது, வந்து உதித்தது பற்றி அவன் மனம் ஆயாசம் அடைந்துபோனான்.

ஆனால், நாளடைவில் மைதிலியின் தேறுதல் மொழிகளிலும், ரவிச்சந்திரனின் பால்வடியும் இனிய முகத்தைக் காணும் மகிழ்ச்சியிலும் அவன் தனது துயரத்தை ஒருவாறு மறந்து விட்டிருந்தான்.

நான்கு மாதங்கள் சென்றுவிட்டன. காமாஷியும் மாளுக்குப் பாரமாக இருத்தல் கூடாது என்று, ஆரம்பத்தில் தீர்மானித்திருந்தபடி நீலகண்டன் வீட்டுச் செலவிற்கும், தன்

குழந்தையின் பராமரிப்புக்கும் தேவையான சகல சாமான்களையும் தன் பொருளைச் செலவிட்டு வாங்கி, அப்போதைக்கப்போது வீட்டில் சேர்த்துக் கொண்டேதான் இருந்தான். மைதிலியும் வீணாகப் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. குழந்தையைக் கவனிக்க நேரம் போக மீதிப் பொழுதில் வீட்டு வேலைகள் அனைத்தையும் தானே செய்து வந்தாள். பணச் செலவு என்ற கவலையோ, சமைக்க வேண்டுமென்ற தொல்லையோ இல்லை என்ற போதிலும் பாட்டி காமாட்சியம்மானுக்குத் திருப்தி ஏற்படவில்லை. ஆரம்பத்தில் இந்த தம்பதிமீது கரை காணாது பொங்கி வந்த ஆசையும் அன்பும், நான்கு மாதங்களில் அவளுக்கு வற்றி வறண்டு போய்விட்டன. இதற்குத் தக்க காரணம் இருந்தது.

மங்களம்மாளின் தம்பி மனைவி என்ற அந்தஸ்தில் பிரம்மாண்டமான பங்களாவில் ஏவலாளர் புடை குழுவாழ்ந்த நிலையில் மைதிலிமீது பாட்டிக்கு ஆசை பொங்கித்தான் வழிந்தது. பெரிய இடத்து நாட்டுப் பெண்ணைப் பத்துத் தினங்கள் தன் வீட்டில் வைத்துப் பராமரிப்பது பெரியதொரு பாக்கியம் என்று அவள் அப்பொழுதெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் மங்களம்மாளின் விரோதத்தை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டு வேலையின்றி, தங்குமிடமின்றித் தற்சமயம் இந்தத் தம்பதிகள் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற உண்மை நிலைமை அறிந்ததும், பாட்டிக்கு அவர்கள் மீதிருந்த மதிப்பு போய் விழுந்து விட்டது.

"மங்களம் எவ்வளவோ நல்ல பெண்ணாயிற்றே? தம்பியைப் பெற்ற பிள்ளைபோல் வளர்த்தவளாயிற்றே, அவளை விரோதித்துக் கொள்ள வேண்டுமானால் இந்தப் பெண் என்ன திரிசமன் செய்த, னா? உம்! நன்றி கெட்டதுகள்!" என்று அரை குறையாக மைதிலியின் காதில் படும்படி அண்டை அயலார் வீட்டுப் பெண்களிடம் பாட்டி முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பாட்டியின் மன மாறுதலை ஜாடையாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த மைதிலிக்கு, நாட்கள் செல்லச் செல்ல இந்த முணுமுணுப்புச் சகிக்கக்கூடவில்லை. கைப்பணத்தைச் செலவழித்துக் கொண்டு அங்கிருந்து அவமதிப்பு அடைவதைவிட நிலைமை மோசமாகுமுன் கௌரவமாக வெளியேறி விடுவதுதான் நலம் எனத் தனக்குள் தீர்மானித்து விட்டாள்.

மனவியின் பிரசவத்திற்குப் பிறகு நீலகண்டன் வேலை தேடும் படலத்தில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தான்; பத்திரிகையில் கண்டவிளம்பரங்களுக்கெல்லாம் சலியாது மனு எழுதிப் போட்டான். அங்கு ஒரு வேலை காலி, இங்கு ஒரு வேலையாள் தேவை என்று காதுகளில் வந்து விழுந்த வதந்திகளை நம்பிக்கொண்டு, அந்த ஸ்தாபனங்களை நாடி அயலூர்களுக்கெல்லாம் போய் வந்தான். அலைச்சலும் மனச்சோர்வும், கைப்பொருள் செலவுந்தான் பிரதிபலனாகக் கிட்டினவே ஒழிய, வேலை ஒன்றும் அவ்வளவு கலபமாகக் கிடைக்கவில்லை.

ஒருநாள் பகல். வீட்டு வேலைகள் அனைத்தையும் முடித்துக்கொண்டு மைதிலி கூடத்தில் இருந்த புடவை யொன்றைக் தைத்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள். தாழ் வாரத்திலே தூளியில் கண் அயர்ந்து கொண்டிருந்த ரவிச்சந்திரன், தூக்கக் கலக்கத்தில் துள்ளிக்கொண்டு தூளியினின்று கீழே தரையில் விழுந்து விட்டான். பயமும் வலியும் தாளாது குழந்தை ஒவென்று அலறத் தொடங்கவே ரேழித்திண்ணையில் சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு லேசாக ஒருதூக்கம் போட்டுக் கொண்டிருந்த காமாஷியம்மாள் திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டாள். தொடர்ந்தாற்போல் வீடு முழுவதும் ஒலித்த குழந்தையின் அலறல் அவளுக்கு நாராசமாக இருந்தது. தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டு பாட்டி, திண்ணையினின்று இறங்கித் தாழ்வாரத்திற்கு வந்தாள் "அடி மைதிலி! நீ என்ன

குழந்தை வளர்க்கிறாய்? இந்தப் பாழும் வீட்டில் சித்த தூங்குவதற்குக்கூட நிம்மதியில்லை. குழந்தையா இது! ராசுஷன், எப்படி அலறுகிறான், பார்!" என்று அத்தனை நாள் அடக்கி வைத்திருந்த வெறுப்பை வார்த்தைகளாக வாரி வீசினாள்.

தங்கள் வருங்காலத்தை எண்ணிக் கலங்கிக் கொண்டிருந்த மைதிலிக்கு, பாட்டியின் கொடுமையான மொழிகள் மிக்க வருத்தத்தைக் கொடுத்தன. வலியினால் துடித்துக் கொண்டிருந்த மகனை மார்புடன் அனைத்துச் சமாதானம் செய்த வண்ணமிருந்த அவள், ஏதும் பேசவில்லை. பாட்டி காமாஷிக்கு அவளது மௌனம் கோபத்தை மூட்டியது. "கடைசிக் காலத்திலே எனக்கேன் இந்தக் கிரகசாரமெல்லாம்? ஏண்டியம்மா, உன் புருஷனுக்கு சீக்கிரமா வேலை ஒண்ணும் கிடைக்காதா? நான் எப்படிச் சொல்கிறதுன்னு யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். அடுத்த மாச வாக்கிலே என் சிறிய தாயார் பேத்தியிடம் போய் ஒரு மாசம் தங்கலாம்னு உத்தேசித் திருக்கிறேன்" என்று கடுமையான குரலில் கூறினாள்.

பாட்டிக்குத் தாங்கள் வேண்டாத விருந்தாளிகளாகி விட்டோம் என்ற நிலைமையை நன்றாகப் புரிந்துகொண்ட மைதிலியின் மென்மையான உள்ளம் மிக்க துன்பமடைந்தது. தொண்டையை இறுக்கிப் பிடித்த துயரத்தையும் சமாளித்துக் கொண்டு லேசாகப் புன்முறுவலித்து, "பாட்டி! முதல்தேதி வாக்கில் இவர் பட்டணத்தில் ஒரு கம்பெனியில் வேலைக்கு அமரப் போகிறார். வாடகைக்கு ஒரு இடமும் தேடிவிடப் போவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். நீங்கள் ஊருக்குக் கிளம்பு முன் அநேகமாக நாங்கள் போய் விடுவோம்" என்றாள்.

பாட்டி இதைக் கேட்டு நிம்மதியானதொரு நீண்ட பெருமூச்செறிந்தாள். "என்னவோ அம்மா! இந்த வேலை யிலாவது உன் புருஷனை நீடித்து ஒட்டிக் கொண்டிருக்கச் ஸ்ரீ - 7

சொல்லு. ஒரு குழந்தை வேறு பிறந்தாகி விட்டது. இனி மேலே விளையாட்டுத்தனமாக இருந்தால் அவ்வளவுதான்" என்று குத்தலாக மொழிந்துவிட்டு, தெருத் திண்ணையை நாடி மறுபடியும் ஒரு தூக்கம் போடச் சென்றுவிட்டாள்.

நீலகண்டன் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான் சாயக் கம்பெனி ஒன்றில் குமாஸ்தா வேலை காலியிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டிருப்பட்டனத்திற்குச் சென்றிருந்தான். கம்பெனி முதலாளி அவனுக்கு அந்த வேலையைத் தரச் சித்தமாக இருந்தார். ஆனால் அதற்கு ஐநூறு ரூபாய்கள் பணம் முன்னதாக ஜாமீன் கட்ட வேண்டியிருந்தது.

மங்களபவனத்திலிருந்து புறப்பட்டபொழுது கையில் கொண்டு வந்திருந்த ரொக்கம் இந்தச் சில மாதங்களில் கரைந்து விட்டிருந்தது. பிரயாணச் செலவிற்கே பணம் போதாமலிருந்ததனால் நீலகண்டன் தனக்கு ஒரு வார அவகாசம் கொடுக்கும்படி கம்பெனி முதலாளியிடம் மிகவும் வேண்டிக் கொண்டு கிராமத்திற்குத் திரும்பி வந்தான்.

வீட்டிற்குத் தேவையான பல முக்கிய சாமான்களுடன் அவன் ரயில்வே ஸ்டேஷனிலிருந்து கால்நடையாக உச்சிவெய்யிலில் களைப்புடன் அப்பொழுதுதான் வீட்டிற்குள் நுழைந்தான். அவனது சோர்ந்த முகபாவத்தைக் கண்ணுற்ற மைதிலியின் உள்ளம் துணுக்குற்றது. சற்றுமுன் தனக்கும் பாட்டிக்கும் நடந்த சம்பாஷணையை அவள் இது சமயம் அவனிடம் கூற விரும்பவில்லை. "போன இடத்தில் என்ன தொல்லையோ? ஏற்கெனவே மனம் சோர்ந்திருக்கும் அவருக்கு நடந்த விவரத்தைக் கூறி இன்னும் மனச்சோர்வை அதிகப்படுத்துவானேன்" என்று தனக்குள் எண்ணியவளாக, உற்சாகம் ததும்பிய குரலில் அவனைப் பார்த்து, "வெயிலில் நடந்து வந்திருக்கிறீர்கள். குடையைக்கூட இங்கே மறந்து வைத்துவிட்டுப் போயிருந்தீர்கள். முற்றத்தில் கங்காளத்தில்

ஜலம் எடுத்து வைத்து இருக்கிறேன். ஸ்நானம் செய்துவிட்டு வந்தால் இலை போடுகிறேன்" என்று உபசரித்தான்.

திருப்தியாக உணவருந்தி விட்டு, கையைக் கழுவிக் கொண்டு கூடத்திற்கு வந்தான் அவன். தரைமீது நீந்திக் கொண்டிருந்த ரவிச்சந்திரன், தனது பால் வடியும் வதனத்தை நியிர்த்தி, தந்தையைக் கண்டு ஒரு கள்ளச் சிரிப்புச் சிரித்தான். தகிக்கும் வெயிலில் கால் நடையாக வந்த களைப்பு, பணம் இல்லை என்றதிகில், வேலை தேடிக்கொள்ள வேண்டுமே என்ற கவலை அனைத்தும் அந்த இனிய முகத்தைக் கண்டதும் நீலகண்டனுக்கு மறந்தே போய்விட்டன. குழந்தையை வாரி எடுத்து மார்புடன் அணைத்துக்கொண்டு உச்சி மோந்து பன்முறை முத்தமிட்டான்.

சமையல் அறையில் வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு ஒரு சொம்பில் குளிர்ந்த நீரை எடுத்து நிரப்பிக்கொண்டு மைதிலி கூடத்திற்கு வந்தான். டம்ளரில் நீரை வார்த்துக் கணவனிடம் கொடுத்துவிட்டுக் குழந்தையைத் தன் கையில் வாங்கிக் கொண்டான். களைப்புத் தீர்ந்து கணவன் மன அமைதியாக இருப்பதைக் கண்ணுற்றதும், "ஆமாம், போன விஷயம் என்ன ஆயிற்று? அநேகமாகக் கிடைத்திருக்க வேண்டும். உங்கள் முகத்தைப் பார்த்தால் காரியம் வெற்றிபோல் தெரிகிறது" என்று மெல்ல விசாரித்தான்.

நீலகண்டனின் களை பொருந்திய முகம் சட்டென்று வாடிவிட்டது. "அநேகமாக வெற்றிதான், மைதிலி! ஆனால்..." என்று மேலும் கூற முடியாது அவனைப் பரிதாபகரமாகப் பார்த்தான்.

மைதிலி அதிகமாகப் படித்திருக்கவில்லை என்றாலும் சில பொது விஷயங்களை அவள் தன் கணவன் மூலமாக நன்கு அறிந்திருந்தாள். கம்பெனி வேலைகள் சிலவற்றிற்கு முன்னதாக ஜாமீன் பணம் கட்ட வேண்டியிருக்கும் என்பதை அவள்

கேள்விப்பட்டிருந்தாள். ஆகவே, அவள் சட்டென்று "ஜாமீன் ஏதாவது கட்டும்படி நிர்ப்பந்தித்தார்களா!" என்று கேட்டாள்.

நீலகண்டனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. "மைதிலி! நீ வெகு புத்திசாலி! என் போன்ற மடையனுக்கு மனைவியாக நீ வாய்த்திருக்கக் கூடாது. சரியாகக் கூறிவிட்டாய். ஐநூறு ரூபாய் ஒரு வார காலத்திற்குள் வேண்டும். என்ன செய்வதென்று கலங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்" என்றான்.

மைதிலி, பதிலுக்குத் தன் முத்துப் பற்கள் தெரிய மெல்லச் சிரித்தாள். "இதற்குக் கவலைப் படுவானேன்? இப்பொழுது நல்ல காலமாக அந்தத் தொகை நம்மிடம் இருக்கிறது" என்றான்.

நீலகண்டனுக்கு விஷயம் புரியவில்லை. ஆகவே "மைதிலி என்ன சொல்கிறாய்? கையிலிருந்த பெருந்தொகை முழுவதும் செலவாகி விட்டதே! இருப்பதைக் கொண்டு இன்னும் சில நாட்கள் கூட நாம் செளகர்யமாக வாழ முடியாதே! அப்படியிருக்கையில்..." என்று இழுத்தான்.

"உங்களுக்குப் புரியவில்லை என்றால் நான் தெளிவாகக் கூறுகிறேன். என் கழுத்தில் உள்ள கொடி, கை வளையல்கள் இரண்டையும் சேர்த்தால் பதினைந்து பவுனுக்கு மேல் இருக்கும். தாமதம் செய்யாது நாளை வண்டிக்குப் புறப்பட்டுப் பட்டணம் போய், இவைகளை விற்று ஜாமீன் பணத்தைக் கட்டி, வேலையை ஒப்புக் கொள்ளுங்கள். வேலையில் சேர்ந்தவுடன் அலுப்பைப் பாராது நாம் தங்கி வசிக்க ஒரே ஒரு அறை குடக்கூலிக்கு எடுத்துக்கொண்டு உடனே எனக்கு ஒரு கடிதம் போடுங்கள். இங்குள்ள சாமான்களைச் சேர்த்து கட்டிக்கொண்டு குழந்தையுடன் நான் புறப்பட்டு வந்து விடுகிறேன். எனக்காக ஒரு நடை தாங்கள் இங்கே வந்து சிரமப்பட வேண்டாம். வீண் பிரயாணச் செலவும் வேண்டாம்" என்றான் சாவதானமாக.

நீலகண்டன் அவளை வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டு சற்று மௌனமாக இருந்தான். மைதிலி தன் பொருட்டு

எல்லாவிதமான தியாகமும் செய்யத் தயாராக இருப்பதைக் கண்டு அவன் நெஞ்சு இரக்க வசப்பட்டது.

"மைதிலி, வேண்டாம்! இந்த நகைகளை இது சமயம் நான் விறறால் பிறகு வாங்கிப் போடவே முடியாது. நிலைமை இருக்கும் பயங்கரத்தில் கையிலிருந்து எந்தப்பொருள் போனாலும் என்னால் திரும்ப மீட்க முடியாது."

மைதிலி பதிலுக்கு வாய்விட்டுச் சிரித்தாள். "ஆனாலும் நீங்கள் இப்படி அதைரியப்படுவது அழகாகுமா? சில மாதங்களுக்கு முன்பு நாம் இப்படி ஒரு கவலைக்கிடமான நிலை நமக்கு ஏற்படும் என்று ஸ்வப்னத்தில் கூட நினைத்த தில்லையல்லவா? அதேபோல் மேலான ஒரு நிலை சில மாதங்களில் நமக்கு ஏன் திரும்ப வரக் கூடாது? எத்தனை துன்பம் ஏற்பட்டபோதிலும் நாம் தைரியத்தை இழக்கக் கூடாது. முயற்சியைக் கைவிடக் கூடாது. இவை எல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியாதது அல்ல. காலம் மாறி, நமது கஷ்டங்கள் ஒழிந்ததும், இவைகளைப் போல் பன்மடங்கு நகைகள் நீங்களே எனக்குச் செய்து போடுவீர்கள். ஒருசமயம் அப்படியே போட முடியவில்லை என்றாலும் எனக்குக் கொஞ்சமும் வருத்தம் இருக்கப் போவதில்லை. அன்பான கணவரையும் ஆசையிருந்த குழந்தையையும்விட எனக்கு நகைகள் அவ்வளவு உயர்ந்தவைகளல்ல" என்று மூச்சு விடாது பேசினாள். பிறகு கணவன் அருகே வந்து தன் இடுப்பிலிருந்த குழந்தையை அவன் முதுகின் மீது சாத்திவிட்டு, மிகவும் தாழ்ந்த குரலில், "தயங்காதீர்கள், நம் ரவிச்சந்திரனுக்காகவாவது நீங்கள் இந்த வேலையை ஏற்க வேண்டும். எவ்வளவு நாள் இவனும் நாமும் பிறர் வீட்டில் வசிக்க முடியும்?" என்றான்.

நீலகண்டன் பெருமூச்செறிந்து விட்டு, "மைதிலி! ஆமாம், நீ சொல்வது சரி, பிறருக்குப் பாரமாக நாம் அதிக நாட்கள் இங்கிருப்பதும் தவறு" என்றான்.

நீலகண்டன் ஊருக்குச் சென்று ஏழு தினங்கள் கடந்து விட்டன. ஒவ்வொரு நாளும் தபால்காரன் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்த மைதிலி, அன்று பகல் தபால்காரன் தங்கள் வீட்டை நோக்கி வருவதைக் கண்ணுற்றதும், பரபரப்புடன் வாயிலுக்கு ஓடி அவன் கொடுத்த கவரை வாங்கி, அவசரமாக உறையைக் கிழித்துக் காகிதத்தை உள்ளிருந்து எடுத்துப் படித்தாள்.

“அன்புள்ள மைதிலி,”

“இந்தக் கடிதத்தை எழுதும் பொழுது என் உள்ளம்படும் வேதனையை விவரிக்கவே முடியாது. உள்ளத்தின் வேதனையைவிட இரு மடங்காக என் உடல் வேதனையில் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. கடிதத்தின் தலைப்பைப் பார்த்ததுமே நீ ஊகித்துக் கொண்டுவிடலாம். ஆமாம் மைதிலி! நான் இதை பட்டணத்துச் சர்க்கார் பெரிய ஆஸ்பத்திரி எட்டாம் நம்பர் வார்டு, பதினெட்டாம் நம்பர் படுக்கையிலிருந்த படி தான் எழுதுகிறேன்.

“என் அருமை மைதிலி! கலக்கமடையாதே! நமது மனோதிடத்தைச் சோதிக்கும் காலம் இது போலும். நான்கு நாட்களாகவே உனக்கு இந்த சமாசாரத்தை எழுத வேண்டுமென்று துடித்துக் கொண்டிருந்தேன்! ஆனால் இதைப் படித்துவிட்டு நீ எவ்வளவு துயரத்தில் மூழ்கிவிடுவாய் என்பதை எண்ண அச்சமுற்று நாட்களை ஒத்தி போட்டுக் கொண்டு வந்தேன். ஆனால் பாவம், பேதைப் பெண் நீ, தபால்காரன் வரவை எதிர்பார்த்துத் தினமும் வாயிலில் காத்திருப்பாயே என்று நினைத்தபோது துக்கத்திலே என் நெஞ்சு வெடித்தது. எப்படியும் உனக்கு விஷயம் அனைத்தையும் தெரிவித்து விடுவது என்ற துணிவுடன் இன்று எழுதுகிறேன். மைதிலி! என் அன்பே! உன்னைப் பலவிதத்திலும் துன்பத்தில் ஆழ்த்தி விட்டதற்காக இந்தப் பாவியை மன்னித்துவிட்டு மேலே கடிதத்தைப் படி.

“கிராமத்திலிருந்து நேரே பட்டணம் வந்த நான் அரைக்கணமும் பொழுதை வீணாக்காது நகைகளைப் பத்திரமாக எனக்குத் தெரிந்த ஒரு காகக்கடையில் விற்றேன். எண்ணூறு ரூபாய்க்குக் கொஞ்சம் கூடுதலாக தொகை கைக்குக் கிடைத்தது. தங்கியிருந்த ஹோட்டலில் காலை ஸ்நானத்தை முடித்துக்கொண்டு காப்பி சாப்பிட்டு விட்டு, நேரே நான் மனுப் போட்டிருந்த இடத்திற்குப் புறப்பட்டேன்.

“ஜாக்கிரதை யில்லாதவன் என்று என்னைப் பற்றி இழிவாகக் கருதலாம். என்னுடைய போதாத காலந்தான் என்று கூறுவேன். இதற்கு முன் நான் பட்டணத்தில் வசித்தபோது எவ்வளவோ முறைகள் அத்திம்பேர் கம்பெனி பணத்தை ஆயிரம் ஆயிரமாகச் சட்டைப் பையில் வைத்துக் கொண்டு நிம்மதியாகப் பிரயாணம் செய்திருக்க வில்லையா? ‘டிகெட்’ என்று கண்டக்டர் பணத்திற்காகக் கையை நீட்டியபோது சட்டைப் பைக்குள் கையை விட்டேன். அவ்வளவுதான்? வயிறு பகீரென்றது. எட்டு நூறு ரூபாய் நோட்டுக் கத்தைகளை அடக்கிக் கொண்டிருந்த எனது பணிபார்வைக் காணவில்லை.

“ஒரு வினாடிப் பொழுதில் விஷயம் பஸ் முழுவதும் பரவி விட்டது. துயரமும் அவமானமும் என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. பஸ் அடுத்து நிற்குமிடத்தில் இறங்கி அருகிலிருந்த போலீஸ் ஸ்டேஷனில் பணம் தொலைந்து போனது பற்றி ஒரு புகார் தாக்கல் செய்துவிட்டு வெளியே வந்தேன். உன்னை நினைத்துக் கொண்டேன். குழந்தை ரவியின் களங்கமற்ற வதனத்தை நினைத்துக் கொண்டேன். அவ்வளவுதான், கண்களில் பெருகிய கண்ணீர் பார்வையை மறைத்தது. எங்கே செல்கிறோம் என்று நினைவு இன்றிக் கால்போன வழியே நடந்து கொண்டிருந்தேன். இப்பொழுது கூட என்னால் சிந்தித்துப் பார்க்க முடியவில்லை. எல்லாம் ஒரே குழப்பமாகவே இருக்கிறது.

"ஐயா! ஐயா!" என்று யாரோ கத்தியது போல் கேட்டது. கரீர் என்ற ஒரு வலி... அவ்வளவுதான் மைதிலி எனக்கு இந்த உலகத்தின் நினைவே போய்விட்டது. விழித்துக் கொண்டு பார்த்த பொழுது நான் ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலில் மண்டை, முகம், கால்கள் அனைத்திலும் பலத்த கட்டுக்களுடன் கிடந்தேன்.

"வாழைக்காய் ஏற்றிக்கொண்டு சென்ற லாரிமீது மோதிக்கொண்டதால் எனது வலது கால், எலும்பு மூன்று இடங்களில் முறிந்து விட்டதென்று பிறகு தெரிய வந்தது. நான் பிழைத்தது புனர்ஜென்மம் என்று என்னைக் கவனித்துப் பார்க்கும் வைத்தியர் கூறுகிறார். நான் நினைக்கிறேன். உனது களங்கமற்ற அன்பு எனக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளித்தது என்று.

"மைதிலி! அழாதே, எனது கால் எலும்பு கூடி நான் மீண்டும் ஆரோக்கியமடையக் குறைந்தது மூன்று மாத காலமாகும் என்று வைத்தியர் கூறிவிட்டார். ஆகவே, அது வரை பொறுமையுடன் எனக்காகக் குழந்தை ரவியைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு பாட்டியுடன் இரு. உடம்பு குணமானவுடன் ஓடிவந்து உன்னை அழைத்துப் போகிறேன்; அடிக்கடி கடிதம் எழுதுகிறேன்.

"அன்புள்ள மைதிலி, நீ அழாதே! உன் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் உதிர்வது என் உள்ளத்தைக் கொடுமையாகத் தகிக்கும். அடிக்கடி எனக்கு எடுத்துக் கூறும் அந்தத் தைரியத்தை இப்பொழுது நீ வரவழைத்துக் கொள். குழந்தைக்கு என் ஆசி. பாட்டிக்கு நமஸ்காரம். உனக்கு என் மாறாத அன்பு.

இப்படிக்கு, அன்புள்ள

நீலகண்டன்

- கடிதத்தைப் படித்து முடித்த மைதிலியால் உண்மையிலேயே அழவே முடியவில்லை. மிதமிஞ்சிய துக்கத்தினால் அவள் சித்தப்பிரமையடைந்தவள்போல் திறந்த வாயிற்புறத்தை வெறித்துப் பார்க்கும் கொண்டு நின்றுவிட்டாள்.

10

ஸ்ரீமான் திவாகரனுக்கு மிக்க ஆச்சரியமாக இருந்தது. சிந்தனை உலகிலேயே வசித்து வந்த அவர் வீட்டில் நடந்து கொண்டிருந்த அமாக்களத்தைச் சற்றும் கவனிக்கவே இல்லை. அன்று மாலை, தபாலில் தமது பெயருக்கு வந்த கடிதத்தைக் கவனித்தபோது அவர் வியப்பில் மூழ்கிவிட்டார். "திடீரென்று நீலகண்டன் தன் வேலையை ராஜினாமா செய்துவிட்டுப் போகக் காரணம் என்ன என அவரால் சிறிதும் ஊகிக்க முடியவில்லை.

அன்று சாயங்காலம் வீட்டிற்கு வந்ததும் அவர் மங்களத்தைக் கூப்பிட்டார். சட்டைப்பையில் பத்திரமாக எடுத்து வைத்திருந்த அந்த ராஜினாமா கடிதத்தைத் தமது மனைவியிடம் நீட்டி, "மங்களம், இதெல்லாம் என்ன? உன் தம்பிக்குச் சித்தப்பிரமை ஏற்பட்டிருக்கிறதா? இதென்ன பேத்தல் இது?" என்று சற்றுக் கடுமையாகக் கேட்டார்.

இத்தகைய ஒரு தாக்குதலை மங்களம் முன் கூட்டியே எதிர்பார்த்திருந்தாள். ஆதலினால் அவள், கணவரின் குறுக்கு விசாரணையைக் கண்டு கலங்கிவிடவில்லை. நீலகண்டன் வீட்டைவிட்டு வெளியேறியதற்குத் தான் எந்த விதத்திலும் பொறுப்பாளியல்ல என்று அவள் கணவனிடம் நிரூபிக்க விரும்பி, "நீங்கள் சொல்வது முற்றிலும் வாஸ்தவம். நீலகண்டனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துத்தான் இருக்கிறது. ஒரு மாதமாகவே அவன் போக்கு ஒரு தினுசாகத்தான் இருந்தது. யாரையும் சொல்லிக் குற்றமில்லை" என்று பெருமூச்செறிந்தாள்.

"எனக்கு இப்படியெல்லாம் பேசினால் புரியாது. என்ன நடந்தது? இவன் வேலையை ராஜினாமாச் செய்துவிட்டு மனைவியுடன் வெளியேறும்படி இங்கே யார் இவனுக்கு அபசாரம் செய்து விட்டார்களா? இதெல்லாம் என்ன போக்கிரித்தனம்" என்று உறுமினார் திவாகரன் கோபத்துடன்.

"போக்கிரித்தனம் என்று ஒரு தடவை சொன்னால் போதாது! நூறு தடவை சொல்லுங்கள், என் தம்பிதான் என்றாலும் உங்களிடம் நான் உண்மையை ஏன் மறைக்க வேண்டும்? ஆபீஸ் காரியங்களை நன்றாகக் கவனிக்கிறான் என்று நீலகண்டனை நீங்கள் கொஞ்சம் தூக்கி வைத்து கொண்டதும் அவனுக்குக் கர்வம் தலைக்கேறி விட்டது. அவனைக்கூட நான் குற்றம் சொல்ல மாட்டேன். அந்தப் பெண் இருக்கிறாளே, மைதிலி, அவள் நமது குலத்தைக் கெடுக்க வந்த ஒரு கோடாரிக் காமு. எவ்வளவோ அருமையாக அவளை இந்த வீட்டில் நான் வைத்துப் போஷித்தேன். பெண்ணுக்குமேல் என் கண்ணைப்போல நான் பாதுகாத்து வந்தேன். நன்றி என்பதே கொஞ்சமும் இல்லாத ஒரு நாகப்பாம்பு அவள்!" என்று ஆத்திரத்துடன் இரைந்து பேசினாள்.

மைதிலியைப்பற்றி மனைவிக்கு ஏற்பட்டிருந்த கோபத்தை காணத் திவாகரனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. "அந்தப் பெண் மைதிலி என்ன செய்தாள்?" என்று வியப்புடன் கேட்டுவிட்டு, அவர் எதிரிலிருந்த பெரிய சோபாவிலே சாய்ந்தபடி அமர்ந்து கொண்டார்.

கணவனது களங்கமற்ற முகத்தை நேருக்குநேர் பார்த்துக்கொண்டு தான் திட்டமிட்டிருந்த பெரிய பொய்யைச் சொல்ல மங்களத்திற்குத் துணிச்சல் ஏற்படவில்லை. சோபாவின் கைப்பிடியைப் பிடித்துக்கொண்டு அதன் முதுகின்மேல் சாய்ந்தபடி கணவனின் பின்னால் வந்து நின்று கொண்டாள்.

"இன்னும் கொஞ்சம் இடம் கொடுத்திருந்தால் மைதிலி என் தலைக்கு ஒரு கத்தி கொண்டு வந்திருப்பாள். அவளை நான் என்னவோ எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன், ஆசாமி லேகப்பட்டவள் அல்ல. என் தம்பி வீட்டைவிட்டு வெளியேறியதற்குக் காரணம் அந்தப் பொல்லாத பெண்தான்" என்றாள்.

"அவள் அப்படி என்ன செய்தாள்? அதைச் சொல்லு: அதைவிட்டு ஊரைச் சுற்றி வளைக்கிறாயே?" என்று திவாகரன் அதட்டியதும் மங்களம் ஒருகணம் அரண்டு போனாள். மறுவினாடி தன் உணர்ச்சியைச் சமாளித்துக்கொண்டு "என்னவென்று நான் சொல்லட்டும்! எனக்கு அதைச் சொல்லவும் வாய் கூசுகின்றது. சொல்லாவிட்டாலும் கஷ்டம்தான். அந்தப் பெண்ணுக்குத் தனிக் குடித்தனம் போக வேண்டுமென்று தோன்றிவிட்டது. நான் அதற்குத் தடை சொல்லப் போவதில்லை. பேஷாக அவளும் அவள் புருஷனும் மரியாதையாக வெளியேபோய் ஜீவித்திருக்கலாம். ஆனால் அதை விட்டு அந்தப் பெண் குயுத்தி செய்து நம்மேல் வீண்பழியைச் சுமத்திவிட்டுப் போய் விட்டாள். சொன்னால் உங்களுக்கு மனக்கஷ்டமாக இருக்கும். நீங்கள் அவளிடம் நடந்து கொண்ட முறை அவளுக்குப் பிடிக்க வில்லையாம்" என்று ஒரு வெடிகுண்டைத் தூக்கிப் போட்டாள்.

"என்ன? என்ன?" என்று திடுக்கிட்டு வினவினார் திவாகரன். அவரது முகம் கறுத்துக் கோபத்தால் சிவந்து போயிற்று.

"இதையெல்லாம் விவரித்தால் ரஸக்குறைவாக இருக்கும். அந்தப்பெண் உங்களைப்பற்றி இல்லாததும் பொல்லாததுமாக ஏதேதோ தன் புருஷனிடம் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறாள். அவன் அதைக்கேட்டு நம்பிக் கொண்டு என்னிடம் வந்து இரைந்தான். நான் சொன்னேன் "அப்பா உனக்கு என் கணவர் நடத்தை மீது பிசகு தோன்றினால் உன் மனைவியுடன் வெளியே சென்று வசித்துக் கொள். வீணாக உப்பிட்டவரைத் தூஷிக்காதே" என்று. அவன்வாயில் வந்தபடி கத்திவிட்டுத்தன் சாமான்களை வாரிக்கொண்டு பெண்டாட்டியுடன் புறப்பட்டுப் போய்விட்டான். போகிறான் --என்னை மனம் நோகச் செய்துவிட்டுப் போனது அவனுக்கு நல்லதேயில்லை. உங்கள்

மீது அபாண்டம் சொன்னால் அதுவும் அவனுக்கு நன்மையல்ல" என்றாள்.

ஸ்ரீமான் திவாகரன் மௌனமாக சிறிது நேரம் வீற்றிருந்தார். வியாபார உலகிலே கை தேர்ந்த புள்ளியான அவருக்கு உலக அனுபவமும், மனோ தத்துவ ஞானமும் எல்லாவற்றையும்விடப் பகுத்தறிவும் மிதமிஞ்சி இருந்தன. அவர் மங்களம்மாளின் வார்த்தைகளைச் சட்டென்று நம்பிவிட வில்லை. "அப்படியே இருக்கட்டும்" என்று கூறிவிட்டு எழுந்து தமது அறைக்குச் சென்று விட்டார். வேறு ஒரு சமயம் இதைப்பற்றி ஆராய்ந்து விசாரித்துக் கொள்ளலாம் என்ற நினைப்பு அவருக்கு.

குறிப்பிட்ட ஒரு காரியம் முடிந்ததும் அதைப்பற்றி மறுபடி பேசுவது என்ற வழக்கம் திவாகரனிடம் கிடையவே கிடையாது. அவர் அதற்குப்பின் மங்கள பவனத்தில் நீலகண்டன் என்ற பெயரையே உச்சரிக்கவில்லை. மேலும் அவர் தமது தொழில் விவகாரங்களில் சில ஆணித்தரமான அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டிருந்தார். எந்த ஒரு ஸ்தாபனமும் ஒரு தனிப்பட்ட மனிதனது ஆட்சிக்கு உட்பட்டு, இயங்குவதல்ல, கோபுரத்திற்குப் பொம்மைகள் அழகைக் கொடுப்பது போல் ஒரு ஸ்தாபனத்திற்கு அதிலுள்ள சிப்பந்திகள் அழகையும் அந்தஸ்தையும் மிகைப்படுத்திக் கொடுக்கிறார்கள். கோபுரத்தைப் பொம்மைகளா தாங்குகின்றன? அதுபோலச் சிப்பந்திகள் ஸ்தாபனத்தை இயங்க வைக்கவில்லை. அதுவே இயங்கிக் கொள்கின்றது என்பவைதான் அவரது அசைக்க முடியாத அபிப்பிராயங்கள்.

நீலகண்டன் மீது அவருக்கு அபிமானம் இருந்தது. ஆனால் அவன் தனது ஸ்தாபனத்தை விட்டு வெளியேறி விட்டானே என்று அவர் கலங்கிவிடவில்லை. நீலகண்டன் வகித்து வந்த உத்தியோகத்திற்கு விரைவில் வேறு ஒரு ஆளை நியமித்து விட்டு அத்துடன் எல்லாச் சம்பவத்தையும்

மறந்தவராகத் தமது தொழில் காரியங்களிலேயே கண்ணாதி விட்டார்.

மைதிலி வீட்டை நிர்வகிக்காததனால் மங்கள பவனத்து அலுவல்கள் அப்படியே ஸ்தம்பித்துப் போய் நின்று விடாதென்று நிரூபிப்பது போல், மைதிலி இடையை அலங்கரித்த வீட்டுக் கொத்துச் சாவியைப் பத்மினி தன் இடுப்பில் சொருகிக் கொண்டு, எல்லோரையும் அதிகாரம் செய்த வண்ணம், வீட்டு எஜமானிபோல் வளைய வந்து கொண்டிருந்தாள். விதம் விதமாக அலங்கரித்துக் கொள்ளவும் ஊரில் உள்ள கேளிக்கை ஸ்தலங்களுக்குக் கணவனுடன் சென்று வரவுமே பத்மினிக்கு பொழுது சரியாக இருந்தது. அதனால் இவள் மைதிலி போல் திறமையுடன் குடும்பத்தை நிர்வகிக்க முடியவில்லை. ஆனால் பத்மினி இதற்காக மனம் சலித்து விடவில்லை. தான் வெளியே சுற்றக் கிளம்பும்போது எல்லாம், கொத்துச் சாவியையும் வீட்டு அதிகாரத்தையும், வலது கைபோல் உதவிவந்த சித்தப்பா முத்துஸ்வாமியிடம் ஒப்படைத்துச் சென்று விடுவது அவளுக்கு வழக்கமாகி விட்டது.

மைதிலியிடமிருந்து கொத்துச் சாவியைத் தன் வசம் கைப்பற்றுவதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாக ஒன்றரை வருஷ காலமாகப் பலவிதத்திலும் பாடுபட்டு வந்த சித்தப்பா தனக்குக் கிடைத்த அபூர்வமான இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பெரிதும் பயன்படுத்திக் கொண்டார் என்றே கூறவேண்டும். அடிக்கொரு தடவை உக்கிரான அறையைத் திறந்து உள்ளே சென்று வாய்க்கு வேண்டியதை திர்ப்பயமாக எடுத்துப் புசித்தார். மங்களம்மாளின் சொந்தப் பீரோக்களைத் திறந்து நெய் வாங்குவதற்கு என்றும், தமிழ் வாங்குவதற்கு என்றும் பணத்தை இஷ்டப்படியெல்லாம் எடுத்துச் செலவிட்டார்.

மைதிலி மங்கள பவனத்தை விட்டு அகன்ற சில மாதங்களில் சித்தப்பா தோற்றத்திலும் நிலைமையிலும்

வெகுவாக மாறி விட்டிருந்தார். காலையிலும் இரவிலும் கையளவு புத்துருக்கிய பசும் நெய்யை அலட்சியமாக அள்ளி உண்டதனாலும், ஒவ்வொரு நாளும் பசுல் டிபன் வேளையில் பாதாம் அல்வா, காசி ஹல்வா, கல்கத்தா ரஸகுல்லா என்று சத்துமிக்குந்த பலகார பக்ஷணங்களை வயிறு கொண்ட மட்டும் ரஸித்துச் சாப்பட்டதனாலும் சில மாதங்களில் சித்தப்பாவின் உடல் நிறை விரி என்று ஏறிவிட்டிருந்தது. மார்பு பின் நோக்கியும் வயிறு முன் நோக்கியும் வளர்ந்து விட்டிருந்ததனால் கொஞ்ச காலத்திற்கு முன் வாங்கியிருந்த பனியன்கள் உடல் கொள்ள முடியாது தவித்தன. அவரது, வெற்றிலைப் பெட்டியில் பாக்கும் கும்பகோணம் துளிர் வெற்றிலையும் குவிந்து கிடந்தது போல், சிலக் ஜிப்பாப் பையிலும் சதா பணம் குலுங்கிக் கொண்டேயிருந்தது. சுருங்கக் கூறுமிடத்து, சித்தப்பா உடல் தோற்றத்திலும் பொருளாதார நிலையிலும் இந்தச் சில மாதங்களில் வெகுவாக முன்னேறியிருந்தார்.

சமையற்காரர் சாமண்ணாவும் மைதிலி வீட்டைவிட்டுப் போன பின்பு அண்டுவார் அடக்குவார் இன்றிக் கோவில் மாட்டைப் போலக் குஷியாகத் திரிந்து கொண்டிருந்தான். பத்மினி வெளியில் செல்ல விரும்பிய அதே சமயம் சித்தப்பாவும் வெளியே செல்லத் திட்டமிட்டிருந்தால், உக்கிராண அறையின் சாவிக் கொத்து சாமண்ணாவிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டுவிடும். அளவு எடுத்துச் சாமான்களை ஒப்படைத்துச் சென்றிருந்தாலும் சாமண்ணா முதலில் தனக்கு வேண்டிய பாலையோ தயிரையோ குடித்து விட்டுத்தான் வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு விநியோகம் செய்வது வழக்கம். உக்கிராண அறையே அவனது பொறுப்பில் ஒப்படைக்கப்பட்டால் கேட்கவா வேண்டும்? நினைத்த பொழுதெல்லாம் குளிர வைக்கும் பெட்டியைத் திறந்து ஐஸ் துண்டங்களை எடுத்துக் கூஜாப் பாலில் போட்டுச் சித்தப்பா தமக்கென்று பிரத்யேகமாக வாங்கி வைத்திருந்த மைசூர் ரோஜா ஷர்பத்தை அள்ளிவிட்டு 'மில்க் ஷேக்' செய்து

சாப்பிட்டான். இரவு படுக்கப் போகுமுன் சாப்பிட எஜமானிக்கு என்று தனியே எடுத்து வைத்துள்ள உயர்ந்த ஜாதி மானுளம் பழங்களையும் சாமண்ணா ஒரு கை பார்த்த பின்புதான் மங்களம்மாளுக்கு அவை கிடைத்தன.

இவ்வாறு தன் இஷ்டப்படி பாலிலே நீந்தி, நெய்யில் குளித்துப் பழங்களில் திளைத்ததன் பயனாகச் சாமண்ணா, வந்த சில மாதங்களில் மூக்கும் முகமும் வெடித்துவிடும் அளவிற்குக் குறுக்கே பருத்து விட்டான். உடல் தோற்றத்தைப் போல் அவனது ஆடை அலங்காரமும் மெத்த அபிவிருத்தி அடைந்திருந்தன. சமைக்கும் வேளையைத் தவிர மற்றப் பொழுதெல்லாம் துல்லியமான மல்வேஷ்டியும், மெல்லிய மல்ஜிப்பாவும் அணிந்து கொண்டு சுழுத்தை அலங்கரித்த தங்கச் சங்கிலிமின்ன, சுப்பண்ண பேட்டை ஜமீன்தாரின் ஏக புதல்வன் போல் வீட்டைச் சுற்றி வாலாயமாகத் திரிந்து கொண்டிருந்தான்.

மைதிலியின் பிரிவைக் குழந்தை மாதவன் ஒருவன் தான் அதிகமான உணர்ந்தான் என்று கூற வேண்டும். பெரியவர்களிடையே நடக்கும் பூசல்களும் அவைகளின் தாற்பரியமும் ஏழு வயது நிறைந்த சிறு குழந்தையின் உள்ளத்திற்கு எப்படிப் புரியப் போகிறது? மைதிலி வீட்டை உள்ளத்திற்கு எப்படிப் புரியப் போகிறது? மைதிலி வீட்டை விட்டுக் கிளம்பிச் சென்ற பொழுது மாதவன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். விழித்ததும் வழக்கமாகத் தன்னைக் கவனிக்க மைதிலி வராதது அவனுக்குக் கலவரத்தை உண்டாக்கவே "மைதிலி அம்மா! மைதிலி அம்மா" என்று அழுது கொண்டே ரகளை செய்தான்.

கோபமே உருவாக இருந்த மங்களத்திற்கு மகனது உணர்ச்சிப் போராட்டங்களை அறிந்து கொள்ளப் பொறுமை இருக்கவில்லை. "மைதிலியிடம் போக வேண்டும், மைதிலி சாப்பாடு போடவேண்டும்" என்று பிடிவாதம் செய்து மாதவன் அழுது இம்சை கொடுத்த போதெல்லாம் அவன்

நிர்தாஷுண்யமாக மைந்தன் முதுகில் ஒங்கி நான்கு அறைகள் வைக்கத் தவறவே இல்லை; அடி உதவுகின்றது போல் அண்ணன் தம்பிகள் உதவ மாட்டார்கள் என்ற பழமொழி மாதவன் வரை மிகவும் உண்மையாகி விட்டது. 'மைதிலி' என்ற பெயரை உச்சரித்தால் அவனை மங்களம் அடிப்பாள். பத்மினி அப்பெயரைக் கேட்டவுடன் அவனை அடிக்கா விடினும் உறுத்து விழிப்பாள். அப்பப்பா! அந்த விழிகள் அவனது தளிர் மேனியை நடுநடுங்கவல்லவா செய்தன. சித்தப்பா முத்துஸ்வாமி யாரும் பாராத சமயம் "மைதிலின்னு கூப்பிட்டாயோ தெரியும் சேதி! அவள் எங்கே இருக்கா?" என்று நறுக்கென்று ஒரு குட்டுக் குட்டி மிரட்டி வைத்திருந்தார்.

தாயார், சித்தப்பா, பத்மினி என்ற இந்த மூவரது வெறுப்பையும் எண்ணிப் பயந்து குழந்தை மாதவன் மைதிலியென்று அழைப்பதை சில தினங்களிலேயே விட்டு விட்டிருந்தான். ஆனால், அவனது மென்மையான மனத்தின் ஆழத்திலே மைதிலி அம்மாயிது அவனது இளம் உள்ளம் கொண்டிருந்த அன்பு மாறவுமில்லை, மறக்கவுமில்லை. "மைதிலி அம்மாவைப் பார்க்க வேண்டும், மைதிலி அம்மாவுடன் விளையாட வேண்டும்" என்ற அவனது ஆசை பெரும் ஏக்கமாக மாறியது. அதன் விளைவாகக் குழந்தைக்குச் சாப்பாட்டில் நாட்டம் குறைந்தது. உடல் ஆரோக்கியம் மெதுவாய் நலியத் தொடங்கியது. குடும்பப் பொறுப்பைத் தம் தலையில் சுமத்திக் கொண்டிருந்த சித்தப்பா குழந்தை மாதவனைத் தினசரி ஒரு புதிய டாக்டரிடம் அழைத்துப் போய்க் காட்டிய வண்ணமிருந்தார்.

மைதிலி வெளியேறிச் சென்று சில மாதங்கள் ஆன பின்பு ஒருநாள் பிற்பகல், வயிறு குளிர டிபனும் காப்பியும் சாப்பிட்டவுடன் வாயில் புறத்து ஹாலில் சித்தப்பாவும் பத்மினியும் கேரம் விளையாடிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தனர். இடது கைக் கட்டை விரலை வாயில் வைத்துக்

கடித்துக்கொண்டு வலது கையால் கேரம் பலகையை வருடிய வண்ணம் தமக்கெதிரே தரையீது அமர்ந்திருந்த பத்மினியைச் சித்தப்பா பார்க்காதவர் போல் விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தார். எவ்வளவோ முறை எடுத்துக் கூறியும் ஆசாரக் குறைவான சில காரியங்களைப் பத்மினி விட்டு விடவே இல்லை. அவைகளைக் காணும் போதெல்லாம் சித்தப்பாவுக்குக் கோபம் பொங்கிக் கொண்டதான் வந்தது. ஆனால், அவர் பத்மினியை வெளிப்படையாகக் கண்டிக்க முடியவில்லை. தமக்கு அது சமயங்களில் ஏற்படும் ஆத்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு அவைகளைப் பாராதவர் போல் அவர் தமது கண்களை வேறு திசையில் திருப்பிக் கொள்ளும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டார்.

"சித்தப்பா! ராணியை உங்களால் தட்டிக்கொள்ள முடியாது. ரொம்ப பேராசை வேண்டாம்" என்று கை தட்டி கூக்குரலிட்ட பத்மினி கலகல வென்று நகைத்தாள்.

அதுசமயம் தனது வேலைகளையெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு சமையலறையிலிருந்து உல்லாச நடைபோட்டுக் கொண்டு வந்து நின்ற சாமண்ணா, சித்தப்பாவின் பின்னால் வந்து தனது முப்பத்திரண்டு பற்களும் தெரியச் சிரித்துக்கொண்டு நின்றான்.

கும்மென்று வீசிய அத்தரின் மணத்தை உணர்ந்த சித்தப்பா வெடுக்கெனத் திரும்பிப் பார்த்தார். "என்னப்பா சாமண்ணா; வெளியே கிளம்பி விட்டே போலிருக்கிறது! வர எத்தனை மணி நேரமாகும்?" என்று அதட்டிக் கேட்டார்.

சாமண்ணா அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தான். "நான் வெளியில் போகிறேன்னு சித்தப்பாவுக்கு ஜோஸியம் கூடத்தெரியும் போலிருக்கிறது" என்று கூறிவிட்டுப் பற்களை மீண்டும் காட்டினான்.

"ஜோஸியம் என்னத்திற்கு அப்பா! உன் சட்டைக் கழுத்துப்பட்டையை விறைத்த நாயக்காதுபோல மேலே நோக்கி

மடித்து விட்டிருக்கும் அழகைப் பார்த்தாலே நீ வெளியே உலாவக் கிளம்பி விட்டாய் என்று தெரிந்து விடுகிறதே! அது கிடக்கட்டும்! போனது தெரியாமல் சீக்கரம் திரும்பி விடு. இன்று இரவு எஜமான் ஆபீஸிலிருந்து நாலைந்து பேர்கள் விருந்து சாப்பிட வந்தாலும் வருவார்கள்" என்று எச்சரிக்கை செய்தார் சித்தப்பா.

"நான் வெளியே உலாவச் செல்லவில்லை, சித்தப்பா. 'ரங்கபவனம்' என்ற ஹோட்டலில் என்னோடு வேலைசெய்த ஒரு பையன் ஆஸ்பத்திரியில் நோயாளியாகப் படுத்துக் கிடக்கிறான். நேத்து அவனை முதல் முறையாகப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தேன். இன்னிக்கும் வரச் சொல்லியிருந்தான். போய்க் கொஞ்சம் பேசிவிட்டு வரலாம் என்றுதான் கிளம்பினேன்" என்றான் பதிலுக்கு.

"ஏண்டா இதை ஏன் நேற்றே என்னிடம் சொல்ல வில்லை?" என்று கேட்ட சித்தப்பா குபீரென்று பாய்ந்து எழுந்து நின்றார்.

அவரது கோபத்தின் காரணம் மின்னலைப் போல சாமண்ணாவிற்குப் பளிச்சென விளங்கிவிட்டது, "எனக்கு நீங்கள் சொல்லவே வேண்டாம். ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வந்ததும் நேற்று நேரே கிணற்றடிக்குச் சென்று ஒரு குடம் தண்ணியைத் தலையில் கொட்டிக் கொண்ட பிறகுதான் சமையற்கட்டுப் பக்கம் காலை வைத்தேன். எனக்குத் தெரியாதா, சித்தப்பா! ஹி...ஹி..." என்று தனது பற்கள் அனைத்தையும் காட்டிக் கொண்டு கோரமாக நகை செய்தான்.

"அதுதானே பார்த்தேன்; எங்கே அந்த ஆஸ்பத்திரித் தீட்டையெல்லாம் வீட்டில் கொண்டு வந்து சேர்த்து விட்டாயோ என்று நடுங்கிவிட்டேன்" என்று முணுமுணுத்தார் சித்தப்பா பதிலுக்கு.

தலையைச் சொறிந்து கொண்டு சாமண்ணா அவரைத் தயக்கமாக நிமிர்ந்து பார்த்தான். 'சித்தப்பா ஒரு விஷயம், நேற்று நான் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனபோது என் சிநேகிதன் படுத்துக் கிடந்த வார்டிலே, நம்ப வீட்டுச் சின்ன எஜமானரை பார்த்தேன். வந்து...?" என்று இழுத்தான்.

பத்மினியும் முத்துஸ்வாமியும் ஏக காலத்தில் திடுக்கிட்டு விட்டனர். "ஆஸ்பத்திரியில் தீலகண்டனைப் பார்த்தாயா?" என்று ஆச்சர்யத்துடன் சித்தப்பா கூவினார்.

"ஏன், மைத்துனுக்கு ஆஸ்பத்திரியில் என்ன வேலை?" என்று திகைப்புடன் பத்மினி கேட்டாள்.

"வேலையுமில்லை ஒன்றுமில்லை. அந்த வேடிக்கையை ஏன் கேட்கிறீர்கள்? லாரி மோதி, கால் எலும்பு ஒடிஞ்சு, மண்ணட பிளந்து, ஆஸ்பத்திரியில் ஒரே பிளாஸ்திரி மயமாக் கிடக்கிறார் சின்ன எஜமான். நான்கு நாளா அவருக்கு நினைவே கிடையாதாம். பிழைக்கிறது கூடத் துர்லபம் என்று பேசிக் கொள்கிறார்கள். அவர் சம்சாரம் கூட வந்து எட்டிப் பார்க்க வில்லையாம். அனாதை போலக் கிடக்கிறார். 'என்னை அடையாளம் தெரிகிறதா கவாயிகளே' அப்படின்னு விசாரித்தேன். ஒரு முறை முறைத்தார் பாருங்கள். நெற்றிக் கண் படைத்த அந்தச் சிவபெருமான் கூட அதைக் கண்டு நடுங்கிப் போயிருப்பார். நேற்று எனக்கிருந்த வேலையில் இதைப்பற்றி எஜமானி அம்மாகிட்டே சொல்ல மறந்துவிட்டேன்" என்று முடித்தான் சாமண்ணா.

சித்தப்பா துள்ளிக் குதித்தார். "தல்ல வேளை, நீ இதெல்லாம் மங்களத்திடம் சொல்லாது இருந்தாய். கை கால் ஒடிந்து ஆஸ்பத்திரியில் கிடக்கிறானா? உண்டா வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்ததனால் கடவுள் தகுந்த தண்டனை கொடுத்திருக்கிறார். வேண்டும் இந்தப் பயலுக்கு! டே! சாமண்ணா, உனக்கு ஏண்டா இந்த வம்பெல்லாம்?

நீலகண்டன் பேரைக்கூட உச்சரிக்கப் படாதென்று எஜமானர் உத்தரவு போட்டிருக்கிறது உனக்குத் தெரியாதா? ஆஸ்பத்திரியில் பார்த்தேன். ஒரு வீதியிலே சந்தித்தேன்'னு வாயைத் திறந்தியோ உன்னை மங்களம் கூட்டு விடுவான். இதைப்பற்றி யாரிடமும் பேசாதே. போனதும் வந்ததும் தெரியாமல் போய்விட்டுச் சீக்கிரம் வந்து தொலை" என்று அட்டிடினார்.

சாமண்ணா அவ்விடம் விட்டுச் சென்றதும் பத்மினி, சித்தப்பா முகத்தைத் திகிலுடன் பார்த்தாள். "சித்தப்பா! அக்கா காதுகளில் விஷயம் பட்டால் கட்டாயம் தம்பியைப் பார்க்க புறப்பட்டு விடுவான். தானாடா விட்டாலும் சதை ஆடுமல்லவா? கால் கையுடன் இருக்கையிலேயே எனக்கு அவர்கள் சகவாசம் கொஞ்சமும் பிடிக்காதிருந்தது. இப்பொழுது..." என்று கவலையுடன் மேலே முடிக்காமல் நிறுத்தினாள்.

"அசட்டுப் பெண்ணே! உனக்கு ஏன் கவலை? நீ பேசாமல் இரு! எல்லாவற்றையும் இந்தச் சித்தப்பா கவனித்துக் கொள்வார். நீலகண்டன் ஒரு சமயம் காயத்தின் விளைவாகக் செத்துவிட்டாலும் சரி... விஷயம் மங்களத்தின் காதுகளுக்கு எட்டாதபடி நான் கவனித்துக் கொள்வேன். இந்த முத்துஸ்வாமியை யார் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று காவமாகச் சவால் விடுத்தார் சித்தப்பா முத்துஸ்வாமி.

11

ஆடம்பரமாகவும், சுகமாகவும் வாழ்வதற்கு வேண்டிய அளவு செல்வம் மங்களம்மாளுக்கு இருந்தது. அவ்வளவிற்கும் அவள்தான் எஜமானி என்ற செல்வாக்கும் கூட இருந்தது. சுகமான பங்களா வாசம், சொன்னவற்றைச் செய்து முடிக்கப் பல

பணியாட்கள், வேண்டிய ஆடை ஆபரணங்கள் என்று எல்லா வகையிலும் அவள் மனத்திற்கு உகந்தபடி வாழ்க்கை அமைந்திருந்தது. எனினும் அவள் மனத்தில் திருப்தி இருக்கவில்லை. தாம்பத்ய வாழ்க்கை நிலை அவள் விரும்பியபடி இன்ப மயமானதாக இருக்கவில்லை என்ற ஒரு பெரும் குறை, அவள் உள்ளத்தை உறுத்திக் கொண்டே யிருந்தது.

ஸ்ரீமான் திவாகரன் தொழில் விவகாரங்களில் மிக்க திறமைசாலியாக இருந்தார். தாம் பிரவேசித்த எந்தக் காரியத்திலும் வெற்றி தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை என்ற திடமான மனோ பாவம் கொண்டிருந்தார். அவரது பெயரைக் கேட்டதும் சக தொழிலாளிகளும் வியாபாரிகளும் அஞ்சுகின்ற அளவு வியாபார வட்டாரத்தில் கீர்த்தியும் மதிப்பும் பெற்றிருந்தார். ஆனால், கணவன் என்ற நிலையில், அவர் தாமரை இலைத் தண்ணீராக, பட்டும் படாத ஒரு பற்றற்ற வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருந்தார். தமது அலுவலகத்திலே வேலைக்கு அமர்ந்திருந்த நூற்றுக் கணக்கான சிப்பந்திகளை அவர் எவ்வாறு கண்ணியமாகவும் மரியாதையுடனும் நடத்தினாரோ, அதே ரீதியில்தான் தமது இல்லத்து எஜமானியையும் நடத்தி வந்தார் திவாகரன். சாப்பிடவோ, உடுக்கவோ மனைவிக்கு எந்த விதமான குறைகளையும் அவர் வைத்திருக்கவில்லை. சகல விதமான செளகர்யங்களையும் அவளுக்கு அளித்திருந்தார். இவைகளுக்குப் பிரதிபலனாக அவர் தமது மனைவியிடமிருந்து எத்தகைய பணிவிடைகளையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. மங்களம் தலைவலி என்று நாள் முழுவதும் படுக்கையிலே கிடந்தாலும், அவர் அதைக் குற்றமாக ஒரு நாளும் கருதியவரேயல்ல. தம்மைப் பொறுத்தவரை தமது கடமைகள் அனைத்தையும் பூர்த்தியாகச் செய்து விட்டதாக அவர் எண்ணினார் போலும்!

ஆனால், மங்களத்தின் உள்ளத்தில் மட்டும் சதா ஒரு பெரும் குறை, வேதனை செய்தவண்ணம் இருந்தது.

சொற்களினாலும் செயல்களினாலும் தமது அன்பை வெளியே தெரிவிக்க விரும்பாத ஒரு தரித்திரப் பிறவி தனக்கு வாய்த்துள்ள கணவர் என்ற அளவுக்கு மிக்க வருத்தம். இளம் வயதிலே மங்களம் இதை அதிகம் பாராட்டவில்லை. ஆனால், இளமை அழிந்து வயோதிகத்தின் எல்லையைச் சமீபித்து விட்ட நடுத்தர வயதிலே அவள் தன் கணவரின் பற்றற்ற தன்மையைக் கண்டு மனம் வெதும்பிப் போனாள். "நாள் முழுவதும் தலைவலி என்று படுக்கையிலே கிடக்கிறோமே, அருகில் வந்து அமர்ந்துகொண்டு, 'மங்களம் உனக்கு உடம்பிற்கு எப்படி இருக்கிறது' என்று அவர் ஒரு வார்த்தை அன்பாகக் கேட்டு விட்டால் என்னவாம்? வாய் முத்தா உதிர்ந்து விடும்?" என்று சில சமயம் அவள் தனது கணவரின் பாரா முகத்தை எண்ணி வருந்திக் கண்ணீர் வடிப்பது கூட வழக்கமாயிற்று.

மைதிலி வீட்டில் இருக்கையில் மங்களத்தின் உள்ளத்தை வருத்திய இந்த துயரம், அதிக பாரமாகத் தென்படவில்லை. தம்பி மனைவியை அதட்டுவதிலும், மிரட்டுவதிலும், வேலை செய்ய ஏவிக் கொண்டிருப்பதிலும் அவள் நாளில் பெரும்பாகத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தாளாதலினால், கணவரின் பாராமுகத்தைக் கொஞ்சம் மறந்து விட்டிருந்தாள். பத்மினி வீட்டிற்குள் வந்த பின்பு, மங்களத்திற்கு, தான் வாழ்க்கையில் இழந்த இன்பங்கள் பற்றிய ஏக்கம் அதிகரிக்க ஆரம்பித்தது.

ஸ்ரீகாந்தன் தன் மனைவியிடம் காட்டிய பரிவையும் பாசத்தையும், ஜாடையாகக் கவனித்த போதெல்லாம் மங்களம் பெருமூச்சு விட்டாள். "பணம், பதவி, அந்தஸ்து எல்லாம் இருந்து விட்டால் மட்டும் போதுமா? ஒரு பெண்ணின் வாழ்வை நிரக்க வைப்பது அவளது கணவனின் கனிவான அன்பல்லவா?" என்று தனக்குள் அடிக்கடி முணுமுணுத்துக் கொண்டாள்.

அன்று காலை, வழக்கம்போல் காப்பி சாப்பிட்டுவிட்டு, மங்களம் தன் படுக்கை மீது சோம்பலுடன் படுத்துக் கிடந்தாள்.

தமது அலுவலகத்திற்குக் கிளம்ப ஆயத்தமாக உடுத்திக் கொண்டு திவாகரன் அவள் படுத்திருந்த ஹாலுக்குள் வந்தார். கணவனைக் கண்டதும் மங்களம் சட்டென எழுந்து அலங்கிய கூந்தலைச் சீப்படுத்திக்கொண்டு நின்றாள். கட்டிலின் அருகே கிடந்த ஒரு ஆசனத்தில் திவாகரன் அமர்ந்து கொண்டதும், "ராத்திரி முழுவதும் நான் தூங்கவேயில்லை, ஒரே தலைவலி!" என்று பிரலாபித்த வண்ணம் மங்களம் கட்டிலின் ஓரத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். "அப்படியா!" என்று கேட்ட திவாகரன் அதற்குமேல் ஏதும் பேசவில்லை.

சமையற்காரச் சாமண்கள் பயபக்தியுடன் கொண்டு வந்து தம் எதிரே வைத்த பழரசும் நிரம்பிய டம்ளரைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, சிந்தனையில் மூழ்கியவராக மெல்லப் பருகலானார். உபசாரமாகத் தன் உடல் நிலைபற்றி அவர் விசாரிக்கவில்லை என்று மங்களத்திற்குக் கோபம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. முதல் நாள் இரவு படுக்கப் போகுமுன் பத்மினியும் சித்தப்பாவும் எடுத்துக் கூறியிருந்த பல விஷயங்கள் வேறு அவள் மனத்தை உறுத்திக் கொண்டு இருந்தன. ஆகவே அவள் "குழந்தை மாதவனை இப்படியே விட்டு வைத்தால் பிழைப்பது கூடத் துல்லபமாகிவிடும் போலிருக்கிறது" என்றாள் மிகவும் எரிச்சலுடன்.

கனவினின்று விழித்துக் கொண்டவர்போல் திடுக்கிட்டுத் திவாகரன் அவளை உற்றுப் பார்த்தார். "குழந்தைக்கு உடம்பிற்கு என்ன?" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்.

"நன்றாக இருக்கிறது இந்தக் கேள்வி! இரண்டு மாசமாகக் குழந்தை நன்றாகச் சாப்பிடுவதே இல்லை. வரவர இளைத்துத் துரும்பாகிக் கொண்டு வருகிறான். ராத்திரி வேளையில் திடீரென்று எழுந்து கூச்சலிட்டுக் கத்துகிறான். உங்களுக்கு வியாபாரத் தொல்லை. எனக்கு வீட்டைக் கவனிக்க முடியாதபடி இந்தப் பாழும் உடம்பு படுத்துகிறது. அனாதை

போல் நடுவில் அது கிடந்து தவிக்கிறது" என்று கூறிவிட்டு, துக்கத்துடன் திணறினாள்.

திவாகரன் பதிலுக்கு லேசாகப் புன்முறுவலித்தார். "சித்தப்பாவை அழைத்துக் கொண்டு நல்ல டாக்டர் யாரிடமாவது சென்று குழந்தைக்கும் உனக்கும் சேர்த்து வைத்தியம் செய்துகொள். உடம்புக்கு அசௌகரியம் என்று என்னிடம் சொன்னால் என்ன பயன்?" என்று கேட்டார்.

மங்களம் கோபத்துடன் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டாள். "எனக்கு வைத்தியம் இனி, என்ன இருக்கிறது. என் உடற் கோளாறுகள் இனி கட்டையுடன்தான் போகப் போகின்றன. குழந்தையைப் பற்றித்தான் எனக்கு ரொம்பக் கவலையாக இருக்கிறது. சித்தப்பாவும் ஊரில் உள்ள ஒரு டாக்டர் பாக்கியில்லாது பார்த்துவிட்டார். ஒருத்தருக்கும் அவனுடைய உடம்பை வாட்டும் நோய் பிடிபடவில்லை. நேற்றுச் சாயங்காலம் யாரோ ஒரு ஜோஸியரிடம் போய்க் கலந்து ஆலோசித்தாராம். 'குழந்தைக்கு உடம்பிற்கு ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் வேண்டாதவர்கள் வைத்திருக்கும் பார்வை தோஷம்' என்றாராம் அவர். எனக்கு அதைக் கேட்டதும் ராத்திரி முழுவதும் தூக்கமேயில்லை. ஒரே தலைவலி" என்று அங்கலாய்த்துக் கொண்டாள்.

அருகிலிருந்த வெள்ளித் தட்டிலிருந்து கொஞ்சம் வாசனைப் பாக்கை அள்ளி வாயில் போட்டுக்கொண்டு திவாகரன் எழுந்திருந்தார். "பார்வைத் தோஷமாவது, பார்க்காத தோஷமாவது இதையெல்லாம் நம்புகிறாயா? பேதிக்குக் கொடுத்து, பசிக்கும்படி நல்லதா ஒரு டானிக் வாங்கிக் கொடு. எல்லாம் சரியாகி விடும்" என்று கூறிவிட்டு, தோளினின்று நழுவின அங்கவஸ்திரத்தை சரிப்படுத்திக் கொண்டு வெளியேறி விட்டார்.

மங்களத்தின் கோபம் கண்ணீர்த் துளிகளாகக் கன்னங்களில் உருண்டோடின. ஹாலுக்குள் காலடி ஒசை கேட்பதை உணர்ந்ததும், அவள் சட்டென முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள். போர்வையை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு மீண்டும் படுக்கையில் படுத்துவிட்டாள்.

"என்ன மங்களம், உடம்புக்கு என்ன? நீ இப்படி உடம்பைக் கவனிக்காது அலட்சியப்படுத்தி ஒரு நாளைக்கு எங்கள் தலையில் கல்லைத் தூக்கிப் போடப் போகிறாய்! நான் தினமும் சொல்லிக் கொண்டொருக்கிறேன்" என்று அதட்டியபடி சித்தப்பா அருகில் வந்து நின்றார்.

அவராவது தனது உடல்நிலை பற்றிச் சற்று அக்கறை காட்டுகிறாரே என்று மங்களத்திற்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருந்தது. "என் உடம்பு எக்கேடு கெட்டுப் போகட்டும், எனக்கு இருக்கிறது இந்த ஒரு குழந்தை. அதைக் கூடவா சீக்கு இப்படிப் படுத்த வேண்டும்? அதை நினைச்சு ராத்திரியெல்லாம் நான் அழுது கொண்டேயிருந்தேன்" என்று துயரத்துடன் கூறிவிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

சித்தப்பா குறுக்கும் நெடுக்குமாக, கூண்டில் அடைக்கப் பட்ட புலிபோல் ஹாலுக்குள் உலாவினார். "மங்களம்! அசடு, வருத்தப்படாதே! உன் குழந்தை உடம்பைச் சரிப்படுத்திக் கொடுக்கும் வேலையை நான் என் தலைமேல் போட்டுக் கொண்டிருக்கையில் உனக்கென்னத்திற்குக் கவலை? நான்தான் நேற்றே சொல்லி விட்டேனே? நான் சந்தேகித்தபடியேதான் விஷயம் ஆகியிருக்கிறது. அந்த மைதிலி லேசப்பட்ட பெண் அல்ல. விஷமக்காரி, உன்மேலே ஆத்திரப்பட்டுக் கொண்டு ஏதோ மந்திரம் வைத்திருக்கிறாள். ஜோஸியக்காரன், 'ஸ்வாமி, உறவினர்கள் யாரோ குடும்பத்தின் மீது பார்வை வைத்துவிட்டார்கள்' என்றான். எனக்குப் பளிச்சென்று உடனே விளங்கி விட்டது. மங்களம்! நமக்கு இப்பச்

சத்தியம் வேண்டாதவர்கள் யார்? மேலும் உனக்கு விஷயம் தெரியுமா? மைதிலி கொஞ்ச காலம் மலையாள தேசத்திலே தன் பெரிய தகப்பனார் வீட்டிலே வளர்ந்தவன்" என்று கூறிவிட்டு அர்த்தபாவத்துடன் அவளை உறுத்துப் பார்த்தார்.

"பாவி! அவள் நன்றாகவே இருக்கமாட்டாள் என்று வாயாரச் சபிக்கிறேன். பெண்ணிற்குமேல் அவளை அன்போடு நடத்தினேன். என் குடும்பத்திற்கே கேடு வைக்கத் துணிந்து விட்டாளே கடைசியில்!" என்று ஆத்திரத்துடன் கூவினாள் மங்களம்.

சித்தப்பா உலாத்துவதை நிறுத்திவிட்டு அருகில் வந்து நின்றுகொண்டு தாழ்ந்த குரலில், "மங்களம்! கொஞ்சமும் கவலைப்படாதே. பிறர் குடும்பத்தைக் கெடுக்க மந்திரம் தந்திரம் செய்கிறவர்கள் பாடு கடைசியில் பெரும் ஆபத்தில் வந்து முடியும். நம் குடும்பத்தின் மேல் ஏவிவிட்டு இருக்கும் இந்தப் பார்வை தோஷம், அப்படியே அவர்கள் பக்கம் திருப்பித் தாக்கிவிடும். நான் ஒரு ஏற்பாடு செய்கிறேன். புன்னாங்கண்ணித் தோட்டத்திலே ஒரு மாந்திரீகர் இருக்கிறார். அவரிடம் குழந்தையை அழைத்துக் கொண்டு போய் ஒரு ரகசிக் கட்டிக்கொண்டு வந்து விடுகிறேன். மேலும் இதை நிவர்த்திக்க வேண்டிய உபாயங்களும் செய்ய ஏற்பாடு செய்துவிடுகிறேன். நீ கவலைப்படவே படாதே!... தெரிந்ததா?" என்றார்.

"சித்தப்பா! அப்படியே செய்யுங்கள்! எல்லாவற்றிற்கும் உங்களையே நம்பிக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு உங்களைத்தவிர உற்ற உறவினர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்? கூடப் பிறந்த தம்பியே எனக்குப் பெரும் துரோகியாகி விட்டான்" என்று கூறிவிட்டு ஒரு மூச்சு கண்ணீர் உகுத்தாள் மங்களம். பிறகு "சித்தப்பா! இந்த விஷயங்கள் எப்படியாவது ஒழுங்காகி விட்டன. இனி யாரும் அந்தப் பாவிகளைப் பற்றி என் காதில் விழும்படி ஏதும் பேசாதீர்கள். என் மனசிலே அவர்கள்மேல்

அத்தனை துவேஷம் உண்டாகியிருக்கிறது" என்று ஆத்திரத்துடன் முடித்தாள்.

"குழந்தையை அழைத்துக்கொண்டு நானும் பத்மினியும் பத்து மணிக்குமேல் வேளாளர் வீடு போய்விடுகிறோம். மறந்துகூட இனிமேலே அந்தப் பெண் பெயரையோ அல்லது உன் தம்பி பெயரையோ உச்சரிக்க மாட்டேன்! நிச்சயம் நன்றி கெட்ட பதர்கள். அவர்களை நினைத்தாலும் மகாபாவம் வந்து சேரும் எனக்கு!" என்று கோபமாகப் பேசினார். தொடர்ந்து முத்துஸ்வாமி, "சரி நீ பேசாமல், உடம்பை அலட்டிக் கொள்ளாமல் படுத்துக் கொண்டிரு. நாங்கள் போய்விட்டு வந்து சேதி சொல்கிறோம்" என்று முடித்துவிட்டு அங்கிருந்து மெல்ல நழுவினார்.

பத்மினியும் சித்தப்பாவும், காலைப் போஜனத்திற்குப் பின்பு ஜோஸியர் வீட்டுக்குக் கிளம்பினார்கள். எண்ணெய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்வித்த கூந்தலை அலட்சியமாக அள்ளி முடிந்துகொண்டு, வாய் நிறைய வெற்றிலையைச் சுவைத்த வண்ணம் பத்மினி ஆடம்பரமானதொரு அழகுப் பையைச் சுமந்தவளாகத் தங்கள் வீட்டுப் பெரிய மோட்டார் வாகனத்தில் ஏறிக்கொண்டாள். குழந்தை மாதவனைப் பலவந்தமாக இழுத்துக்கொண்டு வெளிவந்த சித்தப்பா, ஏதோ ஒரு சாக்கு மூட்டையைச் சுருட்டி உள்ளே தள்ளுவது போல் அவனைப் பத்மினி அருகே அமரும்படி காருக்குள் தள்ளிவிட்டு, முன் ஆசனத்தில் டிரைவர் அருகே தாம் சென்று அமர்ந்து கொண்டார்.

வண்டி பங்களாவின்னு வெளிப்பட்ட பிறகு சித்தப்பா பின்னால் திரும்பி, பத்மினியை அர்த்த பாவத்துடன் பார்த்துவிட்டுப் புன்னகை செய்தார். 'பிறகு பேசிக்கொள்வோம்' என்று பத்மினி ஜாடை செய்யவே, சித்தப்பா பேசுவதற்காகத் துருதுருவென்று அலைந்த தமது நாக்கிற்கு வேறு வேலை

கொடுக்கும் நிமித்தம் கையுடன் தயாராகக் கொண்டு வந்த வெள்ளி வெற்றிலைப் பெட்டியை அவசரமாகத் திறந்தார்.

கார் நகரத்தின் மறு கோடியைத் தாண்டி, வெளியூர் செல்லும் ராஜபாட்டையில் இரண்டு மைல்கள் சென்று, பிறகு புளிய மரங்கள் பல அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்த ஒரு பெரிய தோப்பிற்குள் நுழைத்து, மிகவும் பழையதாகி விட்டிருந்த ஒரு ஓட்டுவில்லை வீட்டிற்கு முன்னால் போய் தின்றது. வீட்டுத் திண்ணையில் இரு பக்கங்களிலும் பெரிய இரு கருப்புப் பலகைகள் மாட்டப்பட்டிருந்தன. "இவ்விடம் மலையாள மாந்திரிக ஜோதிட ஆரூடம் கூறப்படும். ஜெயின், ஜீன், பிசாக், மந்திரக்காளி, பில்லி, குனியம், காட்டேரி ஆகிய அனைத்தும் அகற்றப்படும். வைத்தியம் செய்யப்படும். பைத்தியம் திவர்த்திக்கப்படும்" என்று இரு பலகைகளிலும் வெண்ணிற எழுத்துக்கள் தெரிந்தன.

அதை வாசித்த பத்மினி, சித்தப்பா பக்கம் திரும்பி விஷமமாகச் சிரித்தாள். வாயிலின் இரு திண்ணைகள் மீதும் ஏற்கெனவே ஜோசியரைக் காண வந்திருந்த சிலர் உட்கார்ந்திருந்தனர். காரிலிருந்து இறங்கிய இவர்களைக் கண்டதும், திண்ணை ஓரமாக இருமிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த ஆசாமி ஒருவன் ஓடிவந்து, "உட்காருங்கள் இப்படிச் பெஞ்சி மேலே. ஐயா பூஜையில் இருக்கிறார். பத்து நிமிஷத்திலே வந்து விடுவார்" என்று உபசரித்தான்.

திருதிருவென்று, திண்ணையிலிருந்த வண்ணம் தனது முக்காட்டைப் பாதி நீக்கி எட்டிப் பார்த்த மார்வார் தேசத்துப் பெண்ணை, அசட்டையாக ஒருமுறை உறுத்துப் பார்த்துவிட்டு, பத்மினி வாசல் பந்தலில் போடப்பட்டிருந்த பெஞ்சியீது சென்று உட்கார்ந்து கொண்டாள். பெஞ்சியின் மறு ஓரத்திலே அவளுக்குச் சற்று அப்பால் வந்து சித்தப்பா உட்கார்ந்து கொண்டு, சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு ரூபாய் நாணயத்தை

எடுத்தார். "ஐயாவர், இங்கே வா! குழந்தையைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் அதோ தெரியும் பெட்டிக்கடைக்குச் சென்று ஒரு இளநீர் வாங்கிக் கொடு. நீயும் ஏதாவது வாங்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டு வா. அரைமணி நேரமாகும். அதுவரை நீ ஏன் பட்டினி கிடக்க வேண்டும்?" என்று உத்தரவிட்டார்.

குழந்தை மாதவனைத் தூக்கிக் கொண்டு ஐயாவர் தோப்பினின்று மறைத்ததும் பத்மினி கணக்கென்று சிரித்தாள். "சித்தப்பா நீங்கள் லேகப்பட்டவர் அல்ல போலிருக்கிறதே? சாமர்த்தியம் தான் போங்கள்" என்றாள் பரிசுசமாக.

சித்தப்பா தமது வழுக்கைத் தலையை ஆசையுடன் தடவிக் கொண்டு, வெற்றிலைக் காலி படித்த பற்கள் தெரிய மெல்லச் சிரித்தார். "அதுகள் இரண்டும் தின்று கொண்டிருந்தால் நாம் எப்படிப் பேச முடியும்?" என்றார் பெருமையுடன்.

பத்மினி தன்னைச் சுற்றிலும் ஒருமுறை பார்த்தாள். ஜோஸியர் வீட்டு வாயிற் திண்ணைச் சுவரை அலங்கரித்த கரும் பலகையை மீண்டும் ஒரு முறை நோக்கினாள். பிறகு சித்தப்பா பக்கம் திரும்பி, "ஆமாம்! உண்மையில் நீங்கள் இதையெல்லாம் நம்புகிறீர்களா சித்தப்பா? எனக்கு இவைகள் மீதெல்லாம் நம்பிக்கை கிடையாது. மாதவன் உடல் நிலைக்குக் காரணம் நீங்கள் கூறியபடி மைதிலியின் விஷம் வேலையா?" என்று வினவினாள்.

சித்தப்பா பதிலுக்கு கடகடவென்று சிரித்தார். "நீயும் நான் சொன்னதைக் கேட்டு நம்பிவிட்டாய் அல்லவா? பேஷ்! பேஷ்! மங்களத்திற்குத் தம்பி உடல்நிலை பற்றிய சங்கதி தெரிந்து, மனம் மாறிவிடக் கூடாதென்பதற்காக முன்கூட்டியே நான் அவளை இவ்வாறு கலவரப் படுத்தித் தயார் செய்தேன். பிசாசாவது பேயாவது! நான் இதுவரை என் வாழ்க்கையிலே ஒரு

பிசாசைக்கூடக் கண்டதில்லை. நம் மனசுதான் பெரிய பிசாசு! மங்களத்திற்கு இதிலெல்லாம் கொஞ்சம் நம்பிக்கையுண்டு. அதனால் அதைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு தூபம் போட்டேன். தன் தம்பி பெண்டாட்டி தன் குழந்தைமேல் ஏவல் வைத்துவிட்டதாக நான் சொன்னதை அவள் ஒரேயடியாக நம்பிவிட்டாள். இனிமேல் ஐன்மத்திற்கும் மைதிலி மங்கள பவனத்திற்குள் நுழைய முடியாது. நீலகண்டன் செத்துப் போனால்கூட மங்களம் அவன் பிணத்தைப் பார்க்கவும் போகமாட்டாள். அவ்வளவு தூரம் அவள் மனத்திலே வெறுப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. எல்லாவற்றையும் மின்னல் வேகத்தில் செய்து முடித்துவிட்டிருக்கிறேன். சாமண்ணா வந்து சொன்ன குட்டுடன் நிலைமையைச் சட்டெனச் சமாளித்து விட்டேன். இனி நீலகண்டனைப் பற்றியோ, மைதிலியைப் பற்றியோ, நீ எள்ளளவும் கவலைப்பட வேண்டாம். இனி நீதான் வீட்டிற்கு எஜமானி. நிர்விசாரமாக இரு' என்று பெருமையாக மொழிந்தார்.

பத்மினி சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தாள். "அது தானே பார்த்தேன். மைதிலிக்கு வீட்டிலிருந்த ஆட்களையே சரியாக ஏவத் தெரியாது. இவளாவது பிசாசுகளை ஏவி விடவாவது என்று! நான் இதெல்லாம் கேட்டு அசந்து போனேன் சித்தப்பா" என்று கூறிவிட்டுக் களுக்கென்று சிரித்தாள்.

"என்னவோ அம்மா பத்மினி, இதையெல்லாம் நான் எதற்காகச் செய்கிறேன்? எப்படியாவது நீயும் ஸ்ரீகாந்தனும் செளக்யமாக இருக்கவேண்டும் என்றுதான். வேறு எனக்கென்ன லாபம்?" என்று கேட்டார் சித்தப்பா.

"புரிகிறது. எங்கள் நன்மைக்காக, பாவம், நீங்கள் எனக்குச் செய்யும் இந்த உபகாரத்தை ஒருநாளும் மறக்க மாட்டேன். காலமுள்ளளவும் மிகவும் நன்றியுள்ளவளாக இருப்பேன், நிச்சயம்" என்று மிகவும் பகட்டாகக் கூறிய பத்மினி தொடர்ந்து, "ஆமாம் சித்தப்பா உண்மையிலே மாதவனுக்கு உடம்பிற்கு

என்ன? ஏன் இப்படி இளைத்துக் கொண்டு வருகிறாள்?" என்று கேட்டாள்.

"உடம்புக்கு என்ன கேடு... இந்தப் பயலுக்கு வேண்டிய சிகிச்சை ஒன்றே ஒன்றுதான். அதுதான் உதை. ஆனால் பத்மினி, அவனுடைய அம்மா எதிரில் குழந்தை மேல் கைவைத்து விடாதே. மங்களத்திற்கு அத்துடன் உயிரே போய்விடும். அவள் காணாத இடத்தில் நன்றாக சக்கையாக உதை கொடுத்துச் சரிப்படுத்து. மங்களத்துக்கு முன்னால் அன்பை அள்ளி வீசு. இந்த மந்திரத்தை மறந்து விடாதே. மைதிலியும் இதே உபாயத்தைத்தான் கையாண்டாள். இல்லாவிட்டால் மைதிலி குழந்தைமேல் அப்படியே உயிரையே வைத்திருந்தாளோ? ஒருத்தி பெற்ற குழந்தை மேலே இன்னொருத்திக்குப் பாசம் எப்படி உண்டாகும்? எல்லாம் பொய்! அப்படிப் பாசமாக இருப்பதாக யாராவது சொன்னால் அது சுத்தப் பாசங்கு என்பது என் அபிப்பிராயம். மங்களம், நல்லவன். பாவம், ஆனால் அவனுக்கு இருந்திருந்து ஒரு குரங்கு வந்து குழந்தையாகப் பிறந்திருக்கிறது" என்று முடித்தார் சித்தப்பா.

"ஐயோ! அதை ஏன் கேட்கிறீர்கள்? மாதவனை வளர்க்கும் பொறுப்பை ஏன் ஏற்றுக்கொண்டோம் என்று சில சமயம் எனக்கு ஆத்திரமாக வருகிறது. சனியன்! ரொம்பத் துஷ்டப்பயல்! பிடிவாதம் வேறு! மைதிலி செல்லம் கொடுத்துக் குட்டிச் சுவராக்கி வைத்திருக்கிறாள்" என்று அலுத்துக் கொண்டாள் பத்மினி.

"உன் அலுப்பை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாதே பத்மினி! இவன் உடம்பு போகிற போக்கைப் பார்த்தால் இது அல்பாய்சில் போய்விடும் என்று தோன்றுகிறது. அதற்குப் பிறகு மங்களத்திற்கு யார் இருக்கிறார்கள்?" என்று குள்கொட்டினார் சித்தப்பா.

பத்மினி ஆச்சர்யத்துடன் அவரை நிரிர்ந்து கண்களை அகல விரித்துப் பார்த்தாள். "அப்படி ஏதாவது நடந்துவிட்டால் சித்தப்பா வந்து... வந்து..." என்று அவள் பேராசையுடன் தடுமாறினாள்.

"அப்படியே நேர்ந்துவிட்டால் அதற்குப் பிறகு இந்தச் சகல சௌபாக்கியங்களும் ஸ்ரீமதி பத்மினி அம்மாளுக்கு வந்து சேர்ந்துவிடும். இதை உனக்கு நான் சொல்லியா தெரியணும்? அதனால்தான் ஜாடையாகச் சொல்கிறேன். மங்களத்திடம் அன்பாக நடந்துகொள்ள முயற்சி செய்" என்று பேசிவிட்டுப் பெருமையுடன் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

"மாதவன் மரணமடைந்து விட்டால்..." என்று எண்ணிப் பார்த்த பத்மினி, அப்படி நேர்ந்து விட்டால் ஏற்படக்கூடிய பலவித சௌகர்யங்களை எண்ணி மனக் கோட்டைகள் புனைவதில் மூழ்கிவிட்டாள்.

"யாருக்கு, அம்மாவுக்குத்தானே?" என்று விசாரித்த வண்ணம் கழுத்தில் உருத்திராஷ்ட மாலைகளும், நெற்றியில் விழுதியுமாக வந்து நின்ற மனிதரைக் கண்டு இருவரும் திடுக்கிட்டு எழுந்தனர்.

"அம்மாவுக்கு அல்ல. அதோ எடுத்து வருகிறானே அந்தக் குழந்தைக்கு!" என்று தடுமாறிய சித்தப்பா அங்க வஸ்திரத்தை உதறிக்கொண்டு எழுந்தார்.

12

ரேழித்திண்ணை மீது அரைத் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த காமாஷிப் பாட்டி "தபால்" என்ற வார்த்தையைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு விழித்துக்கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தாள். தபால்காரன் சென்று பல நிமிஷங்கள் கழித்தும், மைதிலி

வாசலிலிருந்து உள்ளே வராதது பாட்டிக்கு மிகவும் விகல்பமாகத் தோன்றியது. "நீலகண்டன் கடிதத்தில் என்ன எழுதியிருக்கிறானோ? 'வேலை கிடைக்கவில்லை. நீ பாட்டியுடனேயே தங்கி இரு' என்று எழுதியிருக்கிறானோ என்னவோ?" என்று பாட்டிக்குப் பலவிதச் சந்தேகங்கள் தோன்றலாயின. சிரமத்தைப் பொருட்படுத்தாது திண்ணையை விட்டுக் கீழே இறங்கி "அடி மைதிலி, நீலகண்டன்தானே கடுதாசி போட்டிருக்கிறான். என்னவாம் சமாசாரம்?" என்று வினவிய வண்ணம் வாசலுக்கு வந்தாள்.

துக்கத்தில் திணறிக் கொண்டிருந்த மைதிலி, பாட்டியின் பக்கம் திரும்பினாள். கிழவியின் முகத்திலே அலைகள் போல் தோன்றி மறைந்த வண்ணமிருந்த கவலைக்குறிகளைக் கண்டதும், மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு "ஆமாம் அவர்தான் எழுதியிருக்கிறார்" என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

"வேலை கிடைத்து விட்டது என்றுதானே எழுதியிருக்கிறான்? பாவம், நீயும் எத்தனை நாள் இந்தப் பாட்டிக் காட்டிலே வாசம் பண்ணுவாய்? கூடிய சீக்கிரம் வந்து அழைத்துப் போவதாக எழுதியிருக்கிறானோ?" என்று பாட்டி கேள்விமேல் கேள்வி எழுப்பினாள்.

தங்களது உண்மை நிலைமையைப் பாட்டி அறிந்தால் வீணான பரிகாசத்திற்குத்தான் இடமாகும் என்று உணர்ந்த மைதிலி, தன் துயரத்தை அடக்கிக்கொண்டு "நான் முன்பே சொன்னேனே அந்தக் கம்பெனி வேலையில் அவர் சேர்ந்து விட்டாராம். உடனே லீவு கிடைக்காததனால்தான் வந்து அழைத்துப்போக முடியவில்லையாம். அதனால் என்னைப் புறப்பட்டு வரும்படி எழுதியிருக்கிறார்" என்று கூசாது ஒரு பெரும் பொய்யைக் கூறினாள்.

பாட்டிக்கு இதைக் கேட்டதும் நிம்மதியாகச் சுவாசம் வந்தது. "சரி. அப்படியே செய். பாவம் அவன் எத்தனை நாள்

ஹோட்டலில் சாப்பிட்டுக்கொண்டு திண்டாடுவான்? கால தாமதம் செய்யாமல் உடனே புறப்பட்டு விடு" என்றான்.

"இன்று ராத்திரி வண்டிக்கே புறப்பட்டு விடலாம் என்று தீர்மானித்து விட்டேன். என் சாமான்களை எடுத்து மூட்டை கட்ட எத்தனை நாழியாகப் போகிறது" என்று மைதிலி பதிலுக்குக் கூறினாள்.

உபசாரத்திற்காகக் கூட இன்னும் இரண்டு நாள் இருந்து விட்டுப் போயேன் மைதிலி என்றால், எங்கே சரி என்று தங்கி விடப் போகிறாளே என்று காமாச்சிப் பாட்டிக்கு ஒரே பயம். ஆகவே அவள், "தாமதம் செய்யாமல் எல்லாத்தையும் எடுத்துக் கட்டிக்கொண்டு கிளம்பு. வண்டியில் ஏற்றிவிடக் கிழக்குத் தெரு வண்டிக்கார முனியாண்டியை வேண்டுமானால் துணைக்கு ஸ்டேஷனுக்கு அனுப்பி வைக்கிறேன். இந்தக் காலத்தில் வெளி ஊர் போகிறதென்றால் யார் முன்னைப் போல் பயப்படுகிறார்கள்? என் சிறிய தாயார் பேத்தி சுப்புக்குட்டியின் பெண் சுந்தரியைத் தெரியுமா, உனக்கு? உன் வயதுதான் அவளுக்கும். முப்பது நாள் கைக் குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு அவள் சீமைக்குப் 'பிளே' னிலேயே பறந்து தன்னத் தனியாகப் போன வருஷம் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டாள். அவள் புருஷனுக்குச் சர்க்காரில் ஏதோ பெரிய உத்தியோகமாம். இப்பொழுது அந்தப் பிள்ளையாண்டானை ஐப்பானுக்கு மாற்றியிருக்கிறார்களாம். ஒரு தடவை இங்கே பட்டணத்துக்கு வந்து அம்மா அப்பாவைப் பார்த்து விட்டு அந்தப் பெண் மறுபடியும் ஐப்பானுக்குப் பறக்கப் போகிறாளாம்" என்று பொரிந்து தள்ளினாள்.

சுப்புக் குட்டி பெண் சுந்தரியின் பிரயாண வரலாறுகளை விவரமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க மைதிலிக்கு மனமும் இல்லை; பொழுதும் இருக்கவில்லை. "இந்தக் காலத்தில் பிரயாணங்களைப் பற்றி யார் கவலைப்படுகிறார்கள்? எனக்குத்

துணைக்குக் கூட முனியாண்டி வர வேண்டாம். ஸ்டேஷனில் கொண்டு விட்டுவிட்டால் போதும். நானே டிக்கெட் வாங்கிப் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்து விடுவேன்" என்று கருக்கமாகப் பதிலளித்து விட்டு உள்ளே சென்றாள்.

அஸ்தமிக்கு முன்பு வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி விட வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் அவள் பிரயாணத்திற்குச் சித்தப்படுத்தலானாள். கணவன் அவ்வப் பொழுது சொந்தச் செலவிற்கென்று அவளிடம் கொடுத்திருந்த பணத்தை அவள் செலவழிக்காது பத்திரமாகப் பெட்டியில் புடவையின் மடிப்பிலே சேமித்து வைத்திருந்தாள். அந்தச் சிறு தொகை இப்பொழுது பட்டணம் போவதற்குப் போதுமானதாக இருந்ததனால், அவளுக்குப் பிரயாணச் செலவைப் பற்றிக் கவலையில்லாதிருந்தது. எத்தனைச் சிரமம் என்றாலும் பொருட்படுத்தாது பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டும். உடனேயே ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று கணவனது ஷேம லாபத்தை விசாரிக்க வேண்டும் என்ற ஒரே பிடிவாதத்தில் அவளுக்கு அசாதாரணமான துணிச்சல் ஏற்பட்டுவிட்டது.

பாட்டியின் உத்தரவுப்படியே வண்டிக்கார முனியாண்டி மாலை மூன்று மணிக்கே, தன் ஒற்றை மாட்டு வண்டியுடன் வாசலில் வந்து ஆஜராகி விட்டான். பாட்டிக்கு இரவுப் பலகாரத்திற்கு வேண்டிய ஆகாராதிகளைச் சித்தப்படுத்தி வைத்துவிட்டு, இரவு போஜனத்தை அப்பொழுதே முடித்துக் கொண்டு மைதிலி தன் மூட்டைகளுடன் ஊருக்குக் கிளம்பினாள்.

"மைதிலி! என்ன, ஊருக்குப் புறப்படுகிறாயாமே, என்ன விசேஷம்?" என்று விசாரித்த வண்ணம் அக்கம் பக்கத்து வீட்டுப் பெண்கள் அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டு விட்டனர்.

மைதிலி பட்டணம் போகிறாள். தனியாகப் போகிறாள் என்ற விஷயம் பஞ்சில்பட்ட நெருப்பாகத் தெரு முழுவதும்

வினாடியில் பரவி விட்டது. கிராமத்துப் பெண்கள் அவள் தனியாகப் பிரயாணம் செய்வதைப்பற்றி அரை குறையாகக் காதில் படும்படி செய்த விமர்சனங்களை அவள் பாராட்டவேயில்லை. தெருவில் தன்னுடன் நெருங்கிப் பழகிய இரண்டொரு சிநேகிதிகளின் வீட்டுக்கு நேரிடையாகச் சென்று விடை பெற்றுக்கொண்டு தங்கள் கிரகத்திற்கு வந்தாள்.

எல்லாச் சாமான்களையும் முனியாண்டி வண்டியில் ஏற்றியதும், ரேழித் திண்ணையில் படுத்துக் கிடந்த பாட்டியிடம் வந்து, "பாட்டி! நான் ஊருக்குப் போய் விட்டு வருகிறேன். இவ்வளவு நாள் எங்களை இங்கே வைத்து ஆதரித்ததற்கு நாங்கள் மிகவும் கடமைப்பட்டவர்களாக இருக்கிறோம்; உங்களை ரொம்பக் கேட்டதாகச் சொல்லும்படி அவர் எழுதியிருக்கிறார். நான் போய் விட்டு வருகிறேன். என்னை ஆசீர்வதியுங்கள்" என்று விநயமாகக் கூறிவிட்டு, குழந்தையைக் கீழே இறக்கிவிட்டு கிழவியின் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தாள்.

மைதிலி சீரும் சிறப்புமாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சமயமாக இருந்தால், காமாக்ஷிப் பாட்டி பெரிய மனது செய்து கூடத்து அறையின் மூலையில் குவித்துவைத்திருந்த மட்டை உரித்த தேங்காய்களில் ஒன்றை எடுத்து வைத்து, பாக்கு வெற்றிலையுடன் கொடுத்து வழியனுப்பியிருப்பாள். "சந்தைக் கடையில் விற்றாலும் தேங்காய் ஒன்றுக்கு மூன்றணாக் கிடைக்கும். இந்த அசத்திற்கு இது ஒன்றுதான் பாக்கி" என்று தனக்குள் மைதிலியைப்பற்றி இழிவாக எண்ணிய பாட்டிக்கு அவ்வளவு தாராளமனப்பான்மை ஏற்படவில்லை. "போய்விட்டு வாம்மா. உன் புருஷனை இனியாவது புத்தியோட பிழைக்கச் சொல். ஏதோ எனக்குத் தெரிந்த புத்திமதியைச் சொன்னேன். அவன் கேட்டால் கேட்கட்டும், கேட்காவிட்டால் எனக்கு அக்கறை இல்லை" என்ற குள் கொட்டி விடை கொடுத்தாள்.

ஸ்டேஷனை விட்டு வண்டி நகரத் தொடங்கியபோது மைதிலிக்குத் திடீரென்று அடுத்தபடியாக ஒரு பெரும் கவலை ஆரம்பமாகிவிட்டது. ஆமாம்! காலையில் பட்டணத்திற்கு வண்டி போய்ச் சேர்ந்ததும், அங்கே யார் வீட்டிற்குப் போய்த் தங்குவது? நேரே ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனால் உள்ளே அனுமதிக்க மாட்டார்களே? சாயங்காலம் உறவினர்கள் வந்து பார்க்கலாம் என்று ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் அந்த நேரம் வரும்வரை, அந்தப் பிரம்மாண்டமான நகரத்தில் எங்கே தங்கியிருப்பது?

மூன்றாவது வகுப்புப் பெண்கள் பெட்டியில் ஜன்னல் ஓரமாக உட்கார்ந்திருந்த அவள், வெளியே தெரிந்த இருண்ட வானத்தை உற்றுப் பார்த்த வண்ணம் தனது மூளையைக் குழப்பிக்கொண்டு ஆராய்ந்தாள். தண்டவாளத்தின்மீது உருண்டோடிக் கொண்டிருந்த வண்டிச் சக்கரங்கள் எழுப்பிய ஒசைக்குப் பின்னணிக் கீதம் இசைப்பது போல, வெகுநேரம் அவள் இருதயம், 'யார் வீட்டுக்குப் போய்த் தங்க முடியும்' என்பதை எண்ணி, கிலியினால் திக் திக்கென்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது. நகரத்திலே தனக்குப் பரிச்சயமாயிருந்த சிநேகிதிகள், உறவினர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு மங்களபவனத்திற்கு வந்து நெருங்கிப் பழக முயற்சி செய்தவர்கள், அறிந்தவர்கள், தெரிந்தவர்கள் என்று பலரையும் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்த்தாள்.

காமாக்ஷிப் பாட்டியிடம் பட்ட அனுபவத்திற்குப் பிறகு உறவினர்கள் வீட்டுக்குச் சென்று இந்த நிலையில் தங்க முயற்சி செய்வது மிகவும் பரிகாசத்திற்கு இடமான காரியம் என்று உணர்ந்த மைதிலி, உறவினர்கள் என்று மனக்கண் முன் வந்து நின்ற கோஷ்டியினர் அனைவரையும் ஒதுக்கி விட்டாள். தெரிந்தவர்கள், அறிந்தவர்கள் என்ற கோஷ்டியினரையும் ஆராய்ந்துவிட்டு, உபயோகமில்லை என்று ஒதுக்கி

வைத்துவிட்டு, கடைசியாக நண்பர்கள் என்று மிகவும் நட்புரிமை பாராட்டிய ஒரு சில பெண்களை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு, அவர்களில் யார் வீட்டில் சென்று தங்கினால் சௌகர்யமாக இருக்கும் என்று தனக்குள்ளே நீண்ட நேரம் யோசித்தான். எல்லோரைக் காட்டிலும் பலவிதத்திலும் சிநேகிதி ஜானகிபாய் வீட்டில் போய்த் தங்குவதுதான் சிறந்தது என்று அவளது பகுத்தறிவுக்குப் பட்டது.

இந்த முடிவு மைதிலியின் உள்ளத்திற்குச் சிறிது அமைதியைக் கொடுத்தது. காலையிலிருந்து வீட்டை விட்டுக் கிளம்பும்வரை ஓயாது சலியாது, பாட்டியின் வீட்டுக் காரியங்களைக் கவனித்ததனால் அவளது உடல் மெத்தவும் சோர்ந்து விட்டிருந்தது. கணவனது கடிதத்தைக் கண்ட துயரத்தினால் உள்ளம் சோர்ந்து விட்டிருந்தது. களைப்புத் தாளமுடியாது குழந்தை ரவியை மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டு ஜன்னல் கட்டைமீது தலையைச் சாய்த்த வண்ணம் நித்திரையில் ஆழ்ந்து போனாள்.

ஜானகிபாய், நகரத்தின் மறுகோடியில் புதிதாகக் கட்டப்பட்டிருந்த 'மோகன் காலனி'யில் வசித்துக் கொண்டிருந்தாள். சில விசேஷ தினங்களின் போது அழைப்பின் பேரில் இரண்டொரு தடவை அவளது வீட்டுக்கு மைதிலி விஜயம் செய்திருந்ததால் அவளது விலாசத்தை நன்கு அறிந்திருந்தாள்.

ஜானகிபாய் மைதிலியுடன் அடிநாளில் பள்ளிக்கூடத்தில் ஒன்றாகப் படித்தவள். மேலும் மைதிலியின் தந்தையும் ஜானகிபாயின் தந்தையும் ஒரே தெருவில் அடுத்தடுத்த வீடுகளில் வசித்தவர்கள். சிறு வயதிலிருந்து இரண்டு பெண்களும் ஒன்றாகப் படித்து ஒன்றாக வளர்ந்த சிநேகிதிகள். மைதிலி திருமணமாகிப் புக்ககம் வந்து சேர்ந்து விட்டாள். ஜானகிபாய் கலாசாலைப் படிப்பு முடிந்ததும், ஹிந்தி பாஷையைத் தனியே படித்துப் பல பரீட்சைகள் கொடுத்து, தேர்ந்து சொந்த நிர்வாகத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த பெண்கள்

பள்ளிக்கூட மொன்றில் ஹிந்திப் பண்டிதையாக உத்தியோகம் வகித்துக் கொண்டிருந்தாள். விவாகமின்றித் தனியே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அவள், தன் விதவைத் தாயுடன் வசித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஜானகியையும் அவள் தாயார் கோமளத்தையும் தவிர, அந்த வீட்டில் ஆண்கள் என்று யாரும் கிடையாததனால் தன் போன்ற ஒரு இளம்பெண் அப்படிப்பட்ட இடத்தில் சென்று தங்குவதுதான் உத்தமம் என்று மைதிலி தீர்மானித்திருந்தாள்.

அவள் ஜானகிபாயைத் தற்சமயம் தன் சிநேகிதிகள் அனைவரிலும் மேலாகத் தேர்ந்தெடுத்ததற்கு வேறு ஒரு காரணமும் இருந்தது. ஜானகிக்கு அவள் வேலை பார்த்து வந்த பள்ளிக்கூடத்தில் கொடுத்த சம்பளம் வாழ்க்கைத் தேவைக்குப் போதாததாக இருந்தது. எஞ்சிய வேளையில் இரண்டொரு வருக்கு ஹிந்தியைப் போதித்துச் சொந்தமாகக் கொஞ்சம் பொருளிட்டிக் கொள்ள அவள் விரும்பினாள்.

மங்கள பவனத்திலே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சமயம் மைதிலிக்குப் பல பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பெண்களுடன் சரி சமமாகப் பழகும் வாய்ப்பு இருந்தது. இதை அறிந்து கொண்ட ஜானகிபாய், தனக்கு நல்ல இடமாகப் பார்த்து டியூஷனுக்குச் சிபாரிசு செய்யும்படி மிகவும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். மைதிலி கபாவத்திலே மிகவும் இளகிய உள்ளம் படைத்தவள். ஜானகியின் வேண்டுகோளை மறுக்காது, சந்தர்ப்பம் நேர்ந்தபோது தனக்கு அறிமுகமான பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பெண்கள் சிலருக்கு அவளைப் பரிச்சயம் செய்து வைத்தாள்; அதன் விளைவாக அந்தப் பெண்கள் ஜானகியிடம் ஹிந்தி கற்றுக் கொள்ளத் தொடங்கினார்கள். பொருளாதாரக் கஷ்டமும் ஓரளவிற்கு அதனால் நிவர்த்தியாகியது. ஆகவே, முன்பு ஒரு சமயம் தான் செய்துள்ள இந்தச் சிறு உதவியை ஜானகி மறக்க மாட்டாள் என்ற ஒரு நம்பிக்கை வேறு மைதிலிக்கு ஏற்பட்டிருந்தது.

மறுநாள் காலை வண்டியை விட்டு இறங்கியதும் மைதிலி தன் சாமான்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு ஸ்டேஷனுக்கு வெளியே வந்தாள். தெரிந்த மனிதர்கள் எவரேனும் கவனித்துவிடப் போகிறார்களே என்ற அச்சத்துடன் கற்று முற்றும் பார்த்து விட்டு, வாடகைக்கு ஒரு குதிரை வண்டியைப் பேசி, சாமான்களை ஏற்றிவிட்டுத் தானும் குழந்தையுடன் ஏறி உட்கார்ந்தாள்.

வண்டி ஊரைச் சுற்றிக் கொண்டு 'மோகன் காலனி'யை அடைவதற்குள் மணி பத்திற்கு மேலாகிவிட்டது. ஜானகியாய் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்று விட்டிருந்தாள். வீட்டின் முன்பக்கத்துத் தோட்டத்துக் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்த மைதிலியைக் கண்டு, ஆக்ரோஷத்துடன் குரைத்தபடி ஓடிவந்து நின்றது. ஜானகி அருமையாக வளர்த்துக் கொண்டிருந்த குச்சு நாய்க்குட்டி. வாயிற் கதவைத் திறந்து போட்டு விட்டு உள்ளே வீசிய தென்றலை அனுபவித்த வண்ணம், ஸ்நானம் செய்து ஈரமாகி யிருந்த கூந்தலை ஆற்றியபடி கால்களை நீட்டிக்கொண்டு கோமளம் ஹால் தரையில் அமர்ந்திருந்தாள். தோட்டத்து இரும்புக் கதவு கிரீச்சிடும் ஒசை கேட்டு விருக்கென அவள் எழுந்து நின்றாள். பெட்டி படுக்கை சகிதமாக உள்ளே வந்து நுழைந்த மைதிலியைக் கண்டதும் அவளுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

பங்களாவிலிருந்து, நீலகண்டன் மனைவியுடன் வெளியேறி விட்ட விஷயம் பல விதமான கதைகளாகத் திரிந்து, அவர்களுக்குத் தெரிந்த எல்லா மனிதர்கள் வீட்டிலும் பரவியிருந்தது. ஜானகிக்கும் கோமளத்திற்கும் கூட இந்த விஷயம் எட்டி விட்டிருந்தது. சில மாதங்களுக்கு முன், மங்கள பவனத்திலே ஐஜமானி ஸ்தானத்தில் மைதிலி இருந்த பொழுது, கோமளத்தின் வயோதிகக் கண்களுக்குக் கூட அவள் ஒரு நடமாடும் தெய்வமாகக் காட்சியளித்தாள். ஆனால் இப்பொழுது தங்கள் தயவை நாடிக்கொண்டு அவள் வந்திருக்கிறாள்

என்பதைக் கணப்பொழுதில் உணர்ந்து கொண்ட அந்தக் கிழவியின் கண்களுக்கு, மைதிலி தரித்திர தேவதையாக, பார்க்கவும் அருவருப்பைக் கொடுத்தாள் என்றால் மிகையில்லை.

"ஜானகி பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போயிருக்கிறாள், சாயங்காலந்தான் வருவாள்" என்று அதிருப்தியுடன் மொழிந்த கோமளம், சிங்கத்தின் பிடரிபோல் தலையினின்று கழுத்தின் மீது தொங்கிக் கொண்டிருந்த தனது நரைத்த கூந்தலை அள்ளி முடிந்து கொண்டாள். "வா, உட்கார்மா" என்று வெறும் வாய்ப் பகட்டிற்குக் கூட அவள் உபசரிக்கவில்லை.

'ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனதும் கணவனைச் சந்திக்கும் போது என்ன பேசுவது, தான் அதையப்பட்டு விட்டதாக வெளியே காட்டிக் கொள்ளாது பொறுமையாக இருக்க வேண்டும்!' என்று பலவாறு தனக்குள் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்த மைதிலிக்கு, கோமளத்தின் பேச்சில் தொனித்த அலக்ஷியம் புரியவேயில்லை.

"அதனால் என்ன மாமி, நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். உங்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தால் பொழுது ஓடி விடும். அதற்குள் ஜானகியும் வந்து விடுவாள். முன்னால் நான் வரப் போவதாகக் கடிதம் போட்டுவிட்டு வரமுடியவில்லை. திடீரென்று கிளம்பி வரும்படியாகி விட்டது. உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. என் கணவர் லாரி விபத்திற்குள்ளாகி ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப் பட்டிருக்கிறார். மிகவும் அபாயமாக இருப்பதாகத் தகவல் கிடைக்கவே, பிரசவத்திற்குப் பாட்டி வீட்டிற்குப் போய் இருந்ததான் அவசரமாகப் புறப்பட்டு வர நேர்ந்தது" என்றாள். கணவனது நிலையைப்பற்றி வாயால் பேசுவதற்குள் துக்கம் அவள் நெஞ்சை அடைத்தது.

"அட கஷ்ட காலமே?" என்று பெருமூச்சு விட்ட கோமளம், "உனக்கும் உன் நாத்தனாருக்கும் ஏதோ

மனஸ்தாபமாமே, கேள்விப்பட்டோம்" என்று கொஞ்சம் கடுமையாகச் சொன்னாள்.

"வாஸ்தவந்தான் மாமி! இவருக்கும் அக்காவிற்கும் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. வீணாக மனஸ்தாபத்தை முற்ற வைத்துக் கொண்டு அங்கேயே வசிப்பானேன் என்று இவர் வெளியே வந்து விட்டார். அதனால்தான் நான் நேரே அங்கே போகாது, இங்கே என் சிநேகிதி வீட்டுக்கு வந்தேன்" என்று புன்முறுவலுடன் கூறினாள்.

"அப்படியா, நீ இங்கே வந்தது பற்றிச் சந்தோஷம். ஆனால், ஜானகி பத்து நாள் லீவு எடுத்துக் கொண்டு புதுக்கோட்டை வரை போக வெண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். சாயங்காலம் வரட்டும், அவள் வந்ததும் பேசிக் கொள்ளலாம்" என்று கூறிவிட்டுச் சுவர் மூலையில் சாத்திக்கிடந்த ஒரு மனைக்கட்டையை எடுத்துத் தலைக்கு வைத்துக்கொண்டு படுத்துவிட்டாள்.

சாமான்களை எடுத்து ஒரு புறமாக ஒழுங்காக வைத்து விட்டு, தூங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தையைத் தரைமீது படுக்கப் போட்டுவிட்டு, மைதிலி புழக்கடைக்குச் சென்றாள். கிணற்றிலிருந்து இரண்டு குடம் தண்ணீரை இழுத்து வந்து ஸ்நானம் செய்தாள். வேறு உடை உடுத்திக் கொண்டு ரயில் பிரயாணத்தினால் அழுக்காகி விட்ட துணிகளைத் தோய்த்து வெய்யிலில் காயப்போட்டாள். மறுபடி ஹாலுக்குள் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள். மணி ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று நேரம் சென்று கொண்டிருந்ததே ஒழிய, கோமளம் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்திருக்கவும் இல்லை. சாப்பிடுகிறாயா என்று கேட்கவும் இல்லை. 'அம்மா பால்!' என்று வாசலில் பால்காரன் வந்து கூவியதைக் கேட்டதும் தான் கோமளத்தின் நித்திரை கலைந்தது. "மணி நான்காகப் போகிறதே! ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக வேண்டாமா நீ? இப்பொழுது தானே

உள்ளே அனுமதிப்பார்கள்?" என்று வினவிய வண்ணம் எழுந்திருந்த கோமளம், பாத்திரம் நிறைய நுரை பொங்கி வழியப் பால்காரன் அளந்துவிட்ட பாலை, மைதிலியின் கண்களில் படாதபடி உள்ளே கொண்டு வைத்துவிட்டு ஹாலுக்குள் வந்தாள்.

"நான் காப்பி சாப்பிடுவதில்லை. உனக்கு வேண்டுமானால் போடவேணும். வயதாகிவிட்டதல்லவா? அடுப்பை மூட்டக்கூட எனக்குச் சிரமமாக இருக்கிறது" என்று அரை மனதுடன் கூறினாள் கோமளம் முடிவில்.

இதற்குள் மைதிலிக்குத் தன் நிலைமை ஒருவாறு விளங்கிவிட்டது. கஷ்ட நிலைமை ஏற்படும்போது உறவினர்கள் எவ்வாறு புறக்கணித்து விடுவார்களோ, அதேபோல், சிநேகிதர்கள் என்று கூறிக் கொள்கிறவர்களும் கைவிட்டு விடுவார்கள் என்ற உண்மையை உணர்ந்து கொண்டாள்.

காமாஷிப் பாட்டியிடம் பட்ட அதே அவமானத்தைத் திரும்பக் கோமளத்திடம் படப் போகிறோம் என எண்ணிய மாத்திரம் அவளது உள்ளம் துயரத்தினால் வெடித்தது. கண்களில் பெருகிவரப் பிரயத்தனித்த கண்ணீரைக் கஷ்டத்துடன் அடக்கிக் கொண்டு, "மாமி, வீண் சிரமம் உங்களுக்கு என்னத்திற்கு? நான் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் அவரை முதலில் பார்க்க வேண்டும். பிறகுதான் எனக்குச் சாப்பாடு, தூக்கம் எல்லாம். சொல்ல மறந்து விட்டேனே, ராத்திரித் திரும்பி வரும்போது வழியில் என் பெரியப்பா வீட்டிலே சாப்பிட்டுவிட்டு வந்துவிடுவேன். நீங்கள் எனக்காக அதிகம் சமைக்க வேண்டாம். ராத்திரி மட்டும் இங்கே தங்கிவிட்டு, நாளை மத்தியானம் நான் சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு பெரியப்பா வீட்டிற்குப் போய் விடுவேன்" என்று சாமர்த்தியமாக ஒரு பொய்யை கூறினாள்.

கோமளத்திற்குப் பெரும் நிம்மதி ஏற்பட்டது. "ஒரு நாள் என்ன? ஒரு வாரம்கூட நீ இங்கே எங்களுடன் இருக்கலாம். நாங்கள் இப்பொழுது வெளியூர் போகாவிட்டால் கட்டாயம் ஜானகி உன்னை இங்கேயே தங்கும்படி நிர்ப்பந்திப்பாள். சரி. உன் இஷ்டப்படி செய், அம்மா... நேரம் ஆயிற்று. ஆஸ்பத்திரிக்குக் கிளம்பிவிடு. பஸ் கிடைக்காவிட்டால் பிறகு கஷ்டப்படுவாய்" என்று எச்சரித்தாள்.

அவசரமாக முகத்தைக் கழுவித் துடைத்துக் கொண்டு குழந்தையைத் தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு, பஸ் நிறுத்துமிடத்திற்குச் சென்றாள் மைதிலி.

வெகுநேரம் காத்திருந்த பின்னர்தான் அவள் போக வேண்டிய இடத்திற்குச் செல்லும் பஸ் வந்தது. ஆஸ்பத்திரியின் வாயிலை அடைந்ததும் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கியவுடன் அவள் உள்ளம்திகிலில் 'பக் பக்' என்று அடித்துக் கொண்டது. 'கணவன் உடல் நிலைமை எவ்வாறு இருக்கிறதோ? மிகவும் அபாயகரமாக இருந்துவிட்டால்? ஆமாம், கோமளத்திடம் அவ்வாறு பொய் சொல்லிவிட்டு வந்து விட்டோமே? உண்மையில் மறுநாள் மாலை நாம் எங்கே போய்த் தங்குவது? யார் வீட்டுக்குச் செல்ல முடியும்? சிநேகிதர்கள், உறவினர்கள் என்ற அனைவரும் இதுசமயம் ஒரேவிதமான வரவேற்புத்தானே கொடுப்பார்கள்? கைக் குழந்தையுடன் அனாதைபோல் தெருத் தெருவாக அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்தால் பார்க்க நன்றாக இருக்குமா?'... எனப் பல பல யோசித்த வண்ணம் ஆஸ்பத்திரிக்குள் நுழைந்தாள்.

எதிரே ஒரு கட்டிலைச் சுமந்து கொண்டு நான்கு ஆஸ்பத்திரிச் சேவகர்கள் வந்து கொண்டிருந்தனர். கட்டிலில் தலையிலிருந்து கால்வரை வெள்ளைத் துணியினால் ஒரு உருவம் போர்த்தப் பட்டுக் கிடந்தது. ஆவலினால் மைதிலி அந்தப் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தாள். "ஐயோ! போய் விட்டியா

என் ராஜாவே!" என்று அலறிக்கொண்டு இரண்டு பெண்கள், சேவகர்கள் பின்னால் தலைவிரி கோலமாக ஓடி வந்தனர்.

இந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் மைதிலிக்குத் தலை சுற்றியது. தன் கணவன் நிலைமையை எண்ணிப் பார்த்தாள். அவளுக்குக் கண்கள் இருண்டன. காலையிலிருந்து ஏதும் சாப்பிடாத சோர்வும் சோர்ந்து கொள்ளவே, குழந்தையை அணைத்தபடி மடால் என்று தரையில் மயக்கமாக விழுந்துவிட்டாள்.

13

கண்களைத் திறந்து மிரள விழித்த மைதிலிக்குத் தன் சூழ்நிலையை அறிந்து கொள்ளச் சில நிமிஷங்கள் சென்றன. திடீரென்று குழந்தையைப் பற்றி நினைப்பு ஏற்படவே, "ஐயோ என் ரவி எங்கே?" என்று கூவியபடி எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

"கவலைப்படாதேயம்மா. குழந்தை பத்திரமாக இருக்கிறான். இந்தத் தீர்த்தத்தை ஒரு வாய் சாப்பிடு... எல்லாம் சரியாகிவிடும்!" என்று உபசரித்த இனிய குரலைக் கேட்டு ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தாள்.

கொஞ்சமும் பாக்கியின்றி முழுவதும் நரைத்த கூந்தலும் மஞ்சள் ஒளி படர்ந்த கூருங்கிய முகமும், நெருக்கமான சூறுகிய சரீரமும் கொண்ட அந்த வயோதிகப் பெண்மணியை, எங்கேயோ பார்த்ததுபோல் அவளுக்குத் தோன்றியது. ஆனால், எங்கே என்றுமட்டும் ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை.

அந்த அம்மாள் கொடுத்த டம்ளரை வாங்கித் தாகம் தீரவேண்டிய அளவு தண்ணீரை ஒரே மூச்சில் குடித்துவிட்டு, முகத்தில் வழிந்தோடிய வியர்வையைப் புடவைத் தலைப்பினால் துடைத்துக் கொண்டாள். தன்னைச் சுற்றிலும்

பலர் கூடிக்கொண்டு வேடிக்கை பார்த்த வண்ணம் நிற்பதை அறிந்ததும் அவளுக்கு மிக்க அவமானமாக இருந்தது.

மைதிலி பட்ட வேதனையைக் குறிப்பாகப் புரிந்து கொண்ட அந்த அம்மாள், சுற்றிலும் நின்று கொண்டிருந்தவர்களைப் பார்த்து, "காற்று மேலே படாதபடி தடுத்துக் கொண்டு இப்படிச் கூட்டம் போடுவது நியாயமா? கொஞ்சம் அப்பால் போங்கள்" என்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

"நான் இங்கிருந்து எழுந்து போய்விட்டால் இவர்கள் வேடிக்கை பார்ப்பது நின்றுவிடும். எனக்கு மிகவும் வெட்கமாக இருக்கிறது!" என்று தனக்குள் முணுமுணுத்த மைதிலி தள்ளாடியபடி எழுந்து நின்றாள்.

"என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு இப்படி வா. அந்த மரத்தடியில் இருக்கும் சிமெண்ட் பெஞ்சியில் போய் உட்காருவோம்" என்று உபசரித்த அந்த ஸ்திதி மைதிலி இடறி விழுந்துவிடா வண்ணம் தாங்கியபடி அவளை அழைத்துக் கொண்டு அருகிலிருந்த ஓர் ஆசனத்திற்குச் சென்றாள். பாதிலியை அதில் அமரச் செய்துவிட்டு கீழே சிதறி விழுந்துகிடந்த மைதிலியின் சிறு மூட்டையைப் போய் எடுத்து வந்து அருகில் வைத்தாள். வேப்பமரத்து நிழலில் வீசிய மெல்லிய காற்று மைதிலியின் குழம்பியிருந்த மூளைக்கு இதமாக இருந்தது. அவளது களைப்பும் சற்றுத் தெளிந்து விட்டிருந்தது. "மாமி, இப்பொழுது எனக்கு உடம்புக்குச் சற்றுத் தேவலை. என் ரவி எங்கே அவனைக் காணவில்லையே?" என்று மிகவும் பரபரப்புடன் வினவினாள்.

"உன் குழந்தைக்கு ஒன்றுமில்லை. பயப்படாதே! நீ அவனை அணைத்துக் கொண்டபடியே கீழே சாய்ந்து விட்டாய். நல்ல வேளையாக அவனுக்கு ஒரு விதக் காயமும் ஏற்படவில்லை. ஆனால், விழுந்த அதிர்ச்சியில் பயந்துகொண்டு வீரிட்டு அலறிவிட்டான். அவனைத் தூக்கிச் சமாதானப்

படுத்திகொண்டு வர, எதிரே தெரிகிற அந்த ஹோட்டலுக்குப் போயிருக்கிறார்!" என்று விவரமாக எடுத்துக் கூறிய மூதாட்டி, "அதோ பார்! அவரும் குழந்தையும் வருகிறார்கள்!" என்று ஆஸ்பத்திரி வாயிலைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

தோளில் சாய்ந்து கொண்டிருந்த சிறு குழந்தையை இடது கையால் அணைத்துப் பிடித்துக் கொண்டு, வலது கையில் ஒரு கூஜாவைச் சுமந்த வண்ணம், உயரமும் மெலிந்த தோற்றமும் கொண்ட வயதான ஒரு மனிதர் 'கேட்'டைத் தாண்டிக் கொண்டு உள்ளே வருவதை மைதிலி பார்த்தாள். அந்த கிழவரின் கழுத்தை அணைத்தபடி கிடந்த சிறு கரங்களையும் ஊதா நிற வாயில் சொக்காயின் கீழ்ப்பாகத்தில் தெரிந்த சிறு இரு பாதங்களையும் கண்டதும் அவள் அவசரமாக எழுந்திருந்தாள்.

"இங்கேதாம்மா வருகிறார்கள். நீ கொஞ்ச நாழி விசாரந்தியாக இரு. மறுபடி உனக்கு மயக்கம் வந்து விடப் போகிறது" என்று உபசாரமாகக் கூறிய அம்மூதாட்டி, மெல்ல அவளது தோளைப் பிடித்து இருத்தி அந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்க வற்புறுத்தினாள்.

"சீதா! சட்னு டம்ளரில் காப்பியை விட்டுக் கொடு. ஆறிவிடப் போகிறது" என்று உத்தரவிட்ட வண்ணம் அந்தக் கிழவர் அந்த அம்மாளிடம் கூஜாவைக் கொடுத்துவிட்டுச் சற்று அப்பால் நின்றார்.

"எனக்கு இதெல்லாம் எதற்கு மாமி? உங்களுக்கு வீண்சிரமம்" என்று மைதிலி மறுத்தும் பயன் இல்லை. "சாப்பிடம்மா, ரொம்பக் களைத்துப் போயிருக்கிறாய். திரும்ப வீட்டுக்குப் போகிறதற்கு உனக்குத் தெம்பு வேண்டாமா!" என்று அந்த ஸ்திரீ வற்புறுத்தியதை அவளால் மீற முடியவில்லை.

காலையிலிருந்து கடும் பட்டினியாக இருந்த மைதிலிக்கு சூடான அந்தக் காப்பி கொஞ்சம் வலுவை உண்டாக்கியது.

"முன்பின் தெரியாத எனக்கு நீங்கள் செய்த இந்த உபகாரத்தை நான் மறக்க மாட்டேன்" என்று பணிவாகக் கூறிவிட்டு, குழந்தையைத் தாங்கிக்கொள்ளக் கையை நீட்டியபடி எழுந்து நின்றாள்.

"ஒருவருக்கு ஆபத்து ஏற்படும்போது தெரிந்தவர்கள், தெரியாதவர்கள் என்று பாகுபாடு செய்து கொண்டு, பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தர்மமா அம்மா!" என்று கேட்ட கிழவர் தொடர்ந்து, "குழந்தையைச் சற்று நானே தூக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் சிரமப்பட வேண்டாம் அம்மா. ஆமாம், ஆஸ்பத்திரியில் உங்களுக்கு யாரைப் பார்க்க வேண்டும்?" என்று வினவினார்.

"என் கணவர் லாரி விபத்திற்குள்ளாகிப் படுகாயத்துடன் இங்கே அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்று தகவல் கிடைத்தது. நான் கிராமத்திலிருந்து அவரைப் பார்க்க உடனே புறப்பட்டு வந்திருக்கிறேன்" என்று கூறி முடிப்பதற்குள் மைதிலிக்குத் துக்கம் தொண்டையைப் பிடித்துக் கொண்டது; கண்கள் கலங்கின.

கிழவர் அதைக் கண்டு சகிக்காதவராக முகத்தை மறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டார். "ஆமாம், எந்த வார்டு என்று தெரியுமா?" என வினவினார் தயக்கமாக.

"எட்டாம் நம்பர் வார்டு, பதினெட்டாம் நம்பர் படுக்கை" என்று பதில் அளிப்பதற்குள், துயரத்தில் மைதிலிக்கு வார்த்தைகள் தடுமாறின.

"எட்டாம் நம்பர் வார்டா? எங்க கந்து படுத்திருக்கிற வார்டுக்கு எதிராக உள்ளது. நான் போய் முதலில் அவர் படுத்திருக்கிற படுக்கை நம்பர் சரியா என்று பார்த்து விட்டு, பிறகு உங்களை அழைத்துப் போகிறேன். ஒரு திமிஷம் இங்கேயே இருங்கள். ஆமாம், அவர்? பெயர்"

என்று கிழவர் நிறுத்திவிட்டு, ஆவலுடன் அவள் முகத்தை நோக்கினார்.

"நீலகண்டன்" என்று திணறிய மைதிலியின் கன்னங்களின் மீது கண்ணீர் வெள்ளமாக வழிந்தோடியது. 'அங்கே போய்ப் பார்த்துவிட்டு அந்தக் கிழவர் ஏதேனும் பயங்கரமான சங்கதி கூறிவிட்டால் என்ன செய்வது?' என்று எண்ணிய மாத்திரம், அவள் உடல் சோர்ந்து தள்ளாடிக் கொண்டு ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து விட்டாள்.

"அசடே! இது சமயம் இப்படி அதையப்படலாமா? அழாதே! கண்களைத் துடைத்துக் கொள். நீ இப்படி வருத்தப் படுகிறதை உன் புருஷன் பார்த்தாரானால் திகிலடைந்து போய்விடுவாரே! சீக்காகப் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு, கூட இருப்பவர்களின் தையந்தான் பெரிய மருந்து. போன மாசம் என் பிள்ளை கத்துவும் இப்படித்தான். சைக்கிளில் போய்க் கொண்டிருந்தவன் எதிர்பாராதவிதமாக ஒரு மோட்டாரில் முட்டிக்கொண்டு விட்டான், பெற்ற மனசு, படுகாயப்பட்டு ஆஸ்பத்திரியிலே இருக்கானனு சங்கதி கேட்டதும் வாய்விட்டு அழுது கதறித் தீர்த்துவிட்டேன். ஆனால் அம்மா! என் துக்கத்தை அந்தக் குழந்தையிடம் காட்டலாமா? எல்லாம் சரியாகி விடும்னு தைர்யம் சொல்லிக்கொண்டு நானும் இவருமாக ஆஸ்பத்திரியை ஒரு மாசமா வளைய வந்து கொண்டிருக்கிறோம். உன் அகத்துக்காரரை பார்த்துவிட்டு வீட்டுக்குப் போகும்போது, என் கத்துவையும் வந்து எட்டிப் பா! ஆமாம் அம்மா, உன் பெயர் என்ன?" என்று கேட்டுவிட்டுப் பெருமூச்சு விட்டாள் அந்த அம்மாள்.

"மைதிலி" என்று சுருக்கமாகப் பதில் அளித்த அவள், தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே, "உங்கள் பிள்ளையும் பாலம், என் கணவர் போல் கார் விபத்தில்

காயமடைந்து இருக்கிறாரா? பலமான காயமோ?" என்று ஆவலுடன் கேட்டாள்.

"சந்திரம் எங்களுக்கு ஒரே பிள்ளை. கண்ணாடிக் கம்பெனி ஒன்றில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தான். மாசம் நூறுரூபாய் சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்த பையன். எங்கள் போதாத வேளை. பகல் சாப்பாட்டிற்கு வீட்டிற்கு திரும்பிக் கொண்டிருந்தவனுக்கு எமனாக ஒரு கார் எதிரே வந்தது. அனுபவிக்கிற வேளை வந்து விட்டது! யாரைக் குற்றம் சொல்லி என்ன பிரயோசனம்? இடது கையை டாக்டர் எடுத்து விடணும்னு சொன்னார். நாங்கள் ஆசுபீதிக்கிறதற்கு என்ன இருக்கிறது? எப்படியாவது உசிரைத் திருப்பிக் கொடுத்தால் போதுமென்று நானும் இவரும் சரி என்று சொல்லி விட்டோம். முழங்கை வரையிலும் இடது கையை எடுத்தாகி விட்டது. இந்தச் சமயம் குழந்தைக்குத் தைர்யம் நாம்தானே சொல்ல வேண்டும்னு துக்கத்தை அடக்கிக் கொண்டு நாங்கள் இரண்டு பேரும் தைர்யமாக இருக்கிறோம். ஆனால் இது மாதிரி சமயங்களில் நமக்கு பகவான் அசாதாரணமான ஒரு தைர்யத்தையும் கொடுத்து விடுகிறார்" என்று கூறிவிட்டுச் சீதா அம்மாள் புன்முறுவலிக்க முயற்சி செய்தாள். வயோதிகத்தில் தளர்ந்து வெளிப்பட்ந்த அவளது இரு விழிகளும், லேசாக நீர்த் திரையிட்டு நிற்பதைக் கண்ட மைதிலியின் நெஞ்சம் உருகி விட்டது.

"மாமி! உங்க கஷ்டத்தைக் கேட்டதும் என் கஷ்டம் எனக்குப் பெரியதாகவே தெரியவில்லை. ஐயோ! நீங்கள் இந்தத் துயரத்தை எப்படித்தான் சகித்துக் கொள்கிறீர்களோ! உங்களைப் பார்த்தால் எனக்கு யாரோ அன்னியப் பெண்மணி என்றே தோன்றவில்லை. நெருங்கிய உறவினர் போல் தெரிகிறது" என்றாள் மிகவும் கனிவுடன்.

"எனக்கும் உன்னைப் பார்த்தால் அப்படித்தானம்மா இருக்கிறது. வாழ்க்கை என்பதே ஒரு விசித்திரமான நாடகம்.

சிலரைப் பார்த்ததுமே நமக்குக் காரணமின்றி ஒரு வெறுப்பு, தானே ஏற்படுகிறது. வேறு சிலரைப் பார்த்தால் எதற்கு என்று புரியாத ஒரு தனிப்பாசம் நமக்கு ஏற்படுகிறது" என்று கூறிவிட்டுப் பெருமூச்செறிந்த சீதா அம்மாள் திரும்பிப் பார்த்துத் திடுக்கிட்ட போது, "ஆமாம், அவர் அதோ வந்துவிட்டார். நாம் வார்டுக்குள் போகலாம். மறுபடியும் சொல்கிறேன், தைர்யமாக இருக்கவேண்டும். காயத்தின் மேல் போட்டிருக்கும் கட்டுக்களையும் குறுக்கும் நெடுக்கும் தடக்கும் டாக்டர்களையும், நர்ககளையும் பார்த்து நீ கலங்கிவிடாதே! எல்லாம் சரியாகிவிடும். தெரிந்ததா?" என்று புத்திமதி கூறினாள்.

இருந்தபோதிலும், ரவியைத் தோளில் சாத்தியபடி அருகில் வந்த கிழவர், வாயைத் திறக்குமுன் என்ன சொல்லப் போகிறாரோ என்று மைதிலியின் நெஞ்சம் பதைக்கத்தான் செய்தது. "உங்கள் கணவர் எவ்வளவு கஷ்டமான இருக்கிறாரம்மா. கவலைப்படாதீர்கள். இப்படி வாருங்கள், நான் வழி காட்டி அழைத்துப் போகிறேன்" என்றார் அவர்.

குழந்தையை அவரிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்டு, மைதிலி தன் சிறு மூட்டையைக் கையில் பிடித்தபடி அவரைப் பின் தொடர்ந்தாள். சீதா அம்மாளும் கூடவே சென்றாள்.

விஸ்தாரமாகக் கட்டப்பட்டிருந்த பல தாழ்வாரங்களைச் சுற்றிக்கொண்டு பல வார்டுகளைத் தாண்டி முடிவில் அவர்கள் எட்டாம் நம்பர் வார்டை ஒரு வழியாக வந்து அடைந்தார்கள். நெஞ்சு பதைபதைக்க உடல் முழுவதும் பயத்தில் வியர்க்க, மைதிலி ஆவலுடன் தன் கண்களை வார்டு முழுவதும் ஓடவிட்டாள். ஒவ்வொரு படுக்கையைச் சுற்றிலும் உறவினர் குழந்தை கொண்டு கும்பல் கும்பலாக நின்று கொண்டிருந்ததனால், அவளுக்குச் சட்டெனத் தன் கணவர் படுத்திருந்த படுக்கையைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.

குழப்பத்துடன் அவள் தயங்கியபடி நிற்பதை உணர்ந்த அந்த மனிதர், "அம்மா, குழந்தை! இப்படி வா. பதினெட்டாம் நம்பர் படுக்கை இதோ இந்தப் பக்கம் இருக்கிறது" என்று கூறிவிட்டு முன்னால் நடந்தார்.

வார்டுக்கு வெளி வராந்தாவின் ஒரு ஓரத்தில் இரும்புக் கட்டிலின் மீது நீலகண்டன் படுத்திருந்தான். தலை, வலது கால், இடது கை எல்லாம் ஒரே கட்டு மயமாக இருந்ததனால், மைதிலிக்கு அவனை அடையாயம் கண்டு கொள்ளக் கொஞ்ச நேரம் பிடித்தது.

இரவு சரியான தூக்கமில்லாததனால் சிவந்து சோர்ந்திருந்த விழிகளால், தன் எதிரே வந்து நின்றவர்களை மிரட்சியாக விழித்துப் பார்த்தான் நீலகண்டன். "மைதிலி நீயா வந்திருக்கிறாய்?" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

"நான்தான்! ரவிகூட அப்பாவைப் பார்க்க வந்திருக்கிறான்" என்று தன் துயரத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது திணறிய மைதிலி புன்முறுவல் செய்தாள். கண்களில் எங்கே கண்ணீர் பிரவாகமாகப் பெருகி விடுமோ என்ற பயத்துடன் 'தேரீயமாக இரு, தேரீயமாக இரு' என்று தன்னைத் தானே மனத்திற்குள் கடிந்து கொண்டாள்.

கணவனும் மனைவியும் மனம்விட்டுப் பேசமுடியாது இடையூறாக நின்று கொண்டிருக்க அந்த வயோதிகத் தம்பதிகள் விரும்பவில்லை. கணவன் முக பாவத்தைக் கண்ணுற்ற சீதா அம்மாள், குனிந்து மைதிலி காதருகில் "நாங்கள் கந்துவைப் பார்க்கப் போகிறோம். நீ பேசிக் கொண்டு இரு அம்மா. வீட்டுக்குப் போகும்போது வந்து கூப்பிடுகிறோம். இருட்டி விடுமாதலால் நீ தனியாகப் போக வேண்டாம். தெரிந்ததா?" என்று கூறிவிட்டு கணவனைப் பின் தொடர்ந்தபடி அங்கிருந்து சென்று விட்டாள்.

கட்டிலின் அருகே கிடந்த முக்காலிமீது மைதிலி குழந்தையை மடியில் வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தாள். நீலகண்டன் கன்னத்தின் மீதும், நெற்றியின் ஓரத்திலும் காணப்பட்ட சிராய்ப்புக் காயங்களை மெல்லத் தன் கையால் தடவிப் பார்த்தாள். தாயின் அணைப்பிலே இருந்த ரவி, தன் சிறு கையை நீட்டித் தந்தையின் சிகையைப் பற்றி இழுத்தான்.

"அட போக்கிரி" என்று செல்லமாகத் தன் மகனை அதட்டிய நீலகண்டன், மைதிலி! இதுசமயம் ரவியைப் பார்த்து எவ்வளவோ மனதிற்கு ஆறுதலாக இருக்கிறது. உன்னை வரவேண்டாம் என்று கடிதத்தில் எழுதியிருந்தாலும் உன்னையும் குழந்தையையும் பார்க்க வேண்டுமென்று துடித்துக் கொண்டிருந்தேன். என் மனத்தில் உள்ளதை அறிந்து கொண்டவள் போல் நீ வந்திருப்பது ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது. மைதிலி! உனக்கு என்மேல் கோபமா? உனக்கு நான் எத்தனை கஷ்டங்களைக் கொடுத்து விட்டேன்? பாவி நான். இந்தக் காயத்திலிருந்து பிழைப்பதைவிடச் செத்து ஒழிந்தால் உனக்கு நிம்மதி ஏற்படும் மைதிலி மைதிலி!" என்று உணர்ச்சி வேகத்தில் அரற்றியபடி, அவள் கரத்தைப் பற்றித் தன் முகத்தின் மீது வைத்துக் கொண்டு விம்மினாள்.

துயரத்தில் மைதிலியின் உள்ளம் இரண்டாகப் பிளந்து விடும்போல் வேதனை செய்தது. தன் கண்ணீரைச் சிரமத்துடன் சமாளித்துக் கொண்டு, "இதெல்லாம் என்ன பேத்தல்! கூடிய சீக்கிரம் எல்லாம் சரியாகிவிடும். நமக்குக் கஷ்டங்கள் அனுபவிக்கிற வேளை, அனுபவிக்கிறோம்; மனத்தை அலட்டிக் கொண்டால் மட்டும் என்ன பயன் ஏற்பட்டு விடப் போகிறது? ரவி இந்தப் பத்து நாட்களில் ஏங்கிப் போய்விட்டான். வாசலில் யாராவது நடந்து செல்லும் செருப்புச் சத்தம் கேட்டாலும், நீங்கள் தானோ என்று குழந்தை முற்றத்துக்குப் போய் அங்கேயே பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். ராத்திரி ரயிலில் கொஞ்சம் கூட

எனக்கு அவன் சிரமமே கொடுக்கலை. தூங்கிவிட்டான். சமத்துக் குழந்தை" என்று அவன் கவனத்தை வேறு திசையில் திருப்ப ஏதேதோ பேசிக்கொண்டு போனான்.

தன் முகத்தருகே ஆவலுடன் நீட்டிய ரவியின் சிறு கையைப் பற்றி ஆசையுடன் நீலகண்டன் பன்முறை முத்தமிட்டான். அந்த மென்மையான சிறு விரல்களின் ஸ்பரிசும் அவனது உடலை வதைத்துக் கொண்டிருந்த வலிக்கு இதமான மருந்து போல மிகக் குளிர்ச்சியாக இருந்தது.

"ஆமாம் மைதிலி, நீ தனியாகவா புறப்பட்டு வந்தாய்? இங்கே எங்கு வந்து தங்கியிருக்கிறாய்?" எனத் திடீரென்று கவலையுடன் விசாரித்தான்.

தங்குமிடம் பற்றித் தனக்குள்ள பிரச்னையை மைதிலி அவனிடம் தற்சமயம் தெரிவிக்க விரும்பவில்லை. "ஜானகி என்று என் சிநேகிதி ஒருத்தியை பற்றி நான் அடிக்கடி பேசுவேனே, ஞாபகம் இருக்கிறதா? அவள் வீட்டில் தற்காலிகமாக வந்து தங்கியிருக்கிறேன். இந்த மாதிரிகஷ்டமான சமயங்களில் நமக்குச் சிநேகிதர்கள் உதவாமல் இருப்பார்களா? உங்கள் உடம்பு சரியாகும் வரை, தன் வீட்டிலே தங்கியிருக்கும்படி அவள் சொல்லியிருக்கிறாள். அதனால் என்னைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம்" என்று ஒரு பெரும் பொய்யைச் சொன்னாள்.

நீலகண்டன் கவலை நீங்கியவனாக மனைவி பக்கம் திரும்பி, "மைதிலி! எத்தனையோ கஷ்டங்கள் ஏற்பட்ட போதிலும், நமக்கு உறவினர்களும் சிநேகிதர்களும் மலை போல் இருந்து உதவுவது பகவானின் கிருபையே என்று கூற வேண்டும். பூரண காப்பினியான உன்னை அழைத்துக் கொண்டு வெளியில் தங்குமிடமில்லாது நான் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கையில் காமாஷிப் பாட்டி கை கொடுத்து உதவினாள். இப்போது இந்தப் பெரிய பட்டணத்தில்

அனாதையாக நீ தவிக்காது. தன்னோடு வைத்து ஆதரிக்க முன் வந்திருக்கிறாள் உன் சிநேகிதி ஜானகி. மைதிலி! உலகத்தில் எல்லோருமே பொல்லாதவர்கள் இல்லை. நல்ல மனிதர்கள் என்று சிலர் இருக்கத்தானிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்காகத்தான் உண்மையில் மழை பெய்கிறது. ஒரு காலத்தில் நமக்கு நல்ல நிலைமை ஏற்படுமாயில் கட்டாயம் காமாஷிப் பாட்டிக்கும், உன் சிநேகிதி ஜானகிக்கும் அவர்கள் செய்த உதவிக்குப் பிரதிபலனாக ஏதாவது செய்துவிட வேண்டும்" என்று ஏதேதோ உணர்ச்சி வேகத்திலே பேசிக்கொண்டு போனான்.

"நமக்குக் கஷ்ட காலத்தில் உதவியவர்களுக்கு நாம் என்றென்றும் கடமைப்பட்டவர்களாக இருப்போம். அது போகட்டும், நீங்கள் இனி என்னைப் பற்றிய கவலையையே விட்டுவிடுங்கள். உடம்பு சீக்கிரம் குணமானதும், திரும்ப ஒரு வேலைக்குச் சென்று அமர்ந்து விடலாம். வெகு விரைவில் எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குத் திடமாக இருக்கிறது" என்று மைதிலி சாதுர்யமாகப் பதில் அளித்தாள்.

"மைதிலி, ரவியைப் பார்த்ததும் என் உடல் வலி முழுவதும் போய்விட்டது. உன் கனிவு மொழிகளைக் கேட்டதும் என் உள்ளத்தின் வலியெல்லாம் மறந்து திடீரென்று ஒரு புதுப்பலம் என் உடலில் புகுந்து கொண்டது போல் எனக்குப் பிரமிப்பாக இருக்கிறது. இந்த டாக்டர் மட்டும் இப்படிப் பலமான பிளாஸ்திரிகளைப் போட்டு என் கையையும் காலையும் படுக்கையோடு கட்டிப் போட்டிருக்காவிடில் இவ்வளவு நேரம் நான் எழுந்து உன்னோடு நடந்து வீட்டிற்கு வந்திருப்பேன் போலிருக்கிறது. அத்தனை சந்தோஷம் ஏற்படுகிறது மைதிலி!" என்று குழந்தை போலக் கொஞ்சிப் பேசிவிட்டு, பல நாளைக்குப் பிறகு முதன் முதலாக வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

அதற்குப் பின் வெகு நேரம் தன் மனைவியிடம் தன் விபத்தைப் பற்றி விவரித்துக் கொண்டிருந்தான். அவளும்

மிகவும் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். நோயாளிகளைக் காண வந்துள்ள உறவினர்கள் வெளியேற வேண்டும் என்பதை அறிவித்த வண்ணம் ஆஸ்பத்திரியின் வராந்தாவில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பெரிய மணி ஒரு முறை 'ஓம்' என்று முழங்கி ஓய்ந்தது.

"நேரமாகிவிட்டது. நாளைக்கு வந்து பார்க்கலாம் என்று ஆஸ்பத்திரி நிர்வாகிகள் எச்சரிக்கிறார்கள். சரி, கிளம்பு, மற்ற விஷயங்களை நாளைக்குப் பேசிக் கொள்வோம். கையில் செலவுக்குப் பணம் இருக்கிறதல்லவா? நல்ல வேளையாக அன்று திருடினவன் என் உள் சட்டைப் பையிலிருந்து பத்து ரூபாயை விட்டுப் போயிருந்தான். காப்பி சாப்பிடச் செல்வானது போக எட்டு ரூபாய் மீதி இருக்கிறது. வேண்டுமானால் எடுத்துக் கொள்" என்று கூறியபடி தன் தலையணை அடியில் கையை விட்டுத் துழாவினான் நீலகண்டன்.

"வேண்டாம். என்னிடம் இருக்கிறதே எதேஷ்டம்" என்று மறுத்த மைதிலி குழந்தையைத் தோளில் சாத்திக் கொண்டு போக எழுந்திருந்தாள்.

அது சமயம் வார்டுக்குள் நுழைந்த வயோதிகத் தம்பதிகளைக் கண்டதும் நீலகண்டன், "ஆமாம்! இவர்கள் யார்?" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

"இவர்களை இங்கேதான் அறிமுகம் செய்து கொண்டேன். வீட்டுக்குத் திரும்பும் போது துணையாக வருவார்கள்" என்று பதில் அளித்தாள் மைதிலி.

கட்டிலின் அருகே வந்த அந்தக் கிழவர், "கவலைப் படாதீர்கள் ஸார்! உங்கள் மனைவியைப் பத்திரமாக அழைத்துக்கொண்டு போய் வீட்டில் விட்டுவிடுகிறோம்" என்று கூறிவிட்டு, "வாங்கோம்மா நேரமாகி விட்டது" என்று சொன்னார்.

ஆஸ்பத்திரியை விட்டு அந்த மூவரும் வெளியே வந்தனர். "ஏன் அம்மா உங்களுக்கு வீடு எங்கே? இருட்டி விட்டதனால் நீங்கள் தனியாகப் போவதை நான் விரும்ப வில்லை. காலம் கெட்டுக் கிடக்கிறது. நாங்கள் வீடுவரை கூடத் துணைக்கு வருகிறோம்" என்றார் அந்தக் கிழவர்.

இதுவரை அடக்கி வைத்திருந்த துயரம் மைதிலியின் பொறுமையையும் மீறிக்கொண்டு பீறி எழுந்தது.

"மாமா! முன்பின் தெரியாத எனக்கு இத்தனை உதவி செய்யும் உங்களிடம் நான் எதற்குப் பொய் சொல்லவேண்டும்? சிநேகிதி என்று நம்பிக்கொண்டு ஒருத்தி வீட்டில் போய்க் காலையில் இறங்கினேன். கையில் பொருள் இல்லாததனால் கௌரவம் இல்லாமல் போய் விட்டது. உடனே புறப்பட்டு வெளியே போய்விடு என்று நேரிடையாகச் சொல்லாத குறையாக, என் வேண்டா வரவை உணர்த்தி விட்டார்கள். உண்மையில், இந்தக் குழந்தையுடன் எங்கே போய்த் தங்குவேன் என்று எனக்கே தெரியவில்லை" என்று கூறி விட்டுக் கண்ணீர் வடித்தாள்.

கிழவர் திடுக்கிட்டுப் போய்த் தன் மனைவியின் பக்கம் திரும்பினார். அவர் உள்ளக் கருத்தை விரைவில் புரிந்து கொண்ட அந்த அம்மாள், "அதனால் என்னம்மா? எங்களை உன் சிநேகிதர்களாகப் பாவித்துக் கொண்டு எங்கள் வீட்டில் வந்து தங்கியிரு. கஞ்சியோ, கூழோ சாப்பிட்டாலும் உனக்கும் ஒரு வாய் கொடுப்போம். கவலைப்படாதே! உன்னை எங்கள் கந்துவின் அக்கா என்று எண்ணிக் கொள்கிறோம்" என்று உபசாரமாகக் கூறினாள்.

மைதிலிக்குத் தன் நன்றியை வார்த்தைகளால் தெரிவிக்கவே முடியவில்லை. ஆகவே, அந்தக் கிழவியின் கரத்தை அன்புடன் பற்றிக்கொண்டு, "மாமா! மாமி!" என்று குழறினாள்.

14

பசியால் வாடிக்கொண்டிருந்த நாய் ஒன்று வைக்கோல் போர் ஒன்றின்மீது ஏறிப் படுத்து உறங்கத் தொடங்கியதாம். தீனிக்காக அலைந்து திரிந்துகொண்டிருந்த பசு ஒன்று, வைக்கோலைக் கண்டதும் ஆசையுடன் அருகில் வந்ததாம். அவ்வளவுதான்! விருக்கென நித்திரை கலைந்தெழுந்து கோபம் பொங்கும் விழிகளால் உறுத்து விழித்துப் பற்களைக் காட்டி ஆக்ரோஷமாகக் குரைத்து, பசுவைப் போர் அருகில் அண்ட வொட்டாது அந்த துஷ்ட நாய் விரட்டி அடித்து விட்டதாம். நாய் என்னவோ தன் பசியைத் தீர்த்துக் கொள்ள வைக்கோலைத் தின்று விடப் போவதில்லை. ஆனால் பசுவின் பசிதீர வைக்கோலைத் தின்ன இடங்கொடுக்கச் சுவானத்திற்கு அவ்வளவு தாராள மனப்பான்மை இல்லை. தனக்கு உதவாத ஒரு பொருள் பிறருக்கு உதவுவதா என்ற ஒரு ஆத்திர உணர்ச்சி.

வைக்கோல் போரின்மீது அரைத் துயிலில் ஆழ்ந்திருந்த சுவானத்திடம் குடிகொண்டிருந்த 'தாராள' மனப்பான்மைதான் மங்களத்தின் உள்ளத்திலும் குடி கொண்டிருந்தது.

அவளுடைய இந்த உண்மையான குணத்தை அறிந்து கொள்ளப் பத்தினிக்குப் பல மாதங்கள் சென்றன.

மங்களம், உட்கொள்ளும் மருந்துகளின் மீது தன் பாதி உயிரை வைத்திருந்தாள். மீதிப் பாதிப் பிராணனை ஆடை ஆபரணங்கள் மீது வைத்திருந்தாள். எனவே அவளது இரும்புப் பீரோவைத் திறந்து விட்டால் போதும், தட்டுக்களில் அடுக்கடுக்காக வானவில்போல் வர்ண ஜாலங்களை வீசிக் கொண்டு நானாவித வர்ணச் சேலைகள் காட்சியளிக்கும். ஒரு புறம், பொன்னாலும் மணிகளாலும் ஆன விதவிதமான ஆபரணங்கள் அணிவார் இன்றிக் குவிந்து கிடக்கும். புதிய தினுசில் ஒரு புடவை அவள் கண்களில் பட்டுவிட்டால்

போதும், அடுத்த கணமே அந்தப் புடவை அவளது அலமாரிக்குள் அடக்கமாகி விடும்.

நகைகளும் அப்படியேதான். புதிய மோஸ்தரில் யாராவது ஒரு பெண்மணி ஒரு நகையை அணிந்து கொண்டிருப்பதை மங்களம் கண்டு விட்டாளானால், அடுத்த நாளே அந்த நகை, அம்மாளின் இரும்புப் பெட்டிக்குள் சிறைப்பட்டுவிடும். இவ்வளவிற்கும் மங்களம், நாளின் பெரும் பகுதியை நோயாளியாகப் படுக்கையிலேயே கழித்துக் கொண்டிருந்தாள். அபூர்வமாகச் சில சமயங்களில்தான் அவள் நண்பர்கள் வீட்டுக்கோ, மற்ற கேளிக்கை ஸ்தலங்களுக்கோ விஜயம் செய்யப் புறப்படுவாள். அதிசயமாக வெளிக் கிளம்பிய இந்தச் சந்தர்ப்பங்களே, மங்களத்தின் பொருள் வாங்கிக் குவிக்கும் திறமைக்குப் போதுமானவையாக இருந்தன என்றால் மற்ற பெண்கள்போல் அவளுக்கு நல்ல உடல் ஆரோக்யம் இருந்திருந்தால்... அப்பொழுது ஸ்ரீமான் திவாகரன் இரும்பு வியாபாரத்திற்குப் பதில், தமது மனைவி வாங்கிச் சேமித்துள்ள நகைகளைக் கொண்டு ஒரு 'ஜுவல்லரி மார்ட்' திறந்துவிட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கலாம்! அவர் செய்த புண்ணியமோ, அல்லது மூதாதையர் செய்த பெருந்தவமோ, இவ்வாறெல்லாம் நிலைமை ஏற்படாது, ஸ்ரீமதி மங்களம்மான நோயாளியாக ஆழ்த்தி, வீட்டிலிருந்த ஒரு பெரும் இரும்பு அலமாரியை மட்டும், நகைகளால் நிரப்பும் சிறு பணியில் அவளை ஈடுபடச் செய்துவிட்டிருந்தது.

மங்களத்திற்கு நகைகளையும், புடவைகளையும் வாங்கிக் குவிக்க நேரம் இருந்ததே ஒழிய, அவைகளில் எதையும் அணிந்து அழகு பார்க்கப் பொழுதோ, விருப்பமோ இருக்கவில்லை. ஆனால், அதே சமயம், தான் உடுத்தாத ஆடைகளையோ, அணியாத ஆபரணங்களையோ தன் தம்பி மனைவிக்குச் சற்று இரவல் கொடுக்கக்கூட மனத்தில் தாராளம் இருக்கவில்லை.

இரும்புப் பெட்டியின் சாவியை பத்மினி தன் இடையில்தான் சொருகிக் கொண்டிருந்தாள். மங்களம் உத்தரவிட்ட பொழுதெல்லாம் அவளது பீரோவைத் திறந்து ஆடை ஆபரணங்களைக் கணக்கிட்டு வைத்தாள்.

ஆனால், மங்களத்தின் பீரோவில் குவிந்து கிடந்த அந்த நவநிதிகளின் சுகத்தை அவளால் அனுபவிக்கவே முடியவில்லை. கண்களால்தினசரி ஒருமுறை தரிசித்தாள். கரங்களால் அவைகளை ஸ்பரிசித்தாள் என்பதைத் தவிர, பத்மினியால் அவைகளில் ஒன்றையேனும் பூட்டி அழகு பார்த்து மகிழ முடியவில்லை.

நாத்தனாரின் ஏவலுக்கு அடி பணிந்து மங்கள பவனத்தில் வாசம் செய்த காலத்தில், மைதிலி எவ்வளவோ முறை அந்தப் பீரோவைத் திறக்க நேரிட்டது. ஆனால் கண்களைப் பறித்த அந்த ஆபரணங்களையோ, மனத்தைக் கொள்ளைக் கொள்ளக்கூடிய அந்த ஆடைகளையோ அவள் ஏறிட்டுக்கூடப் பார்த்ததில்லை. தனக்கு சொந்தமற்ற எந்தப் பொருளையும் அவள் விரும்பியதேயில்லை. ஆனால், பத்மினியின் மனப் போக்கோ வேறுவிதமாக இருந்தது. "இளமை அழிந்து வயோதிகத்தைச் சமீபித்துக் கொண்டிருந்த மங்களத்திற்கு இவ்வளவு நகைகள் ஏன்? இந்த விலையுயர்ந்த ஆடைகளை என் போன்ற இள நங்கையல்லவா அணிந்து மகிழ வேண்டும்? இந்தக் கிழவிக்கு இவைகள் ஏன்?" என்று ஆத்திரமும் பொறாமையும் கொண்டாள். தானும் அணியாது, பிறருக்கும் கொடுக்காது, அவைகளைப் பீரோவில் பூட்டி வைத்த மங்களத்தை அவள் நாளடைவில் உள்ளுக்குள் வெறுக்கத் தொடங்கினாள். சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்ட பொழுதெல்லாம் சித்தப்பாவிடம் குறைகூறி, "என் நாத்தனாருக்கு ஏன் இந்த அல்ப மனசு?" என்று வருத்தப்பட்டுக் கொண்டாள்.

சித்தப்பா முத்துஸ்வாமிக்கு மங்களம்மாளிடம் அபாரமான சலுகைகள் இருந்தன. மற்ற எல்லா விஷயங்களுக்கும் அவரது வார்த்தைகளை வேத மந்திரமாக ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய மங்களம், நகைகள் விஷயத்தில் மட்டும் மிகவும் கண்டிப்பாகவும் பிடிவாதமாகவும் இருந்து விட்டாள்.

"ஏன் மங்களம், அந்த அட்டிகையை அப்படியே பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டினால் அது என்னத்திற்காகும்? இரும்புச் சத்து நகையிலே ஏறி அப்படியே கற்கள் ஒளி மங்கிப் போய் விடாதா? அந்தப் பெண் பத்மினி கழுத்திலே அதைப் போட்டு வைக்க. அது சிறுக. போட்டுக் கொண்டு சந்தோஷப் பட்டடுமே!" என்று ஒருமுறை பத்மினிக்கு வக்காலத்து வாங்கிக் கொண்டு கொஞ்சம் சிபாரிசு கூடச் செய்து பார்த்தாள்.

"அது பெட்டியிலேயே இருக்கட்டும், சித்தப்பா. நம்மை என்ன அது சாதம் கேட்கிறதா? பத்மினிக்கு இது மாதிரி வாங்கிப் போட்டுக்கொள்ள முடியாதா என்ன? அவள் புருஷன் சம்பாதிக்கிறான். காலக்கிரமத்திலே வாங்கிப் போடுகிறான். என் நகைகள் அவளுக்கு எதற்கு!" என்று ஒரு போடு போட்டு, அவர் வாயை இது விஷயமாக அடக்கி விட்டாள்.

தமது பேச்சை இந்த ஒரு காரியத்தில் மட்டும் மங்களம் கேட்கவில்லை என்று சித்தப்பாவிற்கு மிகக் கோபம்.

பத்மினிக்கும், மங்களத்தைப் போலவே ஆடை ஆபரணங்களின் மீது மகத்தான மோகம். கண்ணால் கண்டதையெல்லாம் வாங்கிவிட வேண்டும் என்ற பேராசை அவளைப் பேயாக ஆட்டிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், அவளது கணவனது வருவாய் அதற்குப் போதியதாக இருக்கவில்லை. தன் சொந்தச் செலவுகள் போக, மனைவிக்கு என்று ஒரு சிறு தொகையை ஸ்ரீகாந்தன் மாதந்தோறும் அவளிடம் கொடுத்து வந்தான். வீட்டு நிர்வாகத்திலே சித்தப்பா கூடச் சேர்ந்து

குறையாடுவதில் பத்மினி தானாகக் கொஞ்சம் பணம் மாதந்தோறும் சேர்த்துக் கொண்டிருந்தாள். எனினும் இவைகள் அனைத்தும் அவள் நினைத்த விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களை வாங்க போதுமானதாக இருக்கவில்லை.

"மழை பொழிந்து பஞ்சம் தீரவேண்டுமே ஒழிய, பணி பெய்து தீராது" என்று அடிக்கடி தனக்குள்ளே எண்ணி எண்ணி நிராசையால் பெருமூச்செறிந்தாள். தனக்கு வேண்டியவற்றை வாங்கிக் கொள்ளப் பொருளாதாரம் இடங்கொடுக்காத சந்தர்ப்பத்திலெல்லாம், அவளுக்கு மங்களத்தின் மீது கோபம் வந்தது; பூகாந்தன்மீது ஆத்திரம் வந்தது; ஏன், தன் மேலும் தன் வாழ்வின் மேலுமே கூட வெறுப்பு ஏற்பட்டது.

ஒரு நாள் மாலை, பத்மினியின் சிநேகிதி ஒருத்தி வீட்டிற்கு விஜயம் செய்ய ஆயத்தமாக உடுத்திக்கொண்டு கீழே இறங்கி வந்தாள். 'காரை எடுத்துக்கொண்டு சித்தப்பா கடைத்தெரு வரை சென்றிருக்கிறார்' என்று வேலைக்காரன் கூறியதைக் கேட்டதும் அவளுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. சித்தப்பா ஊர் கற்றிவிட்டு ஆடி அசைந்து கொண்டு வரும்வரை அவள் காருக்காகக் காத்திருக்க வேண்டும்! 'ஷெட்'டில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் மங்களம்மாளின் புதிய 'பியூக்'கை எடுத்துக் கொண்டு போவோம் என்றாலோ, நாத்தனார் உத்தரவின்றி அந்தத் திக்கைக் கூடத் திரும்பிப் பார்க்கக் கூடாது. 'சே! இது என்ன வாழ்க்கை! நமக்கென்று எப்பொழுது ஒரு கார், ஒரு பங்களா, வேண்டிய ஆடை ஆபரணங்கள் இவைகளை வாங்குவது? இவ்வளவு படித்து விட்டும் இவர் இத்தனை குறைவான சம்பளத்திற்கு வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார். இந்த நிலையில் இருந்தால் ஜென்மம் முழுவதும் நாத்தனாருக்கு அடிமையிலும் அடிமையாக, அவளது ஏவலுக்கு நாய் போல் காத்துக் கிடக்க வேண்டியதுதான்!' என்று தனக்குள் எண்ணி, கோபமும் துயரமும் அடைந்தாள். ஹாலுக்குள் முன்னும்

பின்னும், கூட்டிற்குள் அடைப்பட்ட பெண் சிங்கம்போல் உலாவிக் கொண்டிருந்தாள். சூரியன் அஸ்தமித்து இருள் வேகமாகப் பரவிக் கொண்டு வருவதை அறிந்ததும் அவளுக்கு அழுகைகூட வந்து விட்டது.

இனி எங்கே வெளியே போவது என்று நிராசையுடன் பெருமூச்செறிந்த வண்ணம் ஒரு சோபாவின்மீது வந்து அமர்ந்தாள். அதுசமயம் வேலைக்காரன் உள்ளே வந்து "அம்மா! உங்களைப் பார்க்க ஒரு அம்மா வந்திருக்காங்க" என்றான்.

"சிவ பூஜையில் கரடிபோல வந்த இந்த அம்மா யாரது?" என்று தனக்குள் எண்ணி வெகுண்ட பத்மினி ஒருகணம் தான் வீட்டில் இல்லையென்று சொல்லி அனுப்பிவிட உத்தேசித்தாள். ஆனால், வாசல் வராந்தா ஓரத்தில் நின்று கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்மணியின் சேலைத் தலைப்பு, காற்றில் பறந்து கொண்டிருந்ததை அசப்பில் ஒரு விநாடி கண்டுவிட்டாள். "என்ன அழகான புடவை!" என்று அவள் உள்ளம் அதைக்கண்டு ஆச்சர்யத்துடன் துள்ளியது. இத்தனை அழகான தலைப்புக் கொண்ட புடவையின் உடல் என்ன நிறமாக, எத்தனை அழகாக இருக்குமோ என அதிசயித்த வண்ணம், "வரச்சொல் அந்தம்மாவை!" என்று உத்தரவிட்டு, ஆவலுடன் வாயிலை நோக்கியபடி இருந்தாள்.

"நமஸ்காரமண்டி!" என்று கரம் குவித்து வணங்கிய வண்ணம், தன் பற்கள் அனைத்தும் தெரிய மெல்ல நகை செய்துவிட்டு, தென்றலில் துவளும் பூங்கொடியென அசைந்தாடிக் கொண்டு ஹாலுக்குள் நுழைந்தாள் ஒரு ஆத்திர நாட்டு அழகி.

பத்மினி அவளை முன் பின் பார்த்ததில்லை. அவள் அணிந்திருந்ததைப் போன்ற அழகிய புதிய மோஸ்தர் புடவையையும் அவள் இதற்கு முன் எங்கும் கண்டதில்லை. எல்லாவற்றையும் விட அந்த அழகி கழுத்திலேயிருந்த கல்

இழைத்த நெக்லெஸ்ஸின் புத்தம் புதிய மோஸ்தர் அவளது கருத்தையும் கவனத்தையும் ஒருங்கே கவர்ந்து கொண்டு விட்டது.

“வாருங்கள், உட்காருங்கள்!” என்று உபசரித்த பத்மினியின் நெஞ்சு ஏனோ படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. “கன்னையா! அந்தக் கூடையை உள்ளே கொண்டு, வா!” என்று அந்த அழகி, சுந்தரமான தெலுங்கிலே, தன்கூட வந்த வேலையாளுக்கு உத்தரவிட்டு, பத்மினி அருகே வந்து சுவாதீனமாக அமர்ந்து கொண்டாள். வேலைக்காரப் பையன் ஒருவன் பெரிய கூடையொன்றை அவர்கள் முன்னிலையில் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டுச் சென்றான். கூடையின் மூடியைத் திறந்து அதில் நிரம்பியிருந்த வைக்கோலுக்குள் கையை விட்டுப் பெரிய மாம்பழம் ஒன்றை அந்த ஆந்திர அழகி கையில் எடுத்தாள்.

“இது எங்கள் ஊரில் எங்கள் வீட்டுத் தோட்டத்தில் காய்த்த ரஸ மாம்பழம். தங்களுக்குக் கொடுக்கவே கொண்டு வந்தேன்” என்று கொச்சையான தமிழில் கொஞ்சிப் பேசிவிட்டு, அந்தக் கனியைப் பத்மினி கையில் வைத்தாள்.

திடீரென்று ஒரு அழகான பெண், அலங்காரமாக உடுத்திக்கொண்டு, கூடை நிறையப் பழங்களைக் காணிக்கையாகக் கொண்டு, தன்னை காண வந்ததன் மர்மம் பத்மினிக்குப் புரியாத புதிராக இருக்கவே, ஆச்சர்யத்துடன் அவள், “நீங்கள் யார்? உங்கள் பெயர் என்ன?” என்று வினவினாள்.

வரிசையான தன் பற்களை மீண்டும் ஒருமுறை வெளியே காட்டி மென் நகை செய்த அந்த மோகினி, “என் பெயர் நரஸம்மா. தங்கள் கணவரின் கீழே வேலை செய்யும் பூபதிராவ் மனைவி நான்” என்று கொச்சைத் தமிழில் அறிமுகம் செய்து கொண்டாள்.

“அப்படியா? சந்தோஷம்! இதெல்லாம் எதற்கு?” என்று கேட்டாள் பத்மினி.

“இது என்ன பிரமாதம்! சாப்பிட ஆள் இல்லாது வீட்டில் இந்தப் பழங்கள் குவிந்து கிடக்கின்றன. ஹி... ஹி...” என்று சிரித்தாள் நரஸம்மா.

பிறகு வெகு நேரம் தான் வெளியே செல்ல வேண்டும் என்பதைக்கூட மறந்து, பத்மினி அவளுடன் பற்பல விஷயங்கள் பற்றிச் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவர்களது சம்பாஷணை முக்கியமாக, ஆடை ஆபரணங்கள் முதலியவை பற்றியே கழன்று கழன்று கொண்டு வந்தது. “ஆமாம், இந்த நெக்லெஸ் எங்கே வாங்கினீர்கள்?” என்று வினவினாள், பத்மினி முடிவில் ஆவலை அடக்கமாட்டாது.

“இதோ! நானே ‘மாதிரி’ எழுதிக் கொடுத்து வீட்டில் வைத்து ஆசாரியைக் கொண்டு செய்தது. ஏன் உங்களுக்கு பிடித்திருக்கிறதா? என்ன பிரமாதம்? இரண்டரைப் பவுனில் செய்தது. பார்த்தால் பத்துப் பவுன் போல அப்படிக் காத்திரமாக இருக்கிறது, இல்லையா? இதைப் போட்டுப் பாருங்கள்!” என்று கூறிவிட்டுத் தன் கழுத்திலிருந்த ஆபரணத்தைக் கழற்றி, பத்மினி கழுத்தில் மின்னற் பொழுதில் பூட்டினாள்.

எதிரே தெரிந்த கண்ணாடியில் தன் உருவத்தை பன்முறை அழகு பார்த்துக் கொண்டாள் பத்மினி. “மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது! இது மாதிரி எனக்கும் ஒன்று செய்து கொள்ள ஆசையாக இருக்கிறது” என்று தன் உள்ளத்தில் கொந்தளித்த ஆவலைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது வெளியே சொல்லி விட்டாள்.

“பிடித்திருந்தால் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஏன்? என்னுடைய பரிசாக இதையே வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இதென்ன பிரமாதம்!” என்று பகட்டாகப் பேசினாள் நரஸம்மா.

“பரிசாகவா?” என்று ஆச்சரியத்துடன் வினவிய பத்மினியின் நெஞ்சு பக் பக்கென்று அடித்துக் கொண்டது. “என்னத்திற்கு! எதற்காக இவள் நமக்கு இந்த ஆபரணத்தைப் பரிசாகக் கொடுக்க முன் வர வேண்டும்” என்று அவள் யோசிக்கவேயில்லை.

“எனக்குச் சிநேகிதம் பெரிதே ஒழிய, பொருள் பிரதானமானதல்ல. உங்களைப்பற்றி நான் வெகுநாளாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். உங்களைச் சந்திக்கவேண்டும், சிநேகிதம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று மிகவும் ஆசைப்பட்டிருக்கொண்டிருந்தேன். நானே வலிய வந்து பேசினால் முகங் கொடுத்துப் பேசுவீர்களோ என்று ஒரு அச்சம் கூட இருந்தது. பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பெண்கள் எல்லோருமே உங்களைப்போல், என்னைப் போன்ற பெண்களுடன் இன்முகம் காட்டிச் சரிக்குச்சரி சமமாகப் பாராட்டிப் பேசி விடுகிறார்களா! ஆனால், பார்த்த உடனேயே உங்களது கள்ளங்கபடமற்ற மனசு பளிங்குபோல எனக்குப் புலனாகி விட்டது. உங்களைச் சந்தித்தது பற்றிச் சந்தோஷம். எனக்கு நாழியாகிறது. இன்னொரு சமயம் ரொம்ப நேரம் இருந்து பேசுகிறேன். நான் வரட்டுமா?” என்று மகிழ்ச்சியாகக் கூறிவிட்டு, கை கூப்பிக் கொண்டு எழுந்திருந்தாள்.

பத்மினியின் அகமும் முகமும் இதைக்கேட்டு மலர்ந்து விட்டன. “உங்களைச் சந்தித்து நட்புக் கொண்டதில் எனக்கு மிகவும் சந்தோஷம். இந்தாருங்கள். நகையை எடுத்துக் கொள்ளாமல்...” என்று தடுமாறினாள் பதிலுக்கு.

“கொடுத்துவிட்டுப் பிறகு திரும்ப நான் வாங்குவது வழக்கமேயில்லை. என் சிநேகிதத்தின் ஞாபகமாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் திரும்ப அதைக் கையால் தொட மாட்டேன்” என்று பிடிவாதமாக மறுத்த நரஸம்மா தொடர்ந்து, “ஆமாம்” மறந்தே போனேன். எங்கள் வீட்டுக்கு நீங்கள் ஒருமுறை

வரவேண்டும். விலாசத்தை எழுதிக் கொடுக்கிறேன். தப்பாமல் வர வேண்டும். ஏன் நாளைக்குப் பகல் சாப்பிடுவதற்கு நீங்கள் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து விடலாம்” என்று உபசாரமாக அழைத்தாள்.

“நாளைக்கா?” என்று கண்களை அகல விரித்து வியப்புடன் வினவிய பத்மினி, “ஆகட்டும் நாளைப் பகல் போஜனத்திற்கு உங்கள் இஷ்டப்படியே வந்து விடுகிறேன்” என்று பகர்ந்தாள்.

“நம் இருவரைத் தவிர வேறு யாரும் இந்த விருந்தில் கலந்து கொள்ளப் போவதில்லை. அவர் ஆபீசுக்குப் போய் விடுவார். அதற்குப் பிறகு வீட்டில் அல்லி தாபார்தான்” என்று நரஸம்மா, கூறிவிட்டு, பகப்பென்று சிரித்து, வெகுநாள் பழகிய சிநேகிதி போல் பத்மினியின் கரத்தைப் பற்றி அன்புடன் குலுக்கிவிட்டு, விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றாள்.

பத்திரமாக அந்நகையைக் கழற்றித் தன் பெட்டிக்குள் அடக்கம் செய்தாள் பத்மினி. சித்தப்பாவிடம் இதைப்பற்றி அவள் பேசவேயில்லை. இரவு வீடு திரும்பிய கணவனிடம்கூட நகை விஷயத்தைச் சொல்லவில்லை. சொன்னால் ஏன் பெற்றுக் கொண்டாய் எனக் கோபித்துக் கொள்வாரோ என்ற பயம் அவளுக்கு. ஆனாலும் அன்று இரவு முழுவதும் அவளுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. எங்கேயோ வானத்திலிருந்து வந்த ஒரு பெண் போல மிகவும் அன்புடன் வந்து வலிய அந்த அழகிய ஆபரணத்தைப் பரிசாகப் கொடுத்துப் போனது. அவளுக்கு ஏதோ கதைகளில் வரும் ஒரு காட்சிபோல் மிக அதிசயமாகத் தான் இருந்தது.

அடுத்த நாள் பத்மினி, சித்தப்பாவை முந்திக்கொண்டு காரை எடுத்துக்கொண்டு நரஸம்மாள் கிருகத்திற்குத் தப்பாது விஜயம் செய்தாள். அங்கே அவளுக்கு நடந்த விருந்து உபசாரத்தை வர்ணிக்கவே முடியாது. “ஆவக்காய் ஊறுகாய்

எங்கம்மா போட்டு அனுப்பியது. இன்னும் கொஞ்சம்" என்று தேனினும் இனிய குரலில் பன்முறை உபசரித்து விருந்து பரிமாறினாள் நரசம்மா. சாப்பாடு முடிந்ததும், தாம்பூலத்திலே விலையுயர்ந்த ஒரு பட்டு ரவிக்கைத் துண்டை வைத்து, வெற்றிலை பாக்குடன் பரிசாக அளித்தாள். பத்மினி அதை ஆவலுடன் வாங்கித் தன் கைப் பையில் அடக்கம் செய்து கொண்டாள்.

வீட்டுக்குக் கிளம்ப விடை பெற்றுக் கொண்டு பத்மினி எழுந்தபோது நரசம்மா மெல்ல அருகில் வந்து, "பத்மினி அம்மா! உங்களிடம் நான் சிறு கோரிக்கைவேண்டுகிறேன். சிநேகிதி என்ற ஹோதாவில் தவறாக எண்ணாது உதவி செய்வதாக வாக்களிக்க வேண்டும்" என்று கெஞ்சிக் கேட்டாள். புல் நுனிமீது படிந்த பனித்துளிகள் போல் அவளது இமைகளின் நுனியில் முத்துக்களை நிகர்த்த கண்ணீர் துளிகள் கீழே உதிரத் தயாராக நின்றன. பத்மினிக்கு இதைக் கேட்டதும் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

"என்ன உதவி அம்மா?" என்று கலவரத்துடன் வினவினாள்.

"ஒன்றும் அப்படி உங்களால் முடியாத காரியமல்ல. என் கணவர் தங்கள் கணவரின் கீழே வேலை செய்து வருகிறார். கம்பெனியில் தற்சமயம் சிக்கனத்தை முன்னிட்டு பல ஆட்களை வேலையினின்று நீக்குகிறார்கள். என் கணவர் முந்திய வருஷத்தான் வேலையை ஒப்புக் கொண்டவராதலால் அவரை நீக்கிவிடப் போறதாகப் கேள்விப்பட்டேன். வேலை போய் விட்டால் நாங்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுவோம். உங்கள் கணவருக்கு முதலாளியிடம் மிகவும் சலுகைகள் உண்டு. "கம்பெனிக் காரியங்களுக்கு என் கணவர் இல்லாவிடில் கட்டுப்படியாகாது" என்று ஒரு வார்த்தை சிபாரிசு செய்யும்படிச் கூறினால்..." என்று சொல்லிவிட்டு நிறுத்தினாள்.

பத்மினியின் நிலைமை பெரும் தர்ம சங்கடமாகிவிட்டது. "பெட்டியில் அடக்கமாகிருந்த அந்த அழகிய நெக்லெஸ் மீது கொண்ட ஆசை ஒருபுறம் அவளைப்பிடித்து இழுத்தது. கணவன் உண்மை முழுவதையும் அறிந்தால் கோபிப்பாரோ என்ற பயம் ஒரு பக்கம் உதைத்தது. "ஒரு வார்த்தை இவரிடம் சொல்கிறேன்... வந்து..." என்று குளறி விட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தாள். அன்று இரவு தூங்கப் போகுமுன், தங்கள் அறைக்குள், வெள்ளி டம்ளரில் குடான பாலை எடுத்துக் கொண்டு வந்த பத்மினி, கணவன் அமர்ந்திருந்த ஆசனத்தின் அருகில் உள்ள மேஜை மீது வைத்தாள். "ஆமாம், உங்கள் ஆபீஸில் பூபதிராவ் என்பவர் வேலை செய்கிறார் அல்லவா?" என்று வினவினாள் கொஞ்சலாக.

"ஆமாம், சுத்தச் சோம்பேறி அவன்! அவனுக்கு அடுத்த மாசம் முதல் தேதி வாக்கில் சீட்டுக் கொடுக்கப் போகிறோம். ஏன்?" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் ஸ்ரீகாந்தன்.

"அவன் மனைவி என்கூடப் படித்தவள். வெகு நாளைய சிநேகிதி. பூபதிராவை வேலையினின்று நீக்கிவிடாது இருக்க நீங்கள் ஏதாவது உதவி செய்தாக வேண்டும்" என்று குழைவாகக் கெஞ்சிக் கேட்டாள் பத்மினி.

"தன் கணவனைக் காப்பாற்றும்படி அந்தப் பெண் உன்னிடம் வந்து மன்றாடினாளாக்கும்! 'சரி' என்று அபயஸ்தம் கொடுத்து விட்டியா நீ?" என்று கடுமையாக அதட்டினான் ஸ்ரீகாந்தன்.

அவ்வளவுதான், கங்கையை நிகர்த்த பிரவாகம் பத்மினியின் அழகிய விழிகளில் கரைபுரண்டு ஓடியது. "என் சிநேகிதி அவள், அவளுடைய கஷ்டம் என் கஷ்டத்தைப் போல. உதவி செய்தால் செய்யுங்கள். செய்யாவிட்டால் உங்கள் இஷ்டம்" என்று கோபத்துடன் பதில் அளித்துவிட்டுக்

கதவைத் தடால் என்று சாத்திக் கொண்டு கீழே சென்று விட்டாள்.

வெகு நேரம் சென்ற பின்னரும் அவள் திரும்பி அறைக்குள் வராததைக் கண்டு ஸ்ரீகாந்தன் கலக்கமுற்றவனாக, கீழே இறங்கிச் சென்றான். சமையலறையின் முன் வராந்தாவில், தரையீது குப்புறப் படுத்துக்கொண்டு குலுங்கி அழுது கொண்டிருந்த தன் ஆசை மனைவியைக் காண அவனது நெஞ்சம் பதைத்தது.

"கட்டாயம் உதவி செய்தாக வேண்டும் என்று ஒரு வார்த்தை கூறினால் செய்துவிட்டுப் போகிறேன். அதை விட்டு இந்த அழகை எதற்கு? அசடு, எழுந்திரு. ஈரத்தரையில் படுத்திருந்தால் உடம்பிற்கு ஆகாது. உம்..." என்று கொஞ்சலாகக் கூறியபடி அவளை வாரி எடுத்து நிறுத்தினான்.

15

மூன்று தினங்களாக விடாது பெய்த மழை அன்று காலையில்தான் ஓய்ந்திருந்தது. வானத்தை இருட்டிக் கொண்டிருந்த கருமேகங்கள் கலைந்து விடவே, வானம் வெளுத்தது. மேகம் இட்ட கருந் திரையைக் கீறிக்கொண்டு புறப்பட்டதாலோ என்னவோ, சூரியன் அன்று சிறிது வெம்மை கலந்த தன் பொற் கதிர்களை வாரி வீசிக் கொண்டிருந்தான். வீட்டின் பின்புறமிருந்த சிறு தோட்டத்திற்குள் மைதிலி ஓடி வந்தாள்.

இலை தெரியாது மலர்ந்திருந்த கொன்றை மரம் தோட்டத்திற்குப் பெரிய அலங்காரமாகக் காணப்பட்டது. அதன் இலைகள் மீது படிந்திருந்த மழைத் துளிகள், இளஞ் சூரிய வெளிச்சத்தில் வைர மணிகள் போல் மின்னிக் கொண்டிருந்தன. ஆள் அரவம் கேட்டு ஒளியுமிடந்தேடி

வேகமாகக் கிளைகளில் பாய்ந்தோடியது ஒரு சிறு அணில். அந்த அதிர்ச்சியில் அசைந்த சிறு மரக் கிளைகளிலிருந்து நெருப்பை நிகர்த்த சிவந்த மலர்கள், பொல பொல வென்று தரையில் உதிர்ந்தன. அத்துடன் வைரமணிகள் சிதறி விடுவதுபோல் மழைத்துளிகள் நானா விதமான வர்ண ஜாலங்களை வாரி வீசிக்கொண்டு கீழே விழுந்தன. மூன்று நாட்கள் செய்த சிறைவாசத்திற்குப் பின் வான வீதியை நோக்கிச் சிறகு விரித்து ஆனந்தத்துடன் பறந்து வந்திருந்த பச்சி ஜாலங்கள் உற்சாகம் தாளமாட்டாது இன்னிசை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன.

நெருப்பை நிகர்த்த சிவந்த மலர்கள், இலைநுனியில் கீழே விழ ஆயத்தமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மழைத் துளிகள், கிளைக்குக் கிளை தாவி விளையாடிய அணில்கள், ஒங்கி உயரமாக வளர்ந்திருந்த கிளை நுனியில் அமர்ந்து உதய கீதம் பாடிக்கொண்டிருந்த பறவைகள், மழையில் குளிர்ந்து விட்டிருந்த பூமி, நிர்மலமான நீலவானம்-அனைத்தும் பிரமிப்பை யூட்டும் ஒப்பற்ற ஒரு காட்சியாக விளங்கியது. மழைக்குப்பின் ஏற்பட்ட சூரிய உதயத்தில் சகல ஜீவ ராசிகளுக்கும் தனிப்பட்ட ஓர் உற்சாகமும் நம்பிக்கையும் தானாகவே உண்டாயின. மைதிலி அன்று நூதனமான ஒரு இன்பத்தை அனுபவித்தாள்.

இச் சிறு நிகழ்ச்சி அவள் சிறு பெண்ணாக இருந்த பொழுது ஒரு முறை ஏற்பட்டது. ஸ்ரீமான் பரமேஸ்வரன் தம்பதிகளுடன் சென்று, அன்று அவர்கள் வீட்டில் தங்கியபோது, மறுநாள் காலை எழுந்த பொழுது மைதிலியின் உள்ளத்தில் பல வருஷங்களுக்கு முன்பு ஒரு முறை அனுபவித்த அந்த நூதனமான அமைதி நிறைந்த சாந்தி அன்று மீண்டும் நிலவியது. பரமேஸ்வர அய்யரும் சீதா அம்மாளும் அவளிடம் காட்டிய அன்பையும் கனிவையும் கண்டு அவள் புண்பட்ட உள்ளம் ஆறுதலை எய்தியது. பட்ட கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் ஒரு விடிவு காலம் ஆரம்பமாகி விட்டது

என்ற உள்ளுணர்வு அவளுக்கு ஏற்படவே மைதிலி அன்றுவரை அனுபவித்த துன்பங்கள் அனைத்தையும் மறந்து விட்டாள். நம்பிக்கையுடன் வருங்காலத்தை எதிர்நோக்கும் திடசித்தத்தைப் பெற்றுவிட்டாள். தானே வலிய வந்து நட்புரிமை பாராட்டி அன்பைச் சொறிந்த இந்த நூதன தம்பதிகள், நகரத்தில் மிகவும் நெருக்கமான ஒரு பிரதேசத்திலிருந்த சிறு சந்தில் இரண்டே அறைகள் கொண்ட சிறு வீட்டில் வசித்துக் கொண்டிருந்தனர். 'எலி வளையானாலும் தனி வளையே சிறந்தது' என்றகொள்கை உடையவர் பரமேஸ்வர அய்யர். ஆகவே அவர்கள் வசித்த இடம் ஒரு பெரிய வீட்டின் பிற்பகுதி என்ற போதிலும், வீட்டிற்கும் அதற்கும் எவ்விதமான தொடர்புமின்றித் தனித்து இருந்தது. அதனால் அவ்வீடு அண்டை அயலாரின் கூரிய நோக்கிற்குத் தப்பி, தன்னந்தனியாக ஒரு சிறு சந்திலே அமைதியாகத் திகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

பரமேஸ்வர அய்யர் பள்ளிக்கூட ஆசிரியராக வேலை பார்த்து, ஓய்வு பெற்றுக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு, சுந்து என்ற சுந்தரமூர்த்தியைத் தவிர வேறு குழந்தைகள் ஏதும் கிடையாது. சுந்தரமூர்த்தி அருகிலிருந்த ஒரு கம்பெனியில் விற்பனைக் குமாஸ்தாவாக உத்தியோகம் செய்து கொண்டிருந்தான். ஓய்வாக இருந்த சமயம் பரமேஸ்வர அய்யர் தமது பொழுதை வீணே நாசமாக்கவில்லை. பரிசேஷமீது அவநம்பிக்கையுற்றுத் தம்மை நாடி வந்த சில மாணவர்களுக்கு ஒழிந்த வேளையில் பாடம் போதித்து, அதில் கொஞ்சம் வருவாயைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார்.

தந்தையும் மகனும் சேர்ந்து பாடுபட்டுச் சம்பாதித்த பணம் கொஞ்சமேயானாலும், சீதா அம்மாவின் நிர்வாகத் திறமையால் அந்தச் சிறிய வீட்டில் குறைவு ஏதுமே இருக்கவில்லை. செல்வம் என்பதில் மிக்க எளியவர்களாக இருந்தபோதிலும், பரமேஸ்வர அய்யரும் சீதா அம்மாளும் பரஸ்பரம் அன்புமிக்க தம்பதிகளாக இருந்தனர். அவர்களுக்குள் அபிப்ராயபேதம் என்பது

எப்பொழுதுமே தலைகாட்டியதேயில்லை. ஒற்றுமைமிக்க இந்த அதிசய மனோபாவத்தால் மலைபோல் வந்த கஷ்டமும் அவர்களுக்குத் துச்சமாகக்காணப்பட்டது. ஆனந்தத்தையும் துக்கத்தையும் வறுமையையும் செல்வத்தையும் மனமொப்பிச் சமமாகப் பகிர்ந்து கொண்டதனால் அந்தத் தம்பதிகளுக்கு அபாரமானதொரு சகிப்புத்தன்மை ஏற்பட்டு இருந்தது. தங்களது அருமையான ஒரே மகனுக்கு ஏற்பட்ட கொடுமையான விபத்தைக்கூட, அவர்கள் தங்களது அதிசயமான மனோபாவனையால் மிகவும் சகித்துக் கொண்டார்கள் என்றே கூறவேண்டும்.

துன்பத்திற்கு மேல் துன்பத்தைத் தொடர்ந்து அனுபவிக்க நேரிட்ட மைதிலிக்கு, இந்த அபூர்வமான சூழ்நிலை பெரிய மனமாறுதலை உண்டாக்கியது என்றால் மிகையேயில்லை. பெற்ற தாயும் தந்தையும்போல், தன்னிடம் பார்த்த அளவிலே அன்பு பாராட்டிய அந்தத் தம்பதிகளிடம் மைதிலி ஒளிவு மறைவு இன்றித் தன்னைப் பற்றிய விவரம் பூராவையும் அன்று இரவே தெரிவித்துவிட்டாள். எல்லாவற்றையும் விடாது கேட்டு வந்த பரமேஸ்வர அய்யர், முடிவில் பெருமூச்செறிந்தார். "அம்மா குழந்தை! நீ மறுபடி அந்த அம்மாள் ஜானகியை வீட்டிற்குப் போக வேண்டாம். உன் சாமான்களை என் வசம் ஒப்படைக்கும் படி ஒரு சிறு குறிப்பு எழுதிக் கொடு. அத்துடன் வீட்டு விலாசத்தையும் சரியாகக் குறித்துக் கொடு. காலையில் நான் போய்க் கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டு உன் சாமான்களை எடுத்து வந்து விடுகிறேன். மதியாதவன் வீட்டை மிதிப்பதும் பாபம். ஆகவே நீ மறுபடி சாமான்களை எடுக்கக்கூட அங்கே போவது நன்றாக இல்லை" என்றார்.

மைதிலிக்குத் தன் உள்ளத்தில் பொங்கிப் பெருகிய நன்றியை வார்த்தைகளால் தெரிவிக்கவே இயலவில்லை. "மாமா, நீங்கள் செய்கின்ற இந்தப் பேருதவிக்கு நான் என்றென்றும் கடமைப் பட்டிருப்பேன்" என்று பேச முடியாது தடுமாறினாள்.

“இதென்ன பிரமாதம்! எங்க சுந்துவுக்கு ஒரு அக்கா இருந்திருந்தால் நாங்கள் சந்தோஷமாகச் செய்திருக்க மாட்டோமா? அம்மா மைதிலி! நீ ஒன்றும் நினைத்துக் கொள்ளாதே. உன் புருஷனுக்கு உடம்பு குணமாகி ஒரு வேலையில் அமருகிற வரை நீ எங்களுடன் இந்த வீட்டில் எங்கள் பெண்போல் நிம்மதியாக இருக்கலாம். கவலைப் படாதே” என்று அன்புடன் கூறினாள் சீதா அம்மாள்.

பரமேஸ்வர அய்யர் குடும்பத்தில் மைதிலி வந்து தங்கி ஒரு மாத காலம் விரைவாகச் சென்றுவிட்டது. நீலகண்டனும் இதற்குள் கொஞ்சம் குணமாகி விட்டிருந்தான். ஒரு நாள் மாலையில் ஆஸ்பத்திரியில் தன் கணவனைக் கண்டு சம்பாஷித்துவிட்டு வீடு திரும்பிய மைதிலி, உள்ளே நுழைந்தபொழுது, பரமேஸ்வர அய்யரும் அவர் மனைவியும் யாரோ ஒரு பெண்மணியிடம் சம்பாஷித்துக் கொண்டு தாழ்வாரத்தில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டாள். நடுத்தர வயதும், சற்றுப் பருமனான சரீரமும் கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்மணி, விலையுயர்ந்த ஆடை ஆபரணங்களை அணிந்து கொண்டிருந்தாள். “யாரோ பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பெண்மணி போலிருக்கிறது” என்று எண்ணியவளாக மைதிலி குழாயடிக்குச் சென்று கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு உள்ளே திரும்பினாள்.

“மைதிலி! கந்தசாமி செட்டியார் சம்சாரம் அமிர்தவல்லி அம்மாள் இவர்கள்தான். இவர்களுடைய இரு குழந்தைகளுக்கும் நான் ‘டியூஷன்’ சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று அறிமுகம் செய்து வைத்து விட்டுப் பரமேஸ்வர அய்யர் அந்த அம்மாள் பக்கம் திரும்பி, “அம்மா! இந்தப் பெண்ணின் கணவர்தான் நான் சற்று முன் கூறிய பெரிய விபத்தில் அகப்பட்டு ஆஸ்பத்திரியில் படுத்து இருப்பவர்!” என்று முடித்தார்.

“அப்படியா! அடராமா!” என்று அனுதாபத்துடன் கூறிய அமிர்தவல்லியம்மாள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அமைதியும்

காம்பீரியமும் நிலவி நின்ற மைதிலியின் அழகிய வதனம் சட்டென்று அவள் மனத்தைக் கவர்ந்து கொண்டது. முன்பின் அறிந்தவன்போல் தன்னைக் கண்டு மோகனமாகச் சிறு புன்முறுவல் செய்த ரவியை வாங்க அவள் ஆசையுடன் கையை நீட்டினாள். வேற்றுமை பாராட்டாத ரவியும் ஆவலுடன் பாய்ந்து ஓடினான்.

அமிர்தவல்லியம்மாள் ஸ்வர்ண விக்கிரகம் போலிருந்த குழந்தை ரவியை மிக்க பாசத்துடன் தன் நெஞ்சோடு சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டு அவன் உச்சியீது பன்முறை முத்தமிட்டாள். “நல்ல சமத்துக் குழந்தை! கூப்பிட்ட வங்ககிட்ட ஆசையோடு ஓடிவருகிறானே! என்னம்மா பேர் வச்சிருக்கீங்க? ரவியா? அழகான பெயர்” என்று உற்சாகத்துடன் ஆர்ப்பரித்தாள். “உங்கள் கணவருக்கு இப்போது எப்படி அம்மா இருக்கிறது?” என்று மிகவும் கனிவுடன் விசாரித்தாள்.

“கொஞ்சம் தேவலையம்மா. எழுந்து நடமாட இன்னும் குறைந்தது ஒன்றரை மாதமாவது ஆகும் என்று டாக்டர் சொல்லியிருக்கிறார்” என்று மைதிலி சுருக்கமாகப் பதில் அளித்தாள்.

பெரிய மனிதர் மனைவியென்ற போதிலும் கர்வமோ அகங்காரமோ இன்றி அமிர்தவல்லியம்மாள் அந்த எளிய தம்பதிகளிடம் மிகவும் அன்பாக வார்த்தையாடியதைக் காண, மைதிலிக்கு மிக்க வியப்பாக இருந்தது. செல்வம் என்பது ஒரு சிலருக்குத்தான் செருக்கை உண்டாக்குகிறது. செல்வம் எவ்வளவு வந்த போதிலும், அதனுடைய பிரமிப்பில் ஆடாது, எளிய குணமும் அன்பும் நட்பும் மாறாது என்றும் கண்ணியமாக நடந்து கொள்ளும் சிலர் உலகில் இருக்கத்தான் இருக்கிறார்கள் என்பதற்கு, அத்தாஷியாக விளங்குவது போலிருந்தது அமிர்தவல்லியம்மாளிடம் காணப்பட்ட அடக்கம்.

கடந்த சில வருஷங்களாகப் பரமேஸ்வர அய்யர், நகரத்தில் மிக்க பிரபல வர்த்தகரான கந்தசாமி செட்டியாரின் புதல்வர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அமிர்தவல்லி அம்மாளுக்கு அந்த மைந்தர்கள் இருவரும் இரட்டையாகப் பிறந்தவர்கள். ராமன், லக்ஷ்மணன் என்று பெயர் பூண்டிருந்த அந்த அபூர்வ சகோதரர்கள், படிப்பில் ஒருவருக்கொருவர் சளைக்கவேயில்லை. ஐந்து நிமிஷத்திற்கு முன் பிறந்ததனால் அண்ணனாகி விட்ட ராமன், ஒரு வகுப்பில் இரண்டு வருஷம் தங்கி, பெஞ்சியைத் தேய்த்தான். ஆனால் தம்பி லக்ஷ்மணன் மூன்று வருஷம் அந்த வகுப்பை முற்றுகை இட்டான். அப்படியும் இப்படியுமாக இந்த அபூர்வ சகோதரர்கள் தமது பதினைந்தாவது வயதில் மூன்றாவது பாரத்தை தாண்டி விட்டிருந்தனர். அமிர்தவல்லி அம்மாளுக்கு ராமனை அமெரிக்காவிற்கும், லக்ஷ்மணனை ஆஸ்திரேலியா விற்கும் மேற்படிப்பிற்கு அனுப்ப வேண்டுமென்ற ஆசை பலமாக இருந்தது. ஆனால் பிள்ளைகளிடம் என்னவோ உள்ளூர்ப் படிப்புக்கு வேண்டிய அளவுகூட ஊக்கம் காணப்படவில்லை.

குழந்தைகள் வகுப்பில் பரீட்சையில் தவறிவிட்ட பொழுதெல்லாம் அவர்கள் வருந்தவேண்டியதைச் சேர்த்து வைத்து அமிர்தவல்லி கண்ணீர் வடித்தாள். பரீட்சையில் வெற்றிபெற்ற மாணவன் ஒருவன் மூலம் பரமேஸ்வர அய்யரின் திறமையைக் கேள்விப்பட்டாள். உடனே அந்த உபாத்தியாயரைத் தன் அருமையான இரு மைந்தர்களுக்கும் பாடம் போதிக்க ஏற்பாடு செய்து விட்டாள்.

அமிர்தவல்லியம்மாளின் முயற்சி வீண் ஆகவில்லை. பரமேஸ்வர அய்யரிடம் பாடம் கற்றுக்கொள்ளத் தொடங்கிய பின்னர், ராமனும் லக்ஷ்மணனும் வகுப்புகளை முற்றுகை யிடுவதை அறவே விட்டுத் தொலைத்தனர். உண்மையாகவே

அவர்களுக்குக் கல்வியில் ஆர்வமும், ஆசையும் ஏற்பட்டன. மைந்தர்களிடம் காணப்பட்ட மாறுதல் அமிர்த வல்லியம்மாளுக்கு மகத்தான மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கியது. அதன் பயனாக, பரமேஸ்வர அய்யரிடம் அவளுக்கு, அப்பெயர் கொண்ட தெய்வத்தின் மீது ஏற்படுவதைப் போன்ற அபார பக்தியும் விகவாசமும் ஏற்பட்டது.

பரமேஸ்வர அய்யரின் குமாரனுக்கு கார் விபத்து ஏற்பட்டதை அறிந்ததும் உடனே ஓடிவந்து தன்னால் ஆன பொருள் உதவிகள் அனைத்தும் தாராளமாகச் செய்தாள் அவள். அடிக்கொரு தடவை நேரில் அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்து சீதா அம்மாளிடம் அவனது சேஷம் லாபங்களை விசாரித்துக் கொண்டிருந்தாள். சுந்தரமூர்த்தியின் உடல்நிலை பற்றித் தாயாரிடம் விசாரித்துப் போகத்தான் அன்று அவள் நேரிடையாக அங்கே வந்திருந்தாள்.

அன்றைய தினம், அதற்குப் பிறகு சிறிது நேரம் எல்லாரிடமும் சம்பாஷித்துக்கொண்டு இருந்துவிட்டு அஸ்தமிக்கும் தறுவாயில் அமிர்தவல்லியம்மாள் அங்கிருந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு வீட்டிற்குச் சென்றாள். ஆனால் அன்று ஏற்பட்ட அந்த அபூர்வ சந்திப்பு மைதிலியைப் பொறுத்த வரை மிகவும் நன்மை பயக்கக் கூடியதாகவே இருந்தது. பரமேஸ்வர அய்யரின் குடும்பத்திற்கு நெருங்கிய பந்து போல் பழகிக் கொண்டிருந்த மைதிலியைப் பார்த்த அளவிலேயே அமிர்தவல்லியம்மாளுக்கு மிகவும் பிடித்துவிட்டது. நீலகண்டனுக்கு ஏற்பட்ட கார் விபத்தைக் கேள்விப்பட்டதும் அவள் நெஞ்சம் அத்துடன் இரக்கவசப்பட்டு விட்டது. 'அறியாத வயசிலே இந்தச் சின்னப் பெண்ணுக்கு இத்தனை கஷ்டமா? ஆகட்டும் அவருக்கு உடம்பு குணம் ஆனதும் ஏதாச்சும் உதவி செய்வோம்' என்று தனக்குள்ளே திட்டமிட்டவளாக அவள் அங்கிருந்து சென்றாள்.

துன்பம் வரும்போது யாரிடமும் சொல்லிக்கொண்டு வருவதில்லை. எந்தவிதமான முஸ்தீபுகளுடனோ, முன் எச்சரிக்கையுடனோ ஆரம்பமாவதில்லை. நீல வானத்தினின்று வெடித்தெழுந்த பெரும் இடியென, திடீரென்று துன்பம் தோன்றித் துயரத்தை உண்டாக்குகிறது. துன்பத்தைப் போலவே தான் சந்தோஷம். அதுவும் ஒரு மனிதரிடம் வந்து குடியேறும்போது யாரைக் கேட்டுக் கொண்டும் வருவதில்லை. சில சமயம் வரும்பொழுது கொஞ்சமாக வந்துவிடுவதில்லை. மேன் மேலும் சந்தோஷமாகப் பெருகி அந்தக் குடும்பத்தையே ஆனந்த சாகரத்தில் ஆழ்த்தி வருவது மிகவும் சகஜமான சம்பவம்.

மைதிலியின் கஷ்டங்கள் அனைத்திற்கும் விடிவு காலம் தானாகவே, அமிர்தவல்லியம்மாள் என்ற ரூபத்தில் வலிய அவளைத் தேடிக்கொண்டு வந்துவிட்டது. பரமேஸ்வர அய்யர் வீட்டிற்கு விஜயம் செய்து கொண்டிருந்த அமிர்தவல்லியம்மாள் நாளாவட்டத்தில் மைதிலியிடமும் நட்புரிமை பாராட்டத் தொடங்கிவிட்டாள். அதன் பயனாக நீலகண்டன் உடல்நிலை குணமடைந்து வீட்டிற்கு வந்த சில தினங்களில், அவனுக்குக் கந்தசாமி செட்டியார் ஆரம்பித்திருந்த செங்கல் வியாபார ஸ்தாபனத்தில் ஒரு சிறு உத்தியோகத்திற்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

ஆறுமாத காலம் ஆஸ்பத்திரியில் நோயாளியாகக் கிடந்த நீலகண்டன் படிப்படியாகக் குணமடைந்ததுடன், முன்போல் பூரண ஆரோக்யத்தைத் திரும்பப் பெற்றுவிட்டான். மைதிலி காட்டிய அன்பும் தைரியமும் அவனை முன்போல் ஒரு மனிதனாக மீண்டும் ஆக்கிவிட்டன. இந்த அருமையான மனைவிக்காக எத்தகைய கஷ்டத்தையும் சகித்துக் கொள்ளலாம் என்ற ஒரு தைர்யம் அவனுக்கு ஏற்படவே ஆஸ்பத்திரியினின்று அவன் மிகவும் வேறுபட்ட ஒரு மனிதனாக வெளி வந்திருந்தான். பரமேஸ்வர அய்யரின் வேண்டுகோளைத் தட்ட முடியாமல் அவனும் மைதிலியும் தொடர்ந்து அவர்கள் வீட்டில்

சில காலம் வசித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒருநாள் எதேச்சையாக அவர்களைக் காண அங்கே வந்திருந்த அமிர்தவல்லியம்மாள் தன் கணவர் ஆரம்பித்துள்ள செங்கல் வியாபாரத்தைப் பற்றிக் கூறினாள்.

நீலகண்டனது சொந்த முயற்சியும், அமிர்தவல்லியம்மா ளின் சிபாரிசும், கந்தசாமி செட்டியாரின் கருணைமிக்க உள்ளத்தைத் தொட்டன. தாம் புதிதாக ஆரம்பித்திருந்த செங்கல் வியாபாரத்தை மேற்பார்வையிடும் ஆளாக, மாதம் எண்பது ரூபாயில் நீலகண்டனைத் தம் ஆதரவில் உத்தியோகத்தில் அமர்த்திக் கொண்டுவிட்டார்.

நகரத்திற்கு நான்கு மைல்களுக்கப்பால் வெளியூர் செல்லும் ராஜபாட்டை ஓரமாகக் கந்தசாமி செட்டியாரின் செங்கற் குளைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. பச்சைக் கற்களை அறுத்துச் குளையிலிட்டு, செங்கல்களாக மாற்றி, கணக்கிட்டு அடுக்கி வைப்பதிலிருந்து வியாபாரிகளிடம் விற்கும் வரையுள்ள பொறுப்பு முழுவதும் நீலகண்டனைச் சேர்ந்ததாக இருந்ததனால், குளைகளுக்கு அப்பால் அமைக்கப்பட்டிருந்த சின்னஞ் சிறு ஓட்டு வீட்டில் அவன் வசிக்கும்படியான நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

ஆறுமாத காலத்திற்குமேல் அவர்களைத் தங்களுடன் கூட வைத்து மிக்க அன்புடன் போஷித்த பரமேஸ்வர அய்யர் தம்பதிகளிடம் பிரியா விடை பெற்றுக் கொண்டு நீலகண்டனும் மைதிலியும் தங்களது புதிய வீட்டில் குடியேறினார்கள். ஊருக்கு வெளியே, ஆள் நடமாட்டம் அதிகம் அற்ற மிகவும் தனிமையான இடம். இருட்டிவிட்ட பின்பு அக்கம்பக்கத்தில் மனிதத் துணை என்பதே கிடையாது. சின்னஞ்சிறிய ஓட்டு வீடு. சாப்பாட்டிற்கு மட்டுமே போதியதாக இருந்தது வருவாய். இவ்வளவுக்கு நடுவிலும், மைதிலிக்கும் நீலகண்டனுக்கும் இந்தப் புதிய வாழ்வு மிக்க ஆனந்தமாகத்தான் இருந்தது. தங்கள்

வருங்காலம் சுபிட்சமானதாக இருக்கப் போகிறது என்ற நம்பிக்கை அவர்கள் உள்ளத்தில் நிலவியிருந்ததனால், அவர்கள் இருவரும் மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்தனர்.

16

சில தினங்களாக மங்களத்திற்கு உடல்நிலை சரியாக இருக்கவில்லை. வைத்தியர் ஓய்வு அவசியம் என்று எச்சரித்து விட்டிருந்தார். அதனால் அவள் மாடி அறையை விட்டு இம்மியும் அசையாது படுத்த படுக்கையாகக் கிடந்தாள். சாமண்ணாபாடு இதனால் பெரும் யோகமாகி விட்டிருந்தது. அத்தி பூத்தாற் போல் யஜமானியம்மாள் கீழே இறங்கி வந்து, சமையற் கட்டிற்கு திடீர்ப் பிரவேசம் செய்து தன்னைக் கண்காணிக்கக் கூடும் என்ற அந்தச் சிறு அச்சமும் அவனிடமிருந்து ஓடிவிட்டது. நிர்ப்பயமாக அவன் வீட்டில் திரிந்து கொண்டிருந்தான். பாட்டும் கொம்மாளமும் இரைச்சலும் சமையற்கட்டில் முன்னெவிட மும்மடங்காகப் பெருகிவிட்டிருந்தது.

அன்று காலை இரண்டாவது பந்திக்காகச் சாப்பாட்டு அறையில் இலைகளைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தான் சாமண்ணா. கணவனுடன் கூட அமர்ந்து போஜனம் செய்யும் போது, பத்மினி மேஜை மேல்தான் சாப்பிடுவது வழக்கம். ஆனால் சித்தப்பாவுடன் சாப்பிடும்பொழுது, அவர் பொருட்டுத் தரையில் அமர்ந்து உணவு கொள்ளும் ஆசாரத்தைப் பெரிய மனது பண்ணி அவள் அனுசரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

புருஷர்கள் இருவரும் காலை போஜனத்தை முடித்துக் கொண்டு தங்கள் அலுவலகங்களுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று விட்டிருந்தனர். குழந்தை மாதவன் ஒரு வழியாகச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு பள்ளிக்கூடம் சென்று விட்டிருந்தான்.

இரண்டாவது பந்திக்கு எஞ்சியவர்கள் சித்தப்பாவும் பத்மினியும்தான். சாப்பாட்டு அறையின் வழுவழுப்பான பளிங்குத் தரையீது இரண்டு பெரிய நுனி வாழை இலைகளை அடுத்தடுத்து விரித்துவிட்டு, "டேய் ரங்கா! பலகை கொண்டு போடு. ஐஸ் தண்ணீர் எடுத்துவை" என்று தனது உதவியாளருக்கு உச்சஸ்தாயியில் உத்தரவிட்டான் சாமண்ணா.

சித்தப்பாவும் பத்மினியும் சோந்தாற்போல் அறைக்குள் பிரவேசிப்பதைக் கண்டதும் விரைந்து சென்று, தலைக்குமேல் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மின்சார விசிறியைச் சுழல விட்டான். மேல் துண்டை உதறி ஜன்னல் சட்டத்தின் மீது போட்டுவிட்டு, ரங்கன் சமையலறையிலிருந்து தூக்கமாட்டாது தூக்கிக் கொண்டு ஓடிவந்த உணவுத் தட்டுக்களைத் தன் கையில் வாங்கிக்கொண்டு வேகமாகப் பரிமாறத் தொடங்கினான்.

இலையில் வந்து அமர்ந்த சித்தப்பா அவனை நிமிர்ந்து ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு முகத்தைச் சுளுக்கினார். "என்னப்பா இது! சமைக்கும் வேளையில் இந்த எழுவ 'ஸென்ட்டு' களை யெல்லாம் ஏன் உபயோகிக்கிறாய்? ரஸவாங்கி முழுவதும் நீ போட்டுக் கொண்டிருக்கிற 'ஸென்ட்' டின் நூற்றம் அடிக்கிறதே!" என்று கடிந்து கொண்டார்.

சித்தப்பாவிடம் அப்படி ஒன்றும் அவனுக்குப் பயம் இல்லை. எனினும், மிகவும் நடுங்கி விட்டவன்போல் தனது ஸ்தூல சரீரத்தை ஒரு முறை குலுக்கி ஒரு அபிநயம் பிடித்தான். "இனிமேல் இல்லை. மன்னிக்கணும்" என்று கூறிவிட்டு வெற்றிலைக் காவி படிந்த தனது முப்பத்திரண்டு பற்களையும் காட்டிப் புன்முறுவலித்தான்.

பவ்யமாக வெள்ளிக் கிண்ணத்திலே மிளகு ரஸத்தை நிரப்பித் தன்முன் கொண்டு வந்து அவன் வைத்ததைக் கண்டதும், சித்தப்பாவின் கோபம் பஞ்சாகப் பறந்தோடிவிட்டது. ஒரு கிண்ணம் ரஸத்தையும் ஒரே உறிஞ்சில் குடித்து

முடித்துவிட்டு, "மங்களத்திற்கு ஆகாரம் கொண்டு வைத்து விட்டாயிற்றல்லவா?" என்று குறிப்பாக வினவினார். வீட்டின் சகல பொறுப்பையும் தமது வழுக்கைத் தலைமீது சுமந்துகொண்டு தவிப்பவர்போல் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டு, அவர் இடது கையால் தலையை ஒருமுறை தடவிக்கொண்டார்.

"ஐய, போதுமே அக்கா படுத்துகிறாள்! உடம்புக்கு வந்து விட்டதென்று இந்தப் பத்து நாளும் அவர் அடிக்கிற கூத்து, சகிக்கவில்லை" என்று வெடுக்கென பதிலளித்த பத்மினி, வாய் நிறையப் பருப்புசாதத்தை அடைத்துக் கொண்டு விழுங்கினாள்.

சித்தப்பாவின் முகபாவத்தில் தேங்கி நின்ற உற்சாகம் சாமண்ணாவிற்குத் துணிச்சலைக் கொடுத்தது. "அம்மாவுக்கு 'டயட்' செய்து போடச் சாஷாத் பீம்சேனன் வந்து சேர்ந்தாலும் சரிப்பட்டு வராது போலிருக்கிறது. பார்லிக் கஞ்சி கொண்டு வைத்தால் 'இது வேண்டாம். புழுங்கல் அரிசிக் கஞ்சிதான் வேண்டும்' என்கிறார்கள். எவ்வளவு சிரமப்பட்டுச் சமைத்தபோதிலும் நன்றாக இல்லை என்று குற்றம் கூறுகிறார்கள். அம்மா ஒருவருக்குச் சமைப்பதற்குள் காலை மணி பத்து அடித்து விடுகிறது" என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்தான்.

"சாமண்ணா கூறுவது முற்றிலும் உண்மை, சித்தப்பா. நேற்று, திடீரென்று அக்காவிற்குக் கொழுக் கட்டை சாப்பிட வேண்டுமென்று ஆசை தோன்றி விட்டது. உடம்பு சரியில்லாதவர்கள் சாப்பிடும் ஆகாரமா அது? இந்த ஷணம் எனக்குக் கொழுக்கட்டைகள் கொண்டு வந்து வை, என்று சிறு குழந்தை போல் பிடிவாதம் செய்தார்" என்று பத்மினி ஆமோதித்துப் பேசினாள்.

"பத்மினி அம்மாவும் நானும் சேர்ந்து சிரமப்பட்டுச் செய்து முடித்தோம். ஆனால் முடிவு என்ன? தட்டுக்கள் நிறையக் கொண்டு போய்ப் பரிமாறியதும், அம்மா அவைகளை

ஏறெடுத்துப் பார்க்கவில்லை. 'கொழுக்கட்டையா? விறகுக் கட்டையாக இருக்கிறதே. எடுத்துக் கொண்டு போ, ஒரு ஷூவும் செய்யத் தெரியவில்லை' என்று எரிந்து விழுந்தார்கள்" என்று குற்றப் பத்திரிகை வாசித்து முடித்தான் சாமண்ணா.

பெரும் கட்டிகளாக இலை மீது வந்து விழுந்த ஆடைத் தயிரைக் குழப்பிக் கொண்டு கவருக்கு மண் பூசுவது போல் சித்தப்பா உணவை ஒரு கைபார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்குப் பிடித்தமான மாங்காய் இஞ்சி ஊறுகாயைக் குறிப்பு அறிந்து சாமண்ணா கொண்டு வந்து பரிமாறவே அவருக்கு வயிறும் மனமும் ஒரேயடியாகக் குளிர்ந்து விட்டது. உற்சாகம் பொங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டது.

"நல்ல நாளிலேயே அவள் சற்று படபடப்பான குணம் உடையவள். பத்து நாட்களாக உடல் நிலை கெட்டுப் போகவே, குணமும் கெட்டு விட்டிருக்கிறது. விட்டுத் தள்ளுங்கள்" என்று அசட்டையாக குள்கொட்டினார்.

பத்மினி சாப்பிட்ட கையைச் சற்றும் அடக்கமின்றி இலையில் உதறிவிட்டு, குதித்து எழுந்து முற்றத்திற்குச் சென்று கையைக் கழுவிக்கொண்டாள். இடையில் சொருகியிருந்த கைக்குட்டையை உருவி வாயைத் துடைத்துக்கொண்டு, சித்தப்பா எதிரில் வந்து நின்றாள். "நான் கேட்கிறேன் சித்தப்பா, கோபிக்காதீர்கள். நமக்கு அந்தஸ்து இல்லையா? எல்லாம் செளகர்யமாக இருக்கிறது. இப்படி இருக்கும்போது, நோயாளியாகப் படுத்தவர்கள் பிறரைப் பிடித்து இம்சிப்பானேன்? 'காலைப் பிடித்து விடு, கையைப் பிடித்து விடு' என்று சதா சர்வ நாழியும் ஏவிக் கொண்டிருந்தால் உடனே ஓடிச் சென்று செய்ய நான் என்ன அக்கா வைத்துக் கொண்டிருக்கும் அடிமையா? நோயாளிகள் படுத்திருக்கும் படுக்கை கிட்டக் கூடப் போக எனக்குப் பிடிக்காது. யாராவது இருமும் சப்தம் கேட்டுவிட்டால் கூட எனக்குச் சாப்பாடு

பிடிக்காது. அத்தனை அருவறுப்பு! அப்படியிருக்கையில் அக்காவுக்கு நான் எப்படிப் பணிவிடைகள் செய்ய முடியும்? எனக்கு நாலு நாளா ஒரே தலைவலி என்று சாக்குச் சொல்லி இன்று காலை ஒரு நாஸிற்கு ஏற்பாடு செய்து விட்டேன். தம்பி மனைவி தானே, பணிவிடை செய்யாது ஒரு தாதியை நியமித்து விட்டாள் என்று அக்காவுக்குக் காத்தாலே பிடிச்ச ஒரே கோபம். என்னிடம் முகம் கொடுத்துக் கூடப் பேசப் பிடிக்காது 'உர்' என்று இருக்கிறார்!" என்று அலுத்துக் கொண்டாள்.

சித்தப்பா திருப்தியாகச் சாப்பிட்டு விட்டு எழுந்தார். கையைக் கழுவிக்கொண்டு ஏப்பம் விட்ட வண்ணம் தாழ்வாரத்து ஊஞ்சலில் அமர்ந்து கொண்டார். பயபக்தியுடன் வெள்ளித் தட்டில் வெற்றிலைப்பைபையையும் வாசனைப் பாக்கையும் சுமந்துகொண்டு வந்து அவர் முன்வைத்து விட்டு சாமண்ணா சற்று ஒதுங்கி நின்று கொண்டான். சித்தப்பாவும் பத்மினியும் தொடர்ந்து நிகழ்த்தும் சம்பாஷணையைக் கேட்க வேண்டுமென்று ஆவல் அவனுக்கு. பத்மினி நாகக்காக இரண்டு வெற்றிலைகளுக்குச் சுண்ணாம்பு தடவி வாயில் அடைத்துக் கொண்டு, அருகிலிருந்த சாய்வு நாற்காலியில் போய் சாய்ந்து கொண்டாள். மேல் துண்டினால் வெற்றிலை மீது படிந்திருந்த ஈரத்தைச் சுத்தப்படுத்துவதில் ஈடுபட்டிருந்த முத்துஸ்வாமியின் மூளையில், பற்பல யோசனைகள் கொடிகட்டிக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தன.

"பத்மினி! உனக்கு மங்களத்தின் மீது ஆசை அதிகம் இருந்தபோதிலும், உன்னால் அவர்களுக்கு சிகருஷைகள் செய்வது என்பது முடியாத காரியம். நாஸ்களுக்கு இருக்கிற ஒரு திறமை நமக்கெல்லாம் வந்துவிடுமா என்ன? அவளைத்தனியே கவனிக்க ஒரு நல்ல தாதியை ஏற்பாடு செய்ததைக் கேட்டு எனக்கு மனசு நிம்மதியாகி விட்டது. நானே சொல்ல வேண்டுமென்றிருந்தேன்; மங்களத்தின் உடல் நிலையைப்

பற்றி எனக்குப் பூரா விபரமும் தெரியும். அதனால்..." என்று கூறிவிட்டு அர்த்த பாவத்துடன் அவளைப் பார்த்து விழித்தார்.

"அம்மாவுக்கு என்ன உடம்பு?" என்று ஆவலுடன் குறுக்கே விசாரித்தான் சாமண்ணா.

சித்தப்பா அவளை அசட்டையாக உற்றுப் பார்த்தார். "ஏண்டாப்பா! நீயேன் பட்டினி கிடந்து உயிரை விடுகிறாய்? ஒடியாடிக் கொண்டிருந்தால்தான் எங்கள் பிழைப்பு ஒழுங்காக நடக்கும். நீ வேறு உடம்புக்கு வந்துபடுத்துவிடாதே! மங்களம் ஒருத்திக்காக வீட்டில் உள்ள நாங்கள் எல்லோரும் படுகிற கவலை போதும். நீ போய், காலா காலத்துலே வயிற்றுக்குச் சாப்பிடு" என்று அன்பு ததும்பும் குரலில் உத்தரவிட்டார்.

துண்டை உதறி மேலே போட்டுக்கொண்டு அசட்டுச் சிரிப்புடன் சாமண்ணா அவ்விடத்தைவிட்டு அப்பால் சென்றதும், முத்துஸ்வாமி, "பத்மினி உனக்கு உலக விவகாரமே தெரியவில்லை. பச்சைக் குழந்தையாக இருக்கிறாயே! சாமண்ணா முன்போல் இல்லை. வரவர, பெரிய சி.ஐ.டி.யாக மாறி விட்டிருக்கிறான். நாம் பேசுவதை உற்றுக்கவனித்துக் கொண்டிருந்து, அப்போதைக்கப்போது மங்களத்திடம் பற்ற வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் முன் நீ முன்போல் அசட்டையாக ஏதும் பேசி வைக்காதே!" என்று எச்சரித்தார் தாழ்ந்த குரலில்.

"என்னமோ சித்தப்பா! எனக்கு ஒன்றும் பிடிக்கவேயில்லை. இந்த வீட்டில் வேறு நல்ல சங்கதியைக் கேட்டோம் என்றதே கிடையாது. சதாசர்வ நாழியும் அக்காவின் உடம்பைப் பற்றியும் மருந்துகளைப் பற்றியும் தான் பேச்சு என்றால் யாருக்குத்தான் வாழ்க்கை ரஸிக்கும், சொல்லுங்கள்" என்று அலுத்துக் கொண்டாள் பத்மினி.

"அசடே! பொறுமையாகக் கொஞ்ச காலம் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு இரு. அதன் பயன் மகோன்னதமாக

இருக்கப் போகிறது. இந்தச் சித்தப்பா பேச்சைக் கேட்ட எவரும் இதுவரை வீண் ஆனதில்லை" என்று சவால் விட்டு விட்டு லேசாக நகைத்தார்.

"என்னமோ சித்தப்பா. நீங்கள் புதிர் போட்டுப் பேசுகிறீர்கள். உங்கள் பேச்சின் அர்த்தம் யாருக்கு இங்கே விளங்குகிறது?" என்று சிறிது மனத்தாங்கலுடன் பகர்ந்த பத்மினி வெற்றிலையினால் சிவந்த தனது உதடுகளைக் குவித்துக்கொண்டு குள் கொட்டினாள்.

ஊஞ்சலின் ஓரத்திற்கு நகர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்ட முத்துஸ்வாமி தொண்டையைக் கனைத்தார். சுற்றுமுற்றும் கவனித்து விட்டு மிகவும் தாழ்ந்த குரலில் "மங்களத்திற்கு வந்திருக்கிற உடல்நோய் எப்பேர்ப்பட்டது தெரியுமா? டாக்டரை மிகவும் ரகச்யமாக விசாரித்தேன். 'லிவர்' கெட்டு விட்டிருக்கிறது என்று சொல்கிறார் அவர். அதனால்..." என்று பொருள்படக் கூறிவிட்டு நிறுத்தினார்.

முகத்தைக் குலுக்கி விட்டுப் பத்மினி புன்முறுவல் செய்தாள். "சித்தப்பா? இப்படித்தான் மாதவனைப் பற்றியும் சொன்னீர்கள். ஆனால் நடந்ததென்ன? சோனியாக எலும்பும் தோலுமாகக் கிடந்த அந்தப் பையன் இந்தச் சில மாதங்களில் பலானாக ஊதி விட்டான். இவ்வளவிற்கும் உடம்பு தேறுவதற்கு என்று எந்தவிதமான மருந்தும் நாம் அவனுக்கு வாங்கிக் கொடுக்கவில்லை. அதனால் அக்காவிற்கு வந்திருக்கிற உடல்நோய் இப்படித்தானிருக்கும் என்று என் நம்பிக்கை. இவ்வளவு பணத்தையும், நகைகளையும், ஆஸ்தியையும் விட்டு அக்கா லேசில் போய் விடுவார் என்று நீங்கள் நம்புகிறீர்களா? முந்தானாள் புதிதாகப் பீரோவில் செய்து வைத்த நீலக்கல் நெக்கலெனை நினைத்துக் கொண்டாலும் போதும், எம் பட்டணம் வரை போயிருக்கும் உயிர் ஒடோடியும் திரும்ப வந்து விடும்" என்று அலக்ஷியமாகப் பேசினாள்.

"மாதவன் விஷயம் வேறு. மங்களத்தின் விஷயம் வேறு. மாதவன் பச்சைக் குழந்தை. வளர்கின்ற பருவம். அதனால் உடம்பு சட்டெனத் தானாகவே தேறிக்கொண்டுவிட்டது. ஆனால் மங்களத்திற்கு வயதான தளர்ந்த உடல். இதிலிருந்து தேறி மறுபடி அவள் நல்ல ஆரோக்கியத்தை எய்துவாள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குக் கிடையாது. இவ்வளவு நாள் பொறுமையாக இருந்த நீ ஏன் இப்படிப் பதட்டக்காரியாக மாறிவிட்டாய்? உன்போக்கு எனக்கு அதிசயமாக இருக்கிறது" என்றாள் கொஞ்சம் கோபத்துடன் சித்தப்பா.

"வேலைக்காரிபோல் அக்காவின் ஏவலுக்கு அடிபணிந்து கிடக்கும் இந்த வாழ்வு எனக்கு அலுத்து விட்டது. நமக்கு என்று ஒரு வீடு, நமக்கு என்று ஒரு வாழ்வு எப்பொழுது காணப் போகிறோம் என்ற ஏக்கத்தில் என் மனம் கக்குத் துளாக வெடிக்கிறது. சித்தப்பா" என்று கூறிவிட்டுத் துக்கத்தில் திணறினாள் பத்மினி.

நீடித்து மங்கள பவனத்தில் தங்க வேண்டுமானால் பத்மினியின் தயவும் சித்தப்பாவுக்கு வேண்டியதாகத் தானிருந்தது. ஆகவே அவர் தமக்குள் எழுந்த கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு, "அவசரப்படாதே. பத்மினி! மிக விரைவில் நீ இந்த வீட்டின் எஜமானியாகி விடுவாய். மங்களத்திற்குப் பிறகு இந்தச் சொத்துச் சுகம் அனைத்தும் உன்னுடையது தானே?" என்று அவளது பேராசைக்குத் தூபம் போட்டார்.

"அக்கா மனசு குரங்கு போன்றது. இன்றைக்கு ஒரு தினசரி நாளாளுக்கு ஒரு மாதிரி என்று மாறிக் கொண்டு போகும். அவருக்குப் பின் இதையெல்லாம் எனக்குத்தான் கொடுத்து விட்டுப் போவார் என்பது என்ன நிச்சயம்? மேலும் அவர் ஆஸ்தியை ஆளத்தான் அருமையாகப் பிறந்து வளர்கிறானே, ஒரு பையன்?" என்று சலிப்பாகப் பேசினாள்.

வண்டியில் கட்டியதும் பின்னால் சென்று சண்டித் தனம் செய்யும் குதிரைபோல் அடிக்கடி பத்மினி சித்தப்பாவின் குழ்ச்சிகளுக்கு ஒத்து வராது முரண்டு பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள். அதுவும் சமீப காலத்தில் அவளுக்கு ஆந்திர அழகி நரசம்மாவின மூலம் சிநேகிதர்கள் பலர் பெருத்துவிட்டனர். ஸ்ரீகாந்தன் கம்பெனியில் வேலை பார்த்து வந்த சிப்பந்திகள் அனைவரின் மனைவிமார்களும் அவளிடம் ஒருவர் பின் ஒருவராகத் தாமாகவே அறிமுகம் செய்து கொண்டு சிநேகிதமாகியிருந்தனர். அதன் பயனாக, பத்மினி முன்போல் நாளின் பெரும் பாகத்தை வீட்டிலேயே சித்தப்பாவுடன் சதியாலோசனை செய்வதில் கழித்துக் கொண்டிருக்காது. சினிமாவுக்குப் போவதிலும் விருந்து சாப்பிடுவதிலும் உல்லாசமாகக் கழித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பத்மினியின் இந்தப் போக்கு மங்களத்திற்குப் பிடிக்கவேயில்லை. சித்தப்பாவுக்கும் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் மங்களத்தைப் போல் முத்துஸ்வாமி தமது அதிருப்தியை வார்த்தைகளால் வெளியிடப் பயந்து கொண்டு வாளா இருக்க நேர்ந்தது. எப்படியாவது தமது சாகஸப் பேச்சுக்களால் முரண்டிக் கொண்டு செல்லும் இந்த அசட்டுப் பெண்ணைத் தமது ஆலோசனைக்கு ஒத்துப் போகும்படி செய்துவிட முடியும் என அவர் திடமாக நம்பினார். ஆகவே அவர், "பத்மினி! நான் சொல்வதைக் காதில் வாங்கிக் கொள். மாதவன் சிறு குழந்தை. மங்களத்திற்கு ஏதேனும் ஒன்று நேர்ந்து விட்டால் மாதவன் உன் வசத்தில்தான் ஒப்படைக்கப் படுவான். மாதவனுக்குக் 'கார்டிய'னாக இருக்கும் சமயம் நீ மனசு வைத்தால் பணமா சம்பாதிக்க முடியாது?" என்று கேட்டார் முடிவில்.

பத்மினி யோசித்துப் பதில் சொல்லுமுன் வேலைக்காரப் பையன் காலை வந்த தபால்களைக் கொண்டு வந்து அவர்கள் முன்னிலையில் வைத்தான். தனக்கு ஏதேனும் கடிதம் வந்துள்ளதா என்று கிளறிக் கொண்டிருந்த பத்மினி 'ஸ்ரீமதி

மங்களம்மாள்' என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு கடித உறையைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டுக் கையில் எடுத்தாள். அருகில் வந்து எட்டிப்பார்த்த சித்தப்பாவின் முகம் வெளிரடைந்து போயிற்று. "மைதிலி எழுதியிருக்கிறாள் போலிருக்கே" என்று ஆச்சரியத்துடன் கூனி அவர் அதை வாங்கிப் பிரித்துப் படிக்கலுற்றார்.

"அன்புள்ள அக்காவுக்கு, மைதிலி அநேக கோடி நமஸ்காரம் செய்து எழுதிக் கொண்டது. குழந்தை ரவிக்கு நாளை வெள்ளிக் கிழமையன்று பிறந்தநாள் வருகின்றது. நமக்குள் இதுவரை நடந்துள்ள வேற்றுமைகளைத் தாங்கள் இது சமயம் பாராட்டாது வந்து குழந்தையையும் என்னையும் ஆசீர்வதிக்க வேண்டுமென்று மிகவும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். போன வருஷம் உங்கள் தம்பி ஒரு பெரிய கார் விபத்திலிருந்து தெய்வாதீனமாக உயிர் தப்பினார். தற்சமயம் அவர் பிரபல வியாபாரி கந்தசாயி செட்டியார் அவர்களின் செங்கல் குளையில் மேற்பார்வை உத்தியோகஸ்தராக வேலை பார்த்து வருகிறார். விலாசத்தை மேலே எழுதியிருக்கிறேன். தாங்கள் நடந்துபோன அனைத்தையும் மறந்து மன்னித்து விட்டதாக ஒரு வார்த்தை எழுதினால், நான் குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு நேரே உங்களைப் பார்க்க ஓடி வந்து விடுவேன்.

"அன்புள்ள அக்கா! உங்களை விட்டு வெளியேறும் போது தம்பி மிகவும் பதட்டமாகத்தான் இருந்தார். ஆனால் காலம் அவர் மனத்தை வெகுவாக மாற்றி விட்டிருக்கிறது. உங்களைப் பார்க்காமல் இருக்கிறோமே என்று வேதனைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். வயதிலும் அறிவிலும் பெரியவர்களான தாங்கள் என்னை மன்னித்துக் குழந்தையை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும். தங்கள் பதிலை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கும்.

தங்கள் அன்புள்ள
மைதிலி."

கடிதத்தைப் பத்மினியிடம் நீட்டினார் சித்தப்பா. அதை வாங்கிக் கவனமாகப் படித்து முடித்த அவள் கோபத்துடன் புருவங்களை நெறித்துக் கொண்டு, "அட்டா, திடீரென்று அக்கா மீது மைதிலிக்கு அன்பு பொங்கி வழிகிறதே!" என்று ஆத்திரமாகக் கூறினாள்.

சித்தப்பா தொண்டையைக் கனைத்தார். "அன்பு பொங்கி வழியவில்லை பத்மினி. வீட்டை விட்டு வெளியேறி ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அனுபவித்ததுன்பங்கள் அவர்களுக்கு தக்கபாடம் கற்பித்து விட்டிருக்கின்றன. காலில் விழுந்து கெஞ்சியாவது மறுபடியும் உள்ளே வந்து புகுந்து கொள்ளலாம் என்று சூழ்ச்சி செய்கிறார்கள். எனக்கா தெரியாது?" என்று உறுமினார்.

"ஐயையோ! மறுபடி மைதிலி இங்கே வருவதாவது?" கவலையுடன் அலறினாள் பத்மினி. அவள் நெஞ்சு படபட வென்று ஆத்திரத்தில் அடித்துக் கொண்டது.

"என் உயிர் உடலில் உள்ளவரை அவர்கள் இருவரும் இந்த வீட்டிற்குள் மறுபடி காலை வைக்க முடியாது. ரூபகமிருக்கட்டும். ஆனால் ஒன்று, இந்தக் கடிதத்தை மங்களம் பார்த்தால், விவகாரம் முடிந்தே போய் விடும். உடம்பு அலுப்பைக் கூடப் பாராது காரை எடுத்துக் கொண்டு, நேரே ஓடிப்போய் விடுவாள். தம்பியைக் கட்டிக்கொண்டு ஒரு குரல் அழ, அவள் போக்கே ஒரு தினுசு, நம்ப முடியாது. பாம்பென்றும் தாண்ட முடியாது; பழுதை என்றும் மிதிக்க முடியாது" என்று கடுகெடுத்துக் கொண்டார் சித்தப்பா.

"அப்படியானால் நாம் என்ன செய்வது, சித்தப்பா?" என்று கவலையுடன் கேட்டாள் பத்மினி. மைதிலி என்ற பெயரே அவளுக்கு வேப்பங்காய் போல் அவ்வளவு கசப்பாக இருந்தது.

"என்ன செய்வதா! இந்தக் கடிதத்தை மங்களம் கைக்கு எட்டாமல் இப்படியே கிழித்துப் போட்டுவிட வேண்டியது.

அதற்குப்பின் நான் சொல்கிறபடி, நீ ஒரு கடிதம் மைதிலிக்கு எழுதவேண்டியது. அவ்வளவுதான்" என்றார்.

"மைதிலிக்கு நான் எழுதுவதா?" என்று வியப்புடன் கேட்டாள் பத்மினி.

"சும்மா இப்படிக்குறுக்குக் கேள்வி கேட்டு நேரத்தை ஓட்டாதே. நான் சொல்கிறபடி ஒரு கடிதம் எழுது. எங்கே பேனாவும் பேப்பரையும் எடுத்துக் கொள்! இல்லாவிடில் ரூப முழுகிவிடும்!" என்று கோபத்துடன் அதட்டிய சித்தப்பா பரபரப்புடன் தாழ்வாரத்தில் முன்னும் பின்னும் உலாவினார்.

மைதிலியின் கடிதம் அவரது கைகளில் சில வினாடி களில் கக்கு துகளாகக் கிழிந்து உருக்குலைந்து போயிற்று.

17

ரவிச்சந்திரன் பிறந்து இரண்டு ஆண்டுகள் விரைவாகச் சென்றுவிட்டன. அவனது பெற்றோர் வாழ்க்கையில் இந்தக் குறுகிய காலம் நல்ல அபிவிருத்தியை உண்டாக்கி விட்டிருந்தது. தாம் ஆரம்பித்த செங்கல் வியாபாரம் நாளை வில் பெருகி, மிகவும் பிரபலம் அடைந்து விட்டதனால், கந்தசாமி செட்டியார் மனம் மகிழ்ந்து நீலகண்டனின் சம்பளத்தைப் படிப்படியாக உயர்த்தி விட்டிருந்தார். இரண்டாவது வருஷ ஆரம்பத்தில் அவனது மாதச் சம்பளம் முந்நூறு ரூபாய் அதிகரித்து விட்டிருந்தது. எனினும், மைதிலி ஆரம்பத்தில் கடைப்பிடித்த சிக்கன வாழ்க்கையின்று சிறிதும் மாறவில்லை. ஆடம்பரமான ஆடைகள், நகைகள் இவற்றின் மீது பணத்தை விரயம் செய்யாது, வாழ்க்கையின் முக்கியத் தேவைகளுக்கு மட்டுமே செலவிட்டு, மீதியைத் தங்கள் வருங்காலத்திற்குச் சேமிப்பதில் மிகவும் முனைந்திருந்தாள். அதனால் அவளது தோற்றத்தில் எளிமை நிறைந்திருந்தது.

அன்று மறுதினம் ரவிச்சந்திரனின் இரண்டாவது பிறந்த நாள். குழந்தைக்குப் புதிய சட்டை ஒன்று வாங்கவும், மறுநாள் விசேஷத்திற்கு வேண்டிய சில சாமான்களை வாங்கிப் போகவும், அவள் அன்று காலையிலேயே நகரத்திற்கு வந்திருந்தாள். நீலகண்டன் உணவருந்தி வேலையை கவனிக்கச் சென்றபின், குழந்தை ரவியை எடுத்துக்கொண்டு நகரத்திற்கும் வெளியூர்களுக்கும் இடையே போய் வந்து கொண்டிருந்த ஒரு பஸ்ஸில் புறப்பட்டு நகரத்திற்கு வந்திருந்தாள்.

நேரே அவள் தங்கள் குடும்பத்தின் நெருங்கிய சிநேகிதர்களான பரமேஸ்வர அய்யர் தம்பதியின் வீட்டிற்கு வந்திருந்தாள். தன் மகன் சுந்தரமூர்த்தியை ஆபீஸிற்கு அனுப்பிய பின்பு, சீதா அம்மாள் தனது கணவருடன் கடைத்தெருவிற்கு மைதிலிக்குத் துணையாகக் கிளம்பினாள். குழந்தை ரவியை வாங்கித் தமது தோளில் சாத்திக் கொண்டு பரமேஸ்வர அய்யர் முன்னால் நடக்க, பெண்கள் இருவரும் தங்கள் குடும்பத்தைப் பற்றிப் பற்பல இனிய விஷயங்களைப் பேசிக்கொண்டு மிகவும் களிப்புடன் பின்னால்சென்று கொண்டிருந்தனர். நகரத்தில் மிகவும் பிரபலமான கடைத்தெரு ஒன்றிலிருந்த பெரிய துணிக்கடைக்குள் இந்த மூவரும் நுழைந்தனர். மைதிலியும் சீதா அம்மாளும், ரவிக்கு வேண்டிய சட்டை ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தனர். கொல்லன் பட்டறையில் ஈக்கு என்ன வேலை என்று எண்ணியவராகப் பரமேஸ்வர அய்யர், ரவியைத் தோளில் சுமந்துகொண்டு கடை வாயிலில் வந்து நின்ற வண்ணம் தெருவில் சென்ற வாகனங்களை அவனுக்கு வேடிக்கை காட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

அது சமயம் கடையின் முன்னால் புத்தம் புதியதொரு பெரிய கார் வந்து கம்பீரமாக நின்றது. முழுமளவு மிகப் பெரிய

அழகுப் பையைச் சுமந்துகொண்டு பச்சை நிறக் காஷ்மீர்ச் சேலைத் தலைப்பு காற்றில் ஊசலாட, மிகவும் ஆடம்பரமாக பத்மினி அதனின்றி இறங்கினாள். அவள் பின்னால் அவளது பாராக்காரர்கள் போல், அவள் வயதையொத்த இரு பெண்கள் கிளுகிளுவென்று சிரிப்பொலி எழுப்பிய வண்ணம், ஆளுக்கொரு பெரிய அழகுப் பையைச் சுமந்தவர்களாக இறங்கினார்கள்.

மூன்று பெண்களின் அலங்காரங்களும் மூன்று விதமாக இருந்தன. அஜந்தாக் கொண்டையும், பச்சை நிறக் காஷ்மீர்ச் சேலையும் பாதி முதுகு தெரியும் பாசிமணி வைத்த ரவிக்கையும் அணிந்து கொண்டிருந்த பத்மினி, அசல் வடநாட்டுப் பெண் போல் காட்சியளித்தாள். கூட வந்தவர்களில் நெட்டையாக இருந்த பெண்ணின் கூந்தல், சிங்கத்தின் பிடரி போல் கழுத்திற்கு மேல் வெட்டி விடப்பட்டிருந்தது. நேர் வகிடு எடுத்து, அந்த குட்டையான கூந்தலை, அலைகள் போல் நாலா புறமும் பரவி நிறக அவள் வழித்து வாரிவிட்டிருந்தாள். நெற்றியில் தம்படியளவு குங்குமப் பொட்டும், உதடுகளில் சிவப்புச் சாயமும் இந்தக் கூந்தல் அலங்காரத்திற்குச் சிகரமாகத் திகழ்ந்தன. புகைப் படலம்போன்ற மெல்லிய மைசூர் ஜிப்பான் உடலை அலங்கரிக்க, தென்றலில் துவண்டு அசையும் கொடியாக அவள் அன்ன நடையிட்டுக் கொண்டு கடைப் படிகள் மீது ஏறினாள். மூவரிலும் சற்றுக் குட்டையாகவும் ரெட்டைநாடியாகவும் இருந்த இன்னொரு பெண், தனது நீண்ட கூந்தல், கருநாகம் போல் மின்ன, அழகாக வாரி இடைவரை தொங்கும்படி பின்னலிட்டு விட்டிருந்தாள். சிவந்த மேனிக்கு அழகுசெய்த கழுத்தில், கறுப்புக் காஞ்சிபுரப் பட்டுச் சேலைக்கு எடுப்பாக அவள் வைர அட்டிகை தகதகவென்று மின்னிக் கொண்டிருந்தது. அகன்ற நெற்றியில் சிவந்த சாந்துப் பொட்டும் காதளவு ஓடிய கண்களில் மையும், கைவிரல்களில் மருதாணிப் பூச்சும், கால்களில் டண் டண் என்று ஒலிசெய்த

மிஞ்சியுமாக அவள் அசல் தமிழ்ப் பெண்ணாகத் தோற்றம் அளித்தாள்.

தங்களது செல்வத்தின் செருக்கை, இவ்விதமாக வெவ்வேறு வகையில் விளம்பரப்படுத்திக் கொண்டு கடைத்தெருவிற்குப் புறப்பட்டிருந்த இந்த மும்மணிகளை, தெருவில் சென்ற ஆண்களும் பெண்களும் சற்று அதிசயத்துடன் திரும்பிப் பார்க்கத் தவறவேயில்லை. தெருவின் மறுகோடி வரை ரீங்காரமிடும் வண்ணம் உரத்துச் சிரித்துக் கொண்டு, மான்கள்போல் துள்ளியபடி, கடை வாசற்படி மீது ஏறிய இந்த நாகரீக நாரீமணிகளைப் பரமேஸ்வர அய்யரும் பார்த்தார். பெண்கள் செல்லும் வழியை அடைத்துக் கொண்டு நிற்பது மரியாதையல்ல என்று எண்ணியவராக அவர் அவர்களுக்கு வழிவிட்டுச் சற்று ஒதுங்கி நின்று கொண்டார். கடல் அலைபோல் வேகமாக உள்ளே நுழைந்த சிங்கத்தலைக் கூந்தல் அழகியின் கைப்பை, தடால் என்று கைநழுவி அந்தக் கிழவரின் தலைமீது வந்து வேகமாக விழுந்தது.

தமது வழுக்கைத் தலையில் ஏற்பட்ட வலியைக் கூடப் பாராட்டாது பரமேஸ்வர அய்யர், கீழே குனிந்து அந்தப் பையை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினார். மரியாதைக்குக் கூட 'வந்தனம்' என்று தெரிவிக்காது பையை வாங்கிக் கொண்டு "கடவுளே! இந்தக் கிழத்தின் தலை இன்று தப்பியது" என்று ஆங்கிலத்தில் கிரீச்சிட்டு அலறிச் சிரித்துக் கொண்டு, தன் சிநேகிதிகள் பின்னால் ஓடினாள் அந்தச் சிங்காரி. தற்காலத்து இளைஞர்கள், யுவதிகள் இவர்களுக்குப் பெரியோர்கள் பற்றி உள்ள அசட்டையான மனப்பான்மையைப் பரமேஸ்வர அய்யர் நன்கு அறிவார். ஆகவே, அவர் அதைப் பாராட்டவே இல்லை.

குபீரென்று கும்பலாகக் கடைக்குள் நுழைந்த அந்தச் செல்வச் சீமாட்டிகளைக் கண்ணுற்றதும் கடைக்கார முதலாளி பரபரப்புடன் வேகமாக முன்வந்து, "வாங்கோம்மா! வாங்கோ,

ரொம்ப நாளாயிற்று. நீங்கள் இங்கே வந்து" என்று கொச்சைத் தமிழில் வாழேற்றார். சொந்தத் தேசத்தை விட்டு வந்து பல வருஷங்கள் சென்ற போதிலும், அவருக்குத் தமிழ் சரளமாகப் பேச வரவில்லை. "பையா! நாற்காலிகளை எடுத்துப்போடு, இவர்கள் நிற்கிறார்கள்; ஓடிப் போய் ஒஸ்தியாக மூன்று கிளாஸ் ஐஸ் கிரஷ் கொண்டு வா" என்று உரத்த குரலில் உத்தரவிட்டார்.

"அதெல்லாம் ஒன்றும் தேவையில்லை... எங்களுக்கு அதிக நேரம் நிற்கப் பொழுது இல்லை" என்று பத்மினி கொஞ்சம் குரலில் பதிலளித்து விட்டு, நாற்காலிகள் ஒன்றின் மீது அமுத்தலாக அமர்ந்து கொண்டாள்.

"இந்த அம்மாளுக்குப் போனவாரம் நீங்கள் தைத்துக் கொடுத்த மோஸ்தரில் எனக்கும் தைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்" என்று இந்தியில் மொழிந்த சிங்கத் தலையழகி தன் கைப்பையைத் திறந்து அதற்குள் கருட்டியடைத்திருந்த விலையுயர்ந்த பட்டுத் துணி ஒன்றை வெளியே எடுத்து மேஜை மீது விசிறிப் போட்டாள். கடைக்காரர் அந்தத் துணியை மிகவும் பவ்யமாக எடுத்து ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்தார்.

"எங்கே வாங்கினீர்கள் இதை? இங்கே கிடைக்காத அற்புதச் சரக்காயிற்றே" என்று விரிந்தியில் கேட்டுவிட்டு, மிகவும் வியப்படைந்தவர்போல் அபிநயித்தார்.

"இந்தோனேஷ்யாவிலிருந்து வாங்கியது" என்று பதில் அளித்த அந்தப் பெண், "ஐஸ்தியாக உங்கள் தையற்காரரைக் கூப்பிடுங்கள்; நேரமாயிற்று!" என்று உத்தரவிட்டாள்.

"உங்கள் கூலி மிகவும் ஜாஸ்தி, ஒரு ரவிகைக்கு எட்டு ரூபாய் கட்டுப்படியாகவேயில்லை" என்று வைர அட்டிகை அழகி ஆர்ப்பரித்துவிட்டு, பத்மினி அருகில் இருந்த ஒரு ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

"நீங்கள் எல்லாம் கூலி அதிகம் என்றால் நாங்கள் எப்படியும்மா பிழைக்கிறது? அந்த மோஸ்தரில் வேலை அதிகம்

இருக்கிறது. எங்கள் கஷ்டத்தைப் பார்த்து விட்டு கூலி கொடுங்கள்" என்று கூறிவிட்டு தனது வாயின் மேல் பக்கத்தின் இரு மருங்கையும், துவார பாலகர்கள் போல் அலங்கரித்த இரு தங்கப் பற்களும் தெரிய, வாய்விட்டுச் சிரித்தார் அந்த ஹிந்திக்காரர்.

"அதெல்லாம் முடியாது. ஐந்து ரூபாய்கள்தான் கொடுப்போம். இந்த அம்மாளுக்குச் சரியாகத் தைத்துக் கொடுத்து விட்டீர்களானால், பிறகு நாங்கள் இருவரும் ஆளுக்கு ஒரு டஜன் அந்த மாதிரியில் தைத்துக் கொள்வோம்" என்று அதட்டினான் பத்மினி மிகவும் உரிமை நிறைந்த குரலில்.

"கோகுல்!" என்று கடைக்காரர் கண்ணாடிப் பீரோவின் பின் பக்கத்தைப் பார்த்துக் கூவினார். கடைக்காரனின் தம்பி போன்று தோற்றத்தில் தெரிந்த, கட்டுமஸ்தான மல்லிப்பா ஆசாமி ஒருவன், பீரோவின் பின்னாலிருந்து வெளிப்பட்டான். கையில் ஒரு பெரிய கத்தரிக்கோலும், கழுத்தைச் சுற்றி மாலையாக ஒரு 'இன்ச்' டேப்புமாக இருந்த அவனைப் பார்த்த அளவிலேயே, கடையில் உள்ள பிரபல தையற்காரன் என்று ஊகிக்க முடிந்தது. "இந்த அம்மாளுக்கு அந்த பாம்பே மாதிரியில் தைக்க வேண்டும்" என்று கூறிவிட்டுப் பற்களைக் காட்டிய கடைக்காரர், அது சமயம் கடைக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்த வேறு சில செல்வச் சீமாட்டிகளை வரவேற்க அப்பால் விரைந்து சென்றுவிட்டார்.

தையற்காரன் கோகுல், ஒரு பாலத்தை எழுப்ப நினைக்கும் என்ஜினியர் போல் மிக்க யோசனையுடன் சிங்கத் தலையழகி அருகே சென்று கம்பீரமாக நின்று கொண்டான். ஒரு முறை துணியை விறைத்துப் பார்த்துவிட்டு, அந்தப் பெண்மணியைக் கண்களால் உறுத்துப் பார்த்து மனத்திற்குள் ஒரு அளவை எழுப்பிக் கொண்டான். அதற்குப் பின் அவன் செய்தது, சற்று அருகில் நிற்குகொண்டு தான் வந்த காரியத்தை

மறந்து வேடிக்கை பார்த்து நின்ற சீதா அம்மாளைத் திடுக்கிட வைத்தது. மாலையாகக் கழுத்தை அலங்கரித்த 'இன்ச்' டேப்பை எடுத்து, கோகுல் அந்தப் பெண்மணியின் தோள் பட்டையில் வைத்து, ஏதோ உயிரற்ற ஒரு சிலையை அளவெடுப்பது போல் அளந்து கொண்டிருந்தான். இதை ஒரு சாதாரண சம்பவமாக அவளது தோழிகள் இருவரும் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தனர். கடைக்குள் இருந்த மற்றும் சில பெண்களுக்கு கூட இது ஒரு அதிசயமாகத் தெரியவில்லை, உடல் சிறிதும் கூசாது அசையாது தந்தச் சிலைபோல் நின்று கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணின் மனப்போக்கு சீதா அம்மாளுக்கு மிகவும் விசித்திரமாக இருந்தது. ஒரு முறை முதுகில் ஒரு சிறு கட்டி ஏற்பட்டுச் சீதா அம்மாள் மிகவும் அவஸ்தைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அதைக் கீறிவிடப் பரமேஸ்வர அய்யர் ஒரு ஆண் டாக்டரை ஏற்பாடு செய்து வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தார். 'உயிர் போனாலும் போகட்டும், புருஷ டாக்டரிடம் முதுகைக் காட்ட முடியாது' என்று மறுத்த அந்தக் கர்நாடக பாட்டி அம்மாளுக்கு, இந்தக் காட்சி அதிசயத்திலும் அதிசயமாக இருந்தது.

"இப்படி ஒரு ஆடைதைத்துக் கொள்ளாவிட்டால் என்ன? என்ன நாகரிகம் இது!" என்று தோள் பட்டையில் முகவாயை இடித்துக் கொண்டு சீதா அம்மாள் முணுமுணுத்தாள். ரவிக்குத் தேர்ந்தெடுத்த சட்டையைக் கடை வேலையாளிடம் கொடுத்து விலைப்பட்டியல் தயாரிக்கும் படி கூறிய மைதிலி, பேச்சுக்குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள். கால்மேல் காலைப் போட்டுக்கொண்டு நாற்காலியில் உல்லாசமாக அமர்ந்திருந்த பத்மினியைக் கண்டதும், அவள் நெஞ்சு உணர்ச்சிவசத்தில் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

பிறகு ஏதோ தீர்மானத்திற்கு வந்தவள் போல் பரபரப்பாகப் பத்மினி அருகில் வந்து, "சௌக்கியந்தானே, அக்கா உடம்பு எப்படி இருக்கிறது? ஒரு வருஷமாக அவர்கள்

உடல்நிலை சரியாக இல்லையாமே?" என்று பதட்டமாக வினவினாள்; இதைப் பேசி முடிப்பதற்குள் அவள் நெஞ்சு நின்றுவிடும் போல் வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. முகம் முழுவதும் சிவந்து போயிற்று. நெற்றியில் வேர்வை, சிறுமணிகள் போல் துளிர்ந்து வழிந்தது. எதிர்பாராத இந்தச் சந்திப்பு ஒருகணம் பத்மினியையும் திடுக்கிட வைத்துவிட்டது.

ஆனால், மறுகணம் அவள் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு விட்டாள். "நீங்கள் எல்லோரும் விசாரிக்கவில்லை என்றுதான் அக்காவுக்கு ரொம்ப ஏக்கம். ஏன் சில மாதங்களுக்கு முன் எழுதியிருந்த கடிதம் கிடைத்திருக்குமே? அதிலிருந்தே தெரிந்து கொண்டிருக்கலாமே?" என்று மிகவும் கேலியும் குரோதமுமாகக் கேட்டாள்.

அவமானத்தினால் மைதிலியின் உடல் கூனிக் குறுகி விட்டது. நெஞ்சைத் துக்கம் அடைத்துக் கொள்ளவே "ரவிக்கு நாளைக்கு இரண்டாவது பிறந்தநாள் வருகிறது" என்று சொல்லிவிட்டுத் திணறினாள்.

"போன வருஷம் கடிதம் போட்டோம். இந்த வருஷம் நேரில் வந்து அழைக்கலாம் என்ற திட்டமோ? என்னிடம் வந்து நீங்கள் யாரையும் பற்றி விசாரிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை" என்று வெடுக்கென்று பதில் அளித்துவிட்டு, பத்மினி, அங்கு இருக்கப் பிடிக்காதவள் போல் குதித்துக்கொண்டு எழுந்து திணறாள்.

"வாருங்கள் போவோம். கிளம்பின வேளை சரியில்லை போலிருக்கு!" என்று சிநேகிதிகளிடம் கடுத்துக் கொண்டாள். தொடர்ந்தாற்போல் ஓரகத்திகள் இடையே நடந்த சம்பாஷணை மற்ற இருபெண்களுக்கும் நன்றாகக் காதில் கேட்கவில்லை. எனவே, அவர்கள் ஆவலினால் சிரம் வெடித்துவிடும் போல் துடித்தார்கள்.

"யார் அந்தப் பெண்மணி?" என்று கேட்டாள் வைர அட்டிகைக்காரி தாழ்ந்த குரலில்.

"உங்கள் வீட்டிலிருந்த பழைய வேலைக்காரியா? ஏதாவது யாசகம் கேட்டிருப்பாள்!" என்று ஆங்கிலத்தில் கூறிவிட்டுக் களுக்கென்று சிரித்தாள் சிங்கத்தலை அழகி.

"ஆமாம், ஒரு விதத்தில் அவள் எங்கள் வீட்டுப் பழைய வேலைக்காரிதான். அதெல்லாம் பெரிய கதை. வாருங்கள் சொல்கிறேன்" என்று மைதிலி காதில் விழும்படி உரக்க வேண்டுமென்றே விஷமமாகக் கூறிய பத்மினி கடைக் காரருக்கு ஒரு 'நமஸ்தே' போட்டுவிட்டு வந்த வேகத்திலேயே அலைபோல் சப்தமும் எழுப்பிக்கொண்டு தன் தோழிகளுடன் வெளியேறினாள்.

கடையினின்று வெளியே வந்த மைதிலி மிகவும் முகவாட்ட முற்றிருப்பதைக் கண்ணுற்ற சீதா அம்மாள் ஆவலுடன், "என்னம்மா, மைதிலி! என்ன நடந்தது? அந்தப் பச்சைப் புடவைக்காரியார்?" என்று கேட்டாள்.

"மாமி! அவள்தான் என்னுடைய ஓரகத்தி பத்மினி. எவ்வளவோ பட்டும் எனக்கு ஏன் இன்னமும் புத்தி வரவில்லை! அக்காவுக்கு உடம்பு செளக்கியமில்லை என்று காதில் விழுந்ததனால், எப்படியிருக்கிறார்கள் என்று கேட்டேன். பத்மினிக்கு, ஆனாலும் இவ்வளவு துடுக்குத் தனம் வேண்டாம்" என்று கூறிவிட்டுத் துயரத்துடன் பெருமூச்செறிந்தாள்.

தெருவில் நின்றுகொண்டு கண்ணீர் விட்டால் பார்ப்போரின் பரிகாசத்திற்கிடமாகும் என்று அஞ்சி, நெஞ்சைக் கிளறிக்கொண்டு எழுந்த துக்கத்தைச் சிரமப்பட்டு அவள் அடக்கிக் கொண்டாள்.

“சற்று முன் வந்த காரில் இறங்கிய அந்தப் பெண் உங்கள் ஓரகத்தியா, அம்மா?” என்று ஆச்சர்யத்துடன் பரமேஸ்வர அய்யர் கேட்டார்.

“இரண்டு வருஷங்களுக்கு மேல் ஆயிற்று. நாங்கள் ‘மங்கள பவன’த்தை விட்டு வெளியே வந்து. எதேச்சையாகப் பத்மினியை இன்று கடையில் சந்திக்க நேர்ந்தது. காலம் ஒரு சமயம் அவள் மனத்தை மாற்றியிருக்கும் என்று எண்ணி, சேஷம் விசாரிக்க நானே வலியச் சென்றேன். அதற்கு நல்ல பரிசு கிடைத்தது” என்று கூறிவிட்டு மிகவும் வருந்தினாள் மைதிலி.

“கடந்த வருஷம் ரவியின் பிறந்தநாள் அன்று ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தாளே? அதைப் படித்த பிறகு கூட நீங்கள் அவளைப்பற்றி அறிந்து கொள்ளவில்லை யென்றால், எனக்கு மிகவும் ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது?” என்று குறிப்பாகக் கூறினார் பரமேஸ்வர அய்யர்.

பத்மினியை அவர் அதுவரை நேரிடையாகப் பார்த்தவர் அல்ல. மைதிலி மூலமாகச் சிறிது கேள்விப்பட்டிருந்தார். ஆனால் ரவியின் பிறந்தநாள் அன்று விருந்து சாப்பிட வந்திருந்த சமயம், தபால்காரன் கொண்டு வந்த அந்தக் கடிதத்தை அவர் வருஷம் ஒன்று ஆகியும் மறக்கவேயில்லை. அக் கடிதத்தைப் படித்தபின் அவருக்குப் பத்மினியைக் பார்க்கத் தேவை இருக்கவேயில்லை. அவள் தோற்றத்தில் எப்படியிருப்பாள்? குணத்தில் எப்படிப்பட்டவள்? என்று ஊகிக்க அந்தக் கடிதத்தில் கண்ட சில வார்த்தைகளே போதுமானவையாக இருந்தன. அவரது ஊகம் நூற்றுக்கு நூறு சரிதான் என்பதை அன்று கடையில் அவளை நேரில் கண்டதும் உணர்ந்து கொண்டார்.

சித்தப்பாவின் ஆலோசனையின்படி எழுதி முடித்த அந்தக் கடிதத்தை, பத்மினி உடனே தபாலில் போட்டுவிடவில்லை. ரவியின் பிறந்தநாள் அன்று கிடைக்கும்படி, வேண்டுமென்றே

ஒருதினம் தாமதித்து அதைத் தபாலில் சேர்த்திருந்தாள். தன் ஓரகத்தி வறுமையிலும் சந்தோஷமாக இருப்பதை அறிய அவளுக்கு அத்தனை துவேஷம்.

அந்தக் கடிதம் மிகவும் சிலவரிகளேதான் கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் விஷம் தேங்கியிருந்தது. “கடிதம் கிடைத்தது. ஆனால் இக்கடிதம் வராதிருந்தால் மெத்த நலமாக இருந்திருக்கும். அத்திம்பேரிடம் நீங்கள் நடந்து கொண்ட ஆபாசமான முறைக்குப் பிறகு, அக்காவிற்குத் தங்கள் முகத்தைப் பார்க்கவும் அருவருப்பாக இருக்கிறதாம். தனக்கு ஒரு தம்பி இருப்பதாகவே அக்கா நினைத்தால்தானே மறுபடி நாம் அனைவரும் ஒன்று சேருவதற்கு? தனது மூத்த தம்பி ஒரு வருஷத்திற்கு முன்பே இறந்து விட்டதாக அக்கா கருதுகிறார்கள். கடிதம் போட்டுத் தமது மனச் சஞ்சலத்தை அதிகப்படுத்த வேண்டாம் என்று எழுதச் சொன்னார்கள். அவர்களுக்கு நேரடியாகக் கடிதம் எழுத விருப்பமில்லாததனால் நான் அவர்களுக்குப் பதிலாக எழுதினேன். இப்படிக்கு, பத்மினி” என்றிருந்த அக்கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு மைதிலி விசித்து விசித்து அழ ஆரம்பித்து விட்டாள். விருந்து சாப்பிட வந்திருந்த பரமேஸ்வர அய்யர் குடும்பத்தவர்களும் அவளது வருத்தத்தைக் கண்டு கலங்கி விட்டனர்.

நீலகண்டனுக்கு அக்கடிதம் எல்லையில்லாக் கோபத்தைக் கொடுத்தது. சீதா அம்மாளும், பரமேஸ்வர அய்யரும் குறுக்கே இருந்து சமாதானபடுத்தியிராவிடில், அவன் அன்று அடைந்த கோபத்தில் நேரே ‘மங்கள பவன’த்திற்குப் புறப்பட்டுச் சென்று, ஒரு பெரும் ரகளையை உண்டாக்கி யிருப்பான். அன்றுடன் தன் சகோதரி மங்களத்தின் பேச்சையே உச்சரிக்கக்கூடாது என்று மனைவியிடம் உத்தரவு போட்டான். எவ்வளவோ முன்கூட்டி ஆவலாகத் தயாரித்திருந்தது. விருந்து சாப்பாடு. அன்று இதனால் பாழாகிவிட்டிருந்தது. வீணாக

எல்லார் உள்ளமும் தாங்கொணா வேதனையில் தத்தளிக்க நேர்ந்தது.

இதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்த பரமேஸ்வர அய்யர் பெருமூச்செறிந்தார். "உங்களுக்குத்தான் நீலகண்டன் கடும் உத்தரவு போட்டிருக்கிறாரே, 'மங்கள பவன'த்தின் தொடர்பு வேண்டாம் என்று. அவர் விரும்பாதபோது உங்களுக்கு ஏன் மனம் வின் பொல்லாப்பு?" என்று கொஞ்சம் உரிமையாகக் கடிந்து கொண்டார்.

"மாமா, என்ன இருந்தாலும் புருஷர்களின் மனமும் பெண்கள் மனமும் மிகவும் வித்தியாசமானது. நமக்கு மிகவும் வேண்டியவர்கள் கஷ்டப்படுவதைக் கேட்டுவிட்டுப் பெண்களான எங்களால், புருஷர்களைப்போல் மனத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு சும்மா இருக்க முடிவதில்லை. சில தினங்களுக்கு முன் 'மங்கள பவன'த்தில் வேலை செய்து வந்த வேலைக்காரி ஒருத்தியை யதேச்சையாகச் சந்திக்க நேரிட்டது. எங்கள் நாத்தனார் மங்களம் ஒரு வருஷ காலமாகப் படுத்த படுக்கையாக இருக்கிறார்களாம். வீட்டில் சரியான கவனிப்பே இல்லையாம். மனத்தில் என்ன ஏக்கமோ என்னமோ அடிக்கடி குமுறிக்குமுறி அழுகிறார்களாம். அக்காவுக்கு ஏதேனும் ஏற்பட்டு விட்டால் குழந்தை மாதவன் தாயற்றுப் போய் விடுவானே என்று என்மனம் பச்சாதாபத்தில் தத்தளித்தது. எப்படியாவது அக்கா பிழைத்துக் கொண்டு குழந்தைக்குப் பெயரளவிலாவது தாய் என்று இருந்தால் போதும் என்பது என் பிரார்த்தனை. மாமா! என்னவோ கால வித்தியாசத்தில் எங்களைப்பற்றி அக்கா தவறாக எண்ணி மனஸ்தாபப்பட்டுக் கொண்டார்கள். அதுவும் எங்களுக்கு நன்மையாகவே முடிந்தது. எனக்கு இப்பொழுது அக்காவின்மீது துளிக்கூட வருத்தம் கிடையாது. அடிநாளில் என் கணவருக்குத் தாய்போல் எவ்வளவு செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் நோயாகப் படுத்திருக்கையில், நேரில் சென்று

காணாவிட்டாலும் சேஷமம் விசாரிக்காதிருப்பது தர்மமல்ல என்று தோன்றியது. அதனால் தான் கேட்டேன். மங்களம் அக்கா என்னை ஒரு முறை கூடப் பார்க்காது ஒரு சமயம் இறந்து போய்விட்டால்..." என்று வருத்தமாகக் கூறினாள் மைதிலி.

பரமேஸ்வர அய்யர் லேசாகச் சிரித்தார். "அம்மா குழந்தாய்! நாம் வருத்தப்படுவதனால், ஒன்றும் தவிர்க்க முடிவதில்லை. நானும் சில விஷயங்கள் உங்களுக்குடம்பத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். இதுநாளும் சொல்ல வேண்டாம் என்றிருந்தேன். ஆனால் இன்று கூறிவிட வேண்டுமென்று ஒரு துடிதுடிப்பு ஏற்படுவதால் சொல்கிறேன். உங்கள் மைத்துனர் ஸ்ரீகாந்தனின் நடத்தையைப் பற்றி அவர் வேலை செய்யும் ஆபீஸில் ஏகப் புகாராக இருக்கிறதாம். முதலாளியின் மகன், தன் சொல்படியெல்லாம் ஆடுகிறான் என்று, ஸ்ரீகாந்தன் தனக்கு வேண்டியவர்களை வேலைக்கு வைப்பதும்; வேண்டாதவர்களை ஒரு காரணமுமின்றித் தள்ளி விடும்படி உத்தரவிடுவது மாக இருக்கிறாராம். காண்டிராக்ட் விஷயங்களில் ஏகப்பட்ட லஞ்சம் வாங்குகிறாராம். இன்னும் அநேகம்! சொல்ல வாய் கூசுகின்றது. பல பல கேள்விப்பட்டேன். ஆனால் ஒன்று இந்த மாதிரியான நடத்தையோ, செய்கையோ நல்லதற்கு ஆரம்பமேயில்லை. இந்தக் கிழவன் சொல்கிறானே என்று நீங்கள் நினைக்க வேண்டாம். கொஞ்ச காலம் கழித்து நீங்களே பார்க்கப் போகிறீர்கள். அகங்காரத்தினாலும், பொய் புரட்டினாலும் வாழ்ந்தவர்கள் யாருமில்லை" என்று முடித்தார்.

மைதிலியின் தெஞ்ச இதைக் கேட்டு ஏனோ படபட வென்று அடித்துக் கொண்டது. 'மங்கள பவனத்'திற்குள் கொஞ்ச நாட்களில் ஏதோ பயங்கரமான ஒரு சம்பவம் நடக்கப் போவதாக அவளது உள்ளுணர்வு கூறவே அவள் உடல் ஒருகணம் சிலிர்த்தது.

18

இரவு வெகுநேரம் தூக்கமின்றிப் புரண்டு கொண்டிருந்ததனால், அன்று காலை மங்களம் விடிந்து வெகுநேரம் சென்ற பின்னரேதான் நித்திரை கலைந்து எழுந்தாள். மனோவியாகூலத்தினாலும், உடல் சோர்வினாலும் ஒருங்கே பீடிக்கப்பட்டிருந்ததனால். அவளால் நிமிர்ந்து உட்கார்க்கூட முடியவில்லை. படுக்கைமீது சாய்ந்தபடி அமர்ந்துகொண்டு "பத்மினி! சித்த இங்கே வாயேன்!" என்று ஹீனமான குரலில் கூப்பிட்டாள்.

காலை வேளையில் ஆபீஸிற்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்த கணவனுக்குப் பணிவிடைகள் செய்து கொண்டு நின்ற பத்மினியின் காதுகளில் நாத்தனாரின் அபயக் குரல் நன்றாகக் கேட்டது. "அப்பப்பா! உங்கள் அக்கா வரவரப் பச்சைக் குழந்தை யாகப் படுத்தி, என்னைப் பம்பரமாக ஆட்டுவிக்கிறார்கள். சதா தொண தொணப்புத்தான்" என்று எரிந்து விழுந்த வண்ணம் பீரோவைத் திறந்தாள்.

"பத்மினி!" என்று மறுமுறை ஹாலினின்று ஹீன ஸ்வரத்தில் மங்களம் அழைத்தாள். கணவன் எடுக்கச் சொன்ன ஆபீஸ் 'பைல்'களை அவசரமாகப் பீரோவின் தட்டுக்களினின்று இழுத்து மேஜைமீது விசிறிப் போட்டு விட்டு, கோபத்துடன் கதவைப் 'படால்' என்று அழுத்திச் சாத்தினாள் பத்மினி. "இதோ வந்துவிட்டேன் அக்கா!" என்று எரிச்சல் மேலோங்கிய குரலில் பதிலுக்குக் கூவினாள்.

கண்ணாடி முன் தனது கிராப்புச் சிகையை அழகாக வாரிவிட்டுக் கொண்டு நின்ற ஸ்ரீகாந்தன் தன் மனைவியின் முகத்தை அர்த்த பாவத்துடன் பார்த்துவிட்டு லேசாகச் சிரித்தான்.

உங்களுக்குப் பரிசுசமாகத்தான் இருக்கும். நீங்கள் என்ஸ்தானத்தில் இருந்து அனுபவித்துப் பார்த்தால்தான் தெரியும். ஒரு சடின நேரம் கூட நான் கும்மா இருப்பதை உங்கள் அக்கா பார்த்துச் சகிக்கவே மாட்டார். சதா 'இதைச் செய், அதைச் செய்' என்று ஏவிக் கொண்டே இருப்பார். ஆனாலும், நோயாளி என்றால் இப்படியா? இதைப் போல ஒரு பெண்மணியை நான் எங்குமே பார்த்ததில்லை, என்று கடச்சுட வார்த்தைகளை வாரி விசிவிட்டு 'விர' ரெனப் புயற் காற்றுப் போல அறையினின்று வெளியே சென்றாள்.

"என்ன அக்கா வேணும்? என்னத்திற்கு அழைத்தீர்கள்" என்று அதட்டிக் கேட்ட வண்ணம் ஹாலுக்குள் வந்து நின்றாள்.

அது சமயம், எஜமானிக்காகப் பிரத்யேகமாகத் தயாரித்த காப்பியை ஒரு பெரிய வெள்ளிக் கூலாவில் எடுத்துக் கொண்டு மூச்சுத் திணற மாடிப் படிகளைக் கடந்து அங்கே வந்து நின்றான் சாமண்ணா. ஜன்னல் ஓரமாக நின்று கொண்டிருந்த தாதிப் பெண் பக்கம் திரும்பி, தொட்டிலில் கிடத்தி அருமையாகப் பெயர் வைத்துச் சீராட்டிய அவள் பாட்டனைப்போல் உரிமை நிறைந்த குரலில், "அம்மா கோகிலம்! உங்களுக்குக் காப்பி கீழே தயாராக இருக்கிறது. போய்ச்சாப்பிடலாம்" என்று உபசரித்தாள்.

மானிற மேனியும் மெலிந்த உடல் தோற்றமும் கொண்டிருந்த அந்தத் தாதிப்பெண், 'களுக் கென்று செல்லச் சிரிப்புச் சிரித்துவிட்டு, துள்ளிக்கொண்டு கீழே ஓடினாள். சாமண்ணாவும் தனது மேல் துண்டை உதறிப் போட்டுக் கொண்டு மேஜைமீது கிடந்த காலிப் பாத்திரங்களைச் சேகரித்து எடுத்துக் கொண்டு கீழே சென்று விட்டான்.

அவன் கொண்டு வந்து வைத்த பானத்தை வேண்டா வெறுப்பாகப் பருகிவிட்டு, முகத்தைக் கடுத்துக் கொண்டான் மங்களம்மாள். பிறகு பத்மினியைப் பார்த்து. "இந்தப் புது நாஸ் வந்திருக்கிறாளே, அவளை எனக்குக் கட்டோட பிடிக்க வில்லை" என்று அதிருப்தியாகக் கூறினாள்.

"யாரை, கோகிலத்தையா சொல்கிறீர்கள்? ஏன் அவள் தன் வேலையைச் சரிவரச் செய்வதில்லையா?" என்று கேட்ட பத்மினி, தனக்குள் எழுந்த கோபத்தைச் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள்.

"கோகிலமோ கொக்கோ! இப்போ, கீழே இறங்கிப் போனாளே அந்த மோகனாங்கியைத்தான் சொல்கிறேன். அதென்ன பவுடர், அதென்ன செண்ட், கண்களில் கலம் மையைப் பூசிக்கொண்டு அவள் பார்க்கிற பார்வையும் அவளது நழுட்டுச் சிரிப்பும் எனக்குப் பிடிக்கவேயில்லை. சாமண்ணாவுடன் இவளுக்கு என்ன பேச்சு?" என்று ஆத்திரமாகக் கேட்டு விட்டுப் பெருமூச்செறிந்தாள் மங்களம்.

"அக்கா! அவள் தன் வேலையை ஒழுங்காகக் கவனித்தால் அது போதும் நமக்கு. மற்றபடி அவளது சொந்த விஷயங்களில் தலையிட நாம் யார்? நமக்கு இருக்கும் பேச்சுரிமை அவளுக்கும் உண்டு அது கிடக்கட்டும். என்னை ஏதற்காகக் கூப்பிட்டீர்கள், நாளைப் பற்றிச் சொல்லவா?" என்று எரிச்சலாகக் கேட்டாள் பத்மினி.

"என் தலையைக் கொஞ்சம் வாரிவிட்டுப் போ. அந்தக் கோகிலத்திற்குச் சரியாகக்கூடப் பின்னத் தெரியவில்லை" என்று மங்களம் உத்தரவிட்டாள்.

வியர்வையில் நனைந்து, சிக்குப் பிடித்து, தூர்நாற்றம் வீசும் நோயாளியின் கூந்தலைக் கையால் தொடுவது என்பதைப் பத்மினியால் நினைத்துப்பார்க்கக்கூட முடியவில்லை. அத்தனை அருவருப்பு அவளுக்கு! எனவே அவள் மங்களத்தின் அருகில்கூட வர அஞ்சி, சற்று ஒதுங்கி நின்றுகொண்டு, "இன்று வியாழக்கிழமை விரதம் எனக்கு. ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டு நான் மடியாக இருக்கிறேன். கோகிலத்தை நன்றாக வாரி விடும்படி சொல்கிறேன். அவ்வளவுதானே? எனக்குக் கீழே கொள்ளைக் காரியங்கள் கிடக்கின்றன. நான் போய்க் கவனித்தாக வேண்டும்.

வரட்டுமா?" என்று பதில் அளித்துவிட்டு, வந்த வேகத்தில் பாய்ந்து அங்கிருந்து ஓடித் தன் அறைக்குள் சென்று புகுந்து கொண்டாள்.

"அக்காவுக்கு என்னவாம்?" என்று ஸ்ரீகாந்தன் வினவினான்.

மூன்றாவது மாடியறையில் தமது அலுவலகத்து காரியங்களைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீமான் திவாகரன், வெளியே கிளம்ப நேரமாகிவிட்டதை உணர்ந்து கீழே இறங்கி வந்தார். ஸ்ரீகாந்தனின் அறையின் பக்கமாக இருந்த வராந்தாவிற்குள் வந்த அவர், அங்கிருந்த படியே ஸ்நானத் திற்குச் சித்தம் செய்யும்படி ஒரு வேலையாளருக்கு உத்தரவிட்டு விட்டு ஹாலின் கவரில் மாட்டியிருந்த சித்திரங்களை வெறித்துப் பார்த்த வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தார்.

அருகிலிருந்த அறையினின்று எழுந்த பேச்சுக் குரல் அவரது சிந்தனையைக் கலைத்துக் கவனத்தைக் கவர்ந்தது.

"உங்கள் அக்காவுக்கு வேலை என்ன? நாளுக்கு ஒரு நாளை, வேண்டாமென்று விரட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். தினம் ஒரு புதுத் தாதியைக் கண்டு பிடித்து இங்கே கொண்டு தருவதற்குள் என் பிராணன் பாதி போய்விடுகிறது. நாஸ் பூவைத்துக் கொள்வதும், மை தடவி கொள்வதும் உங்கள் அக்காவின் கண்களுக்கு பெரிய குற்றமாகத் தோன்றுகின்றன. கொஞ்சங் கூடச் சகிப்புத் தன்மையே கிடையாது. இப்படிப் பயங்கரமாக உடம்பிற்கு ஒரு நோய் வரவேண்டுமென்று நானா பிரார்த்தித்தேன்?" என்று ஆத்திரமாக இரைந்து கேட்டாள்.

"ஆமாம்; அக்காவுக்கு உடம்பு எப்பொழுது நன்றாக இருந்தது? எப்பொழுது பார்த்தாலும் நோய்தான்! வேலை என்ன அவளுக்கு!" என்று அசட்டையாகச் 'சூன்' கொட்டினான் ஸ்ரீகாந்தன்.

"ஒன்று, நன்றாக ஆரோக்யமாக இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால், கூட இருக்கும் மனுஷர்களுக்குத் தொந்தரவு இல்லாமல் உலகத்தை விட்டுப் போய்விட வேண்டும். இழுத்துப் பறிச்சு நின்றன கொண்டு, இருக்கிறவர்கள் பிராணனை ஏன் வாங்க வேண்டும்?" என்று கோபத்துடன் கேட்ட பத்மினி, மேஜையீது குவிந்து கிடந்த புத்தகங்களை 'டப்டப்' என்று பெரும் சப்தத்துடன் தட்டி அடுக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

திடுக்கிட்டுப்போன ஸ்ரீமான் திவாகரன் ஆச்சர்யத்துடன் திரும்பி அந்த அறைப்பக்கம் பார்த்தார். அவரது அருகாமையைச் சற்றும் உணராது, பத்மினி தொடர்ந்து உரத்த குரலில் பேசலுற்றாள்.

"லிவர் கெட்டுவிட்டது, இனிப் பிழைக்கமாட்டாள்" என்று டாக்டர் சொல்லி விட்டாராம். அவர் சொல்லி ஒரு வருஷத்திற்கு மேலாகிவிட்டது. இருக்கிற நிலையைப் பார்த்தால் படுத்த படுக்கையிலேயே உங்கள் அக்கா நூறு வருஷங்கள் கூட ஓட்டி விடுவார்கள் போலிருக்கு" என்று கடுமையாகச் சொன்னாள்.

"இந்த உடம்பிலிருந்து அக்கா இனித் தேறுவது அதிசயந்தான்" என்று முணுமுணுத்தான் ஸ்ரீகாந்தன்.

"அவர் உடல் தேறுகிறாரோ என்னவோ, அதற்குள் என் காலம் ஆகிவிடும்போல் தோன்றுகிறது. அம்மாதான் பெரும் பிசாசாக மனுஷர்களை ஆட்டிவைக்கிறாள் என்றால், அருமையாகத் தவம் செய்து பிறந்திருக்கிறானே தரணியை ஆளவந்திருக்கும் செல்வக் குமரன், அந்தப் பையன் மாதவன், அவன் பெருங் குரங்காக என்னை ஆட்டி அலைக்கழிக்கிறான்" என்று கத்தினாள் கோபத்துடன்.

"முதுகில் நாலு வைக்கிறதுதானே? நீ அடிச்சாலும் சரி, சீராட்டினாலும் சரி, அவனைப் பற்றிக் கேட்க யார் இருக்கிறார்கள் இப்போது? அத்திம்பேருக்கு ஆபீஸ் வேலை சரியாக

இருக்கிறது. அக்காவுக்குத் தன் உடம்பைப் பார்த்துக் கொள்ள இன்னும் நான்கு ஆட்கள் தேவையாக இருக்கின்றது" என்று பரிகாசமாகச் சிரித்தான் ஸ்ரீகாந்தன்.

"எனக்கு அதைப் பற்றிச் சொல்லியா தர வேண்டும்? நேற்று ராத்திரி மாதவன் சாப்பிடப் பிடிவாதம் செய்தான். பின்கட்டிற்கு இழுத்துக்கொண்டு போய் நன்றாக முதுகில் நான்கு வைத்தேன். சாமான் வைக்கும் அறையில் இருட்டில் ஒரு மணி நேரம் வைத்து அடைத்துப் பூட்டி விட்டேன். பிறகு வழிக்கு வந்து விட்டான்" என்று சினம் பொங்கிய குரலில் பெண்புலி போல் உறுமினாள் பத்மினி.

"அக்காவுக்குப் பின்னால், மாதவனை வளர்க்கும் பொறுப்பு உன் கையில்தான் வந்து சேரும். அதனால் இப்பொழுது பிடித்து அவனைக் கொஞ்சம் நன்றாக அடக்கி ஒடுக்கி வளர்க்கத் தெரிந்து கொள்வது நல்லதுதான்" என்று கூறிவிட்டு, சுவரில் மாட்டியிருந்த கோட்டை எடுத்து ஸ்ரீகாந்தன் அணிந்து கொண்டான்.

"என் கையில் அந்த வாண்டுப் பயல் ஒப்பிக்கப்படும் காலம் சீக்கிரம் வரட்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறேன். அப்பொழுது நான் அவனை எப்படி வழிக்குக் கொண்டு வருவது என்பதை அறிவேன்" எனச் சவால் விட்ட பத்மினி கதவு அருகில் நெருங்கினாள்.

தாழ்ப்பாள் திறக்கும் ஒசை கேட்டதும் ஸ்ரீமான் திவாகரன் திடுக்கிட்டுப் போனார். எதிர்பாராத நிலையில் அவர் காதுகளில் வந்து விழுந்த இந்தச் சம்பாஷணை அவருக்கு மெத்த அதிர்ச்சியை உண்டாக்கி விட்டிருந்தது. ஆச்சர்யம், கோபம், திகைப்பு என்ற பல்வேறு உணர்ச்சிகளும் ஒருங்கே கொந்தளித்து, கருங்கல்லை நிகர்த்த அவரது மனோதிடத்தைச் சற்றுக் குலையச் செய்தது. பத்மினி அறையை விட்டு

வெளிவருமுன், சப்தமிடாது அவர் பின் கட்டிலிருந்த ஸ்நான அறைக்கு இறங்கிச் சென்று விட்டார்.

மழைத் துளிகள் போல் தலைமீது பொழிந்த குளிர்ந்த நீர்த் திவலைகள் அவரது கொதிப்பேறிய மூளைக்குச் சிறிதும் ஆறுதலைக் கொடுக்கவேயில்லை. 'என்ன ஆச்சர்யம்? நன்றி என்பது மனித வாக்கத்தினின்று அடியோடு மறைந்தோடி விட்டதா?' என்று தமக்குள் பன்முறை எண்ணி அவர் வெகுண்டு போனார்.

ஆனாலும் இந்த அனுபவம் அவரைப் பொறுத்தவரை புதியதே அல்ல. வியாபார உலகில் சொந்த முயற்சியால் முன்னணிக்கு வந்திருந்த ஸ்ரீமான் திவாகரன், பல சந்தர்ப்பங்களில் நன்றியற்ற மனிதர்களைச் சந்தித்திருக்கிறார். எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அவர் தாராளமாகவும் பெருந்தன்மையாகவும் நடந்து கொண்டாரோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு எதிராளியிடமிருந்து நன்றியற்ற செயல்கள் தான் அவருக்குப் பிரதி பலனாகக் கிட்டின.

அவரது தொழிலகத்தில் அதிகச் சம்பள உயர்வும், பிரத்தியேகச் சலுகைகளும் பெற்றுக் கொண்டு அவரது அன்புக்குப் பாத்திரமாக இருந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் முடிவில் அவருக்கே பெரும் எதிரிகளாகத் திரும்புவது வழக்கமாகி விட்டிருந்தது. எவ்வளவோ முறை அவர் தமது தொழிலகத்தில் இந்த அனுபவத்தை அடைந்திருந்தார். சம்பளத்தை அதிகம் வாங்கிக் கொட்டிக் கொண்ட உத்தியோகஸ்தர்கள்தான் அவரைப் பெரிய கருமி என்று வெளியுலகத்திற்குப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தனர். சாப்பிடும் அன்னமும், சுவாசிக்கும் காற்றும் அவருடையதாக இருக்கும் நிலையில்கூடச் சில உத்தியோகஸ்தர்கள் நன்றி மறந்து அவருக்கு எதிராக வெளியே சதி புரிந்து கொண்டிருந்தனர்.

இதை ஸ்ரீமான் திவாகரன் நன்கு அறிந்தவர்தான். தமது தொழிலகத்தில் எத்தனையோ முறை பட்ட அனுபவத்தினால் அவருக்கு ஒரு பெரும் உண்மை புலனாகி விட்டிருந்தது. அதிகக் கருணையும் தாராளமும் எதிராளியின் உள்ளத்தில் நன்றியை உண்டாக்குவதேயில்லை. அதற்குப் பதில் பேராசையைத் தூண்டிவிட்டு அவர்களைத் துரோகச் செயலில் ஈடுபட வைக்கின்றன. கர்ணனைப் போன்ற கொடை உள்ளம், இந்தக் காலத்திற்கு ஏற்றதேயல்ல. பெருத்த அபாயமே. இதுதான் அவர் அறிந்திருந்த பெரிய உண்மையாகும்.

வியாபார உலகிற்கும், தமது தொழிலகத்திற்கும் மட்டுமே இந்த உண்மை பொருத்தமாகும் என்று இதுகாறும் அவர் எண்ணி வந்தார். ஆனால் தமது வீட்டிலும், அதுவும் பெற்ற மகனைப் போல் வளர்ந்திருந்த ஸ்ரீகாந்தனிடமும் அன்பு பாராட்டிப் பெண்ணைப் போல் நடத்தி வந்த பத்மினியிடமும் காணப்பட்ட நன்றியற்ற கொடுத்தன்மை அவரை மிகவும் பிரமிக்கச் செய்தது. "அவரது பல வருஷ அனுபவத்திலிருந்த அந்தக் கசப்பான உண்மைக்கு விதிவிலக்காக ஒரு மனிதர் கூட உலகில் கிடையாதா என்ன?" என்று அவர் உள்ளம் அதிசயப் பட்டது.

காலைப் போஜனத்தை முடித்துக்கொண்டு தொழிலகத் திற்குக் கிளம்ப ஆயத்தமாகும் வரை, வெகுநேரம் சென்றும் அவர் மனம் சமாதானத்தையே பெறவில்லை. வழக்கம் போல் வெளியே செல்லுமுன் நோயாளியாக மங்களம் படுத்துக் கிடந்த ஹாலுக்குள் சென்றார்.

வீட்டு எஜமானரைக் கண்டதும், படுக்கை அருகே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்த தாதிப்பெண், கொஞ்சம் அச்சத்துடன் சப்தமிடாது அங்கிருந்து அப்பால் சென்று விட்டாள். கணவரைக் கண்டதும் எழுந்து சாய்ந்த வாக்கில் படுக்கை மீது உட்கார்ந்து கொண்டாள் மங்களம்.

"மாதவன் பள்ளிக்கூடம் போய்விட்டானா?" என்று ஸ்ரீமான் திவாகரன் விசாரித்தபடி படுக்கையின் ஓரத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டார். 'உம்' என்று பதில் கொடுத்த மங்களம் தன் கணவரைச் சற்று அதிசயமாக உறுத்துப் பார்த்தாள்.

"நீ ராத்திரிச் சரியாகத் தூங்கவில்லையா? முகம் வாடியிருக்கிறதே!" என்று வினவினார் ஸ்ரீமான் திவாகரன். அவரது குரலில் தொனித்த என்றுமில்லாத கனிவு, மங்களத்தின் மேனியைச் சிலிர்த்துச் செய்தது.

நலிந்து தளர்ந்து கிடந்த அவளது கரங்களைத் தம் கைகளில் எடுத்துக் கொண்டார் ஸ்ரீமான் திவாகரன். "ரொம்ப இளைத்து விட்டாயே, மங்களம்? வேளா வேளைக்கு மருந்தைச் சரியாகச் சாப்பிடு. உன் உடல் நலத்தை நீயே தானே பாது காத்துக் கொள்ள வேண்டும்?" என்று மிகவும் அனுதாபத்துடன் கூறினார்.

நோயாளியின் உள்ளம் பஞ்சைப் போன்று மிகவும் மிருதுவானது. அதுவும் கணவனது அன்பு மொழிக்கு ஏங்கிக் கொண்டிருந்த மங்களத்திற்கு இந்தச் சில வார்த்தைகள் மன மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கி விட்டன. அவள் கண்களிலிருந்து பொல பொலவென்று கண்ணீர்த் துளிகள் கீழே உதிர்ந்தன.

"நான் இருந்து யாருக்கு என்ன உபகாரம்? எல்லோருக்கும் என்னால் கஷ்டம்தான். பாமும் யமன் என் மேல் கருணை காட்ட மறுக்கிறான்" என்று கூறிவிட்டுத் துயரத்துடன் விம்மினாள் மங்களம்.

"அசடு போல் இதெல்லாம் என்ன பேச்சு?" என்று சற்று அன்புடன் அதட்டினார் ஸ்ரீமான் திவாகரன்.

"என்னால் யாருக்கு என்ன பயன்? பூமிக்குப் பாரமாக நான் இருந்து கொண்டிருக்கிறேன்" எனத் தொடர்ந்து அலுத்துக் கொண்ட மங்களம், குமுறிக் குமுறி அழத் தொடங்கி விட்டாள்.

மெல்லத் தமது கரங்களை அவளது பிடியினின்று எடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீமான் திவாகரன் எழுந்து நின்றார். பச்சாதாபத்தினால் அவர் மனம் மிகவும் குழைந்து விட்ட போதிலும் அவரால் தமது மனக்கனிவைப் பற்பல இனிய மொழிகளால் எடுத்துக் கூற இயலவில்லை. அதனால் அவர் ஹாலுக்குள் குறுக்கும் நெடுக்குமாகச் சிந்தனை மிக்கவராக உலாவினார்.

மங்களம் ஒரு வழியாக அழுது ஓய்ந்த பின், அவள் அருகே வந்து மெல்லிய குரலில், "மங்களம், நீ இப்படி அழுது உன் உடல் நலத்தை வீணாகப் பாதித்துக் கொள்கிராய். உனக்கு என்ன குறை இருக்கிறது என்பதைத்தான் சொல்லேன்? அதை நிவர்த்தி செய்விக் முயற்சி செய்கிறேன். நீ எப்படியாவது கஷ்டப்பட்டு உன் உடம்பைத் தேற்றிக்கொள்ள வேண்டியது முக்கியம். ஏன் தெரியுமா?" என்று சற்று அதட்டலாகக் கேட்டார்.

கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு மங்களம் அவரை அதிசயமாகப் பார்த்தாள். "ஏன்?" என்று சிறு குழந்தை போல் வெகுளியாக வினவினாள்.

"தொழில் சம்பந்தமாக நான் வெளிநாடுகளுக்கு ஒரு யாத்திரை செய்யச் சித்தப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன். இரண்டு மாதங்களுக்குள் நான் கிளம்பியாக வேண்டும். ஒருசமயம் போன இடத்தில் எனக்கு ஏதேனும் ஏற்பட்டு விட்டால்" என்று முடிக்குமுன், மங்களம், "ஏன் இப்படி அபத்தமாகப் பேசுகிறீர்கள்? உங்களுக்கு ஏதேனும் நேரும் வரை நான், பாவி உயிருடன் இருக்க வேண்டுமா, என்ன?" என்று துயரத்துடன் அழுதாள்.

"ஸ்!" என்று அதட்டிய ஸ்ரீமான் திவாகரன் "மங்களம் கண்ணீர் விட்டுக் கதறுகிறதை ஒழித்து. நான் சொல்வதைச் சற்று நிதானமாகக் கேள். நெருப்பு என்றால் வாய் வெந்துவிடாது. ஒரு சமயம் எனக்கு ஏதேனும் ஆபத்து ஏற்பட்டு விட்டால், நீயாவது ஸ்ரீ - 14

உடல் ஆரோக்யமாக இருந்து குழந்தை மாதவனைப் போஷித்து முன்னுக்குக் கொண்டு வரவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டு விடும். எனக்காகவாவது அல்லது உனக்காகவாவது நீ உன் ஆரோக்யத்தைப் பாதுகாக்கத் தேவையில்லை. ஆனால் நமக்கு இருக்கும் ஒரே ஒரு மகன் மாதவனுக்காக நீ இதைச் செய்துதான் ஆகவேண்டும். உன் உடம்பைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டியது உன் முக்கியக் கடமை. இனியாவது தெரிந்து கொள்" என்று பட்டபட்டபாகக் கூறிவிட்டு, அதிகம் பேசிவிட்டவர்போல் சட்டென்று மௌனமானார். "நான் வருகிறேன்" என்று சுருக்கமாக விடைபெற்றுக் கொண்டு பூர்வமான் திவாகரன் அங்கிருந்து விரைவாக வெளியே சென்று விட்டார்.

என்றுமில்லாத புதுமையாகக் கணவர் தன்னிடம் வந்து மிகவும் கனிவுடன், தமது மனத்தை விட்டுக் கொஞ்சம் அன்று பேசியது மங்களத்திற்கு பிரமிப்பாகத்தான் இருந்தது. அத்துடன் அவள் உள்ளத்தில் ஏனோ ஒரு காரணமில்லாத கலக்கமும் ஏற்பட்டது.

19

தேவைகள் அதிகம் இன்றி, வாழ்க்கை மிகவும் செளகர்யமாக நடந்து கொண்டிருந்த போதிலும், நீலகண்டன் அமைதியடைந்து விடவில்லை. தன் சகோதரியின் வீட்டில் ஏற்பட்ட அனுபவம் அவனுக்கு ஒரு பெரிய பாடத்தைக் கற்பித்து விட்டிருந்தது. என்ன இருந்த போதிலும், பிறர் தயவை நாடி, அண்டிப் பிழைக்கும் தொழிலில் என்றும் ஆபத்து இருக்கிறது. தன் கையே தனக்கு உதவி என்று கூடியவரை ஒரு மனிதன் "சுயமான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு சுதந்திரமாக வாழ வேண்டும். என்ற தீவிரமான ஒரு வேதாந்தம் அவன் உள்ளத்தில் பலமாகக் குடியேறி விட்டது.

கந்தசாமி செட்டியார் தன் கீழ் வேலை பார்த்து வந்த தொழிலாளிகள் அனைவரையும் மிகவும் கண்ணியமாகத்தான் நடத்தி வந்தார். அதுவும் நீலகண்டனிடம் அவர் ஒரு படி அதிகமாகவே அபிமானமும் மரியாதையும் வைத்திருந்தார். உழைப்பிற்குத் தக்க ஊதியமும் தொழிலுக்குக் கௌரவமும் கிடைத்தும், நீலகண்டனின் உள்ளம் அமைதி பெறவில்லை. தனது வருங்காலத்தை நன்றாக விருத்தி செய்துகொள்ள எத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபட வேண்டும் என்ற தீவிரமான சிந்தனை அவன் உள்ளத்திலே அலை பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

அன்று காலை அவசரமாக வெளியே சென்றிருந்த நீலகண்டன் திரும்பி வந்தபொழுது மிகவும் உற்சாகமாகக் காணப்பட்டான்.

ஒன்றரை வருஷ காலமாக மிகவும் சிக்கனமாகக் குடித்தனம் செய்து சிரமப்பட்டு மைதிலி ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபாய்கள் சேமித்து வைத்திருந்தான். அந்தப் பணம், நீலகண்டன் பெயரில் பாங்கியில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. முதல்நாள் மாலை வெளியே சென்றிருந்த நீலகண்டன் திரும்பி வந்த பொழுது தன் மனைவியிடம் ஒரு பெரும் கத்தை ரூபாய் நோட்டுக்களை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

"ஒரு காரியத்தை முன்னிட்டு இந்தப் பணத்தைப் பாங்கியிலிருந்து எடுத்து விட்டேன். பெட்டியில் எடுத்துவை" என்று அவளிடம் கொடுத்தான்.

"என்னத்திற்கு எடுத்தீர்கள்? எதற்காக இவ்வளவு பணமும் தேவை?" என்றெல்லாம் மைதிலி குறுக்குக் கேள்விகள் கேட்கவில்லை; தாக்கமும் செய்யவில்லை; மௌனமாக அவன் அளித்த ரூபாய் நோட்டுக் கத்தையை வாங்கி தன் பெட்டிக்குள் பத்திரமாக வைத்துப் பூட்டி வைத்தான்.

மறுநாள் காலை எழுந்ததும் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, வேறு ஆடைகள் உடுத்திக் கொண்டு, காப்பி மட்டும் சாப்பிட்டுவிட்டு, நீலகண்டன் வெளியே புறப்பட்டான். போகுமுன், மைதிலியிடமிருந்த அந்த ரூபாய்களை வாங்கிக் கொண்டு சென்றிருந்தான்.

கணவன் திரும்பி வந்து விட்டதைக் கண்டதும் மைதிலி தன் மடிமீது கண் உறங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தை ரவியைத் தொட்டிலில் படுக்க வைத்துவிட்டுச் சமையலறைக்குள் புகுந்தான். வெகுநேரம் வெளியே சென்றிருந்ததினால் கணவன் மிகவும் பசியாக இருப்பான் என்று ஊகித்து அவள் போஜனம் பரிமாறச் சித்தம் செய்யலானாள்.

சாப்பிட்ட பின்பு கையைக் கழுவிக்கொண்டு கூடத்துப் பெஞ்சி மீது வந்து அமர்ந்துகொண்டான் நீலகண்டன். வெற்றிலைக்குச் சுண்ணாம்பு தடவிக் கொண்டிருந்த அவன், தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தான். அவனது உத்தரவை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தவன் போல் மைதிலி கூடத்துத் தூணில் சாய்ந்தபடி எதிரே நின்று கொண்டிருந்தான்.

“பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு போனீர்களே? என்ன செய்தீர்கள்? என்று ஒரு வார்த்தை நீ கேட்பாய் என்று நானும் இவ்வளவு நாழியாகக் காத்து அலுத்துப்போய் விட்டேன். அந்தப் பணத்தை என்ன செய்தேன் என்று அறிய உனக்கு ஆவல் இல்லையா?” என்று கேட்டுவிட்டு உற்சாகமாக நகைத்தான்.

லேசானதொரு புன்னகை மைதிலியின் சிவந்த அதரங்களில் மின்னி மறைந்தது. “ஆவல் இருக்கிறது. அவசரப்பட வேண்டாம் என்று காத்திருக்கிறேன்” என்று பதில் அளித்தான்.

“இருந்தாலும் உனக்கு இவ்வளவு பொறுமை தகாது. ஏன் கால் கடுக்க நிற்கிறாய்? இவ்வளவு அத்தமாகப் பதிசேவைகள் செய்தால், நான் உனக்குத் திரும்பிச் செய்ய வேண்டிய

கடமைகள் அதிகமாகிவிடும். இப்படி வந்து உட்கார். விவரமாகச் சொல்கிறேன்” என்று கொஞ்சலாகப் பேசிய நீலகண்டன், அவளது கரத்தைப் பற்றி இழுத்துத் தன் அருகில் அமரச் செய்தான்.

சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு சிறு பொட்டலத்தை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு ஆவலுடன் அவள் முகத்தைப் பார்த்தான். பொட்டலத்தைப் பிரித்து அதிலிருந்த ஒரு சிறு தங்கச் சங்கிலியையும் ஒரு ஜோடி வளையல்களையும் வெளியே எடுத்தான் மைதிலி. அவள் முகம் பிரகாசமுற்றது.

“இதற்குத்தானா சாப்பிடாமல் காலையில் வெளியே போனீர்கள்?” என்று பொய்யாகக் கோபித்துக் கொண்டான்.

“அவசரப் படுகிறாயே? இதுவரை உன்னிடமிருந்த பொறுமை எங்கே ஓடிவிட்டது?” என்று கேலியாகக் கேட்ட நீலகண்டன். அவள் கரத்திலிருந்த அந்த ஆபரணங்களை எடுத்துத் தானே அவளுக்கு அணிவித்தான். “உன் நகைகளைக் கையில் விற்று அந்தப் பணத்தைக் கள்ளன் கையில் ஒப்படைத்ததிலிருந்து இன்றுவரை என் மனம் சமாதானமடைய வில்லை. என் கடமை ஒன்றில் தவறிவிட்ட உணர்ச்சி உள்ளத்தில் உறுத்திக் கொண்டேயிருந்தது. நல்ல காலம் வரட்டும், மைதிலி! எனது அன்புக் காணிக்கையாக இதைப்போல் பன்மடங்கு ஆபரணங்களைப் பூட்டி உன்னை அழகு செய்கிறேன்” என்றான் அன்பு மிகுந்த குரலில்.

மைதிலியின் உள்ளம் கணவனின் அன்பு மொழிகளில் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்துவிட்டது. “இந்த அன்பு ஒன்றே எந்நாளும் நீடித்து இருந்துவிட்டால் எனக்குப் போதும். அதுவே எனக்குப் பல ஆபரணங்களுக்குச் சமமானது” என்று உணர்ச்சியால் தடைபட்ட மெல்லிய குரலில் பதில் அளித்தாள். சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு “ஆமாம். இவைகள் வாங்க அதிகம் செலவாயிற்றோ?” என்று மெல்லக் கேட்டான்.

நீலகண்டன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். "கணவர் எங்கே பணத்தைக் கண்டபடி செலவிட்டுவிட்டாரோ என்று உனக்கு ஒரே கவலை. ஆனால், அதே சமயம் கேட்டால் நான் மனம் நொந்து கொள்வேனோ என்ற அச்சம், உம்... நீ லேசப்பட்டவள் அல்ல; கெட்டிக்காரிதான்!" என்று பரிகாசமாகக் கூறிய நீலகண்டன் அவள் கன்னத்தைச் செல்லமாகத் தட்டினான்.

"இந்த நகைகள் வாங்க ஐந்நூறு ரூபாய்க்குக் கொஞ்சம் குறைவாகச் செலவிட்டேன். மீதி ஆயிரம் ரூபாய்களை நான் ஒரு முக்கியமான காரியத்தில் ஈடுபடுத்தியிருக்கிறேன். என்னோடு அடிநாளில் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த சிநேகிதன் ஒருவனுடன், நான் ஒரு சிறு வியாபாரத்தைத் தொடங்கியிருக்கிறேன். ஆளுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் போட்டு, நெய்க்கடை ஆரம்பித்திருக்கிறோம். அதற்கு உண்டான பூர்வாங்கமான ஏற்பாடுகள் செய்யவும், ஒப்பந்தம் எழுதி முடிக்கவும் இன்று நான் வெளியே சென்றிருந்தேன். என்னதான் இருந்தாலும் ஒருவரை அண்டிப்பிழைப்பதைவிட, சொந்த முயற்சியில் வெற்றி பெற்று மேலுக்கு வருவது மிகவும் உசிதமாகும் என்று எண்ணி இவ்வாறு துணிந்து விட்டேன்.

"செட்டியார் மிகவும் அன்பாக என்னை நடத்துகிறார். இருந்தாலும், சொந்த முயற்சிகள் பலவும் செய்து விரைவாக நான் செல்வந்தனாக விரும்புகிறேன். என் உள்ளத்திலே குவிந்து கிடக்கும் எண்ணற்ற அரிய யோசனைகளுக்கும், உடம்பிலே பரபரத்துக் கொண்டு கிடக்கும் அபரிமிதமான சக்திக்கும் இந்தச் சிறிய உத்தியோகம் போதுமானதாகத் தற்சமயம் தோன்றவில்லை. அதனால் விரைவில் இந்த வேலையை விட்டு விலகிவிட நான் தீர்மானித்திருக்கிறேன். இந்த வியாபாரத்தில் ஏற்படும் லாபத்தைக் கொண்டு நானே தனியாக ஒரு புது முயற்சியில் இறங்க உத்தேசித்திருக்கிறேன். அது வெற்றி கரமாக நடந்தால் என்ன நடக்கும் தெரியுமா? இந்த ஏழைப் பெண் மைதிலியை, ஊரில் உள்ளோர்கள் பிறகு 'ஸ்ரீமதி

மைதிலி!" என்று பெரிய பட்டமிட்டு, மிகவும் பயபக்தியுடன் அழைப்பார்கள். என்ன, சொல்லு, பெரிய பங்களா, ஏவலுக்கு பணிந்து நடக்க ஆள் படைகள், விலை மதிப்பற்ற ஆடை ஆபரணங்கள் என்று செல்வாக்கு நாலாபுறமும் பெருகிவிட்ட பின்பு, துணிவாக யாரும் 'மைதிலி!' என்று அழைத்துவிட முடியுமா?" என்று முடித்தான் நீலகண்டன் பாதி பரிகாசமாகவும், பாதி உண்மையாகவும்.

"சரிதான் போங்கள். அல்நாசர் போலப் பெரிய மனோராஜ்ஜியத்தில் இறங்கி விட்டீர்கள். அந்த மகாராஜன் கற்பனை செய்து கொண்டே காலால் உதைத்த போது, எதிரே இருந்த அத்தனை கண்ணாடிப் பாத்திரங்களும் இடறி விழுந்து உடைந்து போயினவாம். ஆனால் அதற்குப் பதில் தங்கள் கால் அருகே நான்தான் தற்சமயம் உட்கார்ந்திருக்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டுக் கலகலவென்று மைதிலி நகைத்தாள்.

நீலகண்டன் முகத்தில் சிந்தனை படர்ந்தது. குரலில் பரிகாசம் மறைந்தது. "ஏன் மைதிலி! உனக்கு என் திறமையின் மீது அவநம்பிக்கை ஏற்படுகிறதா? உண்மையைச் சொல். இந்த வேலையை விட்டு நான் மறுபடி கஷ்டப்படுவேன் என்ற கவலை உனக்கு ஏற்படுகிறதா; ஒளிவு மறைவு இன்றிச் சொல்" என்று வற்புறுத்தலாகக் கேட்டான்.

"ஐயோ, நான் பரிகாசமாக சொன்னதை விகல்பமாக ஏனோ எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்? உங்கள் திறமையைப் பற்றியும் சாமர்த்தியத்தைப் பற்றியும் நான் என்றுமே அவநம்பிக்கை கொண்டதில்லை. வியாபாரத் துறையில் தாங்கள் அனுபவம் அதிகம் அடைந்தவர். சமையலறைக்குள்ளே பதுங்கிக் கிடக்கும் எனக்கு இதெல்லாம் என்ன தெரியும்? நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் சரி, கஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் சரி, தாங்கள் எடுத்துக் கொள்ளும் எந்த முயற்சியிலும் நான் ஒற்றுமையாகவே இருந்து, கசு துக்கங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளக் கடமைப்

பட்டவள். அது ஒன்றுதான் எனக்குத் தெரியும்" என்று பதில் அளித்தாள்.

அவளது உற்சாகமான வார்த்தைகள், நீலகண்டனுக்கு மிகவும் இதமாக இருந்தன. "நீ எப்பொழுதும் என்னுடன் எல்லாக் காரியங்களிலும் ஒற்றுமையாகக் கைகொடுத்து உதவுவாய் என்பதை நான் அறிவேன். இருந்தாலும் ஒரு வார்த்தை கேட்டு என் சஞ்சலத்தைக் கொஞ்சம் நிவர்த்தி செய்துகொண்டேன். மைதிலி! வருங்காலம் எப்படி இருக்கப்போகிறது தெரியுமா? மங்களபவனத்தைவிடப் பன்மடங்கு பெரிய பங்களாவிற்கு நீ ஜஹானியாகப் போகும் காலம் வெகு தொலைவில் இல்லை. அந்தக் காலம் வரட்டும். என் அக்கா, தம்பி முதலியோருக்கு எப்படித் தக்க சூடு கொடுப்பது என்று எனக்குத் தெரியும்!" என்று கோபமாகப் பேசினாள்.

மைதிலி, கணவன் முகத்தை திகைப்புடன் பார்த்தாள். மங்களத்தின் நினைவு அவன் கண்களைச் சிவக்கச் செய்திருப்பதைக் காண அவளுக்கு மிகவும் ஆச்சர்யமாக இருந்தது. கணவனது கரங்களை மிகவும் பரிவுடன் பற்றி, "நீங்கள் இப்படி மனத்தில் வீணான வன்மம் வைக்கக் கூடாது. இது நமக்கே நல்லதல்ல. நமக்குச் செல்வமும் சீரும் ஏற்பட்டால் அவைகளால் மனத்தில் தூய்மையும், பணிவு உணர்ச்சியும் ஏற்பட வேண்டுமே ஒழிய, அகங்காரமும் கர்வமும் உண்டாகவே கூடாது. அவ்வாறானால் அந்தச் செல்வம் நமக்குத் தேவையெயில்லை, அக்கா ஒரு வருஷமாக உடல் நோயாக படுத்த படுக்கையாக இருக்கிறார்கள் என்பது ஒரு சமயம் உங்களுக்கு நினைவில்லையோ என்னவோ!" என்றாள் மிகவும் வருத்தமாக.

"நன்றாக ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. ஒன்று சொல்வேன், மைதிலி; கள்ளங் கபடமற்ற உன்மீது இல்லாத பழியைச்

கமத்தினாள் என் அக்கா. அதன் பயனை இப்போது அனுபவிக்கிறாள்" என்று சீற்றமாகச் சொன்னாள் நீலகண்டன்.

திடுக்கிட்டுப் போன மைதிலி அவன் வாயைத் தன் கரத்தால் மூடினாள். "ஐயோ, இப்படியெல்லாம் தாறு மாறாகப் பேசாதீர்கள். அக்கா முன் கோபத்தில் ஏதோ தவறிப் போய்ச் சொல்லி விட்டார்கள். அங்கிருந்து வெளியே வந்ததனால்தானே நாம் இந்த நல்ல நிலையில் இப்பொழுது இருக்கிறோம்? இந்தச் சுதந்திரமான வாழ்விற்கு அவர்கள் தானே காரணம்? எல்லாம் நன்மைக்காக நடந்ததென்று நாம் எண்ணிக் கொண்டு, அக்காவின் தவறுகளை மறந்து மன்னித்துவிடக் கடமைப் பட்டவர்கள். அடிநாளில் அக்கா உங்களுக்குச் செய்துள்ள உபகாரங்களை மறப்பது மனிதத் தன்மைக்கு அழகாகுமா? யோசித்துப் பாருங்கள்" என்றாள் மிகவும் துயரம் பொங்கிய மெல்லிய குரலில்.

"பன்முறை யோசித்து விட்டேன். எந்தக் கோணத்திலிருந்து பார்த்தாலும் எனக்கு மனம் ஆறவே மாட்டேன் என்கிறது. அக்கா என்னை இறந்து விட்டதாகக் கருதுவதாகக் கடிதம் எழுதியிருந்தாள் அல்லவா? அவள் உயிருடன் இருந்து அணு அணுவாகச் செத்துக் கொண்டு கிடந்த போதிலும் நான் ஏன் என விசாரிக்கப் போவதில்லை. என்றைக்கும் அவள் இருந்தும் இறந்தும் ஒன்றுதான். ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்; நானும் ஒரு நல்ல நிலைக்கு வந்த பிறகு ஒருநாள் இல்லாவிட்டால் ஒரு நாளாவது அவளைக் கேட்காமல் இருக்கப் போவதில்லை" என்று சவால் விடுத்தாள் நீலகண்டன்.

"இதுமாதிரி நீங்கள் பேசுவதைக் கேட்க எனக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது" என்று துக்கத்துடன் மைதிலி திணறினாள். அவள் கண்களில் பொங்கி நின்ற கண்ணீரைக் கண்டதும் நீலகண்டனின் கடினமாக உள்ளம் இளகி விட்டது. "ஏதோ பேசி உன் சந்தோஷத்தை நான் பாழாக்கி விட்டேன்.

அதை மறந்துவிடு. பழைய விஷயங்களை நினைத்தாலும் அப்படி ஆத்திரம் பொங்கி வருகிறது எனக்கு; அதை விட்டுத் தள்ளு! அக்காவின் பொருட்டு நாம் இருவரும் ஏன் மனஸ்தாபப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டும். சரி நாயியாகிறது. நான் கொஞ்சம் வெளியில் போய் வர வேண்டும். வாட்டுமா?" என்று கேட்டுவிட்டு எழுந்திருத்தான்.

வாயில்வரை சென்ற அவன் ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவன் போல் திரும்பி வந்தான். "அசடு போல் அழுது கொண்டிருக்காதே. போய் முதலில் சாப்பிடு. வெகுநேரமாகப் பட்டினியாக இருக்கிறாய். உன் உடல் நிலையைச் சரியாகக் கவனித்துக் கொள்ளாவிடில் நீ பிறகு கஷ்டப்படுவாய்" என்று செல்லமாகக் கடிந்துவிட்டு அங்கிருந்து அகன்றான்.

வாயில் வரை சென்று கணவனை வழியனுப்பி விட்டு கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு, மைதிலி உள்ளே வந்து கூடத்துப் பெஞ்சியில் உட்கார்ந்தாள். ரவிச்சத்திரனுக்குப் பிறகு, அவள் மறுபடி தாயாகும் நிலையில் இருந்தாள். உடல் சோர்வும் சற்றுமுன் திகழ்த்திய சம்பாஷணையில் ஏற்பட்ட மனச்சோர்வும் தாளாது பெஞ்சி மீது அப்படியே படுத்து விட்டாள்.

எவ்வளவு நேரம் மயக்கமாக இருந்தாளோ அவளுக்குத் தெரியாது. யாரோ அவசரமாகக் கதவைத் தட்டும் சப்தம் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு விழித்துக்கொண்டு வினாத்து ஓடிச்சென்று வாயிற் கதவைத் திறந்தாள். மங்கள பவனத்தின் கார் டிரைவர்களில் ஒருவனான சின்ன முத்து வெளியே திற்பதைக் காண அவளுக்கு அதிசயமாக இருந்தது.

"என்னப்பா? என்ன விஷயம்?" என்று பரபரப்புடன் கேட்டாள்.

"ஒன்றுமில்லை, அம்மா. எஜுமான் காரில் இருக்கிறார். வீட்டில் நீங்கள் எல்லோரும் இருக்கிறீர்கள் என்று பார்த்துவரச் சொன்னார்" என்று மிகவும் பணிவுடன் கூறினான்.

செங்கல் குளை அருகே நின்று கொண்டிருந்த பெரியகாரை அப்பொழுதுதான் மைதிலி கவனித்தாள். பின் காரின் கதவைத் திறந்து கொண்டு ஸ்ரீமான் திவாகரனும், குழந்தை மாதவனும் இறங்குவதைக் கண்ணுற்றதும் அவள் நெஞ்சு படபடத்தது. 'மங்களம் அக்காவுக்கு ஏதாவது நேர்ந்துவிட்டதோ என்னவோ?' என்று ஒரு கணத்தில் பலவும் எண்ணிப் பதைபதைத்துப் போனாள். "ஐயாவை வரச் சொல், அப்பா! உள்ளே வந்து உட்காரட்டும்" என்று கூறிவிட்டு, அவிழ்த்து பின்னால் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கூந்தலை அவசரமாக அள்ளி முடித்து கொண்டாள். புடவைத் தலைப்பை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு, வாயிற் கதவைத் திறக்கத் திறந்து விட்டாள். தாழ்வாரத்திலே ஒரு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டு விட்டு, "வாருங்கோ, அத்திம்பேர்! செளக்கியம்தானே!" என்று புன்முறுவலுடன் வரவேற்றாள்.

தகப்பனார் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு தயங்கியபடி வந்து கொண்டிருந்த மாதவன் காதுகளில் பழக்கமான அந்தக் குரல் கேட்டதும், அவன் ஒரு துள்ளலில் கையை உதறிக் கொண்டு பாய்ந்து வந்தான்.

"மைதிலி அம்மா! என்னை விட்டுவிட்டு நீ இங்கேயா வந்திருக்கிறாய்?" என்று கிறீச்சிட்டு அலறியபடி ஓடிவந்து அவள் காலைக் கட்டிக்கொண்டு விம்மி அழு ஆரம்பித்தாள். எவ்வளவோ நாட்களாக அவனது பிஞ்சு உள்ளத்திலே குமுறிக்கொண்டிருந்த உணர்ச்சிப் போராட்டம் அவ்வாறு கண்ணீராக வழிந்தோடியது.

"அசடு அழாதே! நான் எங்கேயும் போகவில்லை" என்று மைதிலி தனக்குள் எழுந்த துயரத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு அவனை மார்புடன் தழுவிக்கொண்டாள்.

"இல்லை! பொய் சொல்கிறாய்! என்னை விட்டு விட்டுத்தானே போய்விட்டாய்? நான் உளக்காக எவ்வளவு

தேடி அழுதேன், தெரியுமா?" என்று விம்மிக்கொண்டு மாதவன் அரற்றினான்.

"நீ அழுதால் தம்பிப் பாப்பா உன்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பான்" என்று சமாதானப்படுத்திய மைதிலி அவளது கண்ணீரைத் தன் புடவைத் தலைப்பால் துடைத்துவிட்டு, அவனை வாரித் தோளில் சுமந்து கொண்டாள்.

"உட்காருங்கள் அத்திம்பேரே; நிற்கிறீர்களே!" என்று உபசரித்துவிட்டு, தன் கண்களினின்று கன்னங்கள்மீது வழிந்தோடிய கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

தொட்டிலில் அயர்ந்து நித்திரை புரிந்து கொண்டிருந்த ரவியை ஒருமுறை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, "குழந்தைக்கு என்னம்மா பெயர் வைத்திருக்கிறாய்? என்ன வயது ஆகிறது!" என்று விசாரித்த வண்ணம் பூர்மான் திவாகரன் சுற்றும்முற்றும் கவனித்தார்.

"அவர் வெளியே போயிருக்கிறார். விரைவில் வந்து விடுவார். நீங்கள் ஆற அமர இருந்து சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகலாம். குழந்தைக்கு ரவிச்சந்திரன் என்று பெயர் வைத்திருக்கிறேன். வயது இரண்டு ஆகிறது" என்று சுருக்கமாகப் பதில் அளித்துவிட்டு மாதவனைக் கீழே இறக்கிவிட்டாள்.

"நீலகண்டன் இருந்திருந்தால் சௌகர்யமாக இருக்கும். இப்போதும் பரவாயில்லை. நான் இங்கே ஒரு முக்கியமான காரியமாக வந்தேன்" என்று பூர்மான் திவாகரன் கூறினார்.

பல வருஷங்களாக அவரை, அவள் நன்கு அறிவாள். அவர் பேச்சு, முகபாவம் பேசிய தோரணை எல்லாம் அன்று மிகவும் புதியதாக இருந்தன. எனவே அதிசயத்துடன் அவள் அவரைப் பார்த்துக்கொண்டு மௌனமாக நின்றாள்.

"உன்னிடம் எனக்குச் செய்து கொள்ள வேண்டிய ஒரு உதவி உள்ளது. நீ எனக்கு அந்த உதவியைச் செய்வாயா என்று

முதலில் தெரிந்து கொண்ட பிறகுதான் நான் அதைச் சொல்ல முடியும்" என்று, ஆகாய வெளியை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு பூர்மான் திவாகரன் சொன்னார்.

"என்னால் முடிந்த உதவியைக் கட்டாயம் நான் செய்வேன், அத்திம்பேரே! தாராளமாகத் தாங்கள் சொல்லலாம். ஆனால் என் போன்ற ஏழைப்பெண் தங்கள் போன்றவர்களுக்குச் செய்யக்கூடிய உதவிதான் என்ன இருக்கிறதென்று ஊகிக்கவே முடியவில்லை" என்றாள் மைதிலி பதிலுக்கு.

"உன்னிடம் எதிர் பார்க்கக்கூடிய உதவி இருப்பதனால் தானே, நான் இங்கே உன் வீட்டைத் தேடிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். முதலில் எனக்கு ஒன்று தெரிந்தாக வேண்டும். நீயும் உன் கணவனும் எதற்காக வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி வெளி வந்தீர்கள்! உண்மையை ஒளிக்காது என்னிடம் சொன்னால், நான் மிகவும் நன்றியுள்ளவனாக இருப்பேன்" என்றார்.

மைதிலியின் எண் சாண் உடல் அதைக் கேட்டதும் ஒரு சாணாகக் கூனிக் குறுகிவிட்டது. அவமானத்தினால் முகம் சிவந்து போயிற்று.

"தாங்கள் கேட்பதை என்னால் ஆட்சேபிக்கவும் முடியவில்லை. ஆனால் சொல்லவும் மனம் கூசுகின்றது. தங்களை நான் தந்தையைப் போலவேதான் மனத்தில் கல்மிஷமின்றிக் கருதிவந்தேன். ஆனால், மற்றவர் கண்களுக்கு அவ்வாறு தோன்றவில்லை. எனது நடத்தைமீது வீண் சந்தேகம் அக்காவுக்கு ஏற்பட்டதனால், நான் அங்கே அதிக நாட்கள் தங்கியிருக்க முடியவில்லை!" என்றாள் சுருக்கமாக.

சிறிதுநேரம் தரையை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பூர்மான் திவாகரனின் முகம் விகாரம் அடைந்தது. "அப்படித் தான் இருக்க வேண்டுமென்று நான் சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அதை நீ இன்று நிவர்த்தி செய்தாய். அதற்கு

உனக்கு என் வந்தனம். நான் இங்கே வந்ததன் நோக்கத்தைச் சுருக்கமாகக் கூறிவிடுகிறேன். இன்னும் சில தினங்களில் நான் வெளிநாட்டுக்குப் பிரயாணமாகத் திட்டமிட்டிருக்கிறேன். ஒரு சமயம் எனக்கு ஏதேனும் அங்கே ஆபத்து ஏற்பட்டு விட்டால்-உன் அக்கா மங்களத்தையும் மாதவனையும் நீ கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது என் கோரிக்கை. நீயும் உன் கணவனும் தான் என் நம்பிக்கைக்கு உகந்தவர்கள் அதனால்..." என்று கூறிவிட்டு நாத் தடுமாற நிறுத்தினார்.

அவரது பேச்சும், மனநிலையும் மிகவும் விசித்திரமாகத் தோன்றவே, அவள் அதிசயத்துடன் அவரைப் பார்த்துக் கொண்டு வாளா நின்றாள்.

"செய்கிறேன் என்று சொல்லம்மா! எனக்கு அதிக நேரம் பேசிக் கொண்டிருக்கப் பொழுதில்லை" என்று கூறிவிட்டு எழுந்து நின்றார் பூநீமான் திவாகரன்.

"கொஞ்சம் ஏதாவது சாப்பிட்டுவிட்டு..." என்று மைதிலி உபசாரமாகத் தடுமாறிக் கொண்டு சொல்வதற்குள் குழந்தை மாதவனைத் தூக்கித் தோள்மீது சார்த்திக்கொண்டு, "வருகிறேன் மைதிலி! கட்டாயம் இந்த உதவியை நீ தட்டமாட்டாய் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு!" என்று கூறிவிட்டு வெளியே சென்றுவிட்டார்.

சில விநாடிகளில் கார் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ராஜபாட்டையில் சென்று மறைந்து விட்டது.

மைதிலிக்கு அவ்வளவும் ஒரு கனவு போல் கொஞ்சம் நேரம் மிகவும் அதிசயமாக இருந்தது.

20

மங்களம்மாள் உடல் ககயின்றிப் படுத்த படுக்கையாகி விட்டதைக் கேள்விப் பட்டதும் நகரத்திலிருந்த அவளது சிநேகிதிகள், உறவினர்கள் பலரும் அவளைக் காண அடிக்கடி 'மங்கள பவன'த்திற்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தனர். அவர்களது வருகையைப் பத்மினியும், சித்தப்பாவும் விஷம் போல் வெறுத்தனர். அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருந்தன. முதலாவதாக நோயாளியைப் பார்க்க வந்தவர்களைப் பத்மினி விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும், நகை முகம் காட்டி வரவேற்று உபசரிக்க வேண்டியிருந்தது. மங்களத்தின் நோயைப் பற்றியும், வந்து பார்க்கும் வைத்தியரின் சாமர்த்தியத்தைப் பற்றியும், கையாளும் சிகிச்சை முறைகளைப் பற்றியும் வாய் ஓயாது சித்தப்பா அவர்களிடம் பேசித் தொலைக்க வேண்டியிருந்தது. உபசாரம், பேச்சு இந்த இரண்டு தொல்லைகளுக்குமேல், பார்க்க வந்திருக்கும் நபர்கள் எங்கேயாவது மைதிலியின் பேச்சை எடுத்து மங்களத்தின் உள்ளத்து ஆவலையும் அழிந்து போன அன்பையும் தூண்டி விட்டு விடப் போகிறார்களே என்று அவர்கள் இருவருக்கும் ஒரே நடுக்கம்.

ஆகவே கூடியவரை மங்களத்தைப் பார்க்க வரும் அனுதாபிகளின் கோஷ்டியை வாயிலிலேயே சல்லடை போட்டு வடிகட்டிக் குறைத்துக் கொண்டிருந்தனர். பார்க்க வருகிறவர் கையில் கிழிந்த குடையும் காலில் பழைய தேய்ந்த செருப்புமாகக் காணப்பட்டால் தோட்டத்தைச் சுற்றி வரும் கூர்க்காச் சேவகன், "அம்மாவுக்கு உடம்பு ரொம்பப் பலஹீனமாக இருக்கிறது. யாரும் இன்று அவர்களை பார்க்க முடியாது" என்று வாசலில் இருந்தபடியே சொல்லி வழி அனுப்பி விடுவான். அவ்வாறு செய்யும்படி மேலிடத்திலிருந்து அவனுக்கு உத்தரவு. படபடா ரிக்ஷாவிலோ, சைக்கிள்

வாகனத்திலோ வந்த ஆசாமியாக இருந்தால், கூர்க்காச் சேவகன் அவர்களைக் கண்டும் காணாதுபோல் தோட்டத்திற்குள் நழுவி விடுவான்.

விக்கிரமதித்தன் சிம்மாசனத்தில் ஏறும்போது முதல் படியிலிருந்த பொம்மை வழி விட்டதும் இரண்டாவது படியிலிருந்த பொம்மை வழி மறித்துக் கொண்டதுபோல், கூர்க்காச் சேவகனது பாதையினின்று தாண்டிப் பங்களா வாயிலுக்குள் வந்ததும், வராந்தாவில் நின்று கொண்டிருக்கும் வேலைக்காரன் தன் முப்பத்திரண்டு பற்களையும் காட்டி ஒரு பெரிய கும்பிடு போட்டு, "அம்மாவை இப்பொழுது பார்க்க முடியாது. டாக்டர் வரும் வேளையில் யாரும் அவர்களுடன் பேச முடியாது" என்று சொல்லி, வீணாக அவர்களைக் காத்திருக்கும்படி செய்யாது உடனே வழியனுப்பி விடுவான்.

தோட்டத்திற்குள் 'விர்' என்று வந்து, மோட்டார் வாகனத்தில் இறங்கும் ஆசாமிகளைக் கண்டதும் வேலைக்காரனுக்கு ஒரே திகைப்பாக இருக்கும். வந்தவர்கள் எஜமானருக்கு மிகவும் வேண்டியவர்களாக இருந்து விட்டால் நமக்கு ஏன் பொல்லாப்பு? என்று தனக்குள் எண்ணியபடி அவன் மோட்டாரைக் கவனியாதவன்போல் வராந்தாவில் கிடக்கும் ஆசனங்களைத் தட்டிக் கொட்டிச் சுத்தப்படுத்துவதில் ஈடுபட்டு விடுவான். இரண்டாவது படியையும் தடையின்றித் தாண்டிவிட்ட விக்கிரமதித்த மகராஜனைப்போல வந்தவரும் எவ்வித இடையூறுமின்றி ஹாலுக்குள் பிரவேசித்து விடுவார். வருகிறவர்களை கண்காணித்துக் கொண்டு வேட்டை நாய்கள்போல் வீட்டிற்குள் வளைய வந்து கொண்டிருக்கும் சித்தப்பா, பத்மினி இவர்களைத் தாண்டி, அவர் மாடிக்குப் போய்விட முடியாது.

வந்திருப்பவர் ஸ்திரீயாக இருந்தால் பத்மினி கவனிக்க வேண்டிய பொறுப்பைத் தான் ஏற்றுக்கொண்டு முன் ஓடி

வருவான். ஆடையின் தோற்றம், நகைகள் இவைகளை ஒரே பார்வையில் ஆராய்ந்து அவளது அந்தஸ்தை மனத்திற்குள் கணக்கிட்டுக் கொள்வான். கழுத்தில் வைர அட்டிகையும் கைகளில் வைர வளையல்களுமாக இருந்தால், "வாங்கோ! அம்மாவைத்தானே பார்க்கணும்? மாடியில்தான் இருக்கிறார்கள். நான் அழைத்துப்போகிறேன். இப்படி இந்தப் பக்கமாக வாருங்கள்" என்று இன்முகம் காட்டி உபசரித்து அழைத்துப் போய் அந்தப் பெண்மணிக்கு மங்களத்தின் தரிசனத்தைச் செய்து வைப்பான். வந்தவள் கீழே இறங்கி திரும்பிச் செல்லும் வரை நோயாளியைத் தவிர வேறு யாரைப் பற்றியும் அவள் பேசாதவண்ணம் அருகிலிருந்து கண்காணித்துக் கொள்வான்.

வந்தவன் பெரும் வாயாடி போல் சந்தேகம் தோன்றி விட்டால் ஏதேனும் சாக்குப் போக்குகள் கூறி, அவளை அதிக நேரம் அங்கே தங்கவிடாது கீழே கொண்டுவந்து காரில் ஏற்றி வீட்டிற்கு அனுப்பி விட்டுத்தான் பத்மினி வேறு வேலையைக் கவனிப்பான்.

மங்களத்தைக் காண வந்திருப்பவளின் தோற்றம் சாதாரணமாக இருந்தால் மாடிப் படிகள் அருகில் கூட அவளை அண்டவிடாது சாமர்த்தியமாகப் பேசி ஹாலிலேயே உட்கார் வைத்து விடுவான்.

"அக்காவை யாரும் பார்த்துப் பேசித் தொந்தரவு செய்யக் கூடாது என்று டாக்டர் கண்டிப்பாக உத்தரவு போட்டிருக்கிறார். நானே அந்த அறை அருகில்கூடப் போவதில்லை என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன்! ஹி...ஹி" என்று தனக்காகச் சிரித்துப் பேசி, வந்த பெண்ணிற்கு வெற்றிலை பாக்குக் கொடுத்து வாசல்வரை சென்று வழியனுப்பி விடுவான்.

வந்தவர்கள் ஆண்களாக இருந்துவிட்டால், வடிகட்டும் வேலை சித்தப்பாவைச் சேர்ந்ததாக இருந்தது. இருவரும் இவ்வாறு கண்காணித்து வடிகட்டி வந்த போதிலும்

நோயாளியை, வந்து பார்த்துப் போகும் அனுதாபிகள் கூட்டம் தேர்த் திருவிழாக் கூட்டமாக நாள்குநாள் பெருத்துக் கொண்டே போயிற்று.

*

அன்று காலை ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு, சித்தப்பா வழக்கம்போல் பூஜை அறையில் இருந்தார். எட்டு வீடுகள் வரை கேட்கும் உச்சஸ்தாயியில், அவரது வாய் மந்திரங்களை உச்சாடனம் செய்து கொண்டிருந்த போதிலும், இரு காதுகளும் அவரது கருத்தும் ஹாலை யொட்டியிருந்த மாடிப்படிகள் மீதுதான் லயித்து இருந்தன. வேற்று மனிதர்கள் என்று, காற்றினூடே கலந்து வந்த வாடையால் உணர்ந்து கொண்டதும், கழுத்து உரோமத்தைச் சிலிர்த்துக்கொண்டு ஆக்ரோஷமாக எழுந்து நிற்கும் காவல் நாய் போல், ஹாலில் கிறீச்சிட்ட செருப்புச் சத்தம் கேட்டதும் சித்தப்பா முகத்தை வெடுக்கெனக் கதவு பக்கம் திருப்பினார். அவசரமாகப் பூஜையை முடித்துக்கொண்டு மேல்துண்டை உதறிப் போட்ட வண்ணம் அவர் அறையை விட்டு வெளி வருவதற்குள், செருப்புச் சத்தம் மாடிப்படிகளைக் கடந்து ஹாலுக்குள் சென்று விட்டது.

சாமண்ணா பயபக்தியுடன் கொண்டு வந்து ஊஞ்சல் பலகை மீது வைத்த காப்பி டம்ளரைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, "மாடிக்குப் போனது யார்? இந்த வீட்டில் கேள்வி முறை ஏதும் கிடையாதா?" என்று அவனிடம் ஒரு அதட்டல் போட்டார்.

இரவு மூன்றாவது காட்சிக்குச் சினிமாவுக்குப் போய் விட்டு, நடுராத்திரி வீடு திரும்பியிருந்த சாமண்ணாவுக்கு நன்றாகத் தூங்க அவகாசம் இருக்கவில்லை. நித்திரை மயக்கம் அவனைப் பூராவும் விட்டபாடில்லை. ஜிவ்வெனச் சிவந்த கண்களால் அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்து, "மாடிக்கு யார்

போனார்கள்? யாராவது போனார்களா என்ன? என்று திருப்பிக் கேட்டான்.

ஒரே வாயில் காப்பியைக் கொட்டி விழுங்கிய சித்தப்பா, ஆக்ரோஷத்துடன் பாத்திரத்தை ஊஞ்சல் பலகை மீது பெரும் சப்தத்துடன் வைத்தார். "ஏண்டாப்பா நீ இருப்பது பூலோகமாகலாசமா என்ற யோசனையோ? இருக்காதா பின்னே, ராத்திரி முழுவதும் சினிமாப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் உனக்கு விடிஞ்சதுகூட ஏன் தெரியப்போகிறது? வர வர நீ பெரிய ரௌடியாகி விட்டாய். போ அசத்து, என் முன்றிற்காதே! கேட்ட கேள்விக்கு நேரடியான பதில் சொன்னால் சொல்லணும். இல்லாவிட்டால்... வாயை மூடிக்கொண்டிருக்கணும். உன்னிடம் இந்த இரண்டு குணங்களும் கிடையாது" என்று உக்கிரமாகக் கர்ஜித்தார். சாமண்ணாவின் கடினமான தோலைத் துளைத்துக் கொண்டு அவனது இருதயத்தைத் தொட்டுத் துன்புறுத்தச் சித்தப்பாவின் சீற்றத்திற்கு வலு இருக்கவில்லை. ஆகவே, தோளைக் குலுக்கிக்கொண்டு அசட்டுச் சிரிப்புடன் அவன் சமையற் கட்டிற்குத் திரும்பி விட்டான்.

மூச்சுத் தடுமாற, சித்தப்பா மாடிப்படிகளைத் தாவி ஏறி ஹாலுக்குள் வந்தார். அதற்குள் காரியம் மிஞ்சிவிட்டிருந்தது. வந்த பெண்மணி, மங்களத்தின் அருகே ஒரு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு உற்சாகமாக வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

"அடிமங்களம்! உன்னைப் பார்க்கப் போகிறோமோ என்று எனக்குச் சந்தேகமாகி விட்டது. இத்தோட நான் நான்கு தடவைகள் இங்கே வந்து விட்டேன். கால்நடையாக வந்து பார்த்தேன். வாசலோடே சேவகன் அடித்துத் துரத்தி விட்டான். பத்தணாச் செலவழித்து ஒரு படபடா ரிக்ஷாவிலே வந்தேன். அப்போதும் உள்ளேவர முடியவில்லை. நம் கிளப் மெம்பர் பங்கஜத்தின் காரிலே ஓசியாக வந்து இறங்கினேன். அப்போதும் உனது தரிசனம் கிட்டவில்லை. 'சாயி வரங்

கொடுத்தாலும் பூசாரி வரம் கொடுக்க மாட்டானாம்' என்கிற கதையாக, நீ எங்களை யெல்லாம் பார்க்க ஆசைப்பட்டு வரச் சொன்னால்கூட, உன்னைச் சுற்றி இருக்கிறவர்கள் எங்களை அண்ட விட மாட்டேன் என்கிறார்களே! இன்றைக்கு என் தம்பி பிள்ளையின் காரிலே தொத்திக்கொண்டு வந்து இறங்கினேன். நல்ல வேளை மாடிக்கு நான் வந்ததை யாரும் தடைசெய்ய வில்லை" என்று கொட்டும் மழை போல மூச்சுவிடாது பேசினாள் அந்த அம்மாள்.

"நீ வந்தது எனக்குத் தெரியவே தெரியாது கோமதி!" என்று ஹீனஸ்வரத்தில் பதில் அளித்த மங்களம் படுக்கையி னின்று எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

எல்லாக் கட்டுக் காவல்களுக்கும் கடுக்காய் கொடுத்து விட்டு, மங்களத்திடம் வந்துவிட்ட பெருமை கோமதியம்மா ளின் உள்ளத்தில் பொங்கிப் பூரித்துக் கொண்டிருந்தது. கழுத்தை நிமிர்த்தி நாலு புறமும் உற்சாகமாகப் பார்த்துவிட்டு, "மங்களம்! நீ மனிதர்களைப் பார்க்காது ஒண்டியாக இந்த இடத்தில் அடைந்து கிடப்பதனால்தான் இப்படி எலும்பும் தோலுமாகி விட்டாய். உனக்கு ஒருவிதமான நோயும் கிடையாது. எனக்குத் தெரியும். உனக்கு வந்திருக்கிற நோய் மனசைப் பற்றியதுதான். நான் சொல்கிறேன் என்று நினைக்காதே. எந்த வேளையில் அந்தப் பெண் மைதிலி உன் வீட்டை விட்டுப் போனாளோ அந்த வேளையிலிருந்து உனக்குக் கஷ்ட காலம் வந்து விட்டதடி! ஆமாம், நான் கேட்கிறேன், மைதிலி வந்து உன்னைப் பார்க்க வேண்டாமா? என்ன இருந்தாலும் உறவு விட்டுப் போய்விடுமா என்ன?" என்று படபடவென்று பொரிந்து கொட்டினாள்.

"மைதிலியா?" என்று மங்களம் ஆவலுடன் வினவினாள். அவ்வளவுதான், சித்தப்பா மின்சாரத்தினால் தாக்குண்டவர் போல ஒரே துள்ளாகத் துள்ளி, வயதைப் பொருட்படுத்தாது கீழே இறங்கிப் பின் கட்டிற்கு ஓடினார்.

எண்ணெய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்த கூந்தலுக்குச் சாம்பிராணிப் புகை போட்டுப் போஷணை செய்த வண்ணம் முற்றத்துக் குறட்டின்மீது பத்மினி உட்கார்ந்திருந்தாள். "பத்மினி! பத்மினி!" என்று சித்தப்பா அலறியதைக் கேட்டு அவள் வியப்புடன் திரும்பினாள்.

"நீ இங்கே வந்து உட்கார்ந்திருக்கிறாயே! குடி முழுகிவிடும் போல் காரியங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. போய் பாரம்மா மாடியில்!" என்று தடுமாறினார் கோபத்துடன்.

அலக்ஷியமாகக் கூந்தலை அள்ளி முடித்துக்கொண்டு பத்மினி எழுந்து நின்றாள். "இருக்கவும் மாட்டாது போகவும் மாட்டாது என் பிராணனை ஒட்டோடு எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் மகராஜி! அக்காவுக்கு இப்போது என்ன வந்துவிட்டது?" என்று வெடுக்கென்று கேட்டாள் பதிலுக்கு.

"அக்காவுக்கு ஒன்றும் வந்து விடவில்லை, நமக்குத் தான் ஆபத்து இப்போது தலைக்குமேல் வந்து விட்டது. யாரோ கோமதியாமே? அவள் மங்களத்தைப் பார்க்க யாரிடமும் கேட்காது தானே மாடியறைக்குப் போய் விட்டாள். போனதுடன் நிற்காது, மைதிலியைப் பற்றி என்னவோ சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள். நாழி பண்ணாது முதலில் அதைப்போய்க் கவனித்து நிறுத்து" என்று பதறினார்.

"அப்படியா?" என்று கேட்ட பத்மினி ஒரே பாய்ச்சலாக மாடியறைக்கு விரைந்தோடினாள். வராந்தாவை அணுகுவதற்கு முன்பே மங்களத்தின் அறையில் நடந்த சம்பாஷணை அவளது கன்னங்களில் யாரோ பலமாக அறைவது போல் நன்றாகக் கேட்டது.

"மைதிலியிடம் நீ நோயாக இருப்பதை எடுத்துச் சொன்னேன். அவள் அப்படியே அழுது விட்டாள். ஏன் மங்களம்? அக்கா தம்பிகள் இடையே மனஸ்தாபம் சண்டை சச்சரவு ஏற்படுவது உலகத்திலே நடக்காத ஒரு புதுமையா என்ன?

என்ன இருந்தாலும் ரத்தபாசம் விட்டுப் போய் விடுமா? சொன்னதையெல்லாம் பாராட்டாமல் நீயே ஒரு கடிதம் அவனுக்கு எழுதிப் போட்டு வரச் சொல். வெளியே போனாலும் அவனும் ஏதோ குடியும் குடித்தனமுமாக மானத்தோடு கௌரவமாக வாழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கிறான். இரண்டு தம்பிகளில் உனக்கு ஏன் இந்தப் பாரபசும்? என்னைக் கேட்டால், மைதிலி மட்டும் இந்த வீட்டில் இருந்திருந்தால், இப்படி உன் உடல் பலஹீனமாகி விட்டிருக்காது என்பேன். பணமிருந்தும், பதவியிருந்தும் எடுத்துச் செய்ய ஆள் இல்லாது நீ அனாதையாக இருக்கிறாய், மங்களம்! கேட்பார் பேச்சைக் கேட்காதே. உன் புத்தியைக் கொண்டு ஆலோசனை செய்து இனிமேலாவது சௌகர்யமாக இரு. நான் வருகிறேன். உன்னை நேருக்கு நேர் சந்தித்துச் சொல்லவேணும் என்று துடித்துக் கொண்டிருந்த விஷயத்தை இன்றைக்குச் சொல்லிவிட்டேன். அப்பாடா! என் மனசு நிம்மதியாச்சு, அழாதே மங்களம். எல்லாம் ஒரு சோதனை என்று எண்ணிக்கொண்டு பொறுமையாக இரு. வரட்டுமா? என்று விடாது பேசிய அந்த அம்மாள், வேகமாக அவ்விடத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கிச் சென்று விட்டாள்.

பத்மினிக்கு ஏற்பட்ட ஆத்திரத்தில் கைகால்கள் பதறின, கொஞ்ச நேரம் என்ன செய்வதென்றே தோன்றாது செயலற்றுப் போய் அறையின் வாயிலிலேயே நின்று விட்டாள். பிறகு ஒரு வழியாகத் தன் உணர்ச்சிகளைச் சமாளித்துக் கொண்டு, புன்முறுவலுடன் அறைக்குள்ளே வந்து, "அக்கா, கூப்பிட்டீர்களா? காப்பி கொண்டு வரட்டுமா? அல்லது பழரசம் சாப்பிடுகிறீர்களா?" என்று வினவினாள் மிகவும் பவ்யமாக.

கன்னங்களின் மீது தாரையாக வழிந்தோடிய கண்ணீரை மங்களம் துடைத்துக்கொண்டு, தம்பி மனைவியை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். "என்னைப் பார்க்க வருகிறவர்களை நீங்கள் உள்ளே விடுவதில்லையாம். ஏன் அவர்களைத் தடை செய்ய வேண்டும்?" என்று எடுத்த எடுப்பிலேயே எரிந்து விழுந்தாள்.

பத்மினிக்குக் கோபம் குமுறிக் கொண்டு வந்தது. சிரமப்பட்டுத் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு, "சதா யாராவது வந்து பேச்சுக் கொடுத்துத் தொந்தரவு செய்தால் உங்கள் உடல் நிலை கெட்டுவிடாதா? அதனால் அனாவசியமான ஆசாமிகளை வரவொட்டாது தடை செய்தோம். உங்கள் நன்மைக்குத்தானே செய்தோம் அக்கா!" என்று உரத்த குரலில் பதில் அளித்தாள்.

இந்தச் சமயம் சித்தப்பா, மேலே என்ன நடக்கிறது என்று அறிந்து கொள்ள ஆவலுடன் பூனைபோல் சப்தமிடாது அங்கு வந்து பத்மினியின் பின்னால் தின்றார். அவரைக் கண்டதும் மங்களம், "சித்தப்பா! நீங்கள் கூடவா எனக்குத் துரோகம் செய்ய வேண்டும்? என் தம்பி நீலகண்டன் கார் விபத்துக்குள்ளாகி சாகப் பிழைக்க ஆஸ்பத்திரியில் அனாதை போலக் கிடந்தானாமே! எனக்கு நீங்கள் ஒரு வார்த்தை அதைப்பற்றிச் சொல்லவில்லையே? அப்படியே அவன் பிழைக்காது செத்துப் போயிருந்தால்..." என்று கூறிவிட்டு, ஒவென்று அழ ஆரம்பித்தாள்.

பற்களை நறநறவென்று கடித்துக் கொண்டு பரத நாட்டிய பாவத்தில் இடுப்பில் ஒரு கையை வைத்துக் கொண்டு பத்மினி சித்தப்பா பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தாள், "சித்தப்பா! இனி உங்களாலும் என்னாலும் இவளைச் சமாதானப்படுத்த முடியாது. விஷயம் எல்லை மீறிவிட்டது" என்று அவளது இரு விழிகளும் பேசாது பேசிக் கோபக் கணலைக் கக்கின.

பதட்டமாக அவள் ஏதாவது பேசிவிடப் போகிறாளே என்று சித்தப்பா முந்திக்கொண்டு "மங்களம்! நீ கூறுகிறதை கேட்க எனக்கே ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. நீலகண்டனுக்கு மோட்டார் விபத்து ஏற்பட்டதா? அடப்பாவமே. இந்த சமாச்சாரம் எனக்கோ பத்மினிக்கோ ஸ்ரீ காந்தனுக்கோ ஒருத்தருக்குமே தெரியாது? நீ கவலைப்பட்டாதே. மனதை அலட்டிக்காதே. நான் இரண்டு நாளில் நீலகண்டன் இப்பொழுது எங்கே இருக்கிறான் என்று

விசாரித்து வந்து சொல்கிறேன்" என்று மிகவும் பரிவாகச் சொன்னார்.

"விலாசம் தெரியாது நீங்கள் வீணாக அலைய வேண்டாம். கோமதி என்னைப் பார்க்க வந்தவள் இந்த விலாசத்தைக் கொடுத்துவிட்டுப் போனாள். உடனே நீங்களே சென்று "அக்கா, மைதிலியையும் உன்னையும் கையோடு கூட்டிவரச் சொன்னாள்" என்று சொல்லி அழைத்து வாருங்கள். என்ன இருந்தாலும் அவன் என் தம்பிதானே, அவன் கைகால் ஒடிஞ்சு அனாதைபோல் ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்தான்னு கேட்டதும், என் உடம்பே என்னையறியாமல் பதறுகிறது. எனக்கு அவனையும் மைதிலியையும் பார்க்க வேண்டும் போலிருக்கிறது" என்று கூறிவிட்டு, மட மடவெனக் கண்ணீர் உகுத்து விம்மினாள்.

பத்மினிக்குக் கண் ஜாடை செய்து அங்கிருந்து போகும்படி உத்தரவிட்ட சித்தப்பா, சாவதானமாக மங்களத்தின் அருகில் வந்து அமாந்து கொண்டு, "மங்களம்! நீ சொல்வது எல்லாம் வாஸ்தவம். நீலகண்டன் உன் சகோதரன், என்ன மனஸ்தாபம் என்றாலும் உறவு விட்டுப் போகுமா? உன் தம்பியைப் பார்க்கணும்னு ஆசைப்பட்டால் அதை உடனே நிவர்த்தி செய்விக்க வேண்டியது என் கடமை. இன்று மத்தியானம்நானே காரை எடுத்துக்கொண்டு போய் அவர்களை அழைத்து வருகிறேன். நீயும் நடந்ததை மறந்து முன்போல அவர்களை இங்கே ஒன்றாக வைத்துக்கொண்டு வாழலாம். சண்டை போடுகிறதும், பிரிகிறதும் மறுபடி ஒன்றுசேருகிறதும் உலகத்திலே நடக்காத அதிசயம் ஒன்றுமில்லை. பழரசத்தைச் சாப்பிடு. மருந்துகளைச் சாப்பிடு. மனதை அலட்டிக் கொள்ளாமல் நிச்சிந்தையாக இரு. நான் காரியத்தை முடிக்கிறேன்" என்று மிகவும் அன்பாக எடுத்துச் சொன்னார்.

அவரது பேச்சின் நயத்தில் மயங்கிப் போன மங்களம், "சித்தப்பா, நீங்கள் அப்படியே செய்யுங்கள், எனக்கு என்னவோ

என் தம்பியைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஒரு ஆசை மனத்தைப் போட்டு வாட்டி வதைக்கிறது" என்று கூறிவிட்டுப் பெருமூச்செறிந்தாள்.

சமையற்கட்டுப் பக்கம் வந்த சித்தப்பாவைக் கண்டதும் பத்மினி ஓடி வந்து, "தொட்டிலை ஆட்டி விட்டுப் பிள்ளையை யும் கிள்ளிவிட்டானாம் என்பதுபோல் இதென்ன வேலை சித்தப்பா? மைதிலியை இங்கிருந்து விரட்டியதும் நீர், இப்பொழுது அழைத்துக்கொண்டு வந்து குடும்பத்தை ஒன்று சேர்க்கப் போவதாகக் கூறுவதும் நீர். உமது நாடகம் எனக்குப் புரியவேயில்லை!" என்று சீற்றத்துடன் கேட்டாள்.

பத்மினி அவ்வாறு தன்னை மரியாதைக்குறைவாகப் பேசியது முத்துஸ்வாமிக்கு அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. எனினும், அவர் தமது மன வருத்தத்தைக் காட்டிக் கொள்ளாது, "இந்த நாடகம் உனக்குச் சட்டென்று புரியாததில் வியப்பில்லை. விடிந்ததும் விடியாததுமாக உள்ளே நுழைந்த அந்த அம்மான், மங்களத்திற்கு நன்றாக வேப்பிலை அடித்துவிட்டுப் போயிருக்கிறாள். இப்படி ஒரு நாடகம் போட்டால்தான் மங்களம் வழிக்கு வருவாள். பத்மினி, நீ சிறிதும் கவலைப் படாதே! நானும் நீயும் இங்கிருக்கும் வரை மைதிலியும் நீலகண்டனும் இந்தப் பங்களாவிற்குள் மறுபடி காலை வைக்க முடியாது. இது நிச்சயம். சத்தியம்" என்று ஆக்ரோஷமாகச் சவால் விடுத்தார்.

21

அன்று காலை நடந்த ஒரு விசேஷத் திறப்பு விழா வைபவத்தில் சென்று கலந்து களித்துவிட்டு, அப்பொழுது தான் பத்மினியும், சித்தப்பாவும் வீடு திரும்பியிருந்தார்கள். நகரத்தில் அவர்கள் வசித்த பகுதியில் பெண்கள் படிப்பதற்கு ஒரு நல்ல

பள்ளிக்கூடம் இல்லாதது பலருக்குப் பெரும் குறையாகத் தோன்றியது. அதை நிவர்த்திக்க அந்த வட்டாரத்துப் பிரமுகர்கள் சிலர் ஒன்றுகூடி பெரும் நிதி திரட்டி ஒரு பிருமாண்டமான கட்டிடத்தைக் கட்டி முடித்துவிட்டனர். அஸ்திவாரக் கல் நாட்டும் முன்பே அந்தப் பள்ளிக் கூடத்தில் தங்கள் பெண்களைச் சேர்க்க விரும்பிய பெற்றோர்களின் விண்ணப்பங்கள் மலைபோல குவிந்துகொண்டு போயின. 'சரஸ்வதி பெண்கள் பாடசாலை' என்று கலைமகளின் பெயரைத் தாங்கி நிறுவப்பட்டிருந்த, அந்தப் பெண்கள் பள்ளிக்கூடத்தின் அமாக்களமான திறப்புவிழா, அந்த வட்டாரத்தையே இரண்டு பட்சச் செய்தது.

'ஸ்ரீமதி பத்மினி ஸ்ரீகாந்தன்' என்று தன் பெயருக்கும் ஸ்ரீமான் முத்துஸ்வாமி தீக்ஷதர் என்று சித்தப்பா பெயருக்கும் பள்ளி நிர்வாகிகள் அனுப்பியிருந்த அழைப்பிதழ்களைக் கண்டதும், அவர்கள் இருவரும் தங்கள் உண்மையிலேயே அந்த வட்டாரத்தில் பெரிய பிரமுகர்கள்தாம் என எண்ணி இறுமாந்து போனார்கள். அவ்வாறு இல்லாவிடில் பள்ளி அதிகாரிகள் அவர்கள் பெயர்களுக்குத் தனித் தனி அழைப்பிதழ்கள் அனுப்பி யிருப்பார்களா என்ன? விழாவிற்கு வரப்போகிற பெண்கள் அனைவரிலும் தான் மட்டும் தனியே சோபிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் பத்மினி அன்று தன்னை மிக்க சிரத்தையுடன் அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஸ்ரீகாந்தன் தனது கம்பெனியில், பலவிதமான முறையில் தேடிச் சேமித்த பணத்தைக் கொண்டு, தனது அழகிய மனைவியின் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்ய மிகவும் விலையுயர்ந்த வைர ஆபரணங்கள் சில வாங்கி அளித்திருந்தான். அவைகள் அனைத்தையும் அன்றைய தினம் வாரி எடுத்துப் பத்மினி அணிந்து கொண்டிருந்தாள்.

ஸ்ரீகாந்தனுக்கு ஆபீஸ் காரியங்கள் அதிகம் இருந்ததனால் அவன் விழாவிற்கு வர முடியவில்லை. மங்களம் உடல்

சௌக்கியமில்லாததால் விழாவிற்கு வர இயலவில்லை. பெண்கள் கல்வி என்று கூக்குரலிட்டுக் கொண்டு திரிகின்ற அந்த வட்டாரத்துப் பிரமுகர்கள், என்னதான் பெண்கள் கல்விக்காகக் சாதித்து விட்டனர் என்பதை நேரிடையாகச் சென்று அறிந்துவரச்சித்தப்பாவுக்கு ஒரே ஆவல். வம்புகள் பல சேமிக்கவும், சாயங்காலப் பொழுதை அப்படியே ஹாய்யாக வேடிக்கைகளில் கழிக்கவும் அவர் புறப்பட்டிருந்தார். தமது அந்தஸ்தின் உயர்வு எல்லோர் கண்களுக்கும் எளிதில் புலப்படும் நிமித்தம், வழக்கத்தைவிட மிகவும் பெரிய கரை போட்ட சரிகை அங்கவஸ்திரமும், எலிக் ஜிப்பாவுமாக அந்தக் கிழவனார் வெளிக் கிளம்பியிருந்தார்.

முன் வரிசை ஆசனங்களில் அடுத்தடுத்தப்படியாகப் போய் அமர்ந்த அவர்கள் இருவரும், தங்கள் பின்னால் உட்கார்ந்திருப்பவர்களைத் திரும்பிப் பார்ப்பதுகூட, தங்களது அந்தஸ்திற்குத் தகுதியில்லை என எண்ணியவர்களாக, மிகக் கர்வத்துடன் ஆடாது அசையாது பொம்மைபோல் வீற்றிருந்தனர்! திறப்பு விழாவைத் தொடங்க வந்திருந்த பெரியாரைச் சபையோருக்கு அறிமுகம் செய்து விட்டு, நிர்வாகத் தலைவர் ஒரு நீண்ட பிரசங்கம் செய்து முடித்தார்.

புடவை, நகை, ஆஸ்தி, செல்வாக்கு என்பதையன்றி வேறு எதிலும் தன் கருத்தையே செலுத்தியறியாத பத்மினிக்குப் பிரசங்கம் தலைநோவைக் கொடுத்தது. மேலும் அவள் அன்று வேண்டுமென்று விரும்பிச் செய்து வந்திருந்த தலையலங்காரத்தில் சுற்றியிருந்த பூச்சுமை, பெரும் பாரமாகக் கழுத்தை அழுத்தியது. எனவே, அவள் அரைக்கண் மூடியபடி ஒரு சிறு மனோ ராஜ்யத்திலே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

எதிர்பார்த்தபடி வம்பு தும்புகளைச் சித்தப்பா அக்கூட்டத்தில் சேகரிக்கவே முடியவில்லை. முன் ஆசனங்களில் அமர்ந்திருந்த அவ்வளவு புருஷர்களும், பிறவி ஊமைகள் போல் வாயடைத்து மௌனமாக இருந்ததனால் விழா ஆரம்பம்

அவருக்கு ரஸிக்கவேயில்லை. மேடை மீதிருந்த ஒளி பெருக்கியில் மோதி, ஹால் முழுவதும் ரீங்காரம் செய்த பிரசங்கத்தின் ஓசை, முடிவில் ஒரு தாலாட்டுப் பாட்டின் இசைபோல் தோன்றவே, சித்தப்பாவின் கண்கள் தாமாகவே மூடிக் கொண்டன. விறைப்பாக நிமிர்ந்து நின்ற தலை தளர்ந்து, மெல்ல நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டது. அடுத்தபடி இறுக மூடியிருந்த வாய் திறந்து கொண்டது. அவ்வளவுதான்! அக்கம் பக்கத்தவர்கள் முகத்தில் லேசானதொரு புன்னகை நிழலாடும் வகையில் மெல்லிய குறட்டையை எழுப்பிய வண்ணம் சித்தப்பா நித்திரையில் ஆழ்ந்து போனார்.

பிரசங்கத்தை ஒருவாறு முடித்துக் கொண்டு நிர்வாகத் தலைவர் பள்ளிக் கூடக் கட்ட நிதிக்காக உதவிய பிரமுகர்களின் பெயரைக் குறிப்பிட்டார். இரண்டு லக்ஷம் ரூபாய் நன்கொடை அளித்து விட்டுத் தமது பெயரை பிரஸ்தாபிக்க விரும்பாத ஒரு பிரமுகரைப் பற்றி வானளாவப் புகழ்ந்து பேசினார். அடக்கம் காரணமாக அந்தப் பிரமுகர் தமது பெயரை வெளியிட விரும்பாவிடிலும், பள்ளி நிர்வாகிகள் அவர்களது நன்றியை அந்த மாபெரும் சபையில் அவருக்குத் தெரிவிக்காது இருப்பது தர்மமல்ல என எண்ணியதால், ஒரு ரோஜாப்பூ மாலையாவது அன்னாருக்குச் சூட்டி கௌரவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என தெரிவித்துவிட்டு, ஒரு பெரிய மாலையுடன் அவர் மேடையினின்று கீழே குதித்தார்.

நிசப்தமான சபை, அடுத்த வினாடி கலகலத்து விட்டது. சிந்தனை உலகிலே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த பத்மினி திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள். கசமுச என்ற பேச்சுக் குரலில் நித்திரை கலைந்து சித்தப்பா தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு கூற்றும் முற்றும் கலக்கத்துடன் பார்த்தார். அவர்கள் இருந்த வரிசைக்குப் பின்னால் தூண் மறைவில் மிகவும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்த ஸ்ரீமான் திவாகரன் கழுத்திலே தலைவர் மாலையைப் போட்டு, அவர் அளித்த

நன்கொடையின் சிரேஷ்டத்தைச் சபையோருக்கு விவரித்தார். 'இரண்டு லக்ஷம் ரூபாய்கள்' என்றதும் பள்ளி என யாரோ முதுகில் அறைந்து எழுப்பிவிட்டது போன்ற உணர்ச்சியுடன் வியப்பில் மூழ்கிப்போன பத்மினி, தனது பெரிய கரிய விழிகளால் திருதிருவென விழித்த வண்ணம் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

இந்த விழாவிற்கு ஸ்ரீமான் திவாகரனை அவள் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர் பள்ளிக்கூட நிதிக்கு அவ்வளவு பெரிய தொகை கொடுத்திருப்பார் என அவள் எதிர்பார்க்கவும் இல்லை. அந்த வட்டாரத்தில் தான் ஒரு பெரிய மனிதரின் மனைவி என்ற அந்தஸ்திற்காகத் தனக்குத் தனியே அழைப்பிதழ் வந்ததென்றே இவ்வளவு நேரம் அவள் நம்பிக் கொண்டிருந்தாள். ஸ்ரீமான் திவாகரன், பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செய்த பெரும் பொருள் உதவிக்கு நன்றி பாராட்டி, நிர்வாகக் குழுவினர்கள் அவளையும், சித்தப்பாவையும் தனித்தனி அழைப்பிதழ்கள் மூலம் அழைத்துக் கௌரவித்தனர். அவ்வளவே! இந்த உண்மை அவளுக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. எனவே அவள் அருகிலிருந்த சித்தப்பாவுடன் எதுவும் பேசத் தோன்றாது சிலையாகி விட்டாள்.

பணத்தைச் சம்பாதிக்கிறான், பெரிய காரில் தொழிலகத்திற்குப் போய் வருகிறான் என்றவரைக்கும் தான் ஸ்ரீமான் திவாகரனைச் சித்தப்பா இதுநாள் வரை எடை போட்டிருந்தார். அனாயாசமாகப் பணத்தை இப்படி வாரி, தான தர்மங்களுக்கு அளித்தருப்பான் எனச் சிறிதும் எண்ணாததனால் அவருக்கும் இந்த நிகழ்ச்சி பெரும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. கொஞ்சம் நஞ்சம் தலையைச் சுற்றிய நித்திரை மயக்கமும் இதனால் சிதறி ஓடிவிடவே, அசட்டுச் சிரிப்புடன் அவர் ஸ்ரீமான் திவாகரன் பக்கம் திரும்பிப் புன்முறுவலித்தார்.

விழாவிற்குத் தலைமை வகித்த பெரியோருக்கு அதே நாளில் பலவித அலுவல்கள் இருந்ததனால், அவர் நீண்ட நேரம்

வளவளவென்று பேசிக் கொண்டிருக்காது, ரத்னச் சுருக்கமாகத் தமது பேருரையை முடித்துக் கொண்டு விடவே, வைபவமும் ஒரே மணி நேரத்தில் முடிந்துவிட்டது.

வண்டியை விட்டு இறங்கிய பத்மினி, நேரே உள்ளே சென்று வாயிற்புறத்திலிருந்த பெரிய அறைக்குள் நுழைந்தாள். அஸ்தமிக்கும் நேரம் சமீபித்துக் கொண்டு வந்ததனால் மின்சார விளக்கை ஏற்றிவிட்டு, தலைக்கு மேல் மின்சார விசிறியை அப்படியே கழலச் செய்துவிட்டு, உஸ் அப்பாடா! என்று பெருமூச்செறிந்த வண்ணம், மிருதுவான ஒரு சோபாவில் சாய்ந்து கொண்டாள். அவளைப் பின் தொடர்ந்து வண்டியினின்று இறங்கிய சித்தப்பாவும் அறைக்குள் வந்து எதிரே கிடந்த இன்னொரு சோபாவிலே சாய்ந்து கொண்டார். மனம்விட்டு வம்புகளை அலசிப்பேச விரும்பும்போது, அவர்கள் இருவரும் அந்த அறையைத்தான் அதிகமாக உபயோகிப்பது வழக்கம்.

"சித்தப்பா! எனக்கு இந்த அதிர்ச்சி தாளவே முடியவில்லை, ஒரு ரூபாயா, இரண்டு ரூபாயா! என்ன நன்கொடை வேண்டியிருக்கிறது?" என்று ஆத்திரத்துடன் பத்மினி மேஜை மீதிருந்த மணியை இடது கையால் தட்டினாள். வராந்தாவிலே வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற வேலைக்காரப் பையன், ஒடோடியும் வந்து கை கட்டி வாய்பொத்தி எதிரே நின்றான்.

"இரண்டு கப் குடான காப்பியும் தலைவலி மருந்துச் சீசாவும் எடுத்துக்கொண்டு சாமண்ணாவைச் சீக்கிரம் வரச்சொல்" என்று ராணிபோல் உத்தரவிட்டு, வெறுப்பாகத் தன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள் பத்மினி.

"உனக்கு அதிர்ச்சியோட போச்சு, எனக்கு வயிற்றை ஒரேயடியாகப் பற்றிக் கொண்டல்லவா எரிகிறது? இந்த வட்டாரத்துப் பெண்கள் படித்தால் என்ன? அல்லது குட்டிச்சுவராகப் போனால்தான் என்ன? 'இங்கே தாய் கஞ்சிக்கு

ஆலாகப் பறக்கிறானாம், கும்பகோணத்தில் மகன் கோதானம் செய்கிறானாம்' என்கிற கதையாகத்தான் இருக்கிறது உன் அத்திம்பேர் காரியம். இரண்டு லக்ஷம் ரூபாய்களைக் கொண்டு இப்படியா நாசமடிப்பான் மனுஷன்? அந்தப் பணத்தை அப்படியே ஒரு மூலதனமாகப் போட்டு உன் கணவனுக்கு ஒரு நல்ல சொந்தக் கம்பெனி ஆரம்பித்துக் கொடுத்தாலும் ஒரு உபயோகம் உண்டு. அதை விட்டு மனுஷன் செய்திருக்கிற காரியத்தைப் பார்த்தாயா?" என்று சித்தப்பா பிரலாபித்தார்.

"எனக்கு ஒரு பத்தாயிரம் ரூபாய் போட்டு ஒரு வைர அட்டிகை செய்து போட மங்களம் அக்காவுக்கு மனம் வரவேயில்லை, அகத்துக்காரன் இரண்டு லக்ஷம் ரூபாய்களை வாரி, இப்படி விரயம் செய்திருக்கிறதைக் கேட்டு எப்படித்தான் சகிக்கப் போகிறாளோ தெரியலை! ஆனால் ஒன்று, என் கணவருக்குச் சொந்தக் கம்பெனி ஆரம்பிக்க மூலதனம் கொடுத்து உதவினால் அத்திம்பேருக்கு என்ன பலன் கிடைக்கப் போகிறது? 'மச்சினனுக்கு உதவினான், அவ்வளவுதானே' என்று ஊரார் சொல்லிச் சூளுக்கொட்டி விடுவார்கள், பள்ளிக் கூடத்திற்கு நன்கொடை அளித்தார் என்றால் ஊர் முழுவதும் புகழ் மாட்டார்களா? புகழ் மோகத்திலே அவர் பணத்தை வாரிவிட்டிருக்கிறார்" என்று ஒரு பெருமூச்செறிந்தான் கோபத்துடன் பத்மினி.

"இன்றைக்கு புகழ்கிறவர்கள் நாளைக்கு இகழ்வார்கள். பெண்கள் படிக்க ஆரம்பித்ததிலிருந்து காலாகாலத்தில் கல்யாணமாகிறது குறைந்துவிட்டது. இப்படி தெருவுக்கு இரண்டு பள்ளிக்கூடங்கள் ஆரம்பித்து விட்டால் வீட்டுக்கு நாலு பெண்கள் கல்யாணமாகாது, முப்பது வயதுக்கு மேலும் நிற்கப் போகிறார்கள். அப்போது பெற்றோர்கள் இந்த நன்கொடை ஆசாமிகளை நன்றாகச் சபிக்கத்தான் சபிப்பார்கள். பெண் கல்வியாம், வெண்டைக்காயாம்! நான்சென்ஸ்! விஷயம் தெரியாத அசத்துகள் ஒன்று கூடிச் சமூகத்திற்குச் செய்கிற

விஷமம் இது" என்று சித்தப்பா ஒரு மூச்சு திட்டி முடிப்பதற்குள் சாமண்ணா ஒரு வெள்ளித் தட்டில் ஆவி பொங்கும், குடான காப்பி டம்ளர்களை வைத்துச் சுமந்து கொண்டு, தனது முப்பத்திரண்டு பற்களும் தெரியச் சிரித்தபடி உள்ளே வந்து நின்றான்.

"எஜமானரின் உதார குணத்தைப் பற்றித்தான் இந்த வட்டாரம் முழுவதும் பேச்சாக இருக்கிறது. பணத்தை எல்லோருந்தான் சம்பாதிக்கிறார்கள். கர்ணன் போல எடுத்துத் தாராளமாகக் கொடுக்கிற குணத்தை சில பேருக்குத்தான் பகவான் கொடுத்திருக்கிறார்" என்று புகழ்பாடிய வண்ணம் தட்டை மேஜைமீது வைத்தான் அவன்.

"வரையாது வாரிக் கொடுத்தானே அந்தக் கர்ணன், அவன் சேதி கடைசியில் என்ன ஆச்சு? பெரிசா பேச வந்து விட்டான்! இந்த உலகத்திற்கு விவஸ்தை ஏதாவது உண்டா! இன்னிக்குக் கர்ணன் என்று புகழ்கிறவனை, நாளைக்குக் கஞ்சன் என்று இகழும் உலகம். என்னமோ குழந்தைகள் படிக்கட்டும்னு பணம் நன்கொடை கொடுத்தார். எல்லோருக்கும் அதைக் கேட்டுத் திருப்தி என்பதை விட்டு, 'ஆஹா ஊஹு'ன்னு கண் காது வச்ச ஏன் இந்த வீண் ஆடம்பரப் புகழ்? சரி சரி, உன் வேலையைப் பார்த்துண்டு போ. அங்கு பேசின மகராஜன் எனக்கு ஒரு பெரிய தலைவலியைக் கொடுத்து விட்டான். நீ வேறே வந்து பிரசங்கம் பண்ண வேண்டாம்" என்று அதட்டிய சித்தப்பா, தட்டிலிருந்த தலைவலி மருந்து சீசாவைத் தூக்கி, இரண்டு மாத்திரைகளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டார். "பத்மினி, இந்தாம்மா மாத்திரையை வாயில் போட்டுக் கொண்டு, குடான காப்பியை சாப்பிடு. தலைவலி மாயமாகப் போயிடும். நல்ல மனுஷன் அவன், அவனை மேடைமேல் ஏறவிட்டதே பிசகு. அவன் பேசிய தோரணையைப் பார்த்தால் ஓயமாட்டான் போல் இருந்தது" என்று அழுத்தமாகச் சொன்னார்.

அவர்கள் காலிசெய்து கீழே வைத்த பாத்திரங்களை அடுக்கி எடுத்துக்கொண்டு சாமண்ணா புறப்பட்டான். சித்தப்பாவின் கோபத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் பேச அவன் வாய் துடித்தது. "பிரசங்கம் ரொம்ப நன்றாக இருந்தது என்று, நம் டிரைவர் சின்னமுத்து சொன்னான்" என்று கூறிவிட்டு, வழக்கம்போல் இடியோசைத் தொனியில் கடகடவென்று சிரித்தான்.

சித்தப்பாவின் சினம் கட்டுக்கு அடங்காது பொங்கிப் புறப்பட்டது. "சின்னமுத்து மகா ரஸிகன்; அதைவிடப் பரம ரஸிகன் நீ! வாயை மூடுடா அசத்து! போய் உன் வேலையைக் கவனி. பெரியவர்கள் பேசும்போது குறுக்கே தலை தீட்டாதே என்று இத்துடன் ஆயிரம் தடவைகள் சொல்லியாயிற்று. இன்னொரு முறை இப்படி வந்து இடையே பேசினால் என்ன செய்வேன் தெரியுமா?" என்று உரத்த குரலில் கர்ஜித்தார்.

கண்கள் சிவக்க, உதடுகள் துடிக்க, முகத்தில் ஆத்திரம் வழிய அந்த கிழவர் உறுத்துப் பார்த்ததைக் கண்டதும் சாமண்ணாவிற்குக் கொஞ்சம் அச்சம் ஏற்பட்டதான் செய்தது. 'வயிறு நிறைந்த சாப்பாடு, பை நிறைந்த சம்பளம். இந்தப் பிழைப்பில் ஏன் மண் போட்டுக் கொள்ள வேணும்' எனத் தனக்குள் கருதியவனாக அவன், "மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள், சித்தப்பா, ஏதோ விளையாட்டாகப் பேசி விட்டேன்" என்று மிகவும் பவ்யமாக வேண்டிக் கொண்டான்.

மேஜைமீது சித்தியிருந்த காப்பித் துளிகளைத் துண்டால் பரபரப்பாகத் துடைத்துச் சுத்தம் செய்து விட்டு, தன் சட்டைப் பைக்குள்ளிருந்த ஒரு கடிதத்தை வெளியே எடுத்தான். "நீங்கள் வெளியே சென்றபிறகு தபாலில் இது உங்களுக்கு வந்தது. வேலையாள் யாரும் இல்லாததனால் நான் வாங்கி வைத்தேன்" என்று கூறி விட்டு, அதை பத்மினியிடம் கொடுத்தான்.

சாமண்ணா வெளியே சென்ற பின்பு அசட்டையாகக் கடிதத்தைப் பிரித்த பத்மினி, திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள். அவள் சிநேகிதி ஒருத்தி எழுதியிருந்த சிறு கடிதம் அது.

“அன்புள்ள பத்மினி,

என் தங்கை மாலினி நேற்று இரவு ஒரு ஆண் குழந்தைக்குத் தாயானாள். தாயாரும் குழந்தையும் செளக்கியம், 'கனகா நர்ஸிங் ஹோம்'லில் தான் பிரசவம் நடந்தது. உனக்கு ஒரு முக்கிய விஷயம். உன் ஓரகத்தி மைதிலி, முந்தா நாள் காலை இதே நர்ஸிங்ஹோமில் அனுமதிக்கப்பட்டு, ஒரு பெண் குழந்தைக்குத் தாயாகியிருக்கிறாள். பெண் பிறந்து விட்டதென்று அவளுக்கு உன் மச்சினருக்கும் ஒரே சந்தோஷம்! மற்றவை நேரில்.

அன்புள்ள,
சுசீலா

“சித்தப்பா! மைதிலிக்குப் பெண் பிறந்திருக்கிறதாம்!” என்று பொறாமை மிகுந்த குரலில் கிறீச்சிட்டாள் பத்மினி.

“அவள் இங்கே இருந்து பெண் குழந்தை பிறந்திருந்தால், ஒரு சமயம் நான் கவலைப் பட்டிருப்பேன். ஏனென்றால் மங்களம் ஒரு காலத்தில் அடிக்கடி மைதிலியிடம் சொல்லிக் கொண்டிருப்பாள். 'சீக்கிரம் ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்று, எனக்கு நாட்டுப் பெண்ணாகக் கொடுத்துவிடு' என்று பிதற்றுவாள். இப்பொழுதுதான் அந்தக் காலம் மலையேறி விட்டதே?” என்று கூறிவிட்டு, அவர் இன்னமும் ஏதோ பேச வாயைத் திறந்தார்.

“இந்தப் பாழும் விழா எனக்குப் பெரும் தலைவலியை உண்டு பண்ணி விட்டது” என்று வெடுக்கெனப் பதில் அளித்த பத்மினி, ஒரே துள்ளலில் எழுந்து மாடியிலிருந்த தனது அறைக்கு விரைந்து சென்றுவிட்டாள்.

அப்பொழுதுதான் ஆபீஸிலிருந்து திரும்பி வந்திருந்த ஸ்ரீகாந்தன், கண்ணாடி முன்பு நின்றபடி தனது கழுத்து 'டை'யைக் கழற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

“டீ பார்ட்டியெல்லாம் பலமோ?” என்று கொஞ்சலாகக் கேட்டபடி அவன், மனைவி பக்கம் திரும்பினான்.

“ஒரு மண்ணாங்கட்டியுமில்லை. போனதில் தலைவலி தான் மிச்சமாச்சு!” என்று எரிந்து விழுந்தாள் பத்மினி.

அவள் உள்ளம் பொறாமைமயால் எரிமலை போல் கொந்தளித்தது. துக்கத்திலே நெஞ்சு வெடித்தது. அத்திம்பேர் இரண்டு லக்ஷம் ரூபாயை நன்கொடையாக அள்ளி வீசி விட்டதைக் கேட்டதும் ஏற்பட்ட பொறாமை அவள் மனத்தைவிட்டு அகலவேயில்லை. மைதிலிக்கு இரண்டாவதாகப் பெண்குழந்தை பிறந்திருக்கிறதென்ற சங்கதி, குழறிக் கொண்டிருந்த அந்த ஆத்திரக் கனலுக்குத் தூபம் போட்டது போலிருந்தது. காந்தாரிக்கு ஓரகத்தி மேல் ஏற்பட்ட அத்தனை துவேஷமும் பொறாமையும் பத்மினிக்கு அதுசமயம் ஏற்பட்டன.

“உனக்கு உடம்புக்கு என்ன?” என்று பரிவுடன் கேட்டுக் கொண்டு அருகே நெருங்கிய கணவனை, அவள் கோபத்துடன் விழித்து, “எனக்குத் தலையைப் பிளக்கிறது, கொஞ்ச நாழி பேசாமல் இருங்கள்” என்று கத்தினாள்.

தொடர்ந்து விக்விக்கி அழுத பத்மினியை ஸ்ரீகாந்தன் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தான். உண்மையில் அவனுக்கு அவள் மனப்போராட்டம் புரியவில்லை.

22

அன்று இரவு மங்களத்துக்கு உறக்கமே வரவில்லை. பற்பல சிந்தித்த வண்ணம் படுக்கையில் வெகுநேரம் புரண்டு கொண்டிருந்தாள். அன்று மாலை வண்டிக்கு ஸ்ரீமான் திவாகரன் தமது வெளிநாட்டு யாத்திரைக்காகப் புறப்பட்டுச் சென்றிருந்தார். பம்பாயில் சில தினங்கள் தங்கிவிட்டு, பிற்பாடு அங்கிருந்து கப்பலில் அயல் நாட்டுக்கு யாத்திரையைத் தொடங்குவது என்று ஏற்பாடாகியிருந்தது.

ஊருக்குக் கிளம்பும் ஒரு வாரத்திற்கு முன்னரே அவர் தமது அலுவலகத்திலிருந்து ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டு விட்டார். தமது யாத்திரைக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைக் கவனிப்பதில் ஒருபுறம் ஈடுபட்டிருந்த போதிலும், அவர் நாளின் பெரும் பகுதியைத் தமது மனைவியின் அருகில் அமர்ந்து வார்த்தையாடுவதிலேயே கழித்தார்.

ஸ்ரீமான் திவாகரனிடம் காணப்பட்ட இந்தப் புதிய மாறுதல், சித்தப்பா முதலானோருக்கு மிக்க ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கியது. அவர் மங்களத்திடம் அவ்வளவு நேரம் என்ன பேசினாரென்று அறிந்துகொள்ள பத்மினிக்கு மிக்க ஆவலாக இருந்தது எனினும், எவ்வளவு முயற்சி செய்தும் அவர்களிடையே நடந்த சம்பாஷணையில் ஒரு வார்த்தையையேனும் அவளால் தெரிந்துகொள்ள இயலவில்லை.

ஸ்ரீமான் திவாகரன் ஹாலுக்குள் நுழைந்தவுடன் அருகிலிருந்த வேலையாட்கள் அனைவரும் பணிவுடன் அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்று விடுவார்கள். அவரது காலடி ஓசையை வெகு தொலைவில் கேட்டதும், மங்களத்தைக் கவனித்த தாதி, மின்னல் வேகத்தில் அறையைவிட்டு வெளியே சென்று விடுவாள். ஆகவே, "வேலையாட்கள் மூலம்

அங்கே நடக்கும் சம்பாஷணை விவரத்தை அவளால் அறிய முடியாது போய்விட்டது.

வராந்தா அருகில் நின்று, உள்ளே நடக்கும் பேச்சு வார்த்தையை உற்றுக் கேட்கலாம் என்று பத்மினி இரண்டொரு தடவைகள் முயன்று பார்த்தாள். அதனாலும் பலன் ஏதுமில்லை. ஸ்ரீமான் திவாகரன் தாழ்ந்த குரலில் சம்பாஷித்தார். மங்களம்மான் நோய் பலஹீனத்தினால் மிகவும் மெல்லிய குரலில்தான் பேசினாள். குற்ற மிகுந்த நெஞ்சாதலினால் பத்மினிக்கு அமைதியே இருக்கவில்லை. அவர்கள் என்ன பேசிக் கொள்கிறார்களோ? சகோதரனையும் அவன் மனைவியையும் வீட்டை விட்டு வெளியேற்றும்படி, மனைவிக்கு உத்தரவிடுகின்றாரோ? எனப் பலவும் எண்ணி அவள் கவலையில் மூழ்கிவிட்டாள். திடீரென்று அறைக்குள் பிரவேசித்தால் ஏதேனும் அரை குறையாக விஷயங்கள் காதுகளில் படக்கூடும் என எண்ணி, இரண்டொரு சமயங்கள் பத்மினி, "அக்கா! என்னைக் கூப்பிட்டீர்களா?" எனப் புன்முறுவலுடன் பணிவாக வினவியபடி திடீர்ப் பிரவேசம் செய்து பார்த்தாள். அப்பொழுதும் பயன் கிட்டவில்லை, வாயிற்படியருகே அவள் நெருங்குவதைக் கண்ணுற்றதும் அவர் மௌனமாகி விடுவார். "உன்னைக் கூப்பிடவில்லையே. நீ போய்க் கீழே காரியங்களைக் கவனி" என்று மங்களம் அப்பொழுதெல்லாம், சற்றுக் கடுமையாகவே உத்தரவிட்டாள். ஒவ்வொரு முயற்சியிலும் தோல்விமேல் தோல்வியென்று ஏற்படவே, பத்மினி ஆத்திரத்தில் குமுறிக் கொண்டு வீட்டில் வளைய வந்து கொண்டிருந்தாள்.

சித்தப்பாவுக்கும் வீட்டில் நடக்கும் சம்பாஷணை யாவும் ஒரே மூடு மந்திரமாக இருந்தது. மிக்க சீற்றத்தைத்தான் உண்டாக்கியது. எனினும் வயதிலும், உலக அனுபவத்திலும் பத்மினியை விட முதிர்ந்தவர் என்ற ஹோதாவில் தமது உள்ளத்து உணர்ச்சிக் குமுறலை அடக்கிய வண்ணம் அவர் தமது

தினசரிப் பூஜையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தார். வீட்டிற்குள்ளே பரவி நின்ற இந்தப் புதிய நெருக்கடியைச் சமாளிக்க முடியாதபோது, அவர் ஸ்ரீமான் திவாகரனுக்குச் சுகமான யாத்திரை லயிக்க வேண்டுமென்று பகவான் அருள் கோரி விசேஷ பூஜைகள் அபிஷேகங்கள், அர்ச்சனைகள் செய்விக்கச் சென்றிருந்ததாகக் கூறிவிட்டு, ஊரைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீமான் திவாகரன் இரண்டாவது முறையாகத் தமது வாழ்க்கையில், மங்களத்திடம் மனம்விட்டுத் தமது கருத்துக்களையும், தாம் செய்ய நினைத்த காரியங்களையும் விரிவாக எடுத்துச் சொன்னார். என்றுமே அவரிடம் காணாத பரிவும் குழைவும் அவரது வார்த்தைகளில் நிறைந்திருந்தன. அந்த ஒரு வார காலமும் மங்களத்திற்கு மறக்க முடியாத நாட்களாக இருந்தன. ஒவ்வொரு வார்த்தையும் காதுகளில் ரீங்காரம் செய்த வண்ணமே இருந்தது. தமது அலுவலகத்தின் தற்சமயநிலை, தாம் சேர்த்து வைத்துள்ள ஆஸ்தி, தொழில்மூலம் ஏற்பட்டுள்ள சில கடன் விவரங்கள் அனைத்தையும் ஒளிக்காது மங்களத்திற்கு விவரமாக எடுத்துச் சொன்னார். தாம் அயல்நாடு சென்றிருக்கும் சமயம் அவள் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும், தாம் எழுதி வைத்துள்ள உயிலின் விவரத்தையும் அவளுக்கு விளக்கி விவரித்தார்.

ஸ்டேஷனுக்குப் புறப்பட ஒரு மணிக்கு முன்பே தமது ஆகாரத்தை முடித்துக் கொண்டு, மங்களத்தின் அருகில் வந்து அமர்ந்து கொண்டார். வெகு நேரம் பற்பல விஷயங்களைப் பேசிவிட்டு கடைசியாக விடைபெற்றுக் கொள்ளுமுன் அவர் ஒரு சிறு எச்சரிக்கை செய்தார்.

"உனக்கு மனக் கஷ்டமோ கவலையோ ஏற்பட்டாலும் சரி, உதவி தேவையென்று தோன்றினாலும் சரி, கடந்து போனதையெல்லாம் பாராட்டாது, உனது தம்பி நீலகண்டனை வரவழைத்துக்கொள். மைதிலி நல்ல பெண். உனக்கு உதவி

செய்ய எப்போதும் தயாராக இருப்பாள் அவள். இந்த யோசனையை மறந்துவிடாதே. சுற்றியுள்ள வேறு எந்த மனிதரையும் நம்பி அந்தரங்கத்தை தெரிவிக்காதே" என்று கூறிவிட்டு, அவளது நலிந்த கரங்களை ஒரு கணம் தொட்டுவிட்டு வெளியேறினார்.

கணவரது அன்பினால் உள்ளம் சுனித்து போயிருந்த மங்களத்திற்கு அது சமயம் பேசவே முடியவில்லை. இவ்வளவு நற்குண சீலரும், கண்யமும், பெருந்தன்மையும் வாய்ந்த இந்த மனிதரை இவ்வளவு வருஷங்களாக நன்றாக அறிந்து கொள்ளாது அசட்டையாக இருந்துவிட்டோமே என்ற துயரம் அவள் உள்ளத்தை உலுக்கியது. ஸ்டேஷன் வரை சென்றிருந்து வழியனுப்பிவிட்டு வரக்கூட முடியாதபடி, தனது உடல்நிலை பலஹீனமாகி விட்டிருந்ததை எண்ணி, அவள் கண்கள் கலங்கின. "மாதவன் எனக்குப் பதிலாக ஸ்டேஷனுக்கு வருகிறான். உடம்பைப் பத்திரமாகப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். அடிக்கடி உங்கள் செளக்கியம் பற்றிக் கடிதம் போட்டுக் கொண்டிருங்கள், என்னைப் பற்றிய கவலையே வேண்டாம். நான் என் உடம்பை நன்றாகக் கவனித்துக் கொள்வேன். நீங்கள் கூறிய எல்லா விஷயங்களும் ஞாபகத்தில் இருக்கின்றன. ஜாக்கிரதையாக இருப்பேன்" என்று துக்கத்துடன் திணறினாள். சிரமப்பட்டுக் கண்ணீரை அடக்கிக் கொண்டதனால், இவைகளைக் கூறி முடிக்குமுன் அவள் உதடுகள் துயரத்தில் துடித்தன.

கணவர் கடைசியாகக் கூறிச் சென்ற அந்தப் புத்திமதி. வெகுநேரம் சிந்தனையைவிட்டு அகலாது எதிரொலி செய்த வண்ணம் இருந்தது. ஸ்ரீமான் திவாகரன் எச்சரிக்கு முன்பே அவள் தானாகவே, மனம் மாறுபட்டு நீலகண்டனையும் மைதிலியையும் மீண்டும் தனது இல்லத்தில் வந்து வசிக்கும்படி மிகவும் வேண்டி, ஒரு கடிதம் எழுதிச் சித்தப்பாவிடம் கொடுத்து அனுப்பியிருந்தாள். அவர்கள்

வராததால், தான் மறக்க விரும்பிய அந்தப் பழைய சம்பவங்களை நீலகண்டனும் மைதிலியும் மறக்க விரும்பவில்லை போலும் என எண்ணினாள். அங்கே என்ன நடந்தது. சித்தப்பா என்ன விதமாகப் பேசினார் என்பது ஒன்றும் மங்களத்திற்குத் தெரியாது. இருமுறை சென்று பார்த்தும், சித்தப்பா தோல்வியுடன் திரும்பியதாகத் தெரிவித்தார். "நான் என்ன செய்வேன் மங்களம்; உன் தம்பிக்கு உன் முகத்தில் விழிக்கவும் விருப்பமில்லையாம். தன்னைப் பொறுத்தவரை அக்கா இறந்து போனதாகக் கருதுவதாக அவன் மிகவும் ஆயாசமாகப் பேசுகிறான். உனக்கு இதற்கு மேலும் ஆதங்கம் இருந்தால், வேறு யாரையாவது அனுப்பி அவர்களுக்குப் புத்திசொல்லி இங்கே வரவழைத்துக் கொள். இனி அந்த வீட்டிற்கு நான் உயிர் போனாலும் போகமாட்டேன். என் வயதிற்குக்கூட அவர்கள் மதிப்புக் கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறார்கள், உட்கார் என்று மரியாதைக்குக் கூட உபசரிக்காது, வாசலில் நிற்க வைத்து வாயில் வந்தபடி பேசி அனுப்பிவிட்டார்கள்" என்று இரண்டாவது முறையாகத் தூது சென்ற போது, இவ்விதம் நடந்ததாகச் சித்தப்பா அரற்றினார்.

வெகு நேரம் வாது செய்து கோபம் அடைந்து விட்டவர் போன்று அவரது முகம் சிவந்து போயிருந்தது. கண்களில் கோபக் கனல் மிதந்து கொண்டிருந்தது. சித்தப்பாவின் நடிப்பு, அவர் பரிவு அனைத்தையும் மங்களம் உண்மை என்று நம்பினாள். ஆகவே, அந்தக் கூற்றை அவளால் சந்தேகிக்கவே முடியவில்லை. தானே வலியச் சென்று சமாதானம் செய்துகொள்ள முயன்றும் தம்பியும் அவன் மனைவியும் தணிந்து போகாது, மிகவும் அலக்ஷியப்படுத்தியதை எண்ணி அவள் உள்ளம் வெகுண்டாள். "மைதிலி வந்து பார்க்கவும் மறத்துவிட்டாளாமே! இந்தப் பெண்ணுக்கு நான் எவ்வளவு உபகாரம் செய்திருக்கிறேன்! நீலகண்டனா இப்படிப் பேசியது? அந்த நாளில் நான் செய்துள்ள உபகாரத்தைச் சிந்தித்துப்

பார்த்தானா?" என்று தனக்குள்ளே எண்ணி மனம் புழுங்கினாள். நன்றியற்ற பதர்களை மனம் குழைந்து மன்னித்து மீண்டும் வந்து பார்க்கும்படி அழைத்தது கூடப் பிசகு என்று தனது புத்தியை நொந்துகொண்டாள்.

அவளது மனப் போராட்டத்தை நன்றாக உணர்ந்து கொண்ட சித்தப்பாவும் அதற்குத் தக்கபடியே உபதேசம் செய்து வந்தார். "மங்களம்! அக்காவாவது, தம்பியாவது, புருஷனாவது, குழந்தையாவது! இந்த உலகில் பணத்திற்குப் பிறகுதான் இவையெல்லாம்! நீ யாரையும் இனி நம்பாதே, பகவானிடம் உனது கவலைகளை ஒப்படைத்து விட்டு நிச்சிந்தையாக இரு!" என்று அவளது மனப்போக்கின்படி சமயத்திற்குத் தகுந்த வார்த்தைகளைப் பிரயோகித்து ஆறுதல் கூறிவந்தார்.

இனி உயிர் போனாலும் நீலகண்டன் என்ற பெயரையே ஸ்மரிப்பதில்லை என்று அவள் தனக்குள் திரிமணித்திருந்தாள். இந்நிலையில் கணவன் கடைசியாகக் கூறிச் சென்ற புத்திமதி அவளுக்குக் குழப்பத்தை உண்டாக்கியது. பலவும் யோசித்து அவள் அன்று இரவை உறக்கமின்றிக் கழித்தாள்.

ஸ்ரீமான் திவாகரன் வெளியூர் புறப்பட்டுச் சென்று பதினைந்து தினங்களுக்குமேல் ஆகிவிட்டன. மங்களம் முன்போல் யாரிடமும் அதிகம் பேசாது மௌனமாகி விட்டாள். எவ்வளவோ முயன்றும் பத்மினியால் அவளை மனம்விட்டுப் பேச வைக்கவே முடியவில்லை. அவளது விசித்திர மனப்போக்கு, பத்மினிக்கு ஆச்சர்யத்தையும் உள்ளூர்க் கவலையையும் கொடுத்தது. ஸ்ரீகாந்தனது மாதச் சம்பளம், அவள் வாங்க விரும்பிய பட்டுச் சேலைகளுக்குக் கூடப் போதியதாக இருக்கவில்லை. மங்களம் மானின்மன நிலையை ஊன்றிப் பார்த்தால் அவளுக்கு முன்போல் தம்பி மீது பாசம் அவ்வளவாக இருக்கவில்லை என்று ஊகிக்க இடம் இருக்கிறது. மைதிலியின் மீது சீற்றமுற்றதுபோல், காரணமில்லாது

பத்மினிமீதும் சீற்றம் கொண்டு ஒரு நாள் தம்பியையும் மனைவியையும் வெளியேற உத்தரவிட்டாலும் ஆச்சர்யப் படுவதற்கில்லை. மங்களத்தை நம்பிக்கொண்டு யாரும் உலகிலே வாழவே முடியாது. இன்று அன்பைப் பொழிவாள். நாளை கோபத்தைக் கக்குவாள். அதற்கு அடுத்த நாள் அடித்துத் துரத்தவும் செய்வாள். ஆகவே, தனியாக வாழப் பணவசதிகள் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்று தனக்குள்ளே திட்டமிட்டுக் கொண்டாள் பத்மினி.

தனது உள்ளத்திலே உதித்த இந்தத் தீர்மானத்தைத் தனது சதியாலோசனை சகாவான சித்தப்பாவிடம் கூட அவள் கூறவில்லை. ஏனெனில், 'கொள்ளைக்குச் சென்றாலும் கூட்டு உதவாது' என்ற பழமொழியை அவள் பெரிதும் நம்பினாள். விரைவிலே தனது திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டு வரத் தொடங்கிவிட்டாள். அதன் பயனாக வீட்டுச் செலவிற்காக மங்களத்திடம் அன்றாடம் எடுத்துக்கொண்ட சில்லறைப் பணத்தில் முக்கால்பாகம் அவளது இரும்பு பீரோவிற்குள் சென்று சேர்ந்துகொண்டது. வண்ணானுக்குச் சம்பளம் கொடுத்தது. பால்காரனுக்குப் பாக்கி தீர்த்தது என்று பலவிதமான கற்பனைச் செலவுகளை உற்பத்தி செய்து, தனது வருவாயை நாலாபுறமும் பெருக்கிக் கொண்டாள். ஆனால் இவ்வளவும் அவளுக்குத் திருப்தியைத் தரவில்லை. அரையும் காலுமாகச் சேர்த்து எந்தக் காலத்தில் அவள் ஆசைப்பட்ட பங்களாவை விலைக்கு வாங்க முடியும்? ஆகவே அவளுக்குப் பணம் சேர்க்க வேறு ஒரு அபூர்வமான யோசனை மூளையில் உதயமாகியது.

வீட்டுச் செலவுக்குப் பணம் தேவை என்று கேட்ட பொழுது, மங்களம் தன் தலையணை அடியில் வைத்திருந்த பெரும் சாவிக் கொத்தை அவளிடம் கொடுத்து, பீரோவைத் திறந்து வேண்டிய தொகையை எடுத்துக் கொள்ள உத்தரவிடுவது வழக்கமாகி விட்டிருந்தது. அந்தச் சாவிக்

கொத்தில்தான் மங்களத்தின் விலை உயர்ந்த நகைகள் வைத்திருந்த இரும்பு பீரோவின் சாவிகளும் இருந்தன.

அன்று காலை வழக்கம்போல் பத்மினி செலவிற்காகப் பணம் எடுக்கப் பீரோவைத் திறந்தாள். வேண்டியதை எடுத்து முடித்துக் கொண்டதும், அருகிலிருந்த பெரிய இரும்பு பீரோவைக் கண்டு அவள் நெஞ்சம் பேராசையில் படபடத்தது. சுற்றுமுற்றும் கண்களை ஓடவிட்டு, யாரும் இல்லை என்பதை அறிந்து கொண்டதும், சப்தமிடாது பூட்டுத் துவாரத்தில் சாவியை நுழைத்து மெல்லத் திருப்பினாள். கதவைத் திறந்து, நடுங்கும் கரங்களால் அவசரமாகத் தட்டுக்களைத் துழாவினாள். யோசிக்கவோ ஆராய்ந்து பார்க்கவோ நேரம் இருக்கவில்லை. எந்த நிமிஷமும் அறைக்குள் சித்தப்பாவோ, வேறு வேலைக்காரர்கள் யாரேனுமோ வந்துவிடக் கூடும் என்ற பயத்திலே, தட்டின் முன்னால் இருந்த பெரிய வெல்வெட் பெட்டியைச் சரக்கென இழுத்து, மடியில் மறைத்துக் கொண்டாள். பீரோவை அவசரமாக மூடிப் பூட்டி, பதைக்கும் நெஞ்சுடன் சாவியை இடையில் சொருகிக் கொண்டாள்.

வெல்வெட் பெட்டிக்குள் என்ன நகை இருந்ததென்று திறந்து பார்க்கக் கூட அவளுக்கு அவகாசம் இருக்கவில்லை. வெளிவராந்தாவிலே காலடி ஓசை கேட்பதை உணர்ந்ததும் திடுக்கிட்டுக் கிலியுடன் பெட்டியை மடியினின்று உருவி, அருகிலிருந்த புத்தக அலமாரியில், புத்தகங்களுக்குப் பின்புறம் மறைவாக ஒளித்து மறைத்து விட்டு வெளியே வந்தாள். மனத்திலே ஆசை பொங்கிப் பீறிட்டு வந்த போதிலும் இந்தக் குற்றத்தைச் செய்த பின்பு பத்மினிக்கு அன்று முழுவதும் மனத்திலே அமைதி இருக்கவில்லை.

இரவு எப்பொழுது வரும் என்று எதிர்பார்த்தவண்ணம் பீதியுடன் காத்திருந்த அவள், போஜனம் முடிந்ததும், ஏதோ காரியமாக மாடிக்குச் செல்கிறவள் போலப் பாவனை செய்துகொண்டு, பீரோக்கள் வைத்து உள்ள அறைக்கு வந்தாள்.

சுற்றுமுற்றும் பார்த்து விட்டுத் திருப்பதியடைந்தவளாகப் புத்தக அலமாரியைத் திறந்து, பெட்டி வைத்த தட்டில் புத்தகங்களுக்குப் பின்னால் கையை விட்டுத் துழாவினாள். பத்மினியின் நெஞ்சு திகிலினால் நின்று விடும் போல் படிர் என்று அடித்துக் கொள்ளத் தொடங்கியது. அவள் முகம் பயத்தினால் வெளிறடைந்து போயிற்று. உடல் முழுவதும் வியர்வை வழிந்தோடியது.

மங்களம்மாளின் விலையுயர்ந்த வைர அட்டிகையைத் தனக்குள் அடக்கிக் கொண்டிருந்த வெல்வெட் பெட்டியை அங்கே காணவில்லை!

23

காலைப் போஜனத்திற்குப் பின்னர், சிந்தனை மிக்கவளாகப் பத்மினி வாயிற்புறத் தரையில் உட்கார்ந்திருந்தாள். காணாமற்போன அந்த விலையுயர்ந்த வைர ஆபரணத்தை நினைத்து, நினைத்து அவள் உள்ளம் கலங்கிக் கொண்டிருந்தாள். இந்நிலையில் அவளுக்கு யாருடனும் பேசப் பிடிக்கவேயில்லை. ஆகவே, தனிமையை நாடிய அவள், அறைக்குள் வந்து அமர்ந்தாள்.

பூஜையையும், ஆகாரத்தையும் திருப்திகரமாக முடித்துக் கொண்டிருந்த சித்தப்பா வெள்ளி வெற்றிலைப் பெட்டியைச் சுமந்தவராக அறைக்குள் வந்தார். மின்சார விசிறியைச் சுழலச் செய்துவிட்டு அவள் எதிரே அமர்ந்து கொண்டார். நிதானமாகப் பெட்டியைத் திறந்து வெற்றிலைக் கட்டை வெளியே எடுத்து, அதன் மீதிருந்த ஈரம் போக மேல் துண்டினால் துடைத்துக் கொண்டிருந்தார். பத்மினி தனக்குள் ஏற்பட்டிருந்த கவலையில் அவரைக் கண்டும் காணாது போல் மௌனமாக இருந்தாள். அரைக் கவுளி வெற்றிலைக்குச் சுண்ணாம்பு தடவி, வாயில்

அடைத்துக் கொண்டு, சுவைத்துத் தின்ற வண்ணம் சித்தப்பா, பத்மினியின் முகத்தை அடிக்கொரு தடவை பார்த்துக் கொண்டு, தமக்குள் லேசாகப் புன்முறுவலித்துக் கொண்டார். தரையை நோக்கிய வண்ணம் கன்னத்தில் கையை ஊன்றிக் கொண்டு அவள் பெருமூச்செறிந்ததைப் பார்த்ததும், அவருக்குச் சிரிப்புத் தாளவே முடியவில்லை.

"ஏன்மா பத்மினி! கப்பல் கவிழ்ந்து விட்டதுபோல் ஒரே சோக பாவத்திலே இருக்கிறாயே, என்ன நடந்தது?" என்று கேட்டுவிட்டு, வாய்விட்டு உரக்க நகைத்தார்.

திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்த பத்மினிக்கு அவரது சிரிப்பும் அட்டகாசமான பேச்சும் ஆத்திரத்தை உண்டாக்கின. "என்னவோ சித்தப்பா, என் தலையெழுத்தை நினைத்துக் கொண்டு வருத்தப்பட்டேன்" என்று அசட்டையாகப் பதிலளித்துவிட்டு, அவள் அவ்விடத்தை விட்டுப் போக எழுந்திருந்தாள்.

சித்தப்பா மீண்டும் ஒருமுறை உரக்கச் சிரித்தார்.

"ஏன்மா குழந்தாய்? உன் தலையெழுத்திற்கு என்ன குறை? அது பேஷானதாக இருக்கிறதே? எங்கே எழுந்து போகிறாய்? இந்தக் கிழவனை மதிக்காது நாமே காரியங்களைச் செய்து முடிப்போம் என்று நீ கிளம்பினாலும், விதி உன்னைத் தனியே போக விடுகிறதா பார். ஆச்சரியமா இருக்கிறதம்மா எனக்கு" என்று கூடமாகப் பேசி அவர் மறுபடியும் சிரித்தார்.

பத்மினி திடுக்கிட்டுப் போனாள், எனினும் மெல்லிய குரலில், "என்ன சித்தப்பா, நீங்கள் பேசுவது ஒன்றுமே எனக்கு விளங்கவில்லையே?" என்று சாமர்த்தியமாகப் பதிலுக்குக் கேட்டாள்.

"பொருளைப் பார்த்த பிறகுதானே உனக்கு எல்லாம் விளங்கும். அவசரப்படாது அப்படியே உட்கார்!" என்று சற்று

அதட்டலாக உத்தரவிட்ட சித்தப்பா எழுந்து ஜன்னல் அருகே சென்று வெளியே எட்டிப் பார்த்தார். தோட்டத்திலோ அறை அருகிலோ யாரும் இல்லையென்று நிச்சயம் செய்து கொண்டு, பின்னால் தமது இடையில் சொருகியிருந்த ஒரு மணிப்பர்வை எடுத்துத் திறந்து, அதிலிருந்த ஒரு காகிதப் பொட்டலத்தை அவள் கையில் வைத்தார்.

தேள் கொட்டி விட்டதைப் போன்று பத்மினி திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள். அவள் நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. பயத்தில் நாக்கு உலர்ந்து போயிற்று. "சித்தப்பா! இது வந்து..." என்று கூற முடியாது திணறினாள்.

"ஆமாம் அம்மா பத்மினி, மங்களத்தின் பீரோவிலிருந்து நீ சாமர்த்தியமாக இதை எடுத்துப் புஸ்தக அலமாரிக்கு பின்னால் ஒளித்து வைத்தாய். இந்த விதமான ஒரு காரியம் செய்ய நீ உத்தேசித்திருப்பதைப் பற்றி என்னிடம் ஒரு வார்த்தைக்கூடச் சொல்லவில்லை. நான் எடுத்துப் பத்திரமாக வைத்திராது ஒருசமயம் இந்த விலையுயர்ந்த பொருள் வேலைக்காரர்கள் எவரிடமாவது அகப்பட்டிருந்தால் என்ன கதியாயிருக்கும்? யோசித்துப் பா! மேலும், குழந்தாய், அவசரப் புத்தியில் நீ சரியாகவே ஆலோசிக்கவில்லை. என்னைப் போன்ற ஒரு புருஷனின் உதவியில்லாது பெண் குழந்தையான நீ இதை வெளியில் எப்படி விற்று முதலாக்க முடியும். சொல்? அகப்பட்டுக் கொண்டால் ஆபத்துடன் அவமானமும்ல்லவா வந்து சேரும்?" என்று மூச்சுவிடாது பேசினார்.

வெட்கமும் துயரமும் தாளமுடியாது பத்மினி திகைப்புடன் அவரை வெறித்துப் பார்த்தாள்.

"நாம் அரைத் திருடி என்றால் சித்தப்பா பக்காத் திருடராக இருக்கிறாரே என்று யோசிக்கிறாயா அம்மா? கிழவன் என்று நீ என்னை அசட்டை செய்து என் ஆலோசனைகளை மறுக்க நினைத்தால் உனக்குப் பயன் ஏதும் கிட்டாது.

ஆரம்பத்திலிருந்து நான் உனக்குப் பன்முறை சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்தப் பங்களா, இந்தப் பணம், இந்த ஆபரணங்கள் அனைத்தையும் உன்னுடையதாக் கி விட்டுத்தான் நான் மறுவேலை பார்க்கப் போகிறேன் என்று பன்னிப் பன்னிக் கூறியிருக்கிறேன். எனினும் உனக்கு இந்தக் கிழவனின் வார்த்தைகளில் நம்பிக்கை இல்லை. சொந்த முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு விட்டாய், இல்லையா? நீ நகையை எடுப்பதை நான் பார்த்தது நல்லதாகிவிட்டது. பிறா கண்களில் பட்டிருந்தால் என்ன நோந்திருக்கும், யோசித்தாயா?" என்று அதட்டலாகக் கேட்டார்.

அவமானமும் பயமும் பத்மினியைப் பிடித்து ஒரேயடியாக உலுக்கின. அவளது முகமும் கண்களும் சிவந்து போயின. விழிக் கோடியில் திரண்டு வந்த கண்ணீர் வெள்ளம் சிறு முத்துத் துளிகளாகக் கன்னங்கள் மீது உருண்டோடத் தொடங்கின.

"சித்தப்பா! மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்!" என்று விம்மி விட்டு, அவள் வெளியே செல்ல எழுந்திருந்தாள்.

"அகங்காரம் பிடித்த பெண்ணே, அப்படி வா வழிக்கு!" என்று தமக்குள் முணுமுணுத்த முத்துஸ்வாமி, "அம்மா குழந்தாய், எங்கே எழுந்து ஓடுகிறாய்? ஏன் இந்தக் கண்ணீர்? உனது நன்மைக்குச் சொன்னேன். உனது ககமே எனது ககம். ஆகவே, உன் காரியங்களில் நான் பூரணமாக ஒத்துழைப்பேன். கவலைப்படாதே. இப்படி அந்த நகையைக் கொடு. இது விற்பனையாகிக் கிடைக்கும் தொகையில் ஒரு பாதி உனக்கு. ஒரு பாதி எனக்கு என்று பகிர்ந்து கொண்டால் ஆச்சு!" என்றார்.

கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்ட பத்மினி, "சரி சித்தப்பா, உங்கள் இஷ்டம்" என்று கூறிவிட்டு அந்த நகையை அவரிடமே பத்திரமாகத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டாள்.

இத்தகையதொரு உடன்பாடு அவர்களிடையே நிகழ்ந்த பின்னர், பத்மினிக்கு அதிகச் சிரமம் ஏதும் இருக்கவில்லை. அவளைப் பொறுத்தவரை சமயசந்தர்ப்பம் கிடைத்த பொழுது, கையில் அகப்பட்ட நகைகள், பாத்திரங்கள் முதலியவற்றை மங்களம்மாளின் பெட்டி, பீரோ முதலியவற்றினின்று எடுத்து, சித்தப்பாவிடம் கொடுத்து விடுவாள். சித்தப்பா அதை வெளியே எடுத்துச் சென்று உருத் தெரியாது மாற்றி, வந்த விலைக்கு விற்று, பணத்தை எடுத்து வருவார். இருவரும் பின்னர் ஆளுக்குப் பாதியாக அந்தக் தொகையைப் பிரித்துக் கொள்வார்கள். இப்படியாக ஒரு கூட்டுத் தொழில் அவர்களிடையே ஆரம்பமாகியது.

படுத்த படுக்கையாகக் கிடந்த மங்களம்மாளுக்கு வீட்டிற்குள்ளே நடந்த இந்தப் பெருங்கொள்ளை கொஞ்சங் கூடத் தெரிய வராதிருந்தது. பீரோவிலிருந்த நகைகள் திடீர் என்று காணமற் போய்க் கொண்டிருந்ததையோ, அல்லது பெட்டியில் அடுக்கி வைத்திருந்த வெள்ளிப் பாத்திரங்கள் மாயமாக மறைந்துகொண்டு வந்ததையோ அவள் சிறிதும் அறியவேயில்லை.

நாலைந்து மாதங்களில் பத்மினியும் சித்தப்பாவும் பிற்காலத்தில் யார் தயவும் இன்றிக் கவலையற்று வாழ வேண்டிய அளவு, சொந்தப் பணம் சேர்த்துக்கொண்டு விட்டிருந்தனர். 'சொத்துச் சேர்க்கும் இந்தப் புதிய முறை முன்பே தெரியாது போயிற்றே' என்று இருவரும் அடிக்கடி சொல்லி, வீணை கடந்துபோன நாட்களைக் குறித்து வருந்தவும் செய்தார்கள்.

வாழ்க்கையில் நான் கொண்டிருந்த கனவுகளை நனவாக்கும் அளவு, சொத்து சொந்தமாகச் சேர்த்துக் கொண்டுவிட்டிருந்தும், பத்மினிக்கு மட்டும் மனத்தில் அமைதியிருக்கவில்லை. அவள், வாழ்வின் வசந்தமாகிய இளமையிலே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறவள். அழகாகவும்

சௌகர்யமாகவும், ஆடம்பரமாகவும் வாழ்வதற்கு அவளுக்குப் பணம் தேவை, இன்றோ நாளையோ என்று வாழ்வின் இறுதிக் காலத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்த இந்தக் கிழவர் முத்துஸ்வாமிக்கு என்னத்திற்கு இவ்வளவு பணம்? தள்ளாத காலத்தில் இந்த கிழவருக்கு ஏன் சொத்துச் சேர்க்க இந்தனை ஆசை? சரிக்குச் சமமாகப் பாதிப் பங்கையல்லவா இவர் அடித்துக்கொண்டு போகிறார்? இதைத் தவிர்க்க ஒரு வழியும் இல்லையா? என்று தனக்குள் எண்ணி, மனம் வெகுண்டு சஞ்சலத்தில் தவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

வழக்கம் போல ஒரு நாள் மாலை, அலங்காரமாக உடுத்திக்கொண்டு, பத்மினி தன் சிநேகிதிகளுடன் கடைத்தெருவுக்குப் புறப்பட்டிருந்தான். பாத்திரக்கடை ஒன்றின் அருகே காரை நிறுத்தி விட்டு, அவர்கள் எல்லோரும் இறங்கினார்கள். அதுசமயம் கடையிலிருந்து சில பெண்கள் வெளியே வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் ஒருத்தி கடைக்காரனிடம் ஒரு சாமானுக்கு விலை பேசிக் கொண்டு, முதுகுப் புறமாகத் திரும்பி நின்று கொண்டிருந்தான். அவளது இடையிலே ஒண்டிக்கொண்டிருந்த ஆறுமாதக் குழந்தையின் பால்வடியும் அழகிய முகத்தைக் கண்டதும், கூட வந்த சிநேகிதிகளில் ஒருத்தி மனமகிழ்ச்சியுடன் "பார் பத்மினி, அந்தக் குழந்தை எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது!" என்று கீசுக் குரலில் ஆர்ப்பரித்தாள்.

"ரொம்ப 'ஸ்லீட்' டாக இருக்கிறது" என்று மற்றொருத்தி அதை ஆமோதித்து ஒத்துப் பாடவே, பத்மினி ஆவலுடன் அந்தத் திக்கை நோக்கிப் பார்த்தாள். கரிய பெரிய விழிகளும், சுருண்ட சிகையும், எடுப்பான மூக்கும், சின்னஞ்சிறு வாயும் கொண்ட அந்தக் குழந்தை உண்மையிலேயே தந்தப் பதுமைபோன்று மிகவும் அழகாக இருந்தது. தாய்மை உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்ட அந்தப் பெண்கள் மூவரும், குழந்தையை வைத்துக் கொண்டு நின்ற அந்தப் பெண்

அருகில் வந்து குழந்தைகொண்டு, "இந்தக் குழந்தைக்கு எத்தனை மாதம் ஆகிறது? என்ன பேர்? ரொம்பச் சமர்த்தா இருக்கே?" என்றெல்லாம் ஆர்ப்பரித்தனர்.

"உன் பேர் என்னம்மா?" என்று கொஞ்சியபடி பத்மினி அக்குழந்தையின் கன்னத்தை அன்புடன் வருடினாள்.

குழந்தையை வைத்துக்கொண்டு நின்ற பெண் லேசாகச் சிரித்தாள். "இது என் குழந்தையல்ல அம்மா, எனக்கு இன்னமும் கல்யாணம்கூட ஆகவில்லை" என்று வெட்கத்துடன் பதில் அளித்துவிட்டு, "எங்கள் பக்கத்து வீட்டு அம்மாள் குழந்தை இது. என் தாயாரும் இக் குழந்தையின் தாயாரும் நெருங்கிய சிநேகிதிகள். அதோ பாருங்கள், அவர்கள் கூட அடுத்த கட்டையிலிருந்து திரும்பி வருகிறார்கள். அந்த நீலப்புடவை கட்டியிருக்கும் அம்மாதான் இந்தக் குழந்தையின் தாயார்!" என்று தெருவின் எதிர் புறத்தைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

யாரோ தன் முதுகில் ஓங்கி அறை வைத்தது போன்ற அதிர்ச்சி பத்மினிக்கு ஏற்பட்டது. சற்று நடுத்தர வயதான ஒரு ஸ்திரீயுடன் ஏதோ சிரித்துப் பேசிக்கொண்டு தன் ஓரகத்தி மைதிலி எதிர்ப்புறத்திலிருந்து வருவதைக் கண்டதும் அவள் தலை சுற்றியது. "மைதிலியின் பெண் குழந்தையா இது? ஓரகத்தி குழந்தையைப் பா ஆசையுடன் போய் அருகில் சென்று கொஞ்சினோம்? சே! சே! என்ன காரியம் செய்து விட்டோம்?" என்று தனக்குள் பலவும் எண்ணி வெகுண்ட அவள், பரபரப்பாகத் தன் சிநேகிதிகளை இழுத்துக் கொண்டு காரைக்கு விரைந்தாள்.

வீடு வந்து சேர்ந்து வெகு நேரம் சென்ற பின்னரும் கூட, பத்மினியின் உள்ளம் அமைதியை அடையவில்லை. ஒரே நிமிஷம் மட்டும் பார்த்த தன் ஓரகத்தியையும் அவளது அழகான பெண் குழந்தையையும் பற்றியே அவள் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தனிக் குடித்தனம் செய்ய மங்கள பவனத்தை விட்டு வெளியேறிய மைதிலி, ஏழ்மையினால் வாடி வதங்கிப் போய் விடவில்லை. இரு குழந்தைகளுக்குத் தாயாகிவிட்ட போதிலும், அவள் மேனி முன்னைவிடச் செழிப்பாகவும், யௌவன பூரிப்புடனும் காணப்பட்டது. கைகளிலும், கழுத்திலும், அவளும் சில ஆபரணங்களை அணிந்து கொண்டிருந்தாள். எல்லாவற்றையும்விட, அவளது சிரிப்பிலும் பேச்சிலும் மகிழ்ச்சி பொங்கிக் கொண்டல்லவா இருந்தது!

இவையெல்லாம் பற்றிச் சிந்தித்த பத்மினிக்கு ஆத்திரமும் பொறாமையும் தாளவே முடியவில்லை. எல்லாவற்றையும் விட, சுருண்டகேசமும், பொக்கை வாய்ச் சிரிப்பும் கொண்ட அந்தக் குழந்தையின் அழகிய முகம், அவள் நினைவில் பன்முறை தோன்றி அவளை மிக்க வேதனைப்படுத்தியது. உள்ளத்திலே எரிமலைபோல் பொங்கி எழுந்த பொறாமைக் கனலை அடக்க முடியாது, அவள் அன்று வேலைக்காரர்களிடம் எரிந்து விழுந்தாள். சித்தப்பாவிடம் முகத்தைக் கடுத்துக்கொண்டு பேசினாள். மங்களம்மாவிடம் அசட்டையாகப் பதில் உரைத்தாள். கடைசியில் தன் கோபத்தைத் தானே தாள முடியாது ஒரு போர்வையை இழுத்துப் போர்த்திக்கொண்டு, பட்டினியாகத் தூங்குவதற்குப் படுத்துவிட்டாள்.

ஆபீஸ் வேலை முடிந்ததும் பொழுதை உல்லாசமாகக் கழிக்க கிளப்பிற்குச் சென்றிருந்த ஸ்ரீகாந்தனுக்கு, அன்று ஏனோ தலை மிகவும் பாரமாக இருந்தது! அதைப் பாராட்டாது கொஞ்ச நேரம் நண்பனுடன் அவன் ஒரு 'ஸேட்' டென்னிஸ் விளையாடி முடித்தான். 'சில்' லென்று வீசிய காற்று தாள முடியாத ஒரு குளிரை உண்டாக்கவே, அவன் அதிக நேரம் அங்கே இருக்க முடியாது வீட்டிற்குத் திரும்பிவிட்டான்.

குளிரும், ஜூரமும், தலைவலியுமாக முனகிக் கொண்டு உள்ளே வந்த ஸ்ரீகாந்தன், "பத்மினி! இங்கே வா, படுக்கையைத்

தட்டிப் போடு. எனக்கு ஜூரம் வந்து விட்டது. அப்பப்பா...!" என்று அரற்றிக்கொண்டு தடுமாறியபடி நின்றான்.

போர்வையைச் சுருட்டி எறிந்துவிட்டு எழுந்து நின்ற பத்மினி விளக்கைப் போட்டாள். குளிரில் வெடவெடவென்று நடுங்கிக் கொண்டு ஜூரவேகத்துடன் திணறியபடி நிற்கு கொண்டிருந்த கணவனைக் கண்டு அவள் மனம் கரையவில்லை. அதற்குப் பதில் அவளுக்குக் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. "தலைவலி ஜூரம் என்றால் என்னிடம் சொல்லி என்ன பிரயோசனம்? நான் என்ன டாக்டரா, மருந்து கொடுக்க? உங்க அக்காவுக்குப் பணிவிடை செய்து முதுகு ஒடிந்து போய் கிடக்கு. சாயங்காலம் பிடித்து எனக்கும் கூடத்தான் உடம்பிற்குச் சுகமில்லை!" என்று இரைந்தாள். தொடர்ந்து, "ஏ ரங்கா! இங்கே வா, ஐயாவுக்கு படுக்கையைத் தட்டிப் போட்டுவிட்டு, கீழே போய்ச் சூடா ஒரு டம்ளர் பால் கொண்டு வந்து கொடு. டாக்டருக்குப் 'போன்' செய்து கூப்பிடு. வந்து பார்த்துவிட்டுப் போகட்டும்" என்று உத்தரவிட்டு, "நிற்பானேன், அந்த நாற்காலியில் உட்காருங்கள். எனக்கு உடம்பை என்னவோ செய்கிறது. நான் பக்கத்து அறையிலே போய்ச் சித்தப் படுத்துக் கொள்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டு, விரைன்று வெளியே சென்றாள்.

ஆரோக்ய நிலையிலே தன் அருகில் வந்து அமர்ந்து கொஞ்சிப் பேசும் பத்மினி ஜூரம் என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதும் அஞ்சி ஓடி விட்டதைக் கண்டு ஸ்ரீகாந்தன் மிக்க மன அதிர்ச்சியடைந்து போனான். "இப்படியும் ஒரு மனைவி இருப்பாளா? என்று அவனால் எண்ணிப் பார்க்கவும் முடியவில்லை. துயரத்துடன் படுக்கை மீது சாய்ந்து கொண்டான். இத்தகைய, விசித்திர சபாவம் கொண்ட மனைவியுடன் தனது வயோதிகத்தை எண்ணிப் பார்த்த பொழுது அவன் உடல் பயத்தால் சிலிர்த்தது.

24

வீட்டுவேலைகள் அனைத்தையும் முடித்துக்கொண்டு மைதிலி சற்று ஓய்வாக இருக்க கூடத்திற்கு வந்தாள். நகரத்திலிருந்து அவர்களைப் பார்த்துவிட்டுப் போகக் காலையில் சுந்தரமூர்த்தி வந்திருந்தான். சற்று நேரம் வார்த்தையாடி விட்டுத் திரும்பிச் செல்லும்போது, தன்னுடன் கூட ரவியை அழைத்துக் கொண்டுபோய் விட்டிருந்தான். ரவி மீது மிக்க பாசம் வைத்திருந்த பரமேஸ்வர அய்யர், அவனைப் பார்க்க விரும்பி குழந்தையைக் கூட்டி வரும்படி மகனிடம் சொல்லி அனுப்பியிருந்தார்.

அவரது அன்பு வேண்டுகோளை மைதிலியால் தட்டமுடியவில்லை. "சாயங்காலம் மறுபடி கொண்டுவந்து விட்டுவிடுகிறேன் அக்கா, கவலைப்படாதீர்கள்" என்று உத்தரவாதம் அளித்துவிட்டு, சுந்தரமூர்த்தி குழந்தையைத் தோளில் தாக்கி வைத்துக் கொண்டு போய்விட்டான். துறுதுறுவென்று விஷமங்கள் செய்த வண்ணம் வீட்டிற்குள் வளைய வந்து கொண்டிருந்த ரவி அங்கில்லாததால் மைதிலிக்கு வீடே வெறிச்சென்று தோன்றியது.

ஏழு மாதமாக வளர்ந்து விட்டிருந்த அவளது பெண் குழந்தை ஜெயபுரீ சுகமாகத் தொட்டிலில் நித்திரை செய்து கொண்டிருந்தாள். ஏதோ சிந்தித்த வண்ணம் தொட்டில் சங்கிலியைப் பிடித்துக்கொண்டபடி, தன் அருமை மகளின் களங்கமற்ற இனிய வதனத்தை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் மைதிலி. குழந்தை ஜெயபுரீ நாளுக்குநாள் மிகவும் செழுமையாகவும் 'அழகாகவும் வளர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். சாயலில் தந்தையைப் போலிருந்த அவள், வருங்காலத்தில் மிகவும் அழகானதொரு யுவதியாக வளருவாள் என்ற நம்பிக்கை மைதிலியின் தாயுள்ளத்தைப் பெருமிதத்தில் பூரிக்கச் செய்தது.

தன் இரு குழந்தைகளின் வருங்காலத்தைப் பற்றி அவள் சிறிதும் அஞ்சவில்லை. வறுமை, துயரம் என்ற படிக்களை கடந்து அவர்களது வாழ்க்கை சுபிஷம் என்ற குறிக்கோளை நாடி, நாளுக்கு நாள் உயர்ந்து கொண்டு தான் வந்தது.

நீலகண்டன் சொந்தமாக ஆரம்பித்திருந்த வியாபாரத்திலே நல்ல லாபம் ஏற்பட்டிருந்தது. அதன் பயனாகத் தனது வருவாயை விருத்தி செய்துகொள்ளவும், இன்னும் பல முயற்சிகளில் பாடுபட்டு ஓடி உழைக்கவும் எண்ணி, அவன் முதன் முதலாகத் தான் அடைந்த லாபத்தின் தொகையைப் போட்டு, ஒரு பழைய மோட்டார் வண்டியை வாங்கியிருந்தான். "நான்கு பழைய சக்கரங்களும், தகர டப்பாவைப் போன்ற உடலும் கொண்டிருந்த போதிலும், பூமி மீது உருண்டு ஓடுகிறதல்லவா! அதுவரை இந்த வாகனத்திற்கு ஈடு ஏதும் இல்லை" என்று அவன் தனது மோட்டார் வாகனத்தைப் பற்றிப் பரிசாசமாக அடிக்கடி புகழ்ந்து கொண்டான்.

வியாபார விவகாரங்களைப் பற்றியும், செலவுசெய்யும் முறைகளைப் பற்றியும் மைதிலி கணவனிடம் தர்க்கம் செய்யவில்லை. 'குழந்தைகள் இரண்டிற்குத் தந்தையாகி விட்ட கணவனுக்கு, வாழ்க்கையில் பொறுப்புத் தெரியாதா என்ன?' என்று அவள் மௌனமாக அவன் செய்து வந்த காரியங்களில் எப்பொழுதும் ஒத்துழைத்து வந்தாள். ஆகவே அவர்களின் தாம்பத்திய வாழ்க்கை மிகவும் இனிமையாகவும் அமைதி நிறைந்ததாகவும் இருந்தது.

நெற்றி மீது துளிர்ந்து வழிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டு, மைதிலி இன்பப் பெருமூச்சுசெய்திய வண்ணம் கூடத்துப் பெஞ்சியின் மீது உட்கார்ந்தாள். ஜெயபூக்கு அணிவித்து அழகு பார்க்க அவள் ஆரம்பித்திருந்த ஸ்வெட்டர் சொக்காய் இன்னமும் பூர்த்தியாகவில்லை. கைக்கு எட்டும் உயரத்திலிருந்த 'ஷெல்ப்' தட்டில் வைக்கப் பெற்றிருந்த ஸ்வெட்டரை எடுத்துக்கொண்டு அவள் தைக்கத் தொடங்கி

னாள். தன் அருமை மகளின் வருங்காலத்தைப் பற்றி பல இன்பக் கனவுகள் அவள் உள்ளத்திலே ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தோன்றிக் கொண்டிருந்தன.

வாயிற்கதவை யாரோ பரபரப்பாக இடிக்கும் சப்தம் கேட்டு அவளது சிந்தனைகள் சிதறி ஓடின. திடுக்கிட்டு எழுந்து நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள். நீலகண்டன் பகல் சாப்பாட்டிற்குத் திரும்பி வர இன்னமும் நேரம் ஆகவில்லை. சுந்தரமூர்த்தி சாயங்காலம் வருவதாகச் சொல்லியிருந்தான். "வந்திருப்பது யாராக இருக்கும்?" என்று ஒரு கணம் அவள் மனம் பதட்டமடைந்தது. "அம்மா! அம்மா!!" என்று பழக்கமாகி விட்டிருந்த ஒரு குரல் தொடர்ந்து எழவே, அவள் கையிலிருந்த ஸ்வெட்டரைக் கீழே போட்டு விட்டு, விரைந்து சென்று கதவைத் திறந்தாள். மங்கள பவனத்தின் கார் டிரைவர் சின்னமுத்து வெளியே நின்று கொண்டிருந்தான். இரண்டுநாள் காய்ச்சலில் அவதிப்பட்டவன் போல் அவன் மிகவும் சோர்ந்து காணப்பட்டான்.

"உள்ளே வா அப்பா. என்ன சமாச்சாரம்? ஏன் இப்படி ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய்?" என்று சாவதானமாக வினவிவிட்டு, கதவை நன்றாகத் திறந்து அவனுக்கு வழி விட்டாள்.

"அம்மா!" என்று அரற்றிய சின்னமுத்து, மேற்கொண்டு பேசமுடியாமல் திணறினான். துயரம் தாள முடியாது அவளது தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டது. கண்களில் நீர் தாரையாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. தோளின்மீது போட்டிருந்த அழுக்குப் படர்ந்த துண்டை எடுத்து உதறி முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு, "அம்மா, எஜமானா நம்மையெல்லாம் விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டாரம்மா!" என்று கூறிவிட்டு, மேலே பேச முடியாது சிறு குழந்தையைப் போல் விக்கி அழுதான்.

அண்டசராசரங்கள் அனைத்தும் கிடுகிடுவென்று ஒரு கணம் அதிர்ந்து ஆடி நின்றது போன்ற ஒரு பிரமை மைதிலிக்கு

ஏற்பட்டது. "சின்னமுத்து! எஜமானருக்கு என்ன நோந்தது? விவரமாகச் சொல்லப்பா?" என்று வற்புறுத்திப் பதட்டமாக வினவினாள். அவளது நெஞ்சு படபடத்தது.

"சொல்ல என்னம்மா இருக்கிறது? எஜமானர் நேற்று இரவு பத்து மணிக்குக் காலமாகிவிட்டாரம்மா!" என்று கூறிவிட்டுச் சின்னமுத்து ஒவென்று அலறினாள்.

"பூர்வானந்திவாகரன் இறந்துவிட்டாரா? உண்மையாகவா? அவருக்கு உடம்பிற்கு என்ன? ஊரிலிருந்து எப்பொழுது திரும்பி வந்தார்?" என்று மைதிலி துடித்துக் கொண்டே கேட்டாள். எதிர்பாராத இந்தச் செய்தி அவளது மேனியைப் பயத்தில் ஒடுங்கச் செய்தது.

"அயல்நாட்டு யாத்திரையிலிருந்து முந்தா நாள் காலைதான் கல்கத்தாவுக்குப் 'பிளேனிலே' திரும்பி வந்தாரம்மா. வந்ததும் தான் தங்கியிருந்த ஹோட்டலிலிருந்து நம்ம பெரிய அம்மாவோடு டெலிபோனிலே கூடப் பேசினாரம்மா. ஒரு நாள் அங்கே தங்கிவிட்டு வரப் போவதாகச் சொன்னாராம். நாம் எல்லாம் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான் அம்மா! மத்தியானம் ஹோட்டலில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, மார்வலி என்று மயக்கமாக விழுந்துவிட்டாராம். ஆஸ்பத்திரியிலே உடனே சேர்த்துவிட்டு, நம் கம்பெனி பிராஞ்ச் மானேஜர், தந்தி கொடுத்தார். 'எஜமானி அம்மா பதறிப்போய் தம்பி பூரீகாந்தன் அவர்களைப் 'பிளே'னிலே உடனே அனுப்பினாங்க. ஒரு நாள் முழுவதும் கொஞ்சம் உடம்பு சுமாராக இருந்துச்சாம். நேற்று ராத்திரி மறுபடி ஒருமுறை நெஞ்சுவலி வந்து பத்து மணிக்கு உயிர் போயிடுச்சாம்."

"வாட்ட சாட்டமாக நல்லா இருந்தவர், மாரடைப்பு நோயால் மாயமாகப் போயிட்டாரம்மா. நடு ராத்திரி அங்கிருந்து சின்ன ஐயா டெலிபோனில் பேசினார். காலை பிளேனுக்கு

அம்மா, போய் இருக்காங்க. ஐயா ஊருக்குப் போனதிலிருந்து நான் ராத்திரிகூட வீட்டுக்குப் போறதில்லை. அம்மாவுக்கு உடம்பு ஜாஸ்தியாயிட்டா அவசரமா டாக்டர் வீட்டுக்குப் போக நேர்ந்தாலும் நேருயின்னு, நான் பங்களாவிலேயே சாப்பிட்டுவிட்டு, ஷெட்டிலே விழுந்து கிடக்கிறதுண்டு. 'நாளைக்குக் காலை வண்டியில் வரப் போகிறார். போய் ஐயாவைக் கூட்டிவரப் போகிறோம்' என்று சத்தோஷமாக இருந்தேன். அம்மா! பதினேழு வருஷமா ஐயாகிட்டே வேலைசெய்து வந்தேன். பெத்த மகன்போல் பிரியமா இருந்தார். கடுமையாக ஒரு சொல் சொன்னவரல்ல, அம்மா! அவர் மூஞ்சியைக் கூடப் பார்க்க முடியாத பாவியாயிட்டேனே!" என்று அரற்றி விட்டுக் குமுறியழுதாள் சின்னமுத்து.

எசமானிடம் விகவாசமும், அன்பும் யிருந்த அந்த எளிய மனிதனின் துயரம் மைதிலியின் உள்ளத்தைப் பாகாய்க் கரையச் செய்துவிட்டது.

"சின்னமுத்து! நானும் அந்தப் பாபத்தைச் செய்து விட்டிருக்கிறேனே! முகதரிசனம் கூடக் கிடைக்காது போய் விட்டதே? காரியமெல்லாம் கல்கத்தாவிலே நடக்கப் போகிறது என்று கூறுகிறாய். எனக்கு இப்பொழுது என்ன செய்வதென்றே புலப்படவில்லை" என்று கூறிவிட்டுப் பொலபொலவென்று கண்ணீர் வடித்தாள். "உண்மையா இது? நற்குணமும், பரந்த உள்ளமும், தாம் சீலருமான பூர்வானந்திவாகரன் மாரடைப்பில் இறந்து போனாரா?" என்று தனக்குள் பலபல எண்ணி, துயரத்தினால் அவள் சிலைபோல் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

பகல் போஜனத்திற்காக, நகரத்தினின்றும் அப்பொழுது தான் நீலகண்டன் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தான். தொலைவில் வருமுன்னே, முன்னெச்சரிக்கை செய்த அவளது பழைய மோட்டார் வண்டி பலவிதமான சப்த ஜாலங்களை எழுப்பிய வண்ணம் தெருப் புழுதி முழுவதையும் கிளப்பிப் பறக்கவிட்டுக் கொண்டு வாயிலில் வந்து நின்றது.

உற்சாகத்தினால் சற்றுப் பருத்துவிட்டிருந்த தனது உடலை, அச்சிறு வண்டியினின்று கொஞ்சம் கஷ்டத்துடன் வெளிப்படுத்திக் கொண்டு சிரித்த முகத்துடன் இறங்கி வந்தான் அவன். தன் அருமை மகளுக்கு ஆசையுடன் வாங்கி வந்த பொம்மைக் கரடியைத் தூக்கிக் கொண்டு, "ஹலோ! மைதிலி" என்று இரைந்து கூவியழைத்தபடி உள்ளே வந்து நின்றான். மனைவியின் சிவந்த கண்களையும், கண்ணீரையும் கண்டு திடுக்கிட்டு, "மைதிலி! என்னம்மா! என்ன?" என்று ஆத்திரமாகக் கேட்டுக் கொண்டே அருகில் ஓடி வந்தான்.

"சின்ன ஐயா! ஐயுமானார் நம்மையெல்லாம் மோசம் செய்து விட்டார்!" என்று விக்கிக் கொண்டு அழுத சின்னமுத்து, அவனுக்கு விஷயத்தை எடுத்துக் கூற முன் வரவே கன்னத்தில் வழிந்த கண்ணீரைச் சமாளித்துக் கொள்ளும் நிமித்தம், மைதிலி சமையலறைக்குள் சென்றாள்.

அமைதி நிறைந்த உள்ளத்திற்கு அதிர்ச்சியூட்டிய இந்தத் துயரச் சமையை அவளால் தாளமுடியவில்லை. நெஞ்சு இரண்டாகிவிடும் போல் வேதனை மனத்தை அழுத்தவே, தலையைக் கைகளால் பிடித்துக் கொண்டு மைதிலி தரைமீது உட்கார்ந்து விட்டாள்.

சின்னமுத்து விவரமாகக் கூறிய துக்கச் செய்தியைக் கேட்ட நீலகண்டன், செய்வதென்னவென்று அறியாது சிறிதுநேரம் ஸ்தம்பித்துப்போய் நின்றான். தன் சகோதரி மங்களத்திற்கு ஏற்பட்ட இந்த மகத்தான துக்கம், அவனது நெஞ்சைப் பிளந்தது. மைதிலியைப் போல் கண்ணீர் விட்டுக் கதறி அழ அவளால் முடியவில்லை. எனினும், பைத்தியம் பிடித்தவன் போல், கூடத்தின் தரைமீது தனக்குள் முணுமுணுத்தபடி, முன்னும் பின்னும் உலாவிக்கொண்டிருந்தான்.

தன் துயரத்தை ஒருவாறு அழுது புலம்பித் தீர்த்துக் கொண்ட பின்னர், சின்னமுத்து கண்களைத் துடைத்துக்

கொண்டு, "பின்னொரு சமயம் பார்க்கிறேன்" என்று கருக்கமாகக் கூறி விடை பெற்றுக்கொண்டு வெளியேறி விட்டான்.

கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு சமையலறைக்குள் வந்த நீலகண்டன், துயரம் தாள முடியாது மனைவியருகில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அனாதைச் சிறுவனாக, சகோதரி ஆதரவில் வளர்ந்த நாட்களிலிருந்து கடைசி வரை ஸ்ரீமான் திவாகரன் தன்பால் காட்டி வந்த பரிவையும், மரியாதையையும் எண்ணி அவன் உள்ளம் குமுறிப் புலம்பியது. "மைதிலி" என்று துயரத்தால் அரற்றியபடி சிறு குழந்தைபோல் அவன் தோள்மீது தலையை வைத்து சாய்ந்து கொண்டான்!

சிறிது நேரம் கண்களை மூடியபடி துயரவசப்பட்டு வீற்றிருந்த அவன், முடிவில் ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவன் போல, "மைதிலி! அக்காவை பார்க்க வேண்டும். ஐயோ! என் அக்கா எப்படி அதைச் சகிக்கிறாளோ! வா, போய்ப் பாப்போம் அவளை!" என்று அரற்றியபடி அவன் தோளைப் பிடித்து ஆவேசம் வந்தவன்போல் குலுக்கினான்.

கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு மைதிலி எழுந்து நின்றாள். துயரம் தாள முடியாது தன் கருண்ட கேசத்தை வெறிபிடித்தவனாகப் பற்றி நின்ற, தன் கணவன் அருகே நெருங்கி, "அக்காவைப் போய்ப் பார்த்து இது சமயம் அவர்களது துயரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டியது நமது கடமையாகும். கட்டாயம் நாம் அக்காவைப் போய்ப் பார்த்து வரவேண்டும்" என்று கூறிவிட்டு, அவனது கரத்தை ஆறுதலாகப் பற்றிக் கொண்டாள்.

பன்னிப் பன்னி பலவும் பேசாவிடினும் அந்த தம்பதி களின் உள்ளமும், ஸ்ரீமான் திவாகரனது மறைவை எண்ணி ஆறாத் துயரமடைந்தது உண்மைபேயாகும்.

ஸ்ரீமான் திவாகரன் இறந்து பதினைந்து தினங்கள் ஓடிச் சென்றுவிட்டன. காரியங்கள் யாவையும் முடித்துக் கொண்டு மங்களம் முதலானவர்கள் ஊருக்குத் திரும்பி விட்டதைக் கேள்வியுற்றதும் நீலகண்டன் அன்று மாலையே ஓடித் தன் சகோதரியைக் கண்டு, ஆறுதல்மொழி கூறிவர மிகவும் துடித்தான். வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு தம்பதிகள் இருவரும் தங்களது பழைய மோட்டார் வண்டியில் நகரத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். துக்கம் விசாரிக்கச் செல்லுமிடத்திற்குக் குழந்தைகளை அழைத்துப் போவது நல்லதல்ல என எண்ணிய மைதிலி, வழியில் இருவரையும் தங்கள் சிநேகிதரான பரமேஸ்வர அய்யர் வீட்டில், சீதா அம்மாள் கண்காணிப்பில் விட்டு விட்டு வந்தாள்.

வெளிப்புறத்துக் கேட்டைத் தாண்டிக் கொண்டு அவர்களது வாகனம் தோட்டத்திற்குள் மெல்ல ஊர்ந்து வந்து நின்றது. வண்டியின் கதவைத் திறந்துகொண்டு இறங்கிய நீலகண்டன் சுற்றும்முற்றும்பார்த்தான். ஸ்ரீமான் திவாகரனது பிரிவால் துக்கத்தில் மூழ்கிவிட்டது போல் பங்களா களைகுன்றி, சோபை இழந்து காணப்பட்டது. தலைமையக் குளிந்துகொண்டு தோட்டத்திற்குள் வளைய வந்து கொண்டிருந்த வேலைக்காரர்கள் யாவரும், அவர்கள் வந்ததைக் கவனிக்காது போன்ற பாவனையில் இங்குமங்கும போய்க் கொண்டிருந்தனர்.

"மைதிலி! எனக்கு உள்ளே போகக் கொஞ்சம் அச்சமாகவே இருக்கிறது" என்று மெல்லிய குரலில் நீலகண்டன் கூறிவிட்டுப் பெருமூச்செறிந்தான். இடையே ஏற்பட்ட பிரிவிற்குப் பிறகு மீண்டும் அந்த வீட்டிற்குள் சுதந்திரமாக நுழைந்து செல்ல அவனது கால்கள் கூசின. மனத்தில் ஒரே திகில் ஏற்பட்டது! மைதிலிக்கும் அவ்வாறே பயமும் திகிலும் உள்ளத்தைக் குலுக்கிக் கொண்டிருந்தன. எனினும், அவள் தன் உணர்ச்சிகளைச் சாமர்த்தியமாக அடக்கிக்கொண்டு, "நமது கடமையைச் செய்ய நாம்

வந்திருக்கிறோம். ஏன் அச்சப்பட வேண்டும்?" என்று தைரியமாகக் கூறிக்கொண்டு, வண்டியினின்று இறங்கினாள்.

கணவனும் மனைவியும் முன் ஹாலுக்குள் நுழைந்த வுடனே, எங்கிருந்தோ ஓடி வந்தான் ஒரு வேலைக்காரப் பையன். "உங்களைச் சின்னம்மா இங்கேயே உட்காரும்படி சொன்னாங்க" என்று உத்தரவிட்ட வண்ணம் ஹாலில் கிடந்த ஒரு ஆசனத்தை அவர்களுக்குச் சுட்டிக் காட்டினான்.

கோபத்தில் நீலகண்டன் முகம் ஐவ்வென்று சிவந்தது. "நான் யார் என்று நினைத்துக்கொண்டு அதட்டிப் பேசுகிறாய் தம்பி, ஐக்கிரதை!" என்று நின்று உறுமிய அவன் அந்தப் பையனை அடிக்கக் கையை ஓங்கினான்.

"பேசாமல் இருங்கள், அவனுக்கு நம்மைத் தெரிய நியாயமில்லை. புதிய வேலைக்காரன் போலிருக்கிறது" என்று இடைமறித்த மைதிலி, தன் கணவன் கரத்தைப் பிடித்துத் தடுத்து அவனை ஆசனத்தில் அமரச் செய்தாள்.

"ரொம்ப முறைக்கிறாரே ஐயா! நீங்க யாரா இருந்தா எனக்கென்ன?" என்று பதிலுக்கு அதட்டலாகப் பேசிய வேலைக்காரப் பையன், அவர்கள் இருவரையும் துச்சமாக வெறித்துப் பார்த்து விட்டுப் பின்கட்டிற்குச் சென்றான்.

அவன் மறைந்த சில வினாடிகளில் பின் கட்டினின்று பத்மினி விரைவாக அங்கே ஓடி வந்தாள். சித்தப்பா முத்துஸ்வாமியும் நாய்க் குட்டியைப் போன்று அவளைப் பின் தொடர்ந்தவராக ஓடிவந்தார். "யாரோ ஒரு ஐயாவும் அம்மாவும் வந்திருக்காங்க. ஐயா பெரிய சண்டைக்காரராக இருக்கிறார். உட்காருங்க என்றால் அடிக்க வருகிறார்" என வேலைக்காரப் பையன் முறையிட்டிருந்தான்.

வந்திருந்தவர்கள் யார் என்று கண்டவுடனே பத்மினியின் முகம் கோபத்தில் இருண்டுவிட்டது. முத்துஸ்வாமியின்

வதனமும் ஆத்திரத்தில் விகார ரூபத்தைக் கொண்டது. அவர்கள் இருவரையும் நேரிடையாகப் பார்க்கவும் விரும்பாத பத்மினி "அக்கா இப்பொழுது யாரையுமே பார்த்துப்பேச விரும்பவில்லை. தம்மை யாரும் பார்க்க வேண்டாமென்று கடும் உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள்!" எனக் கூறிவிட்டு, கதவுக்குப் பின்னால் சென்று மறைந்து கொண்டாள்.

"என்னையும் மைதிலியையும் கட்டாயம் அக்கா தற்சமயம் சந்திக்க விரும்புவாள். எனக்குத் தெரியும்" என்று கோபத்துடன் பதில் அளித்த நீலகண்டன், மடமடவென்று மாடிப்பக்கம் செல்ல விரைந்தான்.

பிசாகபோல் பாய்ந்த முத்துஸ்வாமி அவனது கையைப் பற்றி இழுத்தார். ஆத்திரத்துடன், "நில் அப்பா நீலகண்டன்! மங்களம் யாரைப் பார்க்க விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும், உன்னையும், மைதிலியையும் பார்க்க விரும்பவேயில்லை. நீங்கள் இருவரும் எதற்காக இப்பொழுது இங்கே வந்திருக்கிறீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும்" என்று ஆத்திரமாகக் கூறினார்.

நீலகண்டனால் பொங்கி யெழுந்த சினத்தை அடக்க முடியவில்லை. "விடுமய்யா கையை! என் சகோதரியைப் போய்ப் பார்ப்பதைத் தடுக்க நீர் யார்?" என்று கடுமையாகக் கேட்டு விட்டுத் தன் கையை அவர் பிடியினின்று இழுத்துக் கொண்டு தனது தோள்பட்டையால் அந்தக் கிழவரை அப்பால் தள்ளினான்.

"ஐயோ!" என்று அலறியபடி அவர் சிமெண்டுத் தரையில் வழக்கிக் கொண்டு சற்று தொலைவில் போய் விழுந்தார். இதைக் கண்ணுற்றதும் அடியுண்ட பெண்வேங்கை போல் கதவின் பின்புறத்திலிருந்து பாய்ந்து வந்த பத்மினி, முன்னாள் நின்றனாக்கொண்டு, "கந்தசாமி!" என்று பங்களாவே அதிரும்படி ஒருமுறை கிறீச்சிட்டுக் கத்தினாள். அவன் வந்ததும், "இந்த

மனிதருக்கும், இந்த அம்மானுக்கும் வெளியே போகும் வழியைக் காட்டிவிடு!" என்று உத்தரவிட்டு விட்டு, மிக்க சீற்றத்துடன் தன் மைத்துனர் பக்கம் திரும்பி, "உத்தரவின் தி உள்ளே பிரவேசித்ததுடன் கிழவரை அடித்துக் கலாட்டா செய்கிறீர்களே? சீக்கிரம் வெளியே போய்விடுங்கள். இல்லாவிட்டால் நான் போலீசை வரவழைப்பேன்" என்றான்.

"என்ன சொன்னே?" என்று நீலகண்டன் ரௌத்திரமாக அவள் அருகே நெருங்குவதைக் கண்ட மைதிலி பதறிக் கொண்டு கணவனது இரு கரங்களையும் பற்றி, "வாருங்கள் போய் விடுவோம். வரவை விரும்பாத இடத்தில் நமக்கு வேலை என்ன?" என்று கூறிவிட்டு, கணவனை வலிய இழுத்துக் கொண்டு வாயிலுக்குச் சென்றாள். அவமானமும் துக்கமும் தாளாது அவள் உடல் அனலாகப் பற்றி எரிந்தது.

25

ஸ்ரீமான் திவாகரன் மறைவுக்குக் காத்திருந்தவர்கள் போல், அவரது தொழில் ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்த பலரும் மங்களத்தைப் பலவிதத்திலும் மோசடி செய்துவிட்டனர். வீட்டுக்குள் வசித்துக் கொண்டு, சொந்தம் என்ற நிலையில் வாழ்ந்துவந்த உறவினர்களான பத்மினியும் சித்தப்பாவும் பகற் கொள்ளையடித்த போது, தொழில் உலகத்திலே தாங்கள் எப்படி முன்னேறுவது என்ற ஒரே குறிக்கோளுடன் வாழ்ந்த மற்ற மனிதர்களைப் பற்றி கேட்கவாவேண்டும்?

ஸ்ரீமான் திவாகரன் அயல்நாடு புறப்பட்டுச் சென்ற பின்னர், அவரது தொழிலகத்தின் விவகாரங்கள் அனைத்தும் மிகவும் தாறுமாறாக நடந்து கொண்டிருந்தன. வந்தபின் கவனிக்கக் கூடும் என்ற பயமும் அவரது திடீர் மரணத்தினால்

அகன்று விடவே, மிகவும் நம்பிக்கைக்கு உரிய உதவியாட்கள் அனைவரும், திடீரென்று பேராசையுற்று, பலவிதத்திலும் பணத்தைச் குறையாடத் தொடங்கினார்கள். இதன் விளைவினால், ஸ்ரீமான் திவாகரன் இறந்து போன சில மாதங்களில் அவரது பிரபலமான செல்வாக்கு நிறைந்த ஸ்தாபனம், ஒரேடியாகக் கடனில் மூழ்கி விட்டிருந்தது.

மங்களம் வெளியுலகத்தின் குதுகலையும், மோசடிகளையும் அறிய இயலாத பேதைப் பெண்மணி. அதிலும் நோயாளியாகப் படுத்த படுக்கையிலே கிடக்கின்றவள். போதாதற்குக் கணவனை இழந்த கைம்பெண் நிலையில் சோக சாகரத்தில் மூழ்கியிருந்தாள். இந்த நிலையில் அவளுக்குத்தன் கணவரின் ஸ்தாபனத்தில் நடந்து வந்த அட்ரீயியங்களை அடக்கச் சக்தி ஏது? தொழில் நுணுக்கத்திலே ஊறி உரம் பாய்ந்திருந்த ஸ்ரீமான் திவாகரன் போன்ற மேதைகளுக்கே கடுக்காய் கொடுத்துவிடும் திறமை வாய்ந்த அந்தப் பெருச்சாளிகளுக்கு, கேவலம் உலக விவகாரமே தெரியாத நோயாளிப் பெண்மணி மங்களம் எந்த மட்டில்? ஸ்ரீமான் திவாகரன் இறந்துபோன ஆறாவது மாதத்திலே அவரது ஸ்தாபனம் கழுத்து மட்டில் கடன் சுமையில் மூழ்கி விடும் நிலைமைக்கு, நிர்வகித்து வந்த சில முக்கியமான பிரகிருதிகள், அதைக் கொண்டு வந்து வைத்து விட்டார்கள்.

கணவனது மறைவினால் மங்களம் இடிந்துபோய் விட்டிருந்தாள். பல வருஷங்கள் நோயாளியாகப் படுத்த படுக்கையாகி விட்டிருந்த தான் உயிருடன் நீடித்துக் கொண்டு இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கையில் ஆரோக்கியத்தின் வடிவமாக விளங்கி வந்த ஸ்ரீமான் திவாகரன் திடீரென்று மாரடைப்பில் மரணமுற்றதை அவளால் நம்பவும் முடியவில்லை. விதி தன் விஷயத்தில் செய்த இந்த கோர விளையாட்டை அவளால் சகிக்கவும் கூட வில்லை. அன்று

விடை பெற்றுக்கொண்டு ஊருக்குப் புறப்பட்ட கணவரை அவள் திரும்ப உயிருடன் சந்திக்க முடியாது, அதுவே கடைசி நினைவாகப் போய்விட்டதே என்று எண்ணி எண்ணி அவள் உள்ளம் உருகினாள்.

தமது கடைசி நாட்களில் ஸ்ரீமான் திவாகரன் அவளிடம் காட்டிய பரிவையும் அன்பையும் எண்ணி அடிக்கடி அவள் கண்ணீர் உகுத்தாள். மரணத்தில் பிரிந்தவர்களைப் பற்றி எண்ணும்போது யாருக்கும் இயற்கையாக ஏற்படும் பச்சாதாபம் மங்களத்தின் இருதயத்தைச் சதா வேதனை செய்து கொண்டிருந்தது. மனைவி என்ற நிலையில் அன்றுவரை தான் கணவருக்குச் செய்ய மறந்த கடமைகள் பலவற்றையும் நினைத்து அவள் வருந்தினாள். களைத்து வீடு திரும்பிய கணவருக்கு ஒருமுறை கூட ஒரு டம்ளர் குளிர்ந்த நீர் தன் கையால் கொடுத்து உபசரித்ததில்லை என்று எண்ணும் பொழுதெல்லாம், அவள் நெஞ்சு துயரத்திலே வெடித்தது. மனைவி தமக்குப் பணிவிடைகள் செய்யவில்லை என்று ஒரு முறையேனும், அந்த மனிதர் தமது வாயால் ஒரு வார்த்தை குறை சொன்னதே கிடையாது. அப்படிப்பட்ட உத்தமமான கணவரை இழந்து இன்னமும் உலகில் ஜீவித்துக் கொண்டிருக்கிறோமே என எண்ணி அவள் ஏங்கினாள். பிரிவு இவ்வளவு சமீபத்தில் இருப்பதை அறியாது, அவர் உயிருடன் இருக்கும்போது ஊருக்குச் சென்ற சமயம், ஸ்டேஷன்வரை சென்று வழி அனுப்பிவிட்டு வரவில்லையே என்று எண்ணி மனம் வெதும்பினாள்.

மங்களம் அழுதாள். பச்சாதாபப் பட்டாள்; ஏங்கினாள்; பெருமூச்செறிந்தாள். அவள் உள்ளத்திலே கொந்தளித்த உணர்ச்சிப் போராட்டங்களைப் பற்றி யாருமே அறிய முடியாதிருந்தது.

கணவனது மறைவுக்குப் பிறகு அவள் தோற்றத்திலும் குணத்திலும் பெரிதும் மாறிவிட்டாள். துயரம் எனும் தீயில் வெந்துகொண்டு வந்த உடல் நாளுக்கு நாள் இளைத்துக் கொண்டே வந்தது. ஆனால் ஆச்சர்யகரமாக, அதற்கு மாறாக மங்களம் முன்போல் படுத்த படுக்கையாக இல்லாது, நோயினின்று சற்று தெளிந்தவளாக எழுந்து நடமாடினாள். கணவனைப் பிரிந்த துன்பத்திற்கு மேல், அவள் உள்ளத்தை வேறு ஒரு துயரம் பன்மடங்கு வருத்திக் கொண்டிருந்தது. நீலகண்டனுக்கு நடந்த வரவேற்பு மங்களத்திற்குச் கொஞ்சமும் தெரியவராதிருந்தது. அதனால் அவள் தன் தம்பியின் பாராமுகத்தை எண்ணி உள்ளூர மிகவும் துயரப்பட்டாள். "நோயுற்றுப் படுத்த படுக்கையாக இருந்தபோது, தான் சொல்லி அனுப்பியும் அக்காளை வந்து பார்க்க மனம் இல்லாது இருந்தான். துக்கப்பட்டிருக்கும்போது கூடவா இந்தப் பாராமுகம்? நீலகண்டன் மனந்தான் கல்லாகி விட்டபோதிலும் மைதிலி கூடவா இப்படி நடந்து கொள்வது? கைம்மைத் துயரம் ஒரு பெண்ணுக்கு எவ்வளவு கொடுமையான கஷ்டம் என்பதை, பெண்ணான மைதிலியால் கூட உணர முடியவில்லையா? என்று எண்ணி மனம் அதிர்ச்சியுற்றாள்.

இவ்வாறு பலவிதமான உணர்ச்சிப் போராட்டங்களில் மனத்தைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்த மங்களம், தோற்றத்தில் மாறிவிட்டதுபோல் குணத்திலும் படிப்படியாக மாறிக்கொண்டு வந்தாள். முன்போல் அவள் யாரிடமும் கோபத்துடன் இரைந்து கூச்சலிட்டுப் பேசுவதை நிறுத்திக் கொண்டாள். ஆத்திரம், கோபம், அகங்காரம் போன்ற அவளது துர்க்குணங்கள் அனைத்தும் மழுங்கிக் கொண்டு வந்தன. வீணாகப் படுக்கையில் பொழுதைக் கழித்துத் தன் மகனை இது நாள் வரை புறக்கணித்தது போல், இப்பொழுதும் செய்ய அவள் உள்ளம் இடம் தரவில்லை. "எனக்கு ஏதும் நேர்ந்து விட்டால், மாதவனைக் கவனித்துக் கொள்ளும் பொறுப்பு

உன்னுடையது" என்று அவள் கணவர் எச்சரித்திருந்த அந்த வார்த்தைகள் அவள் கவனத்தை விட்டு அகலவேயில்லை.

மங்களம், உயிருடன் இருந்த பொழுது பூர்வீகம் திவாகரனுக்குத் தன் கடமைகள் சிலவற்றைச் செய்யத் தவறி விட்டிருந்தாள். ஆனால், அவர் மறைந்த பின்பு அவ்வாறு கடமைகளினின்றும் தவற அவள் விரும்பவில்லை. தமக்குப்பின், மகனைக் கருத்துடன் வளர்க்கச் சொல்லி அவர் கட்டளையிட்டுப் போயிருந்தார். ஆதலினால் அதை நிறைவேற்றி விடுவதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டாள். அதன் பலனாக முன்போல் நாளின் பெரும் பகுதியை அவள் படுக்கையிலேயே கழிக்கவில்லை. எழுந்து நடக்கக்கூடிய தெளிவு ஏற்பட்டதிலிருந்து, தன் மகன் சாப்பிடும்போதும், படிக்கும் போது அருகிலிருந்து அன்புடன் கண்காணிக்கத் தொடங்கினாள். மனைவி என்ற நிலையில் பல கடமைகளைச் செய்ய மறந்துபோன பின், தாய் என்ற நிலையில் அவ்வாறே கடமைகளினின்றும் எங்கே தவறி விடுவோமோ என்ற பயம் அவளுக்கு. மாதவனைத் தன் கண்ணின் கருமணிபோல் கண்காணிக்கும் நிமித்தம், இரவு வேளையில் அவன் நித்திரை செய்த அறைக்குச் சமீபத்திலே தன் படுக்கையை அமைத்துக் கொண்டாள்.

மங்களம் இவ்வாறு மனம் மாறி நடந்துகொண்டு வந்த சமயம், ஒருநாள் அவளது நலனில் பெரிதும் கவலை கொண்ட குடும்ப வக்கீல் அவளைச் சந்திக்க வந்தார். பூர்வீகம் திவாகரனுக்கு ஸ்தாபனத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கடனைப் பற்றியும், அதன் தற்சமய நிலையைப் பற்றியும் பூர்வீகம் திவாகரன் விட்டுப் போயுள்ள சொத்துக்களின் மதிப்பைப் பற்றியும் விவரமாக கூறிவிட்டு, தொடர்ந்து அந்த ஸ்தாபனத்தை நடத்துவதைவிட அதை விற்று, ஏற்பட்டுள்ள கடனை நிவர்த்தி செய்வதுதான் புத்திசாலிக்கு அழகு என்று உபதேசித்தார். திறமையும், உடல் ஆரோக்கியமும் இல்லாததன்னால் தன் கணவர் விட்டுச் சென்ற

தொழில் ஸ்தாபனத்தைத் தொடர்ந்து நடத்திவர இயலாது என்பதைப் பூரணமாக உணர்ந்த மங்களம் வக்கீலின் ஆலோசனைப்படியே நடக்கச் சித்தமானாள். நல்ல செல்வாக்கும் புகழும் அந்தஸ்துமாக வாழ்ந்த தனது கணவரது பெயருக்கு, கடனாளி என்ற இழுக்கு ஏற்படக் கூடாது என்ற எண்ணத்துடன், அவர் மறைவுக்குப் பின் ஏற்பட்டிருந்த எல்லாக் கடனையும் அடைத்துவிடத் தீர்மானித்தாள்.

ஸ்ரீமான் திவாகரன் தனக்குப் பின் சொத்துக்கள் அனைத்தையும் தமது மனைவிக்கு என்று உயில் எழுதி வைத்து விட்டுப் போயிருந்தார். ஆதலினால், மங்களம் தன் இஷ்டப்படி அவைகளை நிர்வகிக்க முடிந்தது. கணவன் பெயருக்கு ஏற்பட்டிருந்த கடன் சுமைகளை நிவர்த்திக்க அவளிடம் தேவையான ரொக்கப் பணம் இருக்கவில்லை. அதற்காக ஸ்ரீமான் திவாகரன் நடத்தி வந்த ஸ்தாபனம், அவளது விலையுயர்ந்த நகைகள் 'மங்கள பவனம்' அனைத்தையும் ஒரே மூச்சில் வந்த விலைக்கு விற்று நிலைமையைச் சமாளிக்க வேண்டி வந்து விட்டது. வீட்டை விற்ற பின்பு தொடர்ந்து அங்கே வசிக்க முடியாமல் அவர்கள் அனைவரும், ஸ்ரீமான் திவாகரனுக்குச் சொந்தமாக இருந்த வேறு ஒரு சிறிய பங்களாவில் குடியேறினார்கள்.

கணவன் உயிருடன் இருந்தபோது நடத்தி வந்த ஆடம்பரமான வாழ்க்கையை, கையில் பொருள் அதிகம் இல்லாதபோது தொடர்ந்து மங்களத்தினால் நடத்தக் கூடவில்லை. அதனால் பங்களாவில் முன்னிருந்த ஆட்களில் பாதிப்பேர்களை அவள் வேலையினின்று அகற்றிவிட்டாள். எல்லையில்லாது மீறிக்கொண்டு போயிருந்த அன்றாடக் குடும்பச் செலவிற்குத் திடீரென்று முற்றுப்புள்ளி வைத்து விட்டாள். கையில் பணம் தாராளமாகக் குலுங்கினால் தானே கண்முடித்தனமாகச் செலவழிக்க யோசனை தோன்றும்?

ஸ்ரீமான் திவாகரன் மறைந்து ஒரு வருஷ காலம் விரைவாக ஓடிச்சென்றுவிட்டது. முன்போல் இருந்தால் ஒரு சமயம் மங்களம், அவரது வருஷத் திதி தினத்தை மிகவும் ஆடம்பரமான, தான தர்மங்களுடன் நடத்தியிருப்பாள். கையில் பணமுடை, அதிகமாக ஏற்பட்டிருந்ததனால், அவரது அந்தஸ்துக்குக் குறைவு வைக்க மனமின்றி, ஏதோ கமாராக நடத்தி முடித்தாள்.

வைதிகச் சடங்குகள் அனைத்தும் முடிந்த பின்னர் அன்று மாலை சித்தப்பாவும் பத்மினியும் வழக்கம் போல் கூடி வம்பு பேச, வீட்டில் சற்று ஒதுக்குப்புறமாக இருந்த வாசல் வராதாவிலே வந்து அமர்ந்து கொண்டனர். ஒரு வருஷ காலமாக இந்த இரு கூட்டாளிகளிடமும் பணப்புழக்கம் மிகவும் குறைந்து, அந்தப் பெயரே அரிதாகி விட்டிருந்தது. மங்களம் குடும்ப நிர்வாகத்தைத் தானே கவனிக்கத் தொடங்கியதிலிருந்து பத்மினியின் வருவாயில் மண் விழுந்து விட்டது. இனித் திருடவோ, விற்கவோ விலையுயர்ந்த பொருள்கள் ஏதும் வீட்டில் இல்லாததனால், சித்தப்பாவுக்கும் வருவாய் பூஜ்யமாகி விட்டிருந்தது. முன்பிருந்த உற்சாகமும் சந்தோஷமும் அவர்களிடம் இருக்கவில்லை. போதாததற்குப் பத்மினியின் மனத்தை, ஒரு பெரும் கவலை வேறு சதா வாட்டிச் கொண்டிருந்தது.

ஸ்ரீகாந்தனுக்கும், அவன் வேலை செய்து வந்த கம்பெனி முதலாளி மகனுக்கும் இடையே பெரும் மனத்தாங்கல் ஏற்பட்டு விட்டிருந்தது. ஸ்ரீகாந்தன் தன் கீழ் வேலை செய்து வந்த குமாஸ்தாக்கள், வேலையாட்கள் முதலிய அனைவரிடமும் லஞ்சம் வாங்கிக் கொண்டு, அவர்கள் நலனுக்கு உதவி புரிந்து வந்தான் என்றும், கம்பெனிப் பணத்தைக் கையாடிக் கொண்டிருக்கிறான் என்றும், இன்னும் பல விதங்களிலும் புகார்கள் அவனைப் பற்றி முதலாளி மகனிடம் எட்டிவிட்டன. தன் தந்தை அளித்த அதிகப்படியான சலுகைகளை, தங்கள்

கம்பெனியில் ஊழியம் செய்த அந்த மனிதன் தவறாக உபயோகிப்பதாகக் கருதிய மகன், அதன் பொருட்டு மனஸ்தாபப்பட்டுக் கொண்டான். ஸ்ரீகாந்தனுக்கும் அவனுக்கும் இடையே கடுமையாகப் பேச்சுவார்த்தைகள் ஏற்பட்டன. இந்திலையில், நீடித்து அங்கே உத்தியோகம் பார்க்க முடியாது என்ற வரைக்கும் அவனது நம்பிக்கை குறைந்துவிட்டது. மரியாதையுடன் வெளியேற விரும்பினால் வேலையை ராஜினாமாச் செய்து விடுவதைத் தவிரவேறு வழியில்லை என்ற வரைக்கும் ஸ்ரீகாந்தன் தீர்மானித்து விட்டிருந்தான்.

தன் வேலைக்கு ஏற்பட்டிருந்த ஆபத்தைப் பற்றி மனைவியிடம் அவன் ஒளிவு மறைவின்றித் தெரிவித்து விட்டான். சில தினங்களில் தன் கணவன் வேலையை விட்டு விலகிவிடப் போகிறான் என்பதை அறிந்ததிலிருந்து பத்மினிக்குத் தன் வருங்காலத்தைப் பற்றிப் பலவிதமான கவலைகள் தோன்றி விட்டன. அவளுக்கு இரவு வேளைகளில் சரியாகத் தூக்கம் வரவும் மறுத்தது. சதாக்கவலைப்பட்டு உடல் மெலிந்து போனாள்.

“நாம் ஒன்று நினைத்தோம், ஆனால் வேறுவிதமாக அல்லவா நடந்து விட்டது?” என்று பத்மினி பெருமூச்சு விட்டாள். சித்தப்பாவையும் கவலைப் புழு தினம் தினம் உள்ளூர அரித்துக் கொண்டு வந்தது. எனினும், அவரது அடி மனநிலையில் ஒரு சிறு நம்பிக்கை அசையாது வேர் ஊன்றிக் கிடந்தது. மங்களம் உயிருடன் இருக்கும்வரை சாப்பாட்டிற்கும், தங்க இடத்திற்கும் பஞ்சம் ஏற்பட்டு விடவே போவதில்லை. அவளுக்குப் பின்னாலும் அதிகக் கவலைப்பட வேண்டிய திர்ப்பந்தமில்லை. நகைகளை விற்றுப் பங்கிட்டுக் கொண்ட பணம் கொஞ்சம் ரொக்கமாக அவர் பெயரில் பாங்கியில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு கிழவன் எஞ்சிய நாட்களை கசமாகக் கழிக்க அது எதேஷ்டம். இவ்வாறு எண்ணி, அவர் தமது

நம்பிக்கையைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார். பத்மினியைப்போல் அவர் கவலையில் சோர்ந்து ஒதுங்கி விடவில்லை.

“இப்பொழுதும் ஒன்றும் குடி முழுவி விடவில்லை, பத்மினி” என்று ஆறுதலாகப் பதில் அளித்தார் அந்தக் கிழவர்.

“இனி, பாக்கி என்ன இருக்கிறது? மங்கள பவனமும் அவ்வளவு நகைகளும் எனக்குத்தான் என்று சுவால் விடுத்தீர்கள். அவைகளின் கதி என்ன ஆயிற்று? அக்கா இந்த நிமிஷமோ அடுத்த நிமிஷமோ இறந்து விடுவாள் என்று ஜோஸ்யம் சொன்னீர்கள், நடந்தது என்ன? இருக்கும் நிலையைப் பார்த்தால், அக்கா இன்னும் நூறு வருஷம் ஜீவித்தாலும் அதிசயப்படுவதற்கில்லை, இந்த அக்காவை ஒட்டிக்கொண்டு என் கணவர், சொந்தமாகத் தொழில் ஏதும் செய்யாது ஒரு உத்தியோகத்திலே தொத்திக் கொண்டார். இப்பொழுது நடந்ததென்ன? அந்த வேலைக்கும் சீட்டுக் கிழிந்துவிடும் நிலைமைக்குப் பயங்கரமாகிவிட்டது. அக்கா உதவி செய்வாள் என்று, பணத்தை அவளிடம் இனி எதிர்பார்க்க முடியாது. வேலை போய் விட்டால் கையில் அதிகத் தொகை இல்லாது என் கணவர் என்ன ‘பிளினஸ்’ ஆரம்பிக்க முடியும்?” என்று கோபத்துடன் படபடவென்று பேசினாள்.

“நகையை விற்றுக் கொஞ்சம் பணம் சேர்த்து வைத்திருக்கிறாயே, அதை நீ கொடுத்து உதவு. ஸ்ரீகாந்தன் அதைக்கொண்டு ஏதாவது சொந்தமாகத் தொழில் ஆரம்பிக்கலாம்” என்று முத்துஸ்வாமி விஷமமாகக் கூறிவிட்டுச் சிரித்தார்.

பத்மினி கோபத்துடன் திமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள். “ஏன், அதையும் கொண்டுபோய் இவர் விரயம் செய்து விட்டு என்னை நடுத்தெருவில் தவிக்கவிடலாம்? ஊஹும்! அது என்னுடைய சொந்தப் பணம். அதிலிருந்து ஒரு தம்பிடி கூட நான்

அவருக்குக் கொடுக்க மாட்டேன்" என்று ஆத்திரத்துடன் உறுமினாள்.

"கலி காலத்திலே இதுபோன்ற கண்ணகிகள் சில சமயம் கணவர்களுக்குத் தேவைதான்" எனத் தமக்குள்ளே சித்தப்பா எண்ணிக் கொண்டபோதிலும், தமது அதிருப்தியை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாது, "பத்மினி நீ அதைரயப்படாதே. நீ நினைக்கும் அளவிற்கு நிலைமை பயங்கரமாகி விடவில்லை. உன் கணவன் வேலையை விட்டு விட்டால் என்ன? சொந்தமாக ஒரு தொழில் ஆரம்பிக்கத்தான் ஒரு ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கிறேன். அது வெற்றிகரமாகி விட்டால் மங்கள பவனத்தைபோல், நாலுமடங்கு பிரமாண்டமான பங்களாவை நீ உனக்குச் சொந்தமாக வினாடிப் பொழுதில் வாங்கி விடலாம்" என்றார்.

"அப்படியா?" என்று வியப்புடன் கேட்ட பத்மினி, கண்களில் பொங்கிய கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

"இந்த ஒரு வருஷ காலமாக நான் என்ன சும்மா சும்மா சாப்பிட்டு விட்டுச் சோம்பேறியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதாக நீ எண்ணுகிறாயா என்ன? இல்லையம்மா, குழந்தாய், இல்லை! நீயும் நானும் ஸ்ரீகாந்தனும் வருங்காலத்தைப் பற்றிக் கிஞ்சித்தும் கவலைப் படாதிருக்க ஒரு பிரமாதமான திட்டத்தைப் போட்டிருக்கிறேன். அது வெற்றிகரமாக முடிந்துவிட்ட பிற்பாடுதான் உனக்கு இந்தக் கிழவன் வார்த்தைகளில் நம்பிக்கை ஏற்படும்" என்று மிகவும் அதட்டலாகப் பேசினார்.

பத்மினியால் அந்தத் திட்டம் என்ன என்று ஊகிக்க முடியவில்லை. ஆனால் சித்தப்பா பேசிய தோரணையில் அவள் மயங்கி விட்டாள். "சித்தப்பா மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்; என் அகத்துக்காரர் வேலை விஷயம் என் மூளையைக் குழப்பி விட்டது. அதனால் பதட்டமாகப் பேசி விட்டேன்" என்று குழைவாக வேண்டிக் கொண்டாள்.

அது சமயம் ஆபீசிலிருந்து வியாக்க விடுவதற்கு ஸ்ரீகாந்தன் திரும்பி வந்து உள்ளே பரபரப்புடன் நுழைந்தான். வராந்தாவின் நாற்காலியில் ஓய்யாரமாகச் சாய்ந்து கொண்டிருந்த தன் மனைவியைக் கண்டதும் மிகவும் பதட்டமாக அருகில் ஓடிவந்து "பத்மினி, அந்த பயல் மூஞ்சியில் ராஜினாமாவை எழுதி விட்டெறிந்து விட்டு வந்து விட்டேன்!" என்று கூறிவிட்டு, முகம் சிவக்க சித்தப்பா பக்கம் திரும்பினான்.

"ஐயோ!" என்று பத்மினி அலறினாள். சித்தப்பா குபீரென்று எழுந்து ஸ்ரீகாந்தன் கையைப்பற்றித் தம் அருகே அமரச் செய்தார். "கவலைப் படாதே, அப்பா! உன்னைப் பற்றித்தான் நான் சற்றுமுன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். இந்த வேலை போனால் உன்னைப் பிடித்த பீடை விட்டதென்று நிர்ச்சிந்தையாக இரு. உனக்கு இனி மேல்தான் நல்ல காலம் பிறக்கப் போகிறது. எனக்குக் கொஞ்சம் ஜோசியமும் தெரியும். உனக்கு இப்பொழுதுதான் கக்கிரதிசை ஆரம்பித்திருக்கிறது என்பதை அறிவேன் நான். நான் ஒரு பெரிய 'பிஸிஸெஸ்' உனக்காக ஆரம்பிக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறேன். உன் வருங்காலத்துக் கவலையை என்னிடம் விட்டுவிடு" என்று மிகவும் உற்சாகமாகப் பேசினார்.

வேலை போய்விட்டதே என்று திகிலுடன் வீடு திரும்பியிருந்த ஸ்ரீகாந்தனுக்கு, இந்த வார்த்தைகள் அமுதத்தைப்போல் கேட்க மிகவும் சுவையாகத்தான் இருந்தன. மனத்திற்கு எவ்வளவோ ஆறுதலாகவும் இருந்தன. "சித்தப்பா" என்று உணர்ச்சி வசத்தில் பேச முடியாது அந்தக் கிழவரின் கையைப்பற்றிக் கொண்டு திணறினான்.

"நான் பதிலுக்கு உன்னிடமிருந்து உதவியையோ நன்றியையோ எதிர்பார்க்கவில்லை. உன் பூரணமான ஒத்துழைப்பு ஒன்றைத்தான் எதிர்பார்க்கிறேன்" என்று அவர்

முடித்ததும் பரபரப்பாகக் குறுக்கிட்ட பத்மினி "சித்தப்பா உங்கள் பேச்சிற்கு இதுவரை நாங்கள் ஏதும் எதிராக நடந்ததுண்டா?" என்று கொஞ்சிய குரலில் கேட்டாள்.

"சித்தப்பா உங்களுடன் ஒத்துழைக்க நான் ஒருபொழுதும் தயங்கவே மாட்டேன், சத்தியம் இது" என்று உணர்ச்சிப் பெருக்கிலே பதபடப்பாக ஸ்ரீகாந்தன் சொன்னான்.

சித்தப்பா முகத்தில் திருப்தி நிறைந்த புன்னகை அரும்பி மலர்ந்தது. தாம் ஆரம்பித்திருந்த திட்டத்தில் ஸ்ரீகாந்தனையும் இழுத்துப் போட்டுக் கொள்வதில் அவருக்குப் பரம சந்தோஷம். ஒரு சமயம் அந்தத் திட்டத்தில் தோல்வி ஏற்பட்டால், ஸ்ரீகாந்தன், பத்மினி, சித்தப்பா, மங்களம் அனைவரும் கூண்டோடு ஒரேயடியாக நாசமாகி விடலாம். வெற்றியைப் பகிர்ந்து கொள்ள முன் வருகின்ற பத்மினியும் அவள் கணவனும் தோல்வியையும் கூடச் சேர்ந்து அனுபவிக்க வேண்டும் என்று அவரது கெட்ட மனம் உள்ளூர எண்ணியது.

26

மஞ்சள் வெய்யில் வீசிய மனோகரமான மாலைப் பொழுதில் ஒருநாள் சித்தப்பா முத்துஸ்வாமி, கால்நடையாக நகரத்தைச் சுற்றிப் பவனி வந்து கொண்டிருந்தார். தொத்து நோயைப் போல் விடாது தொடர்ந்து புதிய வீட்டிற்கும் வேலைக்கு வந்துவிட்டிருந்த சாமண்ணா, அன்று தினம் தயாரித்திருந்த காப்பி, கழுநீரைப் போன்ற சுவையுடன் இருந்தது. திக்கான 'ஸ்பெஷல்' காப்பியைப் பருகிப் பழக்கப்பட்டிருந்த அவரது நாக்கு, அதை ஏற்க மறுத்து விடவே, சித்தப்பா, அதை திருப்தி செய்யும் நிமித்தம் வெளியே புறப்பட்டிருந்தார்.

நகரத்திற்கு வந்த புதிதிலே மிகவும் கடுமையாக அனுஷ்டித்து வந்த அவரது ஆசாரப் பழக்க வழக்கங்கள் காலக் கிரமத்திலே ஒன்றொன்றாக நழுவிக்கொண்டிருந்தன. கட்சுட ஒரு டம்ளர் காப்பியைக் கடையில் வாங்கிப் பருகுவதில் தவறு இல்லை என்ற வரைக்கும் அவர் உள்ளம் மிகவும் நாகரிகமாகி விட்டிருந்தது.

நகரத்திலே மிகப் பிரபலமான பரிமளா காப்பி ஹவுஸ்-க்குள் நுழைந்த சித்தப்பா, தம்மைச் சுற்றிலும் நன்றாக ஆராய்ந்து கொண்டு, மிகவும் ஒதுக்குப்புறமாக இருந்த ஒரு மேஜை அருகே போய் உட்கார்ந்தார். குடாக ஒரு டம்ளர் 'ஸ்பெஷல்' காப்பிக்கு ஆர்டர் கொடுத்து விட்டு, கண்களை மூடிக்கொண்டு மோன நிலையில் வீற்றிருந்த அவர், "ஒரு மசாலாத் தோசைக்கு ஒரு யுகமா?" என்று தனக்குள்ளே யாரோ உரத்த குரலில் பேசிக் கொண்டதைக் கேட்டதும் திடுக்கிட்டுக் கண்களைத் திறந்தார்.

மேஜையின் எதிர்புறத்திலே, கன்னத்திலே கைகளை ஊன்றிய வண்ணம், தலையைச் சற்று சாய்த்துக்கொண்டு, நெற்றியில் துலங்கிய கீற்று நாமச் சந்தனத்துடன் ஒரு ஆசாமி அமர்ந்திருந்தார். தும்பைப் பூவைப்போல் அவரது கிராப்புச் சிகை பூராவும் வெளுத்துவிட்டிருந்த போதிலும் அவருக்கு நாற்பது வயதிற்கு மேலாகியிருக்காது என்று முகம் அறிவித்தது. வெற்றிலைக் காவியில் பழுப்பேறி விட்டிருந்த மேல்வாய்ப் பற்களில் முன்னிரண்டு, உதட்டைத் தாண்டிச் சற்று வெளியே நீட்டிக் கொண்டிருந்தன. அதன் பயனாக அவர் சித்தப்பாவை நோக்கி முன்பின் தெரிந்தவர் போன்ற சகஜபாவத்தில் புன்முறுவலித்தபோது, அவரது முகபாவம் ஒரு நரிக்குட்டியின் நகைமுகத்தை போன்று மாறியது.

சித்தப்பா, குடான காப்பியை ரஸித்துப் பருகிக் கொண்டு "நீங்கள் யார்?" என்று கேட்கும் பாவனையில் தமது புருவங்களை உயர்த்தினார்.

"மஞ்சளா பிலிம்'ஸில் வேலை பார்க்கிறேன்" என்று சுருக்கமாகப் பதில் அளித்த அவர், குடான மசாலாத் தோசையைத் தட்டில் தாங்கிக்கொண்டு வந்த ஹோட்டல் பையனைக் கண்டு நிம்மதியாகப் பெருமூச்செறிந்தார்.

அன்று சித்தப்பாவிற்குப் பொழுது மிகவும் மெதுவாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அதனால் இன்னும் சற்றுநேரம் விசிறி அடியில் அந்த மேஜை அருகே ஹாய்யாக இருந்து விட்டுப் போக விரும்பினார். "தங்கள் பெயர்...?" என்று வாய்விட்டு வம்பு விசாரித்தார் அவர்.

"டைரக்டர் தண்டபாணி", என்று பதில் அளித்த அந்தப் புதிய மனிதர், மீண்டும் ஒரு நரிமுறுவல் செய்தார்.

"யாரது? 'கண்ணீரும் கம்பலையும்' என்ற படம் டைரக்ட் செய்த தண்டபாணியா?" என்று கேட்ட சித்தப்பா ஆசனத்தில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டு, அதிசயமாக எதிர்புறத்தில் வீற்றிருந்த அந்தப் பிரகிருதியை உற்றுப் பார்த்தார்.

பெயரிலே 'கண்ணீரும் கம்பலையும்' தாங்கியிருந்த போதிலும், அந்தப் படத்தில் ஒரே பாட்டும், கூத்துமாகக் கடைசிவரை அமார்க்களமாகவே இருந்தது. சித்தப்பா அதை மிகவும் ரஸித்து நான்கு முறைகள் சென்று பார்த்து களித்து வந்திருந்தார். தமது மனத்தை மெத்தவும் கவர்ந்த அந்த அற்புதமான கதை ஒவியத்தை, வெள்ளித்திரையிலே தீட்டிவிட்டிருந்த திறமை பெற்ற தண்டபாணி முன்பு, நாம் அமர்ந்து வார்த்தையாடிக் கொண்டிருக்கிறோம் என எண்ணிய மாத்திரத்திலே, அவர் பூரிப்பில் மெய்சிலிர்த்துப் போனார்.

"பிரமாதமான படம் ஸார் அது! நான்கு முறை பார்த்தேன். நான்கு நாளைக்குள் அதை அந்தக் கொட்டகையிலிருந்து எடுத்து விட்டார்கள் பானிகள். இல்லாவிட்டால் முப்பது தடவைகள் கூடப் பார்க்கச் சலித்திருக்கமாட்டேன். அபூர்வமான

தயாரிப்பு" என்று புகழ்ந்து பேசிய சித்தப்பா சந்தோஷத்துடன் தண்டபாணியை ஏற இறங்கப் பார்த்தார்.

"ரொம்ப வந்தனம். உங்களைப் போன்ற ரஸிகர்கள் மிகவும் அபூர்வமாகி விட்டதனால், நான் தயாரித்தது போன்ற அற்புதத் திரை ஒவியங்கள் திரையில் நீடித்து நிற்பதில்லை. இந்தப் பொது ஜனங்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்களது மனோதத்துவம், எங்கள் உலகத்திற்குப் புரியாத ஒரு புதிர் ஸார்!" என்று கூறிவிட்டு, பற்கள் அனைத்தும் தெரிய ஒரு பெரிய சிரிப்புச் சிரித்தார்.

"வாஸ்தவம் வாஸ்தவம்!" என்று ஆமோதித்த சித்தப்பா, பெரிய ஹாஸ்யத்தைக் கேட்டு விட்டவர் போல் அவருடன் கூடச் சேர்ந்து சிரித்தார்.

தண்டபாணி, தாம் அன்று நரிமுகத்திலேதான் விழித்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ணிக் கொண்டார். ஓரக் கண்ணால் முத்துஸ்வாமியைக் கண்காணித்த அவருக்கு சிலக் ஜிப்பாவின் மீது புரண்டு கொண்டிருந்த சரிகை அங்கவஸ்திரம் ஒன்றே ஆசாமி பணம் நிறைந்த புள்ளி என்பதை விளக்கி விட்டது.

"மசாலாத் தோசை ஜோராக இருக்கிறது. உங்களுக்கு ஒன்று ஆர்டர் செய்யட்டுமா?" என்று அன்போடு வினவினார் தண்டபாணி.

குப்பென்று மசாலாவினின்று வீசிய வெங்காயத்தின் வாசனை சித்தப்பாவுக்குப் பிடிக்கவேயில்லை.

"வேண்டாம், இன்னொரு டம்ளர் காப்பி இதைப் போலவே கிடைத்தால்" என்று முடிக்காது நிறுத்தினார் சங்கோஜத்துடன்.

"பையா! ஸ்பெஷல் ஸ்ட்ராங் காப்பி இரண்டு கப் சுடச்சுட இருக்க வேண்டும்" என்று உச்சஸ்தாயியில் உத்தரவிட்ட தண்டபாணி, மீண்டும் புன்முறுவலுடன்

சித்தப்பாவின் பக்கம் திரும்பினார். "காப்பி கொஞ்சம் ஆறிவிட்டாலும் எனக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்காது. டம்ளரைத் தூக்கினால் கை வெந்துவிடும் சூடாக இருந்தால்தான் எனக்குப் பிடிக்கும்" என்று கூறிச் சிரித்தார்.

"காப்பியைப் போலவே ருசியாய் வேறு எந்தப் பானமும் உலகில் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை" என்று தமது ரஸிகத் தன்மையின் மற்றொரு கோடியை வெளியிட்டார் சித்தப்பா.

தண்டபாணி அன்று மனம் மிகவும் சலித்துவிட்டிருந்தார். சோர்வுற்ற தமது உள்ளத்திற்குச் கொஞ்சம் புத்துயிர் அளிக்கும் நிமித்தம் அந்த காப்பிக் கடைக்குள் அவர் நுழைந்திருந்தார். 'கண்ணீரும் கம்பலையும்' எடுத்து முடித்து வருஷம் ஒன்றரை ஆகிவிட்ட போதிலும் அவரைப் படவுலகம் ஏன் என்று கேட்கவேயில்லை. அந்த உலகிலே பரந்து நின்ற மந்தம் அவரது மணிப்பர்ஸையும் பிடித்துக்கொண்டு விட்டது. மாதச் சம்பளம் வழங்கி வந்த அவர் வேலை பார்த்து வந்த திரைப்படக் கம்பெனியார் திடீர் என்று தங்கள் கம்பெனியைச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஒரே நாளில் மூடிவிட்டார்கள். அத்துடன் அவருக்குச் சேரவேண்டிய ஆறுமாதச் சம்பளப் பாக்கியும் கேள்வி முறையின்றிப் போய்விட்டது. கையில் பணமில்லை; வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்பவர்களும் இல்லை. மேலே என்ன செய்வது என்ற பயங்கர நிலைக்கு வந்து விட்டிருந்தார். இந்த லக்ஷணத்தில் எப்பொழுதோ சம்பாதித்த பணத்தைக் குறித்து வருமான வரி ஆபீஸிலிருந்து காகிதங்கள் அவரது விலாசத்தை நாடிப் பறந்து வந்து கொண்டிருந்தன. தற்கொலையைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று தீர்மானிக்கும் நிலையில் இருந்த தண்டபாணிக்குத் தெய்வாதீனமாக முத்துஸ்வாமியின் சந்திப்பு ஏற்பட்டது.

சினிமாவிலே ஆசாமிக்குக் கொஞ்சம் கருத்து உண்டு என்பதை ஒரு வார்த்தையிலே புரிந்துகொண்டுவிட்ட தண்டபாணி, சாமர்த்தியமாக அதற்குத் தகுந்தபடி தொடர்ந்து சம்பாஷணையை நிகழ்த்தினார். திரையிலே கதை ஒவியங்களைத் தீட்டிக் கொஞ்சம் அனுபவம் பெற்றிருந்த அவரால், வாயால் கற்பனைக் கதைகளை அனாயாசமாக அந்தரத்திலே தீட்டி நிறுத்த முடிந்தது. சினிமா உலகத்தைப் பற்றி அவர் சிருஷ்டித்த கற்பனைக் காவியத்தைக் கேட்டு, வாயைப் பிளந்துகொண்டு சித்தப்பா ஆச்சரியத்தில் ஆழ்ந்து போனார்.

அன்று விடை பெற்றுக்கொண்டு பிரிந்தபோது தண்டபாணியைப் பற்றி நல்ல அபிப்ராயம் ஆணித்தரமாகச் சித்தப்பாவின் உள்ளத்திலே பாய்ந்து வேருன்றிக் கொண்டது. பத்து தினங்கள் தொடர்ந்தாற்போல் இருவரும் அதற்குப் பின்னர் சந்தித்துக்கொண்டனர். தண்டபாணி வீசிய வாய்ப் பந்தலில் சித்தப்பா அப்படியே மயங்கிப் போய்விட்டார்.

ஒன்றை நூறாகப் பெருக்க வேண்டுமானால், சினிமாத் தொழிலை விட ஊதியம் மிக அளிக்கும் தொழில் வேறு எதுவும் இல்லை என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு ஏற்பட்டது. தம் போன்ற வயோதிக நிலையில் உள்ளவர்களும், இருந்த இடத்திலே இருந்துகொண்டு அதிகமாக உடலை அலட்டிக்கொள்ளாமல் பணத்தைப் பெருக்க வேண்டுமானால், இதைவிட உகந்த தொழில் வேறு கிடையாது என்று எண்ணினார்.

மங்களத்தின் தயவையோ, பத்மினியின் தயவையோ நாடாது, தமது கடைசி காலத்தில் சொந்த பங்களாவும் காரும், ஏவிய வேலைக்கு ஆட்களுமாகச் சுகமாக வாழ விரும்பிய சித்தப்பாவை, சொந்தமாக ஒரு படம் பிடித்துக் காசை அள்ளிச் சேர்க்க வேண்டும் என்ற பேராசை, பிசாசைப்போல் பிடித்துக் கொண்டு விட்டது. தண்டபாணியுடன் அதற்குப்பின்னர்

தொடர்ந்து நிகழ்த்திய சம்பாஷணைகள் மூலம், அவர் சினிமாத் தொழிலில் பிரவேசிக்கத் தீர்மானித்து விட்டார்.

இந்த அபூர்வ சந்திப்பு நடத்த ஒரு மாதத்துக்குப் பின்னர்தான், ஒருநாள் ஸ்ரீகாந்தன் வேலையை ராஜினாமாச் செய்துவிட்டு, மனம் ஒடிந்து வீடு திரும்பியிருந்தான். பத்மினி, மங்களம், ஸ்ரீகாந்தன், தண்டபாணி ஆகிய எல்லோரும் சேர்ந்து, கூட்டாகப் பணம்போட்டு ஒரு சொந்தப்படம் தயாரிப்பதென்று முத்துஸ்வாமி மனத்திற்குள் திட்டம் போட்டிருந்தார். அதனால் தான் "பயப்படாதே! நான் இருக்கிறேன்" என்று ஸ்ரீகாந்தனுக்கு அன்று தினம் தைர்யமாக அபயஸ்தம் கொடுத்தார்.

திருட்டு நகை வியாபாரத்திலே சேர்த்து வைத்திருந்த பங்குப் பணம் பதினைந்தாயிரத்திற்கு மேல் சித்தப்பா கைவசமிருந்தது. அதை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு தொழிலை ஆரம்பிப்பது சாத்யமல்ல என்பதை அவர் உணர்ந்து கொண்டிருந்தார். ஆகவே, மேற்கொண்டு பணத்திற்கு வழிசெய்ய சித்தப்பா தீவிரமான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டார்.

தாம் ஆரம்பிக்கப்போகும் தொழிலின் கீர்த்தியையும் பாரத நாட்டிலே அதற்குள்ள செல்வாக்கையும், அதனால் வரக் கூடிய நூறு மடங்கு லாபத்தையும்பற்றித் தமது கற்பனைத் திறன் முழுவதையும் திரட்டிக் கொண்டு பத்மினிக்குத் தூபம் போட்டார். நகை விற்றுச் சேர்த்த வகையில் அவள் சித்தப்பாவைவிட மூன்று மடங்கு பணம் ரொக்கமாகக் கையில் வைத்திருந்தாள். அதையும் சேர்த்தால் படத்தின் ஆரம்பச் செலவுகளுக்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கும் என்று தண்டபாணி உற்சாக மூட்டிவிடவே, சித்தப்பா, பத்மினியைத் தூண்டி விடுவதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டார்.

தண்டபாணியும், முத்துஸ்வாமியும் ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து 'முத்துபாணி பிக்சர்ஸ்' என்று ஒரு புதிய கம்பெனியை நிறுவினார்கள். தாம் வாக்களித்ததைப் பொய்யாக்க விரும்பாது.

அதே சமயம் பத்மினியின் கைப்பொருளைக் கவர்ந்து கொள்ளும் நோக்கத்துடன் அந்தக் கம்பெனியின் மாளேஜிங் டைரக்டர் வேலையில் ஸ்ரீகாந்தனை முந்நூறு ரூபாய் சம்பளத்தில் சித்தப்பா அமர்த்தினார்.

கையிலே வேண்டிய தொகையில்லாது, அடிக்கடி படங்களை ஆரம்பித்து அந்தரத்திலே விட்டு நன்றாகப் பழகியிருந்த தண்டபாணிக்கு, இந்தப் புதுக் கம்பெனியை நிர்வகிக்கச் சிரமமே இருக்கவில்லை. பிரபலமாகியிருந்த ஒரு கதையை கடனுக்கு வாங்கி, அதற்கு வேண்டிய பிரபலமான சில நடித்திரங்களைக் கடனுக்கு ஒப்பந்தம் செய்து விட்டார். மேஜை நாற்காலியிலிருந்து கம்பெனி கட்டட வாடகை வரை எல்லாம் ஆரம்பத்திலிருந்து ஒரே கடன்மயமாக இருந்தன.

ஒரு நல்ல நாள் அன்று, நாங்கள் ஆரம்பிக்கப்போகும் புதிய படத்திற்குப் பூஜையும் போட்டார்கள் அந்த இரு முதலாளிகளும், சித்தப்பாவுக்கு அன்று சந்தோஷம் தாங்க முடியவில்லை. பட உலகில் பிரபலமாக இருந்த பல நடித்திரங்கள் அந்த விழாவிற்குப் பெரிய மனது பண்ணி விஜயம் செய்திருந்தனர். நாட்டிய உலகில் பிரபலமாகியிருந்த ஒரு சிறுமி நடித்திரமும், பாட்டு உலகில் பிரபலமாகியிருந்த பாடகி ஒருத்தியும் சித்தப்பாவிடம் சில வார்த்தைகள் பேசவும் செய்தார்கள். அவ்வளவுதான், முத்துஸ்வாமிக்கு உதகமண்டலத்திலோ கோடையிலோ இருப்பது போன்ற ஒரு உல்லாசமான பிரமிப்பு ஏற்பட்டு விட்டது.

படத்தின் முதலாவது அடியைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த போது, அவர் பத்மினியைத் தம்முடன் கூட அழைத்து வந்து, அந்த அற்புதத்தைக் கண்டு களிக்கும்படி செய்தார். தினசரி ஓயாது சலிக்காது சினிமாக் கலையைப் பற்றி அக்கு வேறாகவும் ஆணி வேறாகவும் அலசிப்பேசி, அவளது கல் மனத்தை ஸ்ரீ - 19

மெல்லக்கரைத்தார். முத்துபாணி தயாரிப்பாளர்கள், படம் பிடிக்க ஆரம்பித்த மூன்றாவது மாத இறுதியில் பத்மினி, தான் அரும்பாடு பட்டுச் சேர்த்து வைத்த அத்தனை பணத்தையும் சித்தப்பாவிடம் கொடுத்து தானும் அந்த படத் தயாரிப்பில் ஒரு பங்கு தாரராகி, ஒரு பெரிய தஸ்தாவேஜில் கையெழுத்து இட்டு அந்த காகிதத்தைப் பத்திரமாக வாங்கி தனது பெட்டிக்குள் அடக்கம் செய்து கொண்டாள்.

வருஷம் ஒன்று ஓடிவிட்டது. இதற்கிடையே பத்மினி தான் கொடுத்த பணத்திற்கு வட்டிபோட்டு, அடிக்கடி காகிதத்தில் கணக்கிட்டுக் கூட்டிக் கழித்துக் கொண்டிருந்தாள். கம்பெனி சமையற்கட்டிலே யிருந்து சதா வந்த வண்ணமிருந்த காப்பியை, டம்ளர் டம்ளராகக் குடித்த சித்தப்பாவுக்கு இரவில் தூக்கம் என்பதே இல்லாது போய் விட்டது.

காமிராவை உறுத்துப் பார்ப்பதும், கதாநாயகியை உறுத்து விழிப்பதும், காகிதக் கட்டை வெறித்துப் பார்ப்பதுமாக ஸ்டூடியோவில் திரிந்து கொண்டிருந்த டைரக்டர் தண்டபாணி ஒரு வருஷ காலத்திற்குள் டன் கணக்கில் சிகரெட்டுக்களை ஊதித் தீர்த்திருந்தார்.

நாஸுக்காக ஸ்டுட் அணிந்துகொண்டு, தூசிகூட மேலே படாது மேனி அலுங்காது வளைய வந்து கொண்டிருந்த ஸ்ரீகாந்தனுக்கு இரண்டு மாதச் சம்பளம் பாக்கியாக நின்று விட்டிருந்தது. படம் பத்தாயிரம் அடிகூடப் பூர்த்தியாகவில்லை. அதற்குள் கைமுதல் எல்லாம் செலவாகிக் கடன் சுமை ஏறி, அவர்களது நிர்வாகம் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது.

நிலைமையைச் சமாளிக்க முத்துஸ்வாமி தீவிரமாகப் புது முயற்சியில் ஈடுபடவேண்டி வந்துவிடவே, கணவனை இழந்த கைம்பெண் நிலையில், உயிருக்கு மன்றாடிக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்த மங்களத்தையும் இந்தச் சூழ்ச்சியில் இழுத்துவிட முன் வந்துவிட்டார்.

இவ்வளவு கஷ்டங்களைத் தொடர்ந்து அனுபவித்தும் மங்களத்திற்கு ஞானம் உதயமாகவில்லை. சித்தப்பா கூறிய அனைத்தும் இன்னமும் அவளுக்கு வேதவாக்காகவே இருந்தன. தாம் ஆரம்பித்துள்ள தொழில் பற்றி விவரமாகக் கூறி, வீட்டிலிருந்தபடி பெண் பிள்ளைகள் கூட அதில் பங்குதாரராக இருந்து பணத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள முடியும் என்று அவளது மனத்தில் பதியும்படி போதித்தார் முத்துஸ்வாமி. மங்களம் வழக்கம்போல் அவரது அற்புத யோசனைக்குத்தலையை ஆட்டி ஒத்துழைக்கச் சித்தமானாள். ஸ்ரீமான் திவாகரன் விட்டுப் போன கடன்கள் ஒழிந்ததும், கையில் ரொக்கமாகச் கொஞ்சம் சேமித்து வைத்திருந்த பணத்தை சித்தப்பாவின் பேச்சிற்குச் செவியாய்ந்து, அவர் ஆரம்பித்திருந்த தொழிலுக்குக் கடனாகக் கொடுத்து உதவினாள்.

மறுபடி ஒரு வருஷகாலம் ஓடிச்சென்றது. பல சிகரெட்டுக்கள் புகைக்கப் பெற்றன. காப்பி, குடம் குடமாகச் செலவழிந்தது. 'முத்துபாணி' தயாரிப்பாளரின் படம் பூர்த்தியாக இன்னமும் சில அடிகள் பாக்கியிருந்தன. கம்பெனிக் கட்டட வாடகைப் பாக்கி, கச்சாபிலிம் வாங்கிய கடன் பாக்கி எனக் கடன் தொல்லைகள் நாலாபுறமும் நெருக்கத் தொடங்கின. நிமிஷத்திற்கு ஆயிரம் ஆயிரமாக யோசனைகளை அள்ளி வீசும் சித்தப்பா முத்துஸ்வாமி, இது சமயம் உண்மையிலேயே மூளை குழம்பிப் போய்விட்டார். மங்களம், பத்மினி, தாம் ஆகிய மூன்று பேரும் சேர்ந்து போட்ட மூன்று லக்ஷம் ரூபாய்களையும் விழுங்கி விட்டிருந்தது படம்! அவர் மூளை கிறுகிறுத்தது. மேலே என்ன செய்வது, பணத்திற்கு எங்கே போவதென்று அவருக்குப் புரியவில்லை.

27

அன்று மாலை பத்மினி நகரத்திலே, மிகவும் விமரிசையாக நடந்து கொண்டிருந்த ஒரு பிரபல திருமணத்தின் வரவேற்பு வைபவத்தில் கலந்துகொள்ளப் புறப்பட்டாள். இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பிருந்த துடிப்பும், உற்சாகமும், ஆடம்பரமும் அவளிடம் அன்று இருக்கவில்லை. அட்டைபோல் ஒட்டிக் கொண்டு, கையிலிருந்த பொருள் அனைத்தையும் உறிஞ்சிக்கொண்டு வந்த அவர்களது படப்பிடிப்புத் தொழில், பத்மினியின் மேனியை அலங்கரித்த சில விலையுயர்ந்த நகைகளையும் பீடித்துக்கொண்டு விட்டது. "இன்னும் சில மாதங்களில் வெளியிட இருக்கும் படம், அதனால் சமயத்தை விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது" என்று முத்துஸ்வாமி போட்ட தூபத்திற்கு மயங்கி, பண முடக்கத்தை நிவர்த்திக்க, பத்மினி தன்னிடமிருந்த கொஞ்ச நஞ்சு நகைகளையும் விற்றுவிட நேர்ந்தது. பணம் ஒண்ணுக்குப் பத்தாகப் பெருகித் திரும்பி வந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையில் உயிரினும் இனிய ஆபரணங்களை விற்றுவிட அவள் சம்மதித்திருந்தாள். எனினும், அவைகளை இழந்து விட்டதனால் ஏற்பட்ட சோகம் அவளது முகப் பொலிவுக்குத் திரையிட்டு விட்டிருந்தது.

ஆடம்பரமான ஆபரணங்கள் இல்லையென்ற குறை ஒரு புறம் இருக்க, பத்மினி முன்போல் உல்லாசமாக வீட்டிலே சோம்பேறியாக திரிந்து கொண்டிருக்க முடியவில்லை. மாத முதல் தேதியன்று கொடுக்கப்பட்டு வந்த சம்பளம், மாத இறுதிக்குப் போய், அடுத்த மாதத்திற்கு என்று தாமதமாகி வந்ததனால், வேலையாட்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராகச் சொல்லாமல் நின்று விட்டனர்.

முன்போல் துணி துவைக்க ஒரு ஆள், எடுத்து உலர்த்த மற்ரொரு ஆள் என்ற நிலை மாறி, பத்மினி தன் காரியங்களைத்

தானே செய்ய வேண்டிவந்துவிட்டது. பகட்டாக வாழ்ந்து பழக்கப்பட்ட அவளுக்கு இதனால் உடல் சோர்வு அதிகமாகிவிட்டது. பணமுடக்கம் உள்ளத்து உற்சாகத்தை ஒடுக்கிவிடவே உடல், மனம் இரண்டும் தளர்ந்து வாடி, அவள் இளைத்துத் துரும்பாகி, ஒளி மங்கி அழகு குன்றிக் காணப்பட்டாள்.

இரண்டு வருஷ காலத்திலே ஏற்பட்ட பொருளாதாரச் சரிவு, வாழ்க்கையிலே அவளுக்கு ஒரு பாடமும் கற்பித்தது என்றே கூறவேண்டும். முன்பெல்லாம் அந்தி வேளையில் அவர்கள் பங்களாவில் வந்து கூடிப் பேசிச் சிரித்துக் கைகொட்டி ஆர்ப்பரித்த, அவளது சிநேகிதிகளின் எண்ணிக்கை குறைந்து கொண்டு வந்தது. பத்மினியின் நட்பைத் தாமே வலியத் தேடிக்கொண்டு வந்த மிகப்பெரிய இடத்துப் பெண்கள் சிலர் அவளை இப்பொழுதெல்லாம் அறியாதவர்கள் போல் நடந்து கொண்டனர். தப்பித் தவறி நேருக்கு நேர் சந்திக்க நேர்ந்து விட்டால், புன்னகையைத் தவிர அவர்களது பவள இதழ்களில் பேச்சே அஸ்தமித்துப் போயிற்று.

பத்மினிக்குத் தன் சிநேகிதிகளின் மனப் போக்கும் நடத்தையும் பெரும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தன என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. வீணாகப் போய் அவமானம் எதற்கு என்று எண்ணியவளாக, அவள் சமீப காலத்தில் பல வைபவங்களில் கலந்து கொள்ளாது ஒதுங்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

அன்றைய தினம் காலையில் கூட அந்தப் பிரபல திருமணத்திற்குப் புறப்பட அவளுக்கு மனம் இருக்கவில்லை. மிகவும் பழகியவர்கள், போகாவிடில் மனஸ்தாபப்பட்டுக் கொள்வார்கள் என்று அஞ்சியேதான் மாலை அவள் அங்கே செல்லப் புறப்பட்டிருந்தாள்.

கல்யாண வீட்டிற்குள் நுழைந்ததும், ஒரு சில நிமிஷங்களிலேயே பத்மினிக்கு அங்கு ஏன் சென்றோம் என்ற

மனவருத்தம் ஏற்பட்டு விட்டது. முன்பெல்லாம் நகரத்துக் கடைத் தெருக்களில் இணைபிரியாத தோழியாக அலுக்காது நாள் முழுவதும் திரிந்து கொண்டிருந்த அவளது பணக்காரச் சிநேகிதிகளில் ஒருத்தி, பத்மினி உள்ளே நுழைவதைக் கண்டதும் திடுக்கட்டு, பேயைச் சந்தித்து விட்டவள் போன்று கலவரத்துடன் கூட்டத்திற்குள் மின்னலாக மறைந்து ஓடி விட்டாள். அருகில் நின்று கொண்டிருந்த இரண்டொரு தெரிந்த பெண்மணிகளும், அவளிடம் பேசப் பிடிக்காதவர்கள்போல் நாகுக்காகக் கைக் குட்டையினால் முகத்தைக் துடைத்துக் கொண்டு இங்குமங்கும் பார்த்து விட்டு, கூட்டத்தின்வேறு ஒரு பகுதிக்கு விரைந்து விட்டனர்.

"வாம்மா! உட்கார், டிபன் சாப்பிடு" என்று பற்கள் தெரிய, பகட்டாக மேலுக்கு உபசரித்துவிட்டு, எஜமானிக்கு கல்யாணச் சந்தடியில் பத்மினியிடம் பேசிக் கொண்டு நிற்கப் பொழுது எங்கே? முன்பின் தெரியாத பெண்கள் பலர் மத்தியில், அவளைப் பரிதவிக்க விட்டு விட்டு அந்தம்மாள் கூட்டத்திற்குள் புகுந்து மறைந்து விட்டாள்.

பத்மினி எவ்வளவோ முறை பிறர் மனத்தை நோரும்படி வார்த்தைகளாலும், செயல்களாலும் அவமதித்திருக்கிறாள். அப்பொழுதெல்லாம், அவள் அதைப் பற்றிச் சிறிதும் சிந்தித்ததே கிடையாது.

அந்தஸ்துச் செருக்கிலும், பணத்திலும் அவள் பிறரது உணர்ச்சிகளை ஒரு பொழுதும் மதித்ததே கிடையாது. ஆனால் அன்று மாலை தனக்குப் பழக்கப்பட்டு இருந்த ஒரு சிநேகிதி முகத்தைக் கடுத்துக்கொண்டு பேசப் பிடிக்காது மறைந்து ஓடியதைக் கண்டு அவள் மனம் தாளவில்லை. துக்கம் நெஞ்சை அடைக்கக் கண்களில் நீர் பொங்கிவர, பந்தல் மேடையில் நடந்து கொண்டிருந்த நாட்டியக் கச்சேரியைக் கண்டு ரஸிக்கும் பாவனையில், ஒரு ஆசனத்தில் சென்று அமர்ந்து கொண்டாள்.

சிறிது பொழுது கழிந்தது. வந்த கவடு தெரியாது கிளம்பிவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தன்னைச் சுற்றிலும் உள்ள பெண்களை ஒருமுறை கண்காணித்து விட்டு பத்மினி மெல்ல எழுந்தாள். அது சமயம் அவள் அருகே ஒருசிறு பரபரப்பு ஏற்பட்டது. "வாங்கோ எங்கே வராதிருந்து விடுவீர்களோ என்று சந்தேகப்பட்டேன்" என்று உரத்த குரலில் உற்சாகத்துடன் கைகளை நீட்டி விட்டு எஜமானி முன்னேறினாள்.

"அடி என் ராஜாத்தி; வீட்டுக்குப் போய் என் கண்ணுக்குத் திருஷ்டி சுத்திப் போடம்மா!" என்று கொஞ்சிமொழிந்து கொண்டே, கூட்டத்திற்குள் சிரமப்பட்டுத் திணறிக் கொண்டு நின்ற மூன்று வயது பெண் குழந்தை ஒன்றை வாரி அணைத்துக் கொண்டாள்.

சிவப்பு 'வெல்வெட் பாவாடையும், வெல்வெட் சட்டையும்' அணிந்திருந்த அந்தக் குழந்தை, தங்க விக்ரகம் போல் மிகவும் அழகாக இருந்ததை, மிக்க வியப்புடன் உற்றுப் பார்த்த பத்மினி, திடுக்கிட்டு எழுந்து நின்றாள். அவள் நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. உடல் முழுவதும் இளம் விளங்காத உணர்ச்சியில் அனலாகப் பற்றி எரிந்தது. குழந்தைக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்த தன் ஓரகத்தி மைதிலியைக் கண்டதும் அவள் தலை சுற்றியது.

'மங்கள பவன'த்தை விட்டு வெளியேறி ஐந்து வருஷங்களுக்கு மேலாகி விட்ட போதிலும், மைதிலி அன்றுபோல் இன்றும் இளமையாகவே காணப்பட்டாள். செழுமை மிகுந்த அவளது அழகிற்கு அழகு செய்த அணிகலன்களும், அவளது ஆடையும், தற்சமயம் அந்தக் கூட்டத்தில் வந்து கலந்துகொண்டு களிக்கும் அளவுக்கு அந்தஸ்து உயர்ந்து விட்டதைப் பறையறைவித்துக் கொண்டிருந்தன.

நல்ல வேளையாக மைதிலி, பத்மினியைக் கவனிக்கவே இல்லை. அவள் கவனத்தை வேறுதிக்கில் திருப்பிய வண்ணம் நூலைந்து பெண்கள் ஓடிவந்து அவளைச் சூழ்ந்துகொண்டு விட்டனர். "மைதிலி! உங்கள் கிரகப் பிரவேசத்திற்கு நான் வரமுடியாது போயிற்று, மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். இன்னொரு சமயம் உங்கள் புதுவீட்டை பார்த்து ரஸிக்கக் கட்டாயம் வருகிறேன்" என்று ஒரு பெண்மணி உரத்த குரலில் கிரீச்சிட்டுப் பேசினாள்.

"ரொம்பப் பெரிய வீடு வாங்கியிருக்கிறீர்களாமே? புதுமோஸ்தரில் கட்டியிருக்கிறதாகக் கேள்விப்பட்டேன்" என்று ஆர்ப்பரித்தாள் இன்னொருத்தி.

"மைதிலி நேற்று உன்னைப் புதிதாக ஒரு காரிலே பார்த்தேன். உங்கள் பழைய வண்டியை விற்று விட்டுப் புதிய மாடல் ஒன்று வாங்கியிருப்பதாகச் சொல்லினி சொன்னாள். உண்மையா?" என்று வியப்புடன் கேட்டாள் இன்னொருத்தி.

"பையனைப் பள்ளிக்கூடத்தில் வைக்கப் போகிறாயாமே? கேள்விப்பட்டேன்!" என்று இன்னொரு பெண் இரைந்து பேசினாள்.

முகத்திலே வழிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டு, யாரும் காணாத சமயத்தில் பத்மினி சட்டென்று பின்னால் சென்று கூட்டத்தில் மறைந்து கொண்டாள். "நான் வருகிறேன்" என்று வாயில் பக்கம் நின்று கொண்டிருந்த ஒரு அம்மாவிடம் குழறிவிட்டு, வெற்றிலை பாக்குப் பையை அவசரமாகப் பெற்றுக் கொண்டு பரபரப்புடன் வெளியேறினாள். தெருவில் சற்று தொலைவில் நிறுத்தப் பெற்றிருந்த தங்கள் வீட்டுக் காரைநோக்கி விரைந்த அவள், மிகவும் பதட்டமாகப் பின் ஆசனத்தில் ஏறி உட்கார்ந்தாள். கல்யாணக் கச்சேரியை வேடிக்கை பார்த்துவரப் பந்தல் பக்கம் டிரைவர்

சென்றிருந்ததனால், சிறிது நேரம் அவனுக்காக காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டி வந்துவிட்டது.

சற்று முன், பந்தலில் அகஸ்மாத்தாகச் சந்திக்க நேர்ந்த தனது ஓரகத்தியின் செல்வ நிலையை எண்ணிப் பார்த்த மாத்திரம், பத்மினிக்குப் பொறாமை தாள முடியவில்லை.

"கிழிந்த நூல் சேலைக்குக்கூட கதியற்றுக் கிடந்த மைதிலிக்கா இந்த வாழ்வு! சொந்த வீடாம், காராம், பெரிய அந்தஸ்தாம்!... என்ன அக்கிரமம்!" எனத் தனக்குள் எண்ணி வெகுண்ட வண்ணம் வீற்றிருந்தாள். அதுசமயம் அருகில் எழுந்த பேச்சுக்குரல் அவளது சிந்தனையைக் கலைத்தது.

கல்யாண வைபவத்திற்கு விஜயம் செய்திருந்த பெரிய மனிதர்கள் வீட்டுக் கார்களைச் செலுத்தி வந்த டிரைவர்கள் சிலர், ஒன்றுகூடி ஒரு மாநாடு நடத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

"என்னப்பா கண்ணுச்சாமி, ஆசாமி அடையாளம் தெரியாமல் ஒரேயடியா உப்பி விட்டாயே?" என்று குசலம் விசாரித்தான் ஒரு டிரைவர்.

"அவங்க நெய்க்கடை எஜமானர் விக்கிற நெய்யிலே பாதியைச் சாப்பிட்டு இந்தக் கதி அடைஞ்சிருக்கிறார்!" என்று பதில் அளித்த இன்னொரு டிரைவர்கட்கடவென்று நகைத்தான்.

"எப்படியப்பா உங்க எஜமானர் பிஸினஸ்?" என்று துப்பு விசாரித்தான் இன்னொருவன். "சொக்கு மார்க்" நெய் உபயோகிக்காத ஹோட்டல் ஒன்று கூடக் கிடையாது போலிருக்கு. வியாபாரத்திற்கு என்ன, நல்ல கொள்ளை தான். நெய் வியாபாரம் ஆரம்பிக்கிறதற்கு முந்தி, செங்கல் குளைக் குமாஸ்தாவாக இருந்தார். அதைவிட்டுச் சொந்த வியாபாரம் ஆரம்பிச்சார். இரண்டு மூணுவருஷத்திலே ஆசாமியைக் கையில் பிடிக்க முடியவில்லை" என்று உற்சாகத்துடன் விவரித்தான் கண்ணுசாமி.

“அதிர்ஷ்டம் என்கிறது” சிலருக்கு கூரையைப் பிய்ச்சிட்டுக் கொடுத்து, சில பேர்வழிகள் தொட்டது துலங்குகிறதில்லை. உதாரணத்துக்குப் பாரேன், நெய் கடை ஐயாவுடைய தம்பி இருக்கிறாரே, அவர் இருக்கிற பணத்தைப் போட்டு ஒரு சினிமாப்படம் எடுக்க ஆரம்பிச்சாராம். ஒரே கடனாம். அவங்க டிரைவர் சொல்றான். மூணுமாசமாகச் சம்பளம் ஒழுங்காகக் கொடுக்காது சால்ஜாப்புச் சொல்றாங்களாம். ரொம்ப தட்புடலாக இருந்தவங்க அவங்க. இப்போ நித்தியபடி காலசேடிபத்திற்குத் தாளம் போடுறாங்களாம்” என்று கூறிவிட்டு, ஒரு பீடியைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான், கூட்டத்தில் சற்று உயரமாக இருந்த ஆசாமி.

தங்கள் வீட்டுப் பொருளாதார நிலை, மோட்டார் ஓட்டும் தொழிலாளிகள் இடையே கிடந்து அலசப்படுவதை கேட்க, பத்மினிக்குச் சகிக்கவேயில்லை. ஆத்திரத்துடன் பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு, டிரைவர் வர எச்சரிக்கையாக மோட்டார் ஹாரனை அழுக்கிக் கத்தவிட்டாள். மேற்றுண்டை உதறிப் போட்டுக்கொண்டு, ஓட்டமும் நடையுமாக டிரைவர் வந்து ஆசனத்தில் ஏறி உட்கார்ந்தான்.

“எங்கே வம்பு பேசப் புறப்பட்டு விட்டே? எத்தனை நாழி காத்திருக்கிறது. உம்! எடு வண்டியை, சீக்கிரம்” என்று எரிந்து விழுந்தாள்.

தங்களது அந்தஸ்திற்கும், செல்வாக்கிற்கும், பொருளாதாரத்திற்கும் ஏற்பட்ட தாழ்வையும், மைதிலியின் வாழ்விலே ஏற்பட்டுள்ள உயர்வையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து உள்ளம் வெதும்பி, பொறாமையால் கொந்தளித்துக் கொண்டு வீட்டிற்குள் பிரவேசித்த அவளுக்கு, இன்னொரு அதிர்ச்சியான சங்கதி காத்துக் கொண்டிருந்தது. இவ்வளவு நாட்களாகச் சமையல் செய்துகொண்டு வந்த சாமண்ணா சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வேலையிலிருந்து தின்றுவிட்டிருந்தான்!

சாமண்ணாவைக் குற்றம் சொல்வதில் பயன் இல்லை. மங்கள பவனத்திலிருந்து வேறு வீட்டிற்கு எஜமானி குடிபுகுந்தும் கூட, அவன் அவர்களை நிழல்போல் பின்தொடர்ந்து வேலையில் அமர்ந்திருந்தான். வயிற்றுக்குச் சாப்பாடும், மாதம் முதல் தேதி சம்பளமும் கிடைத்து விட்டால் போதும் என்ற கொள்கையில் அவன் நீடித்து நிலைத்திருந்தான். சித்தப்பா ஆரம்பித்திருந்த படத்தொழில் விவகாரத்திற்குப் பிறகு, பொருளாதார நிலையில் பெரிய ஆட்டம் கண்டு விட்டதனால் வேலை ஆட்களின் மாதாந்திரச் சம்பளப் பட்டுவாடா முன்பின் எனத் தாமதமாகிக் கொண்டு வந்தது.

சிலகாலம் சாமண்ணா சம்பளத் தாமதத்தைக் கூடப் பொருட்படுத்தவில்லை. சித்தப்பாவுக்கு வெள்ளிக் கூலாவில் காப்பியை நிரப்பி ஸ்டீடியோவிற்கு எடுத்துச்சென்று அங்கே நடக்கும் படப்படிப்பு வைபவத்தை வாயைப் பிளந்து கொண்டு வேடிக்கை பார்ப்பதில் அவன் மறந்திருந்தான். ஆனால் எவ்வளவு காலந்தான் மறந்திருக்க முடியும்? இரண்டு வருஷ காலமாக எடுத்தும் முடிவில்லாது அனுமார் வால்போல் நீண்டுகொண்டு சென்ற அந்தப் படிப்பிடிப்பு வைபவம் அவனுக்குப் பார்க்க அலுத்து விட்டது. அதோடு அந்த வீட்டு உத்தியோகமும் அலுத்துப் போயிற்று. மூன்று மாதமாகச் சம்பளப் பாக்கி என்பது நினைவுக்கு வரவே, அன்று மாலை பத்மினி வெளியே புறப்பட்டதும், கோபத்துடன் தன் சாமான்களை எடுத்து மூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு, சம்பளப் பாக்கியைத் தன் விலாசத்திற்கு அனுப்பிவிடும்படி ஒரு எச்சரிக்கை விடுத்த பிறகு, மங்களத்திடம் சொல்லிவிட்டு வேலையினின்று விலகிச் சென்று விட்டான்.

கல்யாண வீட்டுக்கு உடுத்திச் சென்ற பட்டு ஆடையைக் கழற்றி வேறு ஆடை உடுத்திக்கொண்டு, சமையலறைப் பக்கம் வந்த பத்மினி, அந்த அறையின் அலங்கோலத்தைக் கண்ணுற்றுத் திடுக்கிட்டுப் போனாள். சமையல் மேடையில் பகல் போஜனத்திற்குப் பிறகு மீதியான உணவு வகைகள், திறந்த

பாத்திரங்களில் காய்ந்து ஈ மொய்த்துக் கிடந்தன. கடைசியாக பகல் போஜனம் உண்ட சாமண்ணாவின் எச்சில் இலை தரையீது அப்படியே கிடந்தது.

"அக்கா, பார்த்தீர்களா? இந்த தடியன் செய்திருக்கும் வேலையை?" என்று ஆத்திரத்துடன் கிரீச்சிட்டு அலறினாள் பத்மினி.

கூடத்து அறையில் படுத்திருந்த மங்களம் பெருமூச்சு வாங்க மெல்ல எழுந்து வந்தாள். "சாமண்ணா வேலையிலிருந்து நின்றுவிட்டான். சம்பளம் பாக்கியாக வைத்துவிட்டோ மல்லவா?" என்று மென்று விழுங்கினாள் அவள் கலக்கத்துடன்.

"ஐயோ! அப்படியானால் இரவு சமையல் வேலையை நான் செய்து தொலைக்கணுமா?" என்று ஆத்திரத்துடன் அலறினாள் பத்மினி.

மங்களத்தின் முகம் சிறுத்துப் போனது. "இப்படி ஏதாவது அசத்தர்ப்பம் நேர்ந்துவிட்டதென்றால் பெண்களாகிய நாம் சமாளித்துக் கொண்டுதான் போகணும்" என்று அவள் தனக்குள் எழுந்த சினத்தைச் சிரமப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டு பதில் அளித்தாள்.

பத்மினி அவளைக் கோபத்துடன் வெறித்துப் பார்த்து விட்டு, சமையலறைக்குள் ஆங்காரத்துடன் நுழைந்தாள். தடால் என்று பாத்திரங்களை விட்டெறிந்து, ஆத்திரமாக அவள் செய்த வேலைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு அங்கு நிற்க மங்களத்திற்குப் பிடிக்கவில்லை. எனவே அவள் மௌனமாகத் தனது கூடத்து அறைக்குச் சென்று பெஞ்சியில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

கணவன் ஸ்ரீமான் திவாகரன் இறந்த பின்னர், தனது வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் அனைத்தையும் எண்ணி, மனக்கிலேசத்துடன் சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்த மங்களம், தன் மைத்தன் அலறி அழுகின்ற குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு

எழுந்து வெளியே வந்தாள். புஸ்தக மூட்டையை மார்பில் அணைத்தபடி நிற்குகொண்டிருந்த மாதவன், தேம்பி அழுது கொண்டிருந்தான். கண்களில் அனற்பொறி பறக்க, தூக்கை ரூபத்திலே பத்மினி இடுப்பில் கையை வைத்துக்கொண்டு, நாட்டிய பாவத்தில் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

"என்ன பத்மினி, என்ன நடந்தது?" என்று மங்களம் கலவரத்துடன் கேட்டுவிட்டு, கலங்கி அழுது கொண்டிருந்த மகன் அருகே விரைந்தான். தாயின் நெஞ்சின் மீது முகத்தைப் பதித்துக் கொண்டு, மாதவன் விம்மி விம்மி அழுத தொடங்கி விட்டான்.

"உங்கள் பிள்ளையை நான் கொன்று விட வில்லை. பெரியவர்கள் என்ற மரியாதைகொஞ்சமும் கிடையாது. துஷ்டப் பையன்! 'உள்ளே வந்து காப்பியைச் சாப்பிடு' என்று கூப்பிட்டால், புத்தகத்தை வைத்துக்கொண்டு துரைபோல் உட்கார்ந்திருக்கிறான், வந்து ஒரு அறை வைத்தேன்" என்றாள் பத்மினி ஆத்திரத்துடன்.

இதைக் கேட்டதும் மங்களத்தின் முகம் சிவந்து போயிற்று. "முன்போல் மாதவன் சிறு குழந்தையல்ல. இனிமேல் நீகை தொட்டு அடிக்கிறது நன்றாக இல்லை" என்று பதட்டமாகப் பேசினாள் பதிலுக்கு.

"உங்கள் மகனைக் கொலை செய்துவிட்டது போல் கோபித்துக் கொள்கிறீர்களே. எனக்கென்ன, நீங்களாக்க உங்கள் குடும்பமாச்சு" என்று வெடிப்பாகப் பதில் அளித்த பத்மினி, அங்கு இருக்கப் பிரியமில்லாதது போல் மாடியறைக்கு விரைந்து விட்டாள்.

அடுத்தநாள் காலை விடிந்ததும் விடியாததுமாக அவள் தன்பெட்டி படுக்கைகளைச் சேகரித்து எடுத்துக் கொண்டு, நகரத்தின் மறுகோடியிலிருந்த தன் அண்ணன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டுச் சென்று விட்டாள்.

28

ஸ்ரீமான் திவாகரன் மறைவிற்குப் பிறகு குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட இந்தச் சிறு மனஸ்தாபத்தை அதிக நாட்கள் நீடிக்கும்படி சித்தப்பர் விட்டு வைக்கவில்லை. அவர்கள் இரண்டரை வருஷ காலமாக மும்முரமாகத் தயாரித்திருந்த 'சமூகச் சுழல்' என்ற முழு நீள ஹாஸ்யப் படம் வெளிவரச் சில தினங்களேதான் இருந்தன. அது சம்பந்தமாகச் சித்தப்பாவுக்கு அவசரமாக கொஞ்சம் பணம் தேவையாக இருந்தது. கைரொக்கம், நகை விற்பனை முதலியவைகளுக்குப் பிறகு கூட, பத்மினியிடம் சில்லறைச் செலவிற்கு என்று நூற்றுக் கணக்கில் கொஞ்சம் ரூபாய்கள் இருந்தன என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். எப்படியாவது நயமாகப் பேசி அந்தப் பணத்தைக் கைக் கொண்டால்தான் படம் வெளிவர இயலும் என்று உணர்ந்த அவர் பத்மினி பிறந்தகத்திலிருந்து திரும்ப வீடு வரவேண்டிப் பெரும் முயற்சிகள் எடுத்துக் கொண்டார்.

இரண்டு தினங்கள் பாடுபட்டு அலையாய் அலைந்து, சமையலுக்கு வேறு ஒரு ஆளைத் தேடி பிடித்துக்கொண்டு வந்து அமர்த்தினார். இத்தனை காலமும் சமையற்கட்டை ஆண் பரிசாரகர்களுக்கு ஒப்படைத்து அலுத்துப் போயிருந்ததனால் சித்தப்பா சமையல் வேலைக்கு, எதிர்த்துப் பேசத் திராணியில்லாத மிகவும் வயதான ஒரு பாட்டி அம்மாவைப் பார்த்து நியமித்தார். சாமண்ணா வாலிப வயதுடையவன்; வேளைக்கு நன்றாகச் சாப்பிட்டு வசம் கண்டிருந்தான்; உடம்பில் வலு இருக்கிறது என்ற திமிரில் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் நன்றி கெட்டதனமாக நின்று விட்டான்.

புதிய சமையற்காரர் பாட்டியம்மாள் விஷயமே வேறு. பிள்ளை குட்டிகள் என்ற பந்தம் அவளுக்குக் கிடையாது. சோறு கண்ட இடம் சொர்க்கம் என்று எண்ணி, மாதச் சம்பளம்

முன்னும் பின்னுமாகக் கிடைப்பதைக் கூட யோசித்துப் பாராது வேலை செய்து கொண்டிருப்பாள். சாமண்ணாவைப்போல் அரட்டைக் கல்லியாக இருக்க மாட்டாள். என்ன இருந்தாலும், வயது முதிர்ந்த போதிலும் பெண் ஜன்மமல்லவா! அடக்க ஒடுக்கமாக, வீட்டு மனிதர்கள் எல்லோருக்கும் கீழ்ப்படிந்து தனது பணியைச் செவ்வனே செய்து கொண்டிருப்பாள் என எண்ணிய முத்துஸ்வாமி, சமையலுக்குப் புதிதாகச் சங்கரி அம்மானை ஏற்படுத்தினார்.

பத்மினி பிறந்த வீடு சென்று ஒரு வார காலம் ஆனதும் ஒரு நாள் ஸ்ரீகாந்தனைத் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு அவளது பிறந்த வீட்டிற்குச் சென்றார். புதுப்படத்தின் தரத்தையும், அதனால் வரவிருக்கும் புகழையும் பணத்தையும் பற்றி வானளாவக் கற்பனைகளைப் புனைந்து தள்ளி, பத்மினியின் கோபத்தை அகற்றி, வீட்டிற்குத்திரும்பிவரும்படி உபதேசித்தார். ஸ்ரீகாந்தனும், தன் அழகிய மனைவியின் ஆத்திரத்தைப் போக்கும் நிமித்தம் உற்சாகமாகப் பற்பல விஷயங்களைப் பற்றி வார்த்தையாடி, காலில் விழுந்து கெஞ்சாத குறையாகக் கெஞ்சி, அவளை திரும்ப வந்து தன்னுடன் வசிக்கும்படி மிக மிக வேண்டிக்கொண்டான்.

சித்தப்பாவும், கணவனும், மிகவும் வேண்டிக் கெஞ்சி தன்னை வீடு திரும்பும்படி அழைத்தது பற்றிப் பத்மினிக்கு உள்ளூரக் கர்வமும் பூரிப்பும் ஏற்பட்டன. முதலில் கொஞ்சம் பிசு செய்துவிட்டுப் பிறகு, அவர்கள் அனைவரையும் மன்னித்துவிட்ட தோரணையில் பெட்டிகள் சாமான்களுடன் புறப்பட்டு வீடு வந்து சேர்ந்தாள்.

அன்றைய தினம் ஏற்பட்ட சிறு சம்பவத்திற்குப் பிறகு மங்களம் பத்மினியின் முன்னாள் வாயைக்கூட திறக்கவும் அஞ்சினாள். குடும்பத்திலே இனி நடக்கப்போகும் எந்தச் சிறு பூசல்களிலும் தலையிட்டுக் கொள்ளாது ஒதுங்கியிருப்பதுதான்

உத்தமம். மனத்திற்குச் சாந்தி அளிக்கும் காரியமாகும் எனக்கருதி, அவள் திடமானதொரு மௌன விரதத்தை அனுஷ்டித்தாள். அதன் பயனாக வீடு திரும்பி வந்திருந்த பத்மினி அடிக்கடி ஜாடையாக வாரி வீசிய சொல்லம்புகளையும், குரோதமான வார்த்தைகளையும் அவள் காதில் போட்டுக் கொள்ளவேயில்லை.

சித்தப்பாவும், பத்மினியும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்த படம் வெளியிடும் நாளும் விரைவில் வந்து சேர்ந்துவிட்டது. அப்படியும் இப்படியுமாக இரண்டரை வருஷத்திற்கு மேல் இழுத்தடித்து, ஊர்வலம் புறப்பட்ட தேரை இழுத்து நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டவர்போல் நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விட்ட டைரக்டர் தண்டபாணி தமக்குச் சேரவேண்டிய பணத்தைச் செப்புத் தம்பிடி கூட விடாது கணக்குப் பார்த்து வாங்கிக் கொண்டு படத்தை திறமையுடன் டைரக்ட் செய்ததற்காக மங்களத்தின் வீட்டில் ஒரு நல்ல விருந்து சாப்பாட்டையும் உண்டு களித்துவிட்டு, பிரம்மாண்டமான பூமாலைகளைச் சுமந்து கொண்டு, குதுகலமாகப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டார்.

படம் திரையிடப்படுவது பற்றியோ, தாங்கள் ஆரம்பித்திருந்த கூட்டுத் தொழிலின் பிற்கால நிலை பற்றியோ அவர் சிறிதும் சிந்திக்கவே யில்லை. இந்த மடம் போனால் சந்தை மடம் என்ற கதையாக, இந்தப்படம் பாதி முடிவதற்கு முன்னரே அவர் இன்னொரு முதலாளியுடன் கூட்டாக வேறு ஒருபடம் எடுக்க முனைந்துவிட்டிருந்தார். படத்தை எடுத்துத் தகர டின்களில் சுருட்டி அடைத்து அதை விநியோகித்துப் பொருள் திரட்டும் பொறுப்பைச் சித்தப்பாவின் வழக்கைத் தலையில் கட்டிவிட்டு, அந்த மஹானுபாவர் கம்பி நீட்டிவிட்டார்! "சமூகச் சுழல்" வெளிவரவிருக்கும் அதே வாரத்தில், தண்டபாணி டைரக்ட் செய்த "சந்தை இரைச்சல்" என்ற முழுக்க முழுக்க ஹாஸ்யம் நிறைந்த திரை ஒவியமும்

வெளிவரப் போகிறதாகப் பத்திரிகையில் கொட்டை எழுத்துக்களில் மூன்று வர்ணப் படம் கொண்ட விளம்பரங்கள் காணப்பட்டன.

"அட பாவி! நம்முடன் கூட்டாக ஒத்துழைப்பதாக கூறிவிட்டு, அதே சமயம் இவன் ரகசியமாக வேறு ஒரு படம் டைரக்ட் செய்திருக்கிறானே! அதனால் தான் வீணாக நமக்குக் காலதாமதமாயிற்று. இருக்கட்டும், இவனை விட்டேனா பார், எட்டு கோர்ட் ஏறியாகிலும் பிச்சுப் பிச்சுப் போட்டு விடுகிறேன்" என்று சித்தப்பா பத்திரிக்கை விளம்பரங்களைக் கண்டு அலறினார்; ஆர்ப்பரித்தார்; ஆத்திரத்தில் வெந்து உழன்றார்.

பட ஆரம்ப தினமும் வந்து சேர்ந்தது. அதிகாலையிலே எழுந்து ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, பக்தி சிரத்தையுடன் தன் கையாலேயே கொழுக்கட்டைகள் செய்து அருகிலிருந்த மாடப் பிள்ளையாருக்கு நைவேத்தியம் செய்து வைத்தாள் பத்மினி. சித்தப்பா வழக்கமாகத் தன் வீட்டில் செய்யும் பூஜை புனஸ்காரங்களை முடித்துக் கொண்டு தெருக்கோடியிலிருந்த அனுமாருக்கு அபிஷேகம் செய்து வடை மாலை சாத்த ஏற்பாடுகள் செய்துவிட்டு ஸ்ரீகாந்தனுடன் நேராகப் படம் திரையிடப் போகின்ற கொட்டைகளுக்கு விரைந்து சென்றார்.

"சமூகச் சுழலை" பற்றி அதிகம் விவரிக்க ஏதும் இல்லை. படம் வெளிவந்த மூன்றாவது நாளே அது திரும்பத் தகரப் பெட்டிக்குள் சென்று அடக்கமாகி விட்டது. மூன்று லக்ஷத்திற்குமேல் செலவிட்டுக் காலணாக்கூடப் பெயர்க்க முடியாமல், தங்கள் படம் படுதோல்வி அடைந்து விட்டதைக் கேட்டவுடன் பத்மினி அன்ன ஆகாரமின்றிப் படுத்துவிட்டாள். நசுடித்திரங்களுக்கும், மற்ற வேலையாட்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டிய சம்பளத்தை கொடுக்க முடியாது சித்தப்பா திணறிப் போய் விட்டார்.

இந்த லக்ஷணத்தில் 'தனக்குச் சேர வேண்டிய தொகையை இருபத்து நான்குமணி நேரத்தில் தரவிடில் வழக்குத் தொடரநேரிடும்' என்று, அதில் நடித்த கதாநாயகி ஒரு நோட்டீஸ் விடுத்திருந்தாள். சமூகச் சுழலானது தங்களைப் பெரும் கடன் சுழலில் கொண்டு சிக்க வைத்து விட்டதை எண்ணி அந்தக் குடும்பத்தில் உள்ள அனைவரும் கதி கலங்கிப் போய்விட்டனர். படம் படுதோல்வியுற்ற விஷயம் நெருப்பாக ஊரில் பரவி விடவே கடன் கொடுத்தவர்கள் அனைவரும் பிணத்தைச் சுற்றிலும் வட்டமிடும் கழுகுகள்போல் வீட்டைச் சுற்றி வட்டமிட்டனர்.

ஒரு வருஷ காலமாக மங்களம்மாள் பெயரில் வளைத்து வளைத்துக் கணக்கு எழுதிக்கொண்டு, சாமான்களைக் கடனுக்கு உதவிய மளிகைக் கடைக்காரர் தம் பாக்கியை உடனே தீர்க்க வேண்டும் என்று பிடிவாதம் செய்தார். பால்காரன், வேலைக்காரன், கார் டிரைவர் அனைவரும் தங்கள் சம்பளப் பாக்கியைக் கேட்டு, வீட்டுவாயிலில் 'க்யூ' வரிசையில் நிற்கத் தலைப்பட்டனர்.

மானத்துடன் வாழ்ந்த மங்களத்திற்கு இந்தக் கடன் தொல்லை சகிக்கக்கூடவில்லை. ஏற்கெனவே தாங்கள் வசித்து வந்த சிறு வீட்டை அவள் அடமானம் வைத்து கொஞ்சம் பணம் வாங்கி, வீட்டுச் செலவிற்கு உபயோகித்திருந்தாள். ஸ்ரீமான் திவாகரன் விட்டுப்போன ஆஸ்தியில் எஞ்சியிருந்த அந்த வீட்டையும் தற்சமயம் விற்று விடுவதைத் தவிர வேறு வழியிருக்கவில்லை. வீட்டையும் தங்கள் காரையும், மற்றவிலை உயர்ந்த சில சாமான்களையும் அவசரமாக வந்த விலைக்கு விற்று, தனக்கு ஏற்பட்டிருந்த கடனை ஒரு வழியாகச் சமாளித்தாள்.

அதற்குப் பின்னர் நீண்ட நாட்கள் அவர்கள் அந்த வீட்டில் தொடர்ந்து வசிக்க முடியவில்லை. வீட்டை வாங்கிய

மனிதன் கொஞ்சமும் கருணையின்றி ஒரு வாரத்தில் காவி செய்துவிட வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தம் செய்தான். தள்ளாத வயதில் வயிறு குளிரச் சாப்பிட்டு வீட்டில் சற்று ஓய்வாகப் படுத்துத் தூங்க முடியாது. சித்தப்பா வீடுதேடும் வேட்டையில் ஈடுபட வேண்டி வந்து விட்டது. 'முத்துப்பாணி பிக்சர்ஸ்' திவாலாகி விட்ட பின்னர் ஸ்ரீகாந்தன் வேலையும் போய்விட்டது என்று கூறத் தேவையில்லை. ஒருபுறம் சித்தப்பா தங்க இடம்தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கையில், அவன் ஒரு குமாஸ்தா வேலையாவது கிடைக்காதா என்று நகரத்தின் பல்வேறு ஸ்தாபனங்களின் படிக்களில் ஏறி இறங்கிப் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பெரும் முயற்சி செய்து சித்தப்பா முடிவில் நகரத்திற்கு ஒதுக்குப்புறமாக இருந்த இடத்தில் புதிதாகக் கட்டப் பெற்றிருந்த ஒரு காலனியில் ஒரு சிறு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்தார். வாடகைக்கு முன்பணம் கொடுக்க ஒரு தம்பிடி கூட மங்களத்திடம் இருக்கவில்லை. தங்குவதற்கு எப்படியும் தனக்கும் ஒரு வீடு வேண்டுமே என்ற காரணத்திற்காகப் பத்தினி, தன்னிடம் எஞ்சியிருந்த கொஞ்சம் பணத்தையும் கொடுத்து, வீட்டைத் தன் பெயரில் வாடகைக்கு எடுத்தாள். இதற்கிடையில் ஸ்ரீகாந்தனுக்கு முடிவில் ஒரு கம்பெனியில் உத்தியோகம் கிடைத்துவிட்டது. படித்த படிப்பிற்கும் பெற்றிருந்த பட்டங்களுக்கும் கட்டிவராத ஊதியமாக இருந்தபோதிலும் ஏதோ மாதச் சம்பளம் என்று கிடைக்கிறதே அதுவரை லாபம் எனக் கருதி, அவன் அந்த உத்தியோகத்தை உடனே ஒப்புக் கொண்டான்.

ஸ்ரீமான் திவாகரன் மரணமடைந்த பின்பு, சில வருஷங்களில் மங்களத்தின் வாழ்க்கை இவ்வாறு ஒரேயடியாகத் தலைகீழாக மாறிவிட்டது. ஆடம்பரமாக ஆடைகள் அணிந்து, வீட்டு எஜமானி என்று மங்கள

பவனத்திலே தனியாட்சி செலுத்தி வந்த அவளது அத்தஸ்து தலைகுப்புற கவிழ்த்து விட்டிருந்தது. ஸ்ரீகாந்தன் சம்பாதித்த சொற்ப தொகையினால் இப்பொழுது குடும்பம் நடத்து கொண்டு வந்ததினால் எஜமானி என்ற ஸ்தானத்தைப் பத்மினி பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள். செல்வ நிலை எவ்வளவு குறைந்திருந்த போதிலும் அவள், தன் மேனி அலுங்காது, வீட்டு வேலைகள் ஒன்றையும் செய்ய விரும்பாதவளாக முன் போல் சோம்பேறியாகவே இருந்து கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால், மங்களம் முன்போல் நோயாளி வேஷம் போட்டுக்கொண்டு ஒரு அறைக்குள்ளே அடைத்து கிடக்க முடியவில்லை. தண்டமாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு வீட்டில் பெரும் பாரமாக இருப்பதாகத் தம்பி மனைவி ஏசிவிடப் போகிறாளே என்ற அச்சம் அவளை உள்ளூர்ச் சித்திரவதை செய்து கொண்டிருத்ததனால், மங்களம்மாள் தன் வயது, தன் பலவீன உடல்நிலை ஒன்றையும் பொருட்படுத்தாது தன்னால் ஆளவரை வீட்டு வேலைகளில் சமையற்காரப் பாட்டிக்கு உதவி புரிந்து வந்தாள்.

சித்தப்பா முத்துஸ்வாமியின் உல்லாச வாழ்க்கைக்கும் இத்தப் புதிய வீடுமாற்றம் முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டது என்றே சொல்லவேண்டும். கடைகளுக்குச் சென்று சாமான்கள் வாங்கி வரவும், தபாலாபீஸிற்கு அலையவும், ஏவின காரியங்களைச் செய்யவும் உதவியாக இருப்பதற்காகவே, பத்மினி அவரைத் தங்கள் வீட்டில் இன்னமும் தங்கியிருக்கும்படி அனுமதித் திருந்தாள். அதனால் அவருக்கு முன்போல் வீட்டில் அதிகச் சலுகைகளே இருக்கவில்லை. கையில் பணப் புழக்கமும் அரிதாகிவிட்டது.

சாமண்ணா சமைத்துப் போட்ட காலத்தில் அவனுடன் போட்டியிட்டுப் பாதாங்கீரையும், பால் பாயாசத்தையும் குடித்து ஊதி உப்பிப் போயிருந்த சித்தப்பா சில மாதங்களில்

இளைத்துத் துரும்பாகி விட்டார். பணம் போயிற்றே என்ற கவலை அவரை உள்ளூர் அரித்துப் பிடுங்கித் தின்று கொண்டிருந்தது ஒருபுறமிருக்க, மற்றொருபுறம் சங்கரிப் பாட்டி சமைத்துப் போட்ட வற்றல் குழம்பு, சாதம் அவரது வயிற்றுத் தசைகளைக் கெடுத்து, தீராத ஒரு வயிற்று நோயை உண்டு பண்ணி விட்டது. எந்த ஒரு பொருளை வாயில் போட்டாலும் உடனே வயிற்று வலியால் துடியாகத் துடித்துப்போனார் அவர். வயோதிக காலத்தில் தமக்கு ஏற்பட்டிருந்த இந்த நூதன வியாதியைக் கண்டு மனம் கலங்கிப் போய், நகரத்திலிருந்த பிரபல ஆஸ்பத்திரிகள் அனைத்திற்கும் விஜயம் செய்து, மருத்துபுட்டியும் கையுமாக திரிந்து கொண்டிருந்தார்.

மங்களம் முதலானவர்கள் வாடகை வீட்டில் குடியேறி வருஷம் ஒன்று ஓடிச் சென்று விட்டது. இங்கிலிஷ் வைத்தியர்கள் அளித்த மருந்துகளைச் சாப்பிட்டுச் சலித்துப் போன சித்தப்பாவின் கருத்தை அன்று காலையில் வந்த பத்திரிகை விளம்பரம்கவந்து விட்டிருந்தது. "நான்கு அடிவால் கஷாயத்திலே தீராத வயிற்று நோயைத் தீர்த்துவிட முடியும்" என்ற உத்தரவாதத்துடன், நாட்டு வைத்தியர் ஒருவர் பத்திரிகையின் பாதிப்பக்கம் அடைக்கும்படி விளம்பரம் செய்திருந்தார். தமது விழுதிச் சம்புடத்தைத் தலைகீழாகக் கொட்டித் துழாவித் தேடி பன்னிரண்டணாச் சில்லறையைக் கண்டு எடுத்தார் சித்தப்பா. அந்த மருந்து விலை பத்தணாப் போக, மீதியுள்ள சில்லரை பஸ்ஸில் போய் வரப் போதுமானதாக இருக்கவில்லை. பை நிறையக் காசு குலுங்கிய காலம் போய், தமக்கு இப்படியும் ஒரு கதி வந்ததே என உள்ளூர் எண்ணி மனம் வெதும்பியவராகத் தள்ளாடிக் கொண்டு கடை வீதியை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

அஸ்தமிக்கக் கொஞ்ச நேரமேதான் இருந்தது. அது சமயம் மருத்துக் கடை முன்னால் புத்தம் புதிய ஒரு பெரிய கார் வந்து தின்றது. காளை ஓட்டிக்கொண்டிருந்த சிலுக்ஜிப்பா ஆசாயி

ஒருவர், அலட்சியமாக ஆசனத்தினின்று இறங்கி உள்ளே வந்தார். மார்பின் மீது மாலைபோல் அலங்காரமாக அசைந்து கொண்டிருந்த சரிகை அங்கவஸ்திரத்தினின்று அத்தர் மணம் குப்பென வீசி, சுற்றிலும் பரவிச் சித்தப்பாவின் மூக்கைத் துளைக்கவே, தலையைத் தூக்கி அந்த மனிதரைப் பார்த்தார். அவருக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. அந்த ஆசாமி வேறு யாரும்ல்ல, சில வருஷங்களுக்கு முன்பு ஒருநாள் பரிமளாகாப்பி ஹோட்டலில், தானே வந்து வலியச் சிநேகிதம் பாராட்டித் தொடர்புகொண்டு, அவர்கள் அனைவரையும் ஆழக் குழிவெட்டிப் புதைத்து விட்டுப் போயிருந்த டைரக்டர் தண்டபாணியேதான்!

கடையில் எரிந்து கொண்டிருந்த மின்சார விளக் கொளியில் தண்டபாணியின் காதுகளிலும், கைகளிலும் மின்னிய வைரங்களைக்கண்டு சித்தப்பாவின் வயிறு எரிந்தது. மூன்று லக்ஷ ரூபாய்களுக்குமேல் பணத்தை அள்ளிப் போட்டுவிட்டு, முத்துஸ்வாமி பஸ் கூலிக்குக் கூடப் பண மின்றி, கால்நடையாகத் தள்ளாடி நடந்து வந்திருக்கும்போது, பாவி தண்டபாணி புத்தம் புதிய 'பியூ'க்கில் அல்லவா ஊரைச் சுற்றித்திரிந்து கொண்டிருந்தான்! ஒரு மசாலாத்தோசை வாங்கித் தின்னக் கதியற்றுக்கிடந்த அவனுக்கு வந்த வாழ்வுதான் என்னே! எனச் சித்தப்பா பொறாமையுடன் எண்ணியபடி, அவன் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தார். "மிஸ்டர் தண்டபாணி!" என்று கூப்பிட வாயைத் திறந்தார்.

"ரோஜா மொக்கு லேகியம் இருக்கிறதா?" என்று அதட்டலாகக் கேட்ட தண்டபாணி, கடைக்காரன் 'இல்லை' என்றதும், விரீரென அம்புபோல் பாய்ந்து காரில் ஏறிக் கொண்டு சிட்டாகப் பறந்து போய்விட்டார்.

"காசம் காரும் கிடைத்த மமதையில் மனுஷருக்குக் கண் கூடவா அவிந்து போய்விட்டது!" எனத் தனக்குள் முணுமுணுத்த

வண்ணம், வெகுண்ட உள்ளத்துடன் மெல்லத் தள்ளாடி நடந்து கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தார்.

அதுசமயம் அவரைத் திகைக்க வைக்கும்படியான வேறு ஒரு சம்பவம் வீட்டில் நடந்து கொண்டிருந்தது. 'மங்களம்மாளின் தயவிலே அவள் பங்களாவில் ககவாசம் செய்த காலத்திலே, பத்மினி, தன்பொருட்டு அவள் செய்த செல்வுகளைக் கணக்குப் பார்க்கவில்லை. ஸ்ரீகாந்தனை மணந்து கொண்டதில் தனக்குச்சேர வேண்டிய பாக்கியங்கள் என எண்ணிப் பங்களா வாசத்தின் சுகம் அனைத்தையும் ஒன்று விடாது அனுபவித்தாள். ஆனால் இப்பொழுது நிலைமை மாறி, தான் எஜமானி ஸ்தானத்திலிருந்து நார்த்தனாருக்கும் அவள் புத்திரனுக்கும் ஆதரவளிக்கவேண்டி வந்தது அவளுக்கு அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. மங்களமும் அவளது மைந்தனும் இல்லாதிருந்தால் வீட்டுச் செலவு எவ்வளவோ மீதமாகும் என்ற வரைக்கும், அவளது உள்ளம் நன்றியற்ற வகையில் எண்ணத் தொடங்கி விட்டது.

ஆதரவற்ற நார்த்தனாரும் அவளது மைந்தனும் தனக்கு வீண் சுமை என்று நினைத்த அவளது விபரீதப் புத்திக்கு தூபம் போடுவதுபோல், பூனையாக வீட்டில் வேலைசெய்து வந்த சமையற்காரப் பாட்டியம்மாள் அன்று மாலை, புலிபோல் சண்டை போட்டுவிட்டு, தன் சம்பளப் பாக்கியைக் கைமேல் வாங்கிக்கொண்டு வெளியேறி விட்டாள். மங்களம்மாள் உதவி செய்த போதிலும் இரவு சமையல் வேலையின் பெரும்பகுதி பத்மினிமீது வந்து விழவே, அவள் கோபத்தில் குமுறிக் கொண்டிருந்தாள்.

இந்தநிலையில் ஏதாவது ஒரு சிறு முகாந்திரத்தை வைத்துக்கொண்டு நார்த்தனாருடன் பெரும் யுத்தம் செய்ய அவள் காத்திருந்தாள். வீட்டு வேலைகள் அனைத்தும் முடிந்ததும், விளக்கை ஏற்றிவிட்டு, மங்களம்மாள் பள்ளிக்

கூடத்தினின்று களைத்து வந்த தன் மகனுக்குத் தன்கையால் கொஞ்சம் காப்பி கலந்து எடுத்துக்கொண்டு கூடத்திற்கு வந்தாள்.

வீட்டு வேலையை முடித்துக்கொண்டு கூடத்துக் கண்ணாடி முன் நின்று தலையை வாரிச் சிங்காரித்துக் கொண்டிருந்த பத்மினி, கண்களில் கனல் பொறி பறக்க "என்ன அக்கா! அஸ்தமிக்கும் வேளையில் அவனுக்கு காப்பி என்னத்திற்கு?" என்று இரைந்து கேட்டாள்.

"கார்த்தாலே சாப்பிட்ட அவன், இன்று மத்தியானம் டிபன் கூடச் சாப்பிடவில்லை" என்று மெல்லிய குரலில் மங்களம்மாள் அச்சத்துடன் தன் மகன் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

மாதவன் அந்த வருஷம் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். பதினான்கு வயதுச் சிறுவனாக வளர்ந்து விட்டிருந்த அவனது பிஞ்சு உள்ளத்தில் தங்கள் குடும்பத்திற்கு ஏற்பட்ட சீர்குலைவு நன்றாகப் பதிந்து விட்டிருந்தது. "அம்மா! மாமியைக் கேட்காமல் நீங்கள் ஏன் அவசரப்பட்டுக் கொண்டு காப்பியைக் கலக்க வேணும்? நான் வேண்டுமென்றேனா?" என்று சற்று கோபத்துடன் அவன் கேட்டுவிட்டு, புத்தக மூட்டையைக் கீழே வைத்தான்.

"அடே அப்பா! ஒண்ணு சொல்லுகிறதுக்கு முன்னாடி ரோஷம் பொத்துக்கொண்டு வருகிறதே? தங்களுக்கு என்று ஒரு காக்கு விதி இல்லாவிட்டாலும் பேச்சைப் பார், பேச்சை!" என்று பத்மினி கோபத்துடன் கத்தி விட்டு, ஆக்ரோஷமாகக் கையிலிருந்த சீப்பை வீசி மங்களத்தின் பக்கம் எறிந்தாள்.

கூரிய அம்புபோல் வேகமாகப் பாய்ந்து வந்த சீப்பின் பற்கள், மங்களத்தின் கன்னத்தில் அழுத்தமாகப் பட்டு விடவே, "அம்மா!" என்ற கூக்குரலிட்டுக்கொண்டு வலிதாளாது

அவள் கன்னத்தைக் கையால் தாங்கிக்கொண்டு உட்கார்ந்து விட்டாள்.

மாதவனது கண்களும் முகமும் ஜிவ்வென்று சிவந்து போயின. "பிசாசே! என் தாயாரைக் கொன்று விடவா பார்க்கிறாய்?" என்று கூறிய சிறுவன், அவளை வெட்டி விடுகிறவன் போல் பார்த்துவிட்டு, கீழே சாய்ந்த தன் தாயை ஆதரவுடன் பற்றிக்கொண்டு உட்கார்ந்தான். மங்களத்தின் கன்னத்திலிருந்து வழிந்த ரத்தத்தைப்போல் அச்சிறுவனின் கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் வெள்ளமாக வழிந்தோடியது.

தான் செய்த விபரீதக் காரியத்தின் விளைவை உற்றுக் கவனிக்க பத்மினிக்குக் கண்கள் இருக்கவில்லை. அதுவுமின்றி, சின்னஞ்சிறு வாண்டுப் பயல் எதிர்த்தல்லவா பேசிவிட்டான் என்று ஆத்திரமடைந்த அவள் பெண் புலியாக சீறிக்கொண்டு பாய்ந்து சென்று, மாதவனது கிராப்புச் சிகையை ஒரு கையால் பற்றி, "யாரைப் பிசாக என்றாய்? அடங்காப் பிடாரி, சனியனே!" என்று ஆக்ரோஷமாக ஓங்கி அறைந்தாள்.

"பத்மினி!" என்று அலறிய மங்களம்மாள் பயமும் துயரமும் தாளாது மயங்கித் தனயன் மீது விழுந்து விட்டாள்.

இதுசமயம் உள்ளே வந்த முத்துஸ்வாமி தரையில் சிதறிக் கிடந்த ரத்தத் துளிகளைக் கண்டு, நடுநடுங்கிப் போய், முற்றத்துக் குறட்டில் இடறி விழுந்து, கையில் பிடித்திருந்த கஷாயப் பாட்டிலைத் தவறவிட்டு விட்டார். மருந்துப் பாட்டில் தூள் தூளாக உடைந்து, கஷாயம் நாலா புறமும் சிதறி ஓடியது. விழுந்த வேகத்தில் கூடத்துச் சுவரில் வழக்கைத் தலை டணார் என்று மோதிக் கொண்டதனால், அவருக்கு அது சமயம் அந்த வீடே சுழன்றதுபோல் பிரமை ஏற்பட்டது. சமாளித்து எழுந்து உட்கார்ந்த முத்துஸ்வாமி, "பத்மினி! அம்மா குழந்தாய்! இதெல்லாம் என்ன?" என்று பதறினார்.

29

பத்மினிக்குத் தன் அடாத செயலைக் குறித்துச் சிறிதும் வருத்தமோ பச்சாதாபமோ ஏற்படவில்லை. அன்று இரவு மங்களம் ஏதும் சாப்பிடவேயில்லை. மயக்கம் தெளிந்ததும் தன் அறைக்குள் சென்று படுத்தவள் எழுந்து வெளியே வரவேயில்லை. மாதவனும் பட்டினியாகத் தன் தாயருகில் ஒரு பாயை விரித்துக்கொண்டு தரைமீது படுத்துவிட்டான். நாத்தனாரைப் பற்றியோ, அவளது அருமை மகனைப் பற்றியோ பத்மினி கொஞ்சமும் கவலைப்படவில்லை. "பட்டினி கிடந்தால் கிடக்கட்டும்! யாருக்கென்ன! என் வயிறா பசிக்கிறது?" என்று அவர்கள் காதில் படும்படி ஒருமுறை இரைந்து கூச்சல் போட்டுவிட்டு, பகல் போஜனத்திற்குப் பின் எஞ்சியிருந்த உணவைச் சித்தப்பாவுக்கும் தன் கணவனுக்கும் போட்டாள். தானும் வயிறாரச் சாப்பிட்டு முடித்ததும், வாய் நிறையவெற்றிலையைக் குதப்பிக்கொண்டு, தங்கள் படுக்கை அறைக்குள் சென்று, கனமானதொரு கம்பளிப் போர்வையை இழுத்துப் போர்த்திக்கொண்டு, படுத்துக் கொண்டாள்.

சிகரெட் ஒன்றைப் பற்றவைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீகாந்தன் அறைக்கு வந்து கட்டிலின் ஓரத்தில் மெல்ல அமர்ந்து கொண்டான். தான் வருவதற்கு முன் வீட்டில் நடந்த கலவரத்தை அரைகுறையாகச் சித்தப்பாவிடமிருந்து அவன் அறிந்து கொண்டிருந்தான். சிறுவயதிலிருந்து தன்னை எடுத்து வளர்த்து ஆளாக்கி விட்டிருந்த சகோதரியைத் தன் மனைவி நடத்திய முறை அவன் நெஞ்சை வெகுவாக உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அக்காவும் அவள் மகனும் பட்டினியாக உறங்கிக் கொண்டிருக்கையில், தாங்கள் மட்டும் வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டு எழுந்தது அவன் மனத்தை மிக்க வேதனை செய்தது.

ஆனால் பத்ரகாளிபோல் ஒரே கோபாவேசத்தில் இருந்த தன் அழகிய மனைவியிடம், அதைப்பற்றிப் பேச ஆரம்பிக்கவே அவனுக்குக் கொஞ்சம் அச்சமாக இருந்தது. கொஞ்ச நேரம் மௌனமாகச் சிகரெட்டைப் புகைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். பிறகு ஒருவாறு தன் உணர்ச்சிகளைச் சமாளித்துக் கொண்டு, "பத்மினி, அக்கா ஏதும் சாப்பிடவில்லையே? அவள் பிடிவாதம் செய்தாலும் நீ ஒரு வார்த்தை மரியாதைக்காவது கூப்பிட்டு வந்துவிடேன்!" என்று தயக்கமாகச் சொன்னான்.

அவ்வளவுதான். அடியுண்ட பெண் புலிபோல் குரீரென்று எழுந்து உட்கார்ந்தாள் பத்மினி. கோபத்துடன் போர்வையைச் சுருட்டி அறையின் ஒரு மூலையில் வீசியெறிந்துவிட்டு, "எழுவு சிகரெட்! என் மூஞ்சிக்கெதிரே ஏன் ஊதித் தள்ளுகிறீர்கள்? இந்தப் புகை எனக்கு ஆகிறதில்லை என்று தெரியாதாக்கும்?" என்று சீறினாள்.

"ஸாரி, பத்மினி" என்று தணிவாகப் பதில் அளித்த ஸ்ரீகாந்தனின் முகம் சோம்பிப் போயிற்று. அழகிற்கும் அந்தஸ்திற்கும், பணத்திற்கும் மயங்கி மணம் புரிந்து கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணிடம் காலக்கிரமத்தில் காணப்பட்ட பல்வேறு துர்க்குணங்கள் அவன் உள்ளத்திலே தளிர்விட்டு ஒங்கி வளர முயற்சி செய்து கொண்டிருந்த தாம்பத்திய அன்பிற்குத் தடைபோட்டு விட்டிருந்தன. தற்சமயம் தன் அழகிய மனைவியிடம், வெறுப்போ விருப்போ கொள்ள முடியாத ஒரு பயங்கரமான நிலையில் அவன் இருந்தான். ஆகவே, அவன் அவளை எதிர்த்து வார்த்தையாட முடியாத ஒரு கோழை போலிருந்தான்.

"பத்மினி உன்னைத்தான் சொல்கிறேன், எனக்காகத் தயவுசெய்து நீ அக்காவிடம் போய் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள். அடிநாளில் அவள் எனக்குச் செய்திருக்கும் உபகாரங்களை

இந்தச் சமயம் மறந்து விட்டால் நமக்கு மகா பாவம் வந்துசேரும்" என்று இதமான குரலில் பணிவாகக் கூறிவிட்டு, பாதி புகைத்து விட்டிருந்த சிகரெட்டைக் காலடியில் போட்டு நசுக்கி அணைத்தான்.

"மன்னிப்பு வேண்டனுமா நான்? எதற்கு? அடிநாளில் எனக்கு உங்க அக்கா உபகாரம் எதுவும் செய்துவிடவில்லை. அதனால் நன்றி பாராட்ட வேண்டியது என்கடமையல்ல. உங்க குடும்பத்திலே வந்து வாழ்க்கைப் பட்டதற்கு நான் என்ன சுகத்தைக் கண்டேன்? இத்தனை பெரிய குடும்பத்திலே வந்து இப்போது அகப்பட்டுக் கொண்டு திண்டாடுகிறேனே... அதைத் தவிர வேறு என்னத்தைக் கண்டேன்?" என்று கர்ஜித்து விட்டு, திடீரென்று விம்மியழுது, தலையில் ஆத்திரத்துடன் 'படர் படர்' என்று அறைந்து கொண்டான்.

ஆக்ரோஷத்திலே கைகேயியை மிஞ்சிவிட்ட தன் அருமை மனைவியின் ஆர்ப்பாட்டத்தைக் கண்டு ஸ்ரீகாந்தன் பிரமித்துப் போனான். "பத்மினி! ராத்திரி வேளை, அண்டை அயலார் காதில் பட்டால் நமக்குத்தான் அவமானம், கொஞ்சம் மெதுவாகப் பேசேன்?" என்று கெஞ்சிக்கொண்டு அவளது கரங்களைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

வெடுக்கென அவன் கைகளை உதறிய பத்மினி ஆக்ரோஷத்துடன், "அண்டை அயலார் காதில் நன்றாகப் பட்டும், எல்லோருக்கும் நம்ம வீட்டுச் சங்கதி தெரியட்டுமே! உங்க அக்கா துப்பு கெட்டவள். தன் சொத்தையெல்லாம் தொலைத்துவிட்டு, நம்ப தலையில் பாரமா வந்து கடைசிக் காலத்திலே உட்கார்ந்திருக்கிறாள் என்கிற சங்கதி ஊராருக்குத் தெரியட்டும். யாருக்கு அவமானம்? அவளுக்குத்தானே அவமானம்!" என்று கிரீச்சிட்டுக் கத்தினாள் பைத்தியம் பிடித்தவள்போல்.

"பத்மினி! என் கண்ணல்லவா? என் பேச்சைக் கொஞ்சம் கேள். இப்படி இரைந்து பேசாதே! நம் வீட்டு விவகாரம் வெளியாருக்கு ஏன் தெரியணும்? பின்னால் எல்லோரும் நம்மைப் பார்த்துச் சிரிப்பார்கள், பத்மினி!" என்று கெஞ்சியபடி அவளது கரத்தைப் பற்றித் தன் மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டான் ஸ்ரீகாந்தன்.

"எல்லோரும் சிரிக்கட்டும், நன்றாகச் சிரிக்கட்டும், எனக்கு அக்கறையில்லை. இனி அவர்கள் நம்மைப் பார்த்துச் சிரிக்கத்தான் இங்கே என்ன இருக்கிறது? சீமைப் படிப்புப் படித்த புத்தியைக் கொண்டு, நீங்க எல்லோரும் சேர்ந்து எடுத்த அழகான படம், நம்மைச் சந்தி சிரிக்க வச்சவிட்டதே!" என்று கூக்குரலிட்ட பத்மினி அதே மூச்சில், "ஆனால் ஒன்று சொல்லிவிட்டேன். இத்தனை பெரிய குடும்ப பாரம் என்றால் தாளமுடியாது. அக்கா மேலே அக்கறை இருந்தால் அதுக்கு ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யுங்கோ!" என்று அலறியபடி சொல்லி முடித்தான்.

கூடத்துத் தரையில் சுவர் ஓரமாகப் படுத்திருந்த சித்தப்பாவின் காதுகளில் யானை வெடிபோல் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் வந்து கேட்கவே, அவர் தூக்கம் கொள்ளாது இப்படியும் அப்படியும் புரண்டு படுத்தார். இத்தனை நாள் தன் கைப் பொம்மையாக ஆடிக்கொண்டிருந்த பத்மினியிடம் அவருக்குச் சமீபகாலத்தில் கொஞ்சம் பயம் ஏற்பட்டிருந்தது. தமக்குத் தள்ளாத காலம் நெருங்கிக்கொண்டு வருவதை அவர் உடல் அயர்ச்சியிலிருந்து நன்றாக உணர்ந்து கொண்டிருந்தார். 'வயதும் ஆகிவிட்டது. உடம்பும் தளர்ந்து விட்டது. இந்த நிலையில் கிராமத்தில் போய் வாழ்வது சாத்யப்படாதே' என்று எண்ணிய அவர் தற்சமயம் பத்மினியை விரோதித்துக் கொள்ளச் சிறிதும் விரும்பவேயில்லை. சித்தப்பா முத்துஸ்வாமி எப்பொழுதுமே காரியவாதி.

இனி, எஞ்சிய காலத்திற்குப் பத்மினியின் தயவுதான் அவருக்கு வேண்டியிருந்தது. அதனால் அவர் வாயைத் திறக்கவேயில்லை. எனினும், புருஷனுக்கும் மனைவிக்கு மிடையே எழுந்த பேச்சுவார்த்தை அந்தக் கிழவரைச் சற்று மனம் கலங்கத்தான் வைத்தது. கட்டின புருஷனையே அலட்சியமாகப் பேசும் இந்தப் பத்மினி, தள்ளாத கிழவரான தன்னையும் அவமானப்படுத்தி அலட்சியமாகப் பேசக்கூடும் என்று எண்ணியமாத்திரம், கிலியில் அவர் உடம்பு முழுவதும் தெப்பலாக வியர்த்துவிட்டது.

"என்ன காரியம் செய்தோம்? எவ்வளவோ சாமார்த்தியமாக இருந்தும் முடிவில் ஏமாந்து அந்தப் பாவி தண்டபாணி பேச்சைக்கேட்டு, படுகுழியில் அல்லவா விழுந்து விட்டோம். பேசாமல், கொள்ளை அடித்துச் சேர்த்த கைமுதலை எடுத்துக்கொண்டு, ஊர்போய்ச் சேர்ந்திருந்தால் வருங்காலத்தைப் பற்றி இந்த வீண் கவலை ஏற்பட்டிருக்காதே; கொண்ட புருஷனையே துச்சமாகப் பேசும் இந்த பாவிப் பெண்ணிடம் மரியாதையையோ, அன்பையோ, ஆதரவையோ, எதிர்பார்க்க முடியாதே! அட கடவுளே! தள்ளாத வயதிலே என்னைச் சோதித்து விட்டாயே?" என்று தமக்குள் எண்ணி அந்தக் கிழவர் புலம்பினார்.

யாருக்கும், எந்தத் துக்கத்திற்கும் கலங்காத அவரது கண்கள், தமது பயங்கரமான வருங்காலத்தை எண்ணிய மாத்திரம், கங்கையைபோல் பிரவாகத்துடன் கண்ணீர்த் துளிகளை வருஷிக்கத் தொடங்கிவிட்டன.

கணீர் என்று தன் காதுகளிலே ஒலித்த பத்மினியின் சுடுமொழிகளைக் கேட்டு, மாதவன் எழுந்து உட்கார்ந்தான். துயரத்தின் உருவாகி, நித்திரையின்றிப் புரண்டுகொண்டிருந்த மங்களம் திடுக்கிட்டு எழுந்து, "மாதவா என்ன வேணும்?" என்று

கேட்டாள். அறையில் படிந்து நின்ற இருளில் மாதவன் முகத்திலே பொங்கி வழிந்த உணர்ச்சி அலைகளை அவள் காணமுடியவில்லை.

படுக்கையினின்று எழுந்து தாயின் கட்டில் அருகில் வந்து மண்டியிட்டு உட்கார்ந்துகொண்டான் மாதவன். நலிந்த அவளது இருகரங்களையும் தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, "அம்மா! நான் ஒன்று சொல்கிறேன்; கேட்பீர்களா?" என்று தழதழத்த குரலில் மெல்ல வினவினான்.

பத்மினியின் சுடு சொற்களை மங்களமும் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தாள். எவ்வளவோ மேன்மையாக வாழ்ந்த தனக்குச் சில வருஷங்களில் ஏற்பட்ட சீர்குலைவை எண்ணி, அவள் உள்ளம் வெதும்பிப் புண்ணாகி விட்டிருந்தது. துக்கமும், அவமானமும் அவள் நெஞ்சைப் பிளந்து கொண்டிருந்தன. அவளால் சட்டென ஏதும் பேசவே முடியவில்லை. "சொல்லுடா, குழந்தை!" என்று குழறி விட்டு தன் கரங்களைத் தூக்கி இருட்டில் அவளது முகத்தை வருடினாள். கடட்கடத் தன் கைகள் மீது நீர்த்துளிகள் விழுவதை உணர்ந்ததும் திடுக்கிட்டு, "மாதவா? ஏண்டா கண்ணு அழறே?" என்று துக்கம் நெஞ்சை அடைக்க வினவிவிட்டு மைந்தனை சட்டெனத் தன் நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டாள்.

தாயின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு மாதவன் விம்மினான். "அம்மா! எனக்கு மிகவும் அவமானமாக இருக்கிறது. இதைவிட நாம் இருவரும் செத்துவிடலாம் போலிருக்கிறதே. அம்மா! அம்மா!" என்று திணறினான்.

மங்களத்தின் கண்களில் கண்ணீர் ஆறாக வழிந் தோடியது. ஸ்ரீமான் திவாகரன் தமது அருமை மகனுக்கு எவ்வளவோ செல்வத்தை தேடி வைத்துவிட்டுப் போயிருந்தார். தந்தையான அவர் தமது கடமையை ஒழுங்காகச் செய்துவிட்டுத்

தான் போயிருந்தார். ஆனால், தாயான மங்களம் அவனது சின்னஞ்சிறு பிஞ்சு உள்ளம் வெட்கத்தில் வெந்து துடிக்க, அவனுக்கு வறுமையையும் அவமானத்தையும் அல்லவா ஆஸ்தியாகத் தேடித் தந்து விட்டிருந்தான். அதை எண்ணிய மாத்திரம் அவள் மனம் அனலில் இட்ட புழுவாகத் துடியாய்த் துடித்தது. "மாதவா! நான் மகாபாவி! அவருக்குப் பதில் நான் போயிருந்தால் இந்த நிலை உனக்கு ஏற்பட்டிருக்காது. என் வயிற்றில் ஏன் பிறந்தாய்? குழந்தாய்! ஐயோ! நீ எத்தனை செல்வமாக இருக்க வேண்டியவன்? உனது சிறுமையைப் பார்த்துக் கொண்டு நான் இன்னமும் உயிருடன் இருக்கிறேனே?" என்ற துக்கத்திலே பேச முடியாது திணறிய மங்களம், பீறிக்கொண்டு எழுந்த அழகையைச் சமாளிக்க புடவைத் தலைப்பால் வாயை இறுக மூடிக்கொண்டாள்.

அவளது இருதயத்தை இரண்டாகப் பிளந்து கொண்டிருந்த துக்கம் பெரும் பெரும் விம்மல்களாக அவளது உடலைக் குலுக்கிக் கொண்டிருந்தது. தன் கண்களில் வழிந்த கண்ணீரை விரைவாகத் துடைத்துக் கொண்டு, மாதவன் தாயின் கண்ணீரைத் தன் கரங்களால் துடைத்து விட்டான். "அம்மா நான் சொல்கிறதைக் கேளுங்கள். நாம் இந்த வீட்டில் இனி இருப்பது நல்லதல்ல. காலை விடிந்ததும் நான் எங்கேயாவது ஒரு இடம் வாடகைக்குப் பார்த்து வருகிறேன். நம் சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு போய் விடுவோம் நாம்" என்றான் துணிவான மெல்லிய குரலில்.

"நீ சின்னக் குழந்தை, உனக்கு என்னடா தெரியும்?" என்று தாயார் பேசமுன் இடைமறித்த மகன், "என்னம்மா சின்னக் குழந்தை? என் வகுப்பில் படிக்கும் என்னையொத்த ஒரு பையன், தையல் வேலை செய்து அவன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுகிறான். சொத்துப் போச்சு, தமது செல்வம் போச்சு

என்று நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம். நான் இருக்கிறேன். உங்களைக் கஷ்டப்படாமல் பார்த்துக் கொள்ள, இன்னிக்குப் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வரும்போது ஒரு தெரு வழியே வந்தேன். 'வாடகைக்கு விடப்படும்' என்ற பலகை ஒரு சிறு வீட்டின் முன் பக்கம் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது என் கண்களில் ஏதேச்சையாகப் பட்டது. அதைப் போய்க் காலையில் விசாரித்து முடிவு செய்கிறேன். அது எப்படிப்பட்ட இடமாயிருந்தாலும் நாம் போய்விடுவோம். கவலைப் படாதீர்கள் அம்மா! நான் ஒரு காப்பி ஹோட்டலில் வேலை செய்தாவது உங்களைக் காப்பாற்றி விடுவேன் அழாதே அம்மா!" என்று ஆறுதலாகச் சொன்னான்.

மாமியின் கொடும் சொற்கள் அவனது மென்மையான உள்ளத்தை நோக்கச் செய்துவிட்டதில், அவனுக்கு ரோஷம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. அதனால்தான் வயதுக்கு மீறிய துணிச்சலும், அபாரமான நெஞ்சு உறுதியும் ஏற்பட்டு அவன் அவ்வாறு பேசினான்.

மங்களத்திற்கு இதைக் கேட்டதும் பேசவே முடியவில்லை. துக்கமும், அதே சமயம் இனம் விளங்காத ஒரு மகிழ்ச்சியும் ஒருங்கே எய்தியவளாக, அவள் தன் தனயனை அன்போடு சேர்த்துத் தன் நெஞ்சின்மீது அணைத்துக் கொண்டு, கண்ணீர் உகுத்தாள்.

மாதவனது முயற்சி வீணாகவில்லை. அடுத்த நாள் காலையில், மங்களம், தனக்குச் சொந்தமான பொருள்கள் அனைத்தையும் சேகரித்து எடுத்துக் கொண்டு, மகன் வாடகைக்கு அமர்த்திக்கொண்டு வந்த குதிரை வண்டியில் புறப்பட்டு விட்டாள். தாங்கள் அந்த வீட்டை விட்டு வெளியேறப் போவதை ஸ்ரீகாந்தனிடம் மட்டும் கருக்கமாகக் கூறிவிட்டு, பத்மினியிடம் பேசவும் பிடிக்காது கிளம்பிவிட்டாள் அவள். கடுகு சிறுத்தாலும் காரம் குறையுமா? வாழ்க்கையில் ஸ்ரீ - 21

எவ்வளவு சரிந்துவிட்ட போதிலும் மங்களத்திடம் தன் மதிப்புக் குறைந்துவிடவில்லை. தன்னைத் துச்சமாக அவமதித்துப் பேசிய பத்மினியிடம் பேசுவதற்கோ, சொல்லிக் கொள்ளவோ இனி என்ன இருக்கிறது என்று அவள் மனம் ஒரேடியாக வெறுத்துப் போயிருந்தது.

வீட்டை விட்டு வெளிக் கிளம்பித் தனியே குடித் தனம் செய்யப் போகும் மங்களத்திடம் பேசிக் கொண்டிருந்தாலோ, அவளுக்குப் புறப்பட உதவிகள் ஏதும்செய்து கொண்டிருந்தாலோ பத்மினி கோபமடையக் கூடும் என்று உணர்ந்த சித்தப்பா, காலை வேளையில் தமக்கு ஏதோ வெளியே அலுவல் இருப்பதாகப் பாவனை செய்து கொண்டு, அவசரமாக ஸ்நானத்தை முடித்துவிட்டு வெளியே கிளம்பிச் சென்றுவிட்டார்.

மங்களம், தன் மகனுடன் வெளியேறி, தனியே வாழச்சென்று மாதங்கள் பல மறைந்தோடி விட்டன. கடைக்குச் செல்லவும் சாமான்கள் வாங்கி வரவும் வேலையாளைப் போல் சித்தப்பா முத்துஸ்வாமியை ஏவிக்கொண்டு, ராணிபோல் பத்மினி வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். சின்னஞ்சிறு இளம்பெண் ஒருத்தி தன்னை வயதுகாலத்தில் மரியாதையின்றி, சம்பளம் கொடுத்து வேலைக்கு வைத்திருக்கும் ஆளைப் போல அலட்சியமாக நடத்துவதைச் சித்தப்பாவினால் பொறுக்க முடியவில்லை. கையில் காசு இல்லாத கிழவரான அவரை, யார் சட்டை செய்து சோறு போடுவார்கள்? அடிக்கடி குமுறி எழுந்த கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு, பத்மினிக்கு வேலைக்காரனாக உழைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஒருநாள் பிற்பகல் ஆபிஸிலிருந்த சற்று முன்னதாகவே ஸ்ரீகாந்தன் திரும்பி வீட்டிற்கு வந்தான். அவன் முகமும் கண்களும் சிவந்திருந்தன.

சித்தப்பா பாடுபட்டுத் தேடிப்பிடித்து வந்த ஒரு புதிய சமையற்காரி, வீட்டைக் கவனித்துக்கொள்ள இருந்ததனால் பத்மினிக்கு வீட்டுவேலைகள் என்று ஏதுமே இருக்க வில்லை. கணவன் ஆபிஸிற்குச் சென்றதும் எஞ்சிய பொழுதைச் செலவழிக்கும் நிமித்தம் அவள் அருகிலிருந்த ஒரு தையல் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்திருந்தாள். தையல் கற்றுக் கொள்வது என்பது ஒரு புறமிருக்க, அங்கேஒன்று கூடியிருந்த தையலர்கள் அனைவரும் ஊர் வம்பை உழக்கால் அளந்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள் என்பது உண்மை. பத்மினிக்கு உபயோகமாகப் பொழுதைக் கழிப்பதைவிட, வீண்அரட்டைகள் பேசிக்கொண்டு எங்கேயாவது சற்று நிம்மதியாக இருக்க வேண்டுமென்ற ஆசையே அதிகம். அதனால் அந்தத் தையல் பள்ளிக் கூடத்தில் சேர்ந்திருந்தாள்.

ஸ்ரீகாந்தன் வீடு திரும்பிய பொழுதுதான், அவன் தான் தைத்த துணி ஆடைகளை ஒரு சிறு துணிப் பையில் அடைத்துக் கையில் தூக்கிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான்.

"ஆபீஸ் வேலை இன்னிக்கு இவ்வளவு சீக்கரம் முடிந்து விட்டதா?" என்று அதட்டியபடி கேட்டுக் கொண்டு, அவன் பையைத் தரையில் தொப்பென்று போட்டுவிட்டுப் பெரு மூச்செறிந்தான்.

"உடம்பை என்னவோ பண்ணித்து; ஒரு மணி நேரம்லீவு எடுத்துக்கொண்டு வந்தேன்" என்று தடுமாறிய ஸ்ரீகாந்தன் மேலே பேசமுடியாது, கொல் கொல்லென்று அடுக்கடுக்காக இருமினான். தலையை இரு கரங்களாலும் பற்றிக்கொண்டு, முற்றத்து குறட்டில் உட்கார்ந்தான்.

"உடம்புக்கு என்ன?" என்று அசிரத்தையாகக் கேட்டபடி பத்மினி அவன் அருகில் வந்தாள். இருமிக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீகாந்தன் ரத்தமாக வாந்தி எடுத்து உமிழ்வதைக்

கண்ணுற்றதும் அவள் திகிலடைந்து போனாள். அவள் நெஞ்சு பயத்தில் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. "பத்மினி! கொஞ்சம் தண்ணீர் கொண்டு வா!...." என்று பேச முடியாது திணறிவிட்டு, மயக்கமாகத் தூணின் மீது சாய்ந்து விட்டாள் ஸ்ரீகாந்தன்.

ரத்தமும் கோழையும் கண்டு பத்மினி, தன் மென்தளிர்மேனி அருவருப்பில் சிலிர்க்க, முகத்தை மறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டாள். மயக்கமான தன் கணவன் கீழே விழுந்தால் மண்டையில் அடிபடக் கூடுமே என்று கூட அவள் யோசிக்கவில்லை. அந்நிலையில் கைகொடுத்து அவனைத் தாங்கிக் கொள்ளவும் அவளுக்கு அருவருப்பாக இருந்தது. "சித்தப்பா! ஐயோ இங்கே வாங்கோ! இவரை வந்து கொஞ்சம் பிடிச்சுப் படுக்க வையுங்கோ!" என்று அலறிக் கொண்டு வாயிலுக்கு ஓடினாள்.

30

அஸ்தமிக்க கொஞ்ச நேரமேதான் இருந்தபோதிலும், கூடம் இருளில் முழுகிக் கிடந்தது. சூடான பார்லிக் கஞ்சியைப் பாத்திரத்தில் நிரப்பிக்கொண்டு அங்கே வந்த சமையற்காரப் பாட்டியம்மாள் மின்சார விளக்கைப் பொருத்திவிட்டு, பாத்திரத்தைப் பத்திரமாக அருகிலிருந்த முக்காலியின் மீது வைத்தாள். விளக்கு வெளிச்சத்தைக் கண்டு கட்டிலின் மீது மறுபுறம் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு படுத்த ஸ்ரீகாந்தன் நலிந்த உடலைச் சற்றுக் கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டு அவள் தின்றாள்.

அவனுடைய உடலை வாட்டிக் கொண்டிருந்த அந்த நோயின் கொடுரத்தை அவள் மிகவும் அனுபவித்திருந்தாள்.

ஸ்ரீகாந்தனை யொத்த வயதுடையவன் அவனுடைய மகன். வாட்டசாட்டமாக நல்ல கட்டுமஸ்தான தேகம் கொண்ட காளையாக இருந்தான். இப்படித்தான் ஒரு நாள் ஆபீஸிலிருந்து வேலையைப் பாதியிலே விட்டுவிட்டு திரும்பி, தலைவலி, ஜூரம் என்று படுத்தான். நாளுக்கு நாள் ஜூரம் இறங்கவில்லை. இருமலும் குறையவில்லை. என்ன ஏது என்று முதலில் விவரம் புரியாது தவித்து, வைத்தியர்கள் மூன்று மாதம் சென்றதும் அவனுக்கு சூயரோகம் வந்துள்ளது என்று கூறிக் கையை விரித்து விட்டார்கள். மகன் பிழைத்து எழுந்திருக்க வேண்டுமென்று அவள் வேண்டாத தெய்வம் பாக்கியில்லை; செய்துகொள்ளாத பிரார்த்தனையும் மீதி இருக்கவில்லை. ஆஸ்பத்திரிகளுக்கும் மருந்துக் கடைகளுக்கும், வைத்தியர் வீடுகளுக்கும் அலைந்ததுதான் மீதமாக இருந்தது. நோய் வந்த முதல் வருஷத்தின் இறுதியிலேயே நாளடைவில் எலும்பும் தோலுமாகி விட்ட அவளது செல்வ மகன் அவளைத் தவிக்க விட்டுக் காலன் வசமாகி விட்டான்.

தன் அருமை மகனோடு நோயின்போது பட்ட பல அனுபவங்கள் அவளைப் பொறுத்த மட்டில் பாதி வைத்தியக் கலையைப் போதித்து விட்டிருந்தன. ஆகவே, அந்த அம்மாள் ஸ்ரீகாந்தனின் நலிந்த உடலைச் சந்தேகத்துடன் உற்றுப் பார்த்து விட்டுத் தனக்குள் பெருமூச்செறிந்து கொண்டாள்.

ஸ்ரீகாந்தன் ரத்தமாக வாந்தி எடுத்த பின்னர், நோயாகப் படுத்து இரண்டுமாத காலத்திற்கு மேலாகி விட்டது. வைத்திய சிகிச்சைகளினால் உடம்பு படிப்படியாகத் தேறுவதற்குப் பதில், நாளடைவில் நலிந்து தேய்ந்து கொண்டு வந்தது. புகைந்துகொண்டு புறப்பட்ட இருமல், வாய் ஓயாத சங்கிலித் தொடர் இருமல்களாகப் பரிணமித்து விட்டிருந்தது. மண்ணில் பிடுங்கி எடுத்த வள்ளிக் கிழங்கு போல் செழுமையாக இருந்த அவனது உடம்பு இளைத்துப் பாதியாகி விட்டிருந்தது. இந்த நிலையில் அவன் உடல் தேறி மீண்டும் மனிதனாவதற்கு நல்ல

அறிகுறிகள் ஏதும் காணப்படவில்லை. எனவே, புத்திர சோகத்தில் ஊறிப் போயிருந்த அவளது தாய்மை அன்பு நிறைந்த இருதயம் அந்தத் தூர்ப்பாக்கிய இளைஞன் பொருட்டு மிக்க அனுதாபப்பட்டது, உண்மையே.

மேலும், இன்னொரு விதத்திலும் அந்த மூதாட்டிக்கு ஸ்ரீகாந்தனின் நிலைமீது மிக்க பரிதாபம் ஏற்பட்டிருந்தது. காலேஜ் படிப்போ, பவுடர் பூச்சோ அறியாத பட்டிக்காட்டில் பிறந்து, பட்டிக்காட்டில் வாழ்க்கைப்பட்டு, இறுதிக் காலத்திற்குப் பிழைக்கும் நிமித்தம் பட்டணம் வந்து சேர்ந்திருந்தவள் அந்த அம்மாள். அவளுக்குப் பத்மினியின் போக்கு மிகவும் அதிசயமாக இருந்ததில் புதுமையில்லை.

பத்மினி தன் கணவனுக்கு வந்துள்ள நோயின் கொடுமையைப் பற்றியோ, அவன் படும் அவதியைப் பற்றியோ சிறிதும் கவலைப்பட்டவளாகவே தோன்ற வில்லை. வேளைக்குச் சமையற்கார பாட்டியம்மா செய்து போட்ட உணவை நன்றாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு, சதா கடைத் தெருவிற்கும், சிநேகிதிகள் வீட்டிற்கும், தையல் வகுப்பிற்குமாகப் போய் வந்துகொண்டிருந்தாள். நோயாகப் படுத்திருந்த கணவன் அருகேகூடப் போக அவள் அஞ்சினாள். மருந்துகளை வேளைக்கு எடுத்துக் கொடுத்தோ ஆகாரத்தை அளித்தோ அவனுக்கு உபசரணைகள் செய்யாவிடினும், வாயால்கூட அனுதாபத்திற்கு ஒரு இன்சொல் அவளிடமிருந்து எழவேயில்லை. “உங்களுக்கு உடம்புக்கு என்ன செய்கிறது? தலைவலிக்கிறதா?” என வாய் வார்த்தையாகக் கூடக் கேட்டு ஆறுதல் கூறாது, இடித்து வைத்த புளிபோல் வீட்டுக்கு வந்ததும் முகவாய்க் கட்டடையில் கையை வைத்துக்கொண்டு, துன்பக்களை வழிந்த முகத்துடன் பத்மினி முற்றத்துக் குறட்டில் உட்கார்ந்து பொழுதைக் கழிப்பதைக் காண அந்த அம்மாளுக்கு மிகவும் ஆச்சர்யமாகத்தான் இருந்தது.

சமையற்காரியாகத் தொழில் செய்த அனுபவத்தில் அவள் எத்தனையோ விதமான வீட்டு எஜமானிகளைக் கண்டிருந்தாள். ஆனாலும் புருஷனிடம் பாசமோ, பரிவோ, அனுதாபமோ, இரக்கமோ இல்லாத மரக்கட்டை மனம் படைத்த பெண்ணைக் கண்டதேயில்லை. ஆகவே அவள் தனக்குள் அடிக்கடி ‘இப்படியும் ஒரு பெண் இருப்பாளோ?’ என்று சொல்லிச் சொல்லி வியந்து கொண்டிருக்கிறாள். நோயாளியாக, உடலை வருத்தும் வியாதியுடன் போராடிக் கொண்டு, உயிருக்கு மன்றாடிக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீகாந்தன்பால், அவன் மனைவி காட்டிய பாராமுகம் அந்த மூதாட்டியின் பண்பு நிறைந்த உள்ளத்தை வேதனை செய்தது. அதனால் அவன்மீது இரட்டிப்பு மடங்கு இரக்கம் ஏற்பட ஏதுவாயிற்று.

தடதட வென்று வாயிலில் வேகமாகச் சென்ற ஒரு மோட்டார் வண்டியின் ஓசை கேட்டு நித்திரையினின்று திடுக்கிட்டு விழித்து எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான் ஸ்ரீகாந்தன். நெற்றியிலும், மார்பின் மீதும் துளிர்ந்து வழிந்த வியர்வையை, அருகில் கிடந்த துண்டினால் துடைத்துக் கொண்டு, சுற்று முற்றும் கலக்கத்துடன் பார்த்தான். அவனது கண்களில் மிதந்த கேள்வியைப் புரிந்து கொண்டவள் போல் சமையற்காரப் பாட்டி அம்மாள், “அம்மா இன்னும் வெளியிலிருந்து வரவில்லை. சுஞ்சி சாப்பிடும் நேரம் கூடத் தாண்டிவிட்டது. தானே எழுந்திருப்பீர்கள் என்று இத்தனை நேரம் காத்திருந்தேன். முக்காலிமேல் சுஞ்சி வைத்திருக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு, மரியாதையுடன் புடவைத் தலைப்பை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டு தாழ்வாரத்துத் தூண் அருகே சென்று மறைந்து நின்றாள்.

வயதில் தன் மகனை ஒத்தவன் என்ற போதிலும் மானத்திற்கு அஞ்சி மரியாதையாக வாழ்ந்து வந்தாள். ஆதலினால் அந்த அம்மாளுக்கு அன்னிய புருஷனான

அவனிடம் தாராளமாக நின்று வார்த்தையாட உள்ளம் கூசிற்று.

கூடத்துச் சுவரிலிருந்த கடியாரத்தை ஸ்ரீகாந்தன் உற்றுப் பார்த்தான். மாலை ஆறரை மணியாகிச் சில நிமிஷங்கள் சென்று விட்டிருந்தன. பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு வெளியே சென்றவள் பத்மினி; இன்னமும் அவள் வீடு திரும்பவில்லை என்பதைக் கண்டதும் அதுவரை அடக்கி வைத்திருந்த அவனது பொறுமை, எல்லைக்கோட்டைத் தாண்டிக்கொண்டு கோபமாகப் பொங்கி எழுந்தது.

“இன்னும் வரவில்லையா?” என்று சினம் பொங்கிய குரலில் கேட்டுவிட்டு, வெறுப்பாக முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான். நோயாளியான புருஷனைக் கவனிக்காது ஊர் சுற்றித் திரிந்து கொண்டிருந்த பத்மினியின் மீது சமையற்கார அம்மாளுக்குக் கோபம் பற்றிக் கொண்டதான் வந்தது. ஆனால், அவள் வீட்டில் வேலை செய்பவள், ஐயுமானியைப் பற்றிக் குறை சொல்ல அவளுக்கு என்ன உரிமை? ‘வந்து விடுவார்’ என்று கூறி விட்டு, பூனைபோல் சத்தமிடாது சமையலறைக்குள் சென்று மறைந்துவிட்டாள்.

அது சமயம் சித்தப்பா மூச்சுத் திணறக் கறிகாய்க் கூடையையும் மூட்டையையும் தூக்கிக் கொண்டு வெளியிலிருந்து ஒரு ரிக்ஷாவில் வந்து இறங்கினார். வீட்டுச் சமையலுக்குக் காய்கறிகள் வாங்கி வரவும், ஸ்ரீகாந்தனுக்கு வேண்டிய மருந்துகள் வாங்கி வரவும் என்று, தான் வெளியே போகுமுன் ஒரு ஐந்து ரூபாய் நோட்டைக் கொடுத்து விட்டுப் பத்மினி சென்றிருந்தாள். அவள் குறிப்பிட்டிருந்த சாமான்களை வாங்கி வர, சித்தப்பா கடைத்தெரு முழுவதுமே கொளுத்தும் வெய்யிலில் சுற்றி அலையவேண்டி வந்து விட்டது. நான்கு தேங்காய்கள், இரண்டு வீசை உருளைக் கிழங்கு என்று பல வஸ்துக்கள் நிறைந்த கூடையின் கனம் அழுத்த மூச்சுத் திணற,

பஸ்ஸிலிருந்து அவர் இறங்கினார். ஒரு பர்லாங்கு தூரத்திலிருந்த தங்கள் வீட்டிற்கு அந்தச் சமையுடன் அவர் நடந்து செல்ல முடியாது போலிருந்தது. வரவர அவருக்கும் வயது ஆகிக்கொண்டு வந்தது. அதனால் தள்ளாமை அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது. மேலும் ஒரு வருஷ காலமாக அவரை அரித்துக் கொண்டு வந்த வயிற்று வலி வேறு அவர் உடலில் எஞ்சி நின்ற சக்தியையும் அட்டைபோல் உறிஞ்சிக் கொண்டு வந்ததனால், அவரால் முன்போல் நீண்ட அடிபோட்டு நடக்க முடியவில்லை.

பத்மினிக்குச் சித்தப்பாவிடம் மரியாதையோ, இரக்கமோ, அவர் வயதைக் குறித்து அனுதாபமோ சிறிதும் இருக்கவேயில்லை, தண்டமாகச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு, தங்கள் வீட்டில் வசிக்க அவரை அனுமதிப்பதா என்ற நினைப்பில், அவள் வீட்டு வேலைக்காரனைப் போல் நொடிக்கு நூறு தடவைகள் கடைகளுக்குப் போகவும், சாமான்கள் வாங்கி வரவும் ஏவிக் கொண்டிருந்தாள். பற்பசை வாங்கி வர ஒரு மூச்சு நடந்து சென்று வந்ததும், அவரது சிரமத்தைப் பாராது இரக்க மின்றி, “போய்க் கொஞ்சம் கடுகு வாங்கி வாருங்கள் சையலுக்கு” என்று ஒவ்வொரு காரியமாக நினைத்து நினைத்து ஏவிய வண்ணமிருந்தாள்.

“தான்திருடி, பிறரை நம்பாள்” என்ற பழமொழிக்கிணங்க, ஒரு காலத்தில் சித்தப்பாவுடன் கூட்டாளியாக இருந்து மங்களம்மாள் சாமான் வாங்கக் கொடுத்த பணத்தைக் கொள்ளையடித்துப் பழக்கப்பட்டிருந்த பத்மினிக்கு, சித்தப்பாவிடம் சந்தேகம் அடிக்கடி தோன்றியது இயற்கையே. அதனால்தான், செலவிற்குக் கொடுத்த பணத்தின் கணக்கைத் துருவித் துருவி, செம்புத் தம்பிடி விடாது கேட்டுத் துளைத்துக் கொண்டு தெரிந்து கொண்டாள். பத்மினியின் கோபத்திற்குப் பயந்து கொண்டு, அவள் ஏவிய வேலையை அடிமை போல்

செய்து வந்தும், அவளுக்கு அந்தக் கிழவரிடம் மதிப்பே இருக்கவில்லை; நன்றியும் இருக்கவில்லை. கோபம் வந்த சமயம் மட்டும் மரியாதையின்றி வாயில் வந்தபடி பேசவும் செய்தாள்.

மங்கள பவனத்திலே மங்களம்மாளின் வலது கையாக இருந்து அதிகாரம் செய்து நிம்மதியாக வாழ்ந்த தமக்கு அந்தச் சிறு பெண்ணிடம் ஏற்பட்ட அவமதிப்பு சித்தப்பாவின் நெஞ்சை ரம்பமாக அறுத்துக் கொண்டிருந்தது. பத்மினியின் கடும்சொல் கேட்கத் தாளாத சமயங்களில் அவர் நினைத்துக் கொண்டார்: "அடிமைபோல் ஏன் இந்த வாழ்வு? ஏன் இந்த அவமதிப்பு? பேசாது ஊருக்குப் போய் விட்டால் என்ன?" என்று எண்ணவும் செய்தார். ஆனால் கையிலோ சொந்தமாக ஒரு காலணாவுக்கும் வழியில்லை. உடம்பிலோ வலுவும் இல்லை. இந்நிலையில் அவர் எங்கே போக முடியும்? எனவே அந்த வீட்டில் பத்மினியிடம் இருந்து பணி புரியவும் முடியாது. ஊருக்குச் சென்று சுதந்திரமாக வாழவும் முடியாது அவர் தவியாகத் தவித்துக் கொண்டிருந்தார். தமது பயங்கரமான தற்கால நிலையை எண்ணும் பொழுதெல்லாம் உடல் பலஹீனம் மேலிட்டு, அந்தக் கிழவருக்குச் சிறு குழந்தை போல் அழகை தான் வந்தது. சாமான் மூட்டைகளைச் சுமந்து கொண்டு, நடக்க முடியாமல் மிகவும் பேரம் செய்து முடிவில் ஒரு ரிக்ஷாவில் ஏறிக்கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தார்.

சித்தப்பாவின் பின்னால் நிழல் போல் வீட்டிற்குள் வந்து நுழைந்தாள் பத்மினி. கடைத் தெருவிலிருந்த புடவைக் கடைகள் அனைத்திற்கும் ஒரு முறை விஜயம் செய்துவிட்டு, தன் புதிய சிநேகிதி ஒருத்தி வீட்டில் சாயங்கால டிபனை முடித்துக்கொண்டு, அருகிலிருந்த தையல் வகுப்பிற்குப் போயிருந்தாள். தையல் வகுப்பு முடிந்ததும் தான் அன்று வெட்டிப் பாதி தைத்திருந்த சட்டைகளை அள்ளி ஒரு துணிப்

பையில் திணித்துக் கொண்டு, கால் நடையாகவே தெருக்களில் குறுக்கும் நெடுக்குமாகப் புருந்து அவள் வேகமாக நடந்து வந்ததனால் வேட்டை நாய்போல் பெருமூச்சு விட்ட வண்ணம் உள்ளே வந்தாள்.

"பஸ் ஸ்டாண்டிலிருந்து ரிக்ஷாவிலா வந்தீர்கள்? இவ்வளவு கிட்ட இருக்கிற வீட்டிற்கு ஒரு ரிக்ஷா வேண்டுமா? அதற்கு வேறு அனாவசியமாக இரண்டணா செலவழித் திருப்பீர்களே?" என்று இரைந்து கேட்ட வண்ணம், தன் கையிலிருந்த பைகளைத் தரையில் தொப்பென வீசி விட்டுக் கால்களைக் கழுவிக்கொள்ள முற்றத்தில் இறங்கினாள்.

இவ்வளவு நேரம் அடக்கி வைத்திருந்த ஸ்ரீகாந்தனின் கோபம், வெடித்த எரிமலை போல் பீறிக்கொண்டு புறப்பட்டது. "உன்னைப் போல் ஊரைச் சுற்றிவர அவருக்கு உடம்பில் தெம்பு இருக்கவில்லை; அவர் இரண்டணாச் செலவழித்ததில் இங்கே ஒன்றும் குடி முழுகி விடாது. வர வர நீ என்ன நினைத்துக்கொண்டு இப்படி அவரைத் துச்சமாகப் பேசுகிறாய்? நான் கேட்கிறேன்!" என்று இரைந்து கூச்சலிட்டான்.

செம்பில் நீரை முகந்து அழகு பார்த்த வண்ணம் கால்களில் விட்டுக் கழுவிக்கொண்டிருந்த பத்மினி இந்த எதிர் பாராத தாக்குதலைக் கண்டு திடுக்கிட்டு, செம்பை அப்படியே கீழே போட்டு விட்டாள். அவள் முகம் குப்பென்று கோபத்தில் சிவந்து போயிற்று. நெஞ்சு படபடவென்று திகிலில் அடித்துக் கொண்டது. பேசிய போது உதடுகள் துடித்தன.

"நான் இப்போது என்ன சொல்லி விட்டேன்? ஏன் இப்படி வள்ளென்று விழுகிறீர்கள்!" என்று கோபத்துடன் அவள் துக்கம் தொண்டையை அடைக்கத் திணறினாள்.

"என்ன சொல்லி விட்டாயா? இன்னும் சொல்வதற்குப் பாக்கி ஏதாவது வைத்திருக்கிறாயா? அதையும் சொல்லிவிடு"

என்று இரைந்து சுத்திய ஸ்ரீகாந்தன் தொண்டையைப் பலமாக இருமல்கள் பிடித்துக் கொண்டன.

“வந்ததும் வராததுமாக ஒரு மூச்சு சண்டைக்கு இழுக்க வேண்டுமென்று காத்திருந்தீர்கள் போலிருக்கு! எனக்குத் தெரியும், இது யார் வேலை என்று!” எனப் பதிலுக்குக் கோபத்துடன் கிறீச்சிட்ட பத்மினி, முற்றத்திலிருந்து பாய்ந்து சித்தப்பாவின் அருகில் ஓடி வந்து நின்றாள்.

“ஐயோ பத்மினி! அம்மா குழந்தை, ஈஸ்வரன் சாஷியாகச் சொல்கிறேன். நான் ஒரு பாவத்தையும் அறியேன். இப்போதுதான் நான் உனக்கு முன்னால் வீட்டிற்குள் ஓடி வந்தேன்!” என்று அந்தக் கிழவர் திகைப்புடன் அரற்றினார்.

ஸ்ரீகாந்தன் படுக்கையினின்று எழுந்து வேகமாக அவர்கள் அருகே வந்தான். கண்களில் கனல் பறக்க மனைவியின் பக்கம் திரும்பி, “இப்போது நீ எங்கே போயிருந்தாய்? அதைச் சொல்லு. அந்தக் கிழவரைப் போய் மிரட்ட வேண்டியது அவசியமில்லை!” என்று கர்ஜித்தான்.

தன் இஷ்டப்படி யெல்லாம் பொம்மையாக ஆடிக் கொண்டிருந்த தன் அன்புக் கணவன் எதிர்பாராத விதமாக இவ்வாறு ஆக்ரோஷமாகக் கண்டிக்கப் புறப்பட்டதும், பத்மினியின் தைர்யம் பஞ்சாகப் பறந்து ஓடிவிட்டது. கைகால்கள் வெல வெலவென்று பயத்தில் நடுங்கத் தொடங்கி விட்டன. எனினும், சாமர்த்தியமாக, “இதெல்லாம் என்ன திடீரென்று புதுப் புதுக் கேள்வியெல்லாம்?” என்று பற்களைக் கடித்தபடி உறுமினாள்.

“புதுக் கேள்வியல்ல. ரொம்ப நாளாகக் கேட்க வேண்டிய கேள்விகள். நீ என்னை என்னவென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கே? சம்பாதித்துப் போடத் திறமையும், உடலில் வலுவும், யௌவனமும் இருக்கும் வரைதான் நான் உனக்குக்

கணவன். வறுமையும் நோயும் வந்ததும் நான் வெறும் பழைய கந்தலுக்கும் கேவலமாகி விட்டேன் இல்லையா? கட்டின புருஷன் சாகக் கிடக்கிறானே என்ற அச்சமோ பயமோ இருந்தால் இப்படி ஊர் சுற்றித் திரிவாயா?” என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டுக் கொண்டு அருகில் நெருங்கினான்.

“உங்களுக்குத்தான் பேசத் தெரியுமென்று அடுக்கிக் கொண்டு போகிறீர்களே? எனக்கும் பேசத் தெரியும். உங்கள் உடம்பில் சடியம் இருக்கிற சங்கதியை ஒளிச்சு மறைச்சு வச்சாள் உங்க அக்கா! இந்த விஷயம் முன்னாடியே தெரிந்திருந்தால் எங்கண்ணா உங்களுக்கு என்னைக் கொடுக்கச் சம்மதித்திருப்பாரா? உங்க அக்காபாவி என் குடியைக் கெடுத்தாள்! என் வாழ்வை நாசமாக்கினாள்! கடைசியில் ஒரு நோயாளிப் புருஷனோடு திண்டாடும்படி என்னைக் கைவிட்டுப் போய்விட்டாள். அவள் நன்றாகவே இருக்கமாட்டாள். சதிகாரி!” என்று படபடவென்று ஆத்திரத்தில் பொரிந்து கொட்டிய பத்மினி, இன்னும் ஏதேதோ பேசமுன் ஸ்ரீகாந்தன் ஓங்கிய கரம், அவளது வலது கன்னத்தில் படீரென்று ஓசையுடன் வந்து விழுந்தது.

“ஐயோ அம்மா!” என்று வீடே இரண்டுபடும்படி அலறிய பத்மினி, தன் கன்னத்தைக் கரங்களால் தாங்கிக் கொண்டு, ‘கோ’ வென்று கதறத் தொடங்கி விட்டாள்.

“என் அக்காவைப் பற்றி இன்னும் ஒரு வார்த்தை பேசினால் தெரியுமா? நீலி, அழுடி! அழுது அழுது என் வாழ்வை நாசமாக்கிவிட்ட பாதகி! உன்னைக் கைப்பிடித்த அன்றே என்னை, சனீஸ்வரன் பிடித்துக்கொண்டு விட்டான்” என்று கோபத்துடன் கர்ஜித்த ஸ்ரீகாந்தன் தன்னுள் எழுந்த மிருக வெறியை அடக்க முடியாதவனாக அவளது கழுத்தைப் பற்றி முரட்டுத் தனமாகக் குலுக்கலுற்றான்.

"ஐயோ! ஐயோ! கொலை! கொலை!" என்று பத்மினி போட்ட கூச்சலும், "செத்து விடு. என்னைப் பிடித்த பீடை விடும்!" என்று வீடு இரண்டுபட ஸ்ரீகாந்தன் போட்ட இரைச்சலும் கேட்டு சமையற்காரப் பாட்டி நடு நடுங்கிப் போய் கூடத்திற்கு ஓடிவந்தாள்.

"இதென்ன ஸ்ரீகாந்தா? விடு, விட்டுத் தொலை! நன்றாக இல்லை" என்று பதறியபடி சித்தப்பா குறுக்கே புருந்து தம்பதிகளைப் பிரிக்க முயன்றார். தெருவில் போய்க் கொண்டிருந்தவர்களும், அக்கம் பக்கத்தவர்களும் இந்த இரைச்சலைக் கேட்டு வாயிலில் வந்து கும்பலாக நின்று வேடிக்கை பார்ப்பதைக் கண்டதும், ஸ்ரீகாந்தன் தன் பிடியைத் தளர்த்திவிட்டு அப்பால் சென்றான். பத்மினி மட்டும் சிறு குழந்தை போல் விக்கி விக்கி அழுத வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

"இனி அழுவதற்கு உனக்கு ஏதும் இல்லை. விரைவில் உனக்கு இந்தப் பயங்கர வாழ்விலிருந்து விடுதலை கிடைத்து விடும். இப்போதை விட மூன்று மடங்கு சுதந்திரத்துடன் நீ சுகமாக இருக்கலாம். உனக்குத் தெரியுமா? எனது சுவாசப் பைகள் இரண்டையும் ஷ்யம் அரித்துவிட்டிருக்கிறது. விரைவில் நான் இறந்து விடுவேனாம்" என்று கூறிவிட்டு வெறுப்பாகச் சிரித்தான் ஸ்ரீகாந்தன்.

"ஸ்ரீகாந்தா, இப்படியெல்லாம் பேசாதே அப்பா! அவள் சிறுகுழந்தை. உலக அனுபவமில்லாதவள்" என்று சித்தப்பா தணிவான குரலில் சொன்னார்.

"எனது மரணத்திற்குப் பிறகு அனுபவம் அவளுக்கு அதிகம் ஏற்படப் போகிறது. அதனால் எச்சரித்தேன்" என்று சிரித்தான் ஸ்ரீகாந்தன் வறட்சியாக.

கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, கணவனைக் குரோதமாகப் பார்த்தாள் பத்மினி. "கண்டபடியெல்லாம் பேசுவது அனாவசியம். நான் எங்க அண்ணா வீட்டிற்கு இப்பொழுதே போய்விடுகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு மளமளவென்று கண்ணீர் உகுத்தாள்.

"போ! இப்பவே புறப்பட்டுப் போய்விடு. இனி இந்த வீட்டில் உனக்கு இடமில்லை. இத்துடன் நீ என் மனைவியு மல்ல. நான் இறந்து விட்டால் நீ என் பிணத்தை வந்து பார்க்கவும் தேவையில்லை, தெரிந்துகொள்" என்று கூச்சலிட்ட ஸ்ரீகாந்தன் தொண்டையைப் பலத்த இருமல் பிடித்துக் கொண்டது.

'கொல் கொல்' லென்று விடாது இருமியபடி முற்றத்து ஓரத்தில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டான். கோழையுடன் பச்சை இரத்தமும் வாயிலிருந்து கொட்டவே, அவன் அப்படியே மயக்கமாகி விழுந்து விட்டான்.

31

காலை ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு 'ஜெயஸ்ரீ பவன'த்தின் பின்புறத் தோட்டத்திற்குள் சென்று மைதிலி அன்று அலர்ந்த சில மலர்களைக் கொய்து, பூக்கூடையில் நிரப்பிக்கொண்டு உள்ளே வந்தாள். நாளடைவில், அவர்களது செல்வ நிலையும் அந்தஸ்தும் உயர்ந்து கொண்டு சென்றபோதிலும், மங்கள பவனத்திலே இருந்தபோது, அவள் அனுஷ்டித்து வந்த குடும்ப தர்மங்களை அவள் சிறிதும் புறக்கணிக்கவே இல்லை. ஆடம்பரமின்றி மிகவும் பக்தி சிரத்தையுடன் அன்றாடம் தான் செய்து வந்த பூஜையை விரைவாக முடித்துக் கொண்டு சமையற்கட்டிற்கு வந்தாள்.

நீலகண்டனின் உத்தரவுக்குக் கட்டுப்பட்டு அவள் சமையலுக்கு ஒரு பாட்டி அம்மாளைத் தங்கள் வீட்டில் அமர்த்திக் கொண்டிருந்தாள். ஆள் இருந்தபோதிலும் தன் கணவனது சாப்பாட்டு விஷயத்தைத் தானே கவனித்தால்தான் அவள் மனம் அமைதியுறும். எனவே, அன்று காலைப் போஜனத்தின் திட்டங்களை எடுத்துக் கூறிவிட்டு, வேண்டிய சாமான்களையும் எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு வெளியே வந்தாள். கணவன் போஜனம் செய்துவிட்டுத் தன் கம்பெனிக்குப் புறப்படுவதற்குள் அவளுக்குத் தினசரி கொள்ளைக் காரியங்கள் காத்துக் கிடந்தன. ஒவ்வொன்றையும் நேரிடையாகத் தானே கவனித்து முடிப்பதில் ஒரு அலாதி ஆனந்தம் அவளுக்கு இருந்தது.

“செட்டியார் அம்மா வந்திருக்காங்க” என்று வேலைக்காரப் பையன் ஓடிவந்து பரபரப்புக் கொடுத்தான். மைதிலி மிகவும் ஆவலுடன் பரபரப்பாக வாசல் ஹாலுக்கு ஓடினாள். ஒரு கூடையில் பழங்களை நிரப்பி வேலையாள் பின்னால் சுமந்து வர, கந்தசாமி செட்டியார் சகதர்மினி அமிர்தவல்லியம்மாள் ஒரு தட்டில் வெற்றிலைப் பாக்கு புஷ்பத்துடன் உள்ளே வந்தாள்.

“வாங்கோம்மா, வாங்கோ! உட்காருங்க” என்று மிகவும் அன்போடு உபசரித்தாள் மைதிலி. தற்சமயம் உத்தியோக முறையில் கந்தசாமி செட்டியாருக்கும் நீலகண்டனுக்கும் தொடர்பு ஏதும் இருக்கவில்லை என்ற போதிலும், இரு குடும்பத்திடையே ஏற்பட்ட பரிச்சயத்தினால் உதித்த சிநேகிதத்திற்கு ஏதும் பங்கம் ஏற்பட்டு விடவில்லை.

“மைதிலி! உன் தம்பிகளுக்குக் கல்யாணம் நிச்சயமாகி யிருக்கிறது. இப்பவே சொல்லிவிட்டேன். உன் வீடு, குழந்தைகள் ரெண்டு பேரும் உன் உடன்பிறப்பு என்று

நினைத்துக் கொண்டு, நீயும் அவரும் வந்திருந்து எல்லாவற்றையும் நடத்திவைக்கணும், தெரியுமா?” என்று மிகவும் உரிமையுடன் அதட்டிக்கொண்டு, தான் கொண்டு வந்த பழங்களுடன், வெற்றிலை பாக்கு நிறைந்த தட்டை அவளிடம் நீட்டினாள் அந்த அம்மாள்.

அதைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டு மைதிலி அருகிலிருந்த மேஜை மேல் வைத்தாள். “அதற்கென்ன அம்மா நாங்கள் இரண்டு பேரும் வந்து ஜமாய்த்து விடுகிறோம். உங்களுக்குச் செய்யாது பின் யாருக்குத்தான் நாங்கள் செய்யப் போகிறோம்?” என்று கூறிவிட்டு, தட்டின் மேலிருந்த விவாக முகூர்த்தப் பத்திரிகையை எடுத்து ஆவலுடன் பிரித்துப் பார்த்தாள்.

“என்னவோ மைதிலி! ஐயர் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பிச்ச வேளை, பசங்க ரெண்டும் ‘இண்டர் மீடியட்’ படிச்ச முடிச்ச விட்டதுகள். மேலே படிக்க வைக்கணும்னு வீட்டிலே அவருக்கு ஆசை, சீமைக்கு அனுப்பி விடலாம்னு கூட ரொம்ப ரொம்ப யோசனையா இருக்கார். இதுகள் ரெண்டும் எங்கே போய் படிச்சாலும் படிக்கட்டும். ஆனால், காலா காலத்திலே ஒரு கால் கட்டு மாட்டி விடுங்கள்னு சொல்லிக்கிட்டிருந்தேன். கடவுள் கிருபையிலே அதுவும் கூடிவந்து விட்டது” என்று மகிழ்ச்சியுடன் படபடவென்று பேசி முடித்துவிட்டு, ஆசனம் ஒன்றில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

“இதோ வந்து விட்டேன்” என்று கூறிவிட்டு, மைதிலி மின்னல் வேகத்தில் சமையற் கட்டிற்குள் ஓடினாள். விரை வாகக் கொஞ்சம் காப்பியைக் கலந்து ஒரு டம்ளரில் நிரப்பி எடுத்துக் கொண்டு, ஹாலுக்குள் வந்தாள்.

“இதெல்லாம் என்னத்துக்கு மைதிலி! காலை வேளையில் எத்தனைவாட்டி சாப்பிடுகிறதாம்?” என்று மறுத்தும்.

அமிர்தவல்லி முடிவில் வேறு வழியின்றி மைதிலியின் உபசரணையை ஏற்க வேண்டி வந்துவிட்டது.

“வீட்டுக்காரர், நீ எல்லோரும் சொல்கியந்தானே? குழந்தைகளும் சொல்கியந்தானே? எங்கே அதுகளைக் கண்ணில் காணோம்?” என்று அன்புடன் குசலம் விசாரித்தாள் அந்த அம்மாள்.

“மாடியில் அவர்கள் ரெண்டு பேரும் ‘டியூஷன்’ படிக்கிறார்கள். இதோ கூப்பிடுகிறேன்” என்று பதில் அளித்துவிட்டு, மாடிப் படியின் அருகே சென்று உரத்த குரலில் “ரவி! ஜெயபூரி! ரெண்டு பேரும் சித்த கீழே வாருங்கள்” என்று அழைத்தாள்.

சில விநாடிகளில் மாடிப் படி மீது மகிழ்ச்சி நிறைந்த இரு குழந்தைகளின் சிரிப்பொலி கேட்டது. “அம்மா! எதுக்குக் கூப்பிட்டே?” என்று உற்சாகத்துடன் இரைந்து கேட்ட வண்ணம் மூச்சவாங்க ஓடிவந்தான் ரவிச்சந்திரன். அண்ணனுடன் போட்டியிட்டுக் கொண்டு விரைவாக ஓடி வந்ததில் மூச்சுத் திணறிக் களைத்துப்போன ஜெயபூரி, தாயின் முந்தானையைப் பிடித்துக் கொண்டு, அவளது கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு நின்றாள்.

“இங்கே வாடா, தம்பி! என்ன வெட்கம் உனக்கு? உன் பாட்டியாரைத் தெரியவில்லையா உனக்கு?” என்று சொந்தம் பாராட்டி விசாரித்த அமிர்தவல்லி, ரவிச்சந்திரனைத் தாவிப் பிடித்து இழுத்துத் தன் அருகே அணைத்த வண்ணம் உட்கார வைத்துக் கொண்டாள்.

“இங்கே வாம்மா கண்ணு!” என்று ஜெயபூரியை அன்புடன் அழைத்துத் தன் மடி மீது தூக்கி வைத்துக் கொண்டு, தங்கத்தை நிகர்த்த மேனியழகு படைத்த அக்குழந்தையின்

மென்மையான நெற்றியில் மனம் கனிந்து முத்தமிட்டு மகிழ்ந்தாள்.

“ரவிக்கு எட்டு வயது இருக்குமல்லவா? அதுக்குள்ளாகக் காலம் எவ்வளவு விரைவாகப் போய்விட்டது பார்த்தியா, மைதிலி?” என்று வியப்புடன் கேட்ட அமிர்தவல்லி, நாணத்துடன் உடலைக் கூனிக் குறுகிக் கொண்டு சங்கடத்துடன் தன் அருகே வீற்றிருந்த அந்தச் சிறுவனை ஆசையுடன் பார்த்தாள்.

“இப்பத்தான் ஜெயபூரி பிறந்தது போலிருக்கிறது! அதற்குள் ஐந்து வருஷம் ஓடிவிட்டது. காலம் யாருக்காகக் காத்திருக்கிறது?” என்று பதில் அளித்த மைதிலி, எதிரில் இருந்த ஆசனம் ஒன்றில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“ஐயர்தானே இந்தக் குழந்தைகளுக்குப் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்?” என்று அமிர்தவல்லி கேட்டதற்கு ‘ஆமாம்’ என்று தலையை அசைத்தாள் மைதிலி.

“அவரே சொல்லிக் கொடுக்கட்டும். ஐயர் சொல்லிக் கொடுக்கும் குழந்தைகள் கட்டாயம் முன்னுக்கு வந்து விடுவார்கள்!” என்றாள் அந்த அம்மாள்.

“பரமேஸ்வர அய்யரும் நாங்களும் மிகவும் பழகி விட்டதனால், அவர் எங்களுக்கு வேற்று மனிதராகவே தெரியவில்லை. ‘குழந்தைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன் அம்மா’ என்று அவர் சொன்னபோது சந்தோஷத்துடன் அவர்கள் கல்விப் பொறுப்பை அவர் கையில் ஒப்படைத்து விட்டேன்” என்று பெருமிதத்துடன் மைதிலி பதில் அளித்தாள்.

ஜெயபூரியின் நெற்றி மீது தவழ்ந்த கருண்ட கூந்தலை அன்போடு விரல்களால் வருடிக்கொண்டு அமிர்தவல்லி மகிழ்ச்சி நிறைந்த குரலில், “மைதிலி! என்னவோ அம்மா!

பரமேஸ்வர அய்யர் குடும்பத்தின் தொடர்பாலே உனக்கும் எங்களுக்கும் பரிச்சயம் ஏற்பட்டது. உன் புருஷன் தனது சாமர்த்தியத்தினால் நன்றாக மேன்மேலும் பணத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டு விட்டார். நீங்கள் ரெண்டுபேரும் மனக் ஒண்ணாகி, ஒத்துமையாக வாழ்கிறதைப் பார்த்து நாங்கள் சந்தோஷப்படுகிறோம். ஐயர்மகன் சுந்தரமுர்த்திக்குக் கூட உங்க புருஷன் கம்பெனியில் ஒருநல்ல வேலை போட்டுக் கொடுத்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அவங்க உனக்குச் செய்த உதவிக்கு நீ திரும்ப உபகாரம் செய்து விட்டதை அறிஞ்ச எனக்கு ரொம்ப திருப்தியாகிவிட்டது. முருகன் கிருபையாலே நீ சுகமாக நீடுழி காலம் வாழணும், அவ்வளவு தான், வரட்டுமா?" என்று கூறிவிட்டு அமிர்தவல்லியம்மாள் மடியிலிருந்த ஜெயபூதியை மார்புடன் அணைத்து முத்தமிட்டு, அவளுடைய மிருதுவான கன்னங்களைத் தொட்டு, திருஷ்டி சொடுக்கினாள். ரவிச்சந்திரனை அணைத்து அவன் நெற்றியிலும் ஒரு முத்தமிட்டு விட்டு, "வரட்டுமா? எனக்கு உத்தரவு கொடம்மா. நேரமாகிறது!" என்று கூறிக்கொண்டு எழுத்திருந்தாள்.

அருகிலிருந்த பூஜை அறைக்கு ஓடிச் சென்று மைதிலி தட்டில் வெற்றிலை, பாக்கு, பழம் முதலியவற்றை எடுத்துக் கொண்டு வந்து அவைகளை அந்த அம்மாளுக்கு கொடுத்து உபசரித்து வாயில்வரை வந்து அவளை வழி அனுப்பினாள்.

செட்டியார் மனைவி காருக்குள் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டாள். தலையை வெளியே நீட்டி, "சொல்ல மறந்து விட்டேனே மைதிலி! உன் தம்பிகள் ரெண்டுபேரும் உனக்கு ஒரு நல்ல சேலை எடுத்துக் கொடுத்தாக வேணும் என்று ஏகமனதாக ஒட்டுப் போட்டு விட்டாங்க. அடுத்த வாரம் கடைக்குப் போகிறேன்: வந்து அழைத்துப் போவேன். மறுக்காம வந்து உனக்குப் பிடிச்ச சேலையை நீயே பொறுக்கி

எடுத்துக்கணும். கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டேன்" என்று பற்களை எல்லாம் காட்டிக் குதூகலத்துடன் சிரித்தாள்.

"அதுக்கென்ன அம்மா! நீங்கள் அன்போடு கொடுக்கும் பரிசை நான் கட்டாயம் ஏற்றுக் கொள்வேன். ராமன் லக்ஷ்மணன் இரண்டு பேருக்கும் சொந்தத்தில்தானே பெண் எடுத்திருக்கிறார்கள்?" என்று வினவினாள்.

"ராமனுக்கு என் அண்ணார் மகளை எடுத்திருக்கிறோம். லக்ஷ்மணனுக்கு அவருடைய அக்கா மகளை எடுத்திருக்கிறோம். ரெண்டு பக்கத்துச் சொந்தத்தையும் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. மேலும், எங்க அண்ணாவும் செல்வாளியாகிக் கை சளைத்துப் போய்விட்டார். அவங்க அக்கா குடும்பம் ரொம்ப இல்லாமையிலே கஷ்டப்படுகிற குடும்பம்தான். பகவான் நமக்கு நிறையைப் பணத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். நம்ம சுற்றத்தாருங்களுக்காவது அதனாலே கொஞ்சம் உபயோகமிருக்கட்டுமேன்னுதான் சொந்தத்திலேயே பெண் எடுத்தோம். வரேன் அம்மா மைதிலி!" என்று கூறி, கைகுவித்து நமஸ்கரித்து விடை பெற்றுக் கொண்டாள் அமிர்தவல்லி அம்மாள்.

கார் பங்களாவை விட்டு வெளியே சென்ற பின்னரும், மைதிலி சிறிது நேரம் அப்படியே செயலற்று நின்று கொண்டிருந்தாள். அமிர்தவல்லி அம்மாள் கடைசியாகக் கூறிச் சென்ற மொழிகளில் உண்மை இருக்கத்தான் இருந்தது. 'செல்வர்க் கழகு செழுங்கிளைதாங்குதல்' என்ற பொன் மொழிக் கருத்தை அந்த அம்மா தன் உள்ளப் பண்போடு கலந்து, மிக்க பணிவாக எடுத்துச் சொன்னாள். நீலகண்டனுக்கும் அவளுக்கும் தற்சமயம் பகவானின் கருணையால் ஐஸ்வரியம் பெருகிக்கொண்டு வந்தது. தங்களது சொந்தத் தேவை போக, மற்றவருக்கு உதவி செய்யவும் அவர்களால் முடியும் என்ற நிலையில் இருந்தார்கள்.

கடந்த ஒரு வருஷ காலமாக அவள் காதுகளில் பலவிதமான வதந்திகள் விழுந்து கொண்டதான் இருந்தன. வீட்டை விற்ற பின் மங்களம் முதலியோர், படத்தொழிலில் ஈடுபட்டுப் படுதோல்வியுற்றுக் கடனாளியாகி தரித்திரத்தில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாக அவள் அரை குறையாக விஷயத்தை அறிந்து கொண்டிருந்தாள். மங்களமும், தம்பி ஸ்ரீகாந்தனுடன் மனஸ்தாபப் பட்டுக்கொண்டு தனியே வெளியேறி எங்கேயோ ஒரு வாடகை வீட்டில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு ஜீவனம் செய்கிறாள் என்ற விஷயத்தை அவள் சமீபத்தில் கேள்விப்பட்டிருந்தாள். கணவனை இழந்த கைம்பெண் நிலையில் செல்வத்தை இழந்து தரித்திரத்தில் தன் குழந்தையுடன் கஷ்டப்படும் நாத்தனாரை எண்ணி எண்ணி அவள் மனம் மிகவும் வேதனையடைந்திருந்தது.

மங்களம் எங்கே வசிக்கிறாள் என்று தேடிச் சுண்டுபிடிக்க வேண்டும். பத்மினியின் கட்டுப்பாடுகள் இல்லாததனால் நேரிடையாகச் சென்று நாத்தனாரிடம் மனம் விட்டுப் பேசி கடந்துபோனதை மறந்து விட்டு, அவள் சுகமாக வாழ ஏதேனும் உதவ வேண்டும் என்றெல்லாம் அவள் மனம் பல பல எண்ணித் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது.

தன் மனத்தில் ஏற்பட்ட இந்தச் சிந்தனையை அவள் கணவனிடம் கூறி ஆலோசனை கேட்க மிகவும் விரும்பினாள். ஆனால் மங்களத்தைப் பற்றிய பேச்சைத் தொடங்கவே அவளுக்கு மிகவும் பயமாக இருந்தது. ஸ்ரீமான் திவாகரன் மறைவிற்கு அனுதாபம் விசாரிக்கச் சென்ற போது தனக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்திற்குப் பிறகு நீலகண்டன் தனக்கு ஒரு சகோதரி இருக்கிறாள் என்ற நினைவை அடியோடு மறந்தே போய்விட்டான்.

சஞ்சலமாக, பற்பல சிந்தித்துக் கொண்டு நின்ற மைதிலி, பின்னால் காலடி ஓசை கேட்பதை உணர்ந்து திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள். "அப்பா உன்னைக் கூப்பிடுகிறாரு!" என்று மழலை போல் கொஞ்சிக்கொண்டு ஓடி வந்து காலைக்கட்டிக் கொண்டாள் குழந்தை ஜெயஸ்ரீ.

வெளியே புறப்பட ஆயத்தமாக உடுத்திக்கொண்டு மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்த நீலகண்டன் ஹாலில் நின்று கொண்டிருந்தான். "சமையல் ஆகிவிட்டிருந்தால் அடியேன் சாப்பிடச் சித்தமாக இருக்கிறேன்" என்று பரிசாசமாகக் கேட்டு விட்டு, சரிகை அங்கவஸ்திரத்தை எடுத்து ஆசனம் ஒன்றின் கைமீது பத்திரமாக வைத்தான்.

"ஒரு நிமிஷம், எல்லாம் தயாராகிவிடும்" என்று புன்னகையுடன் பதில் அளித்த மைதிலி, சமையற்கட்டிற்கு ஓட்டமும் நடையுமாக விரைந்தாள்.

அன்று குழந்தைகளுக்குப் பள்ளிக்கூட விடுமுறை நான் எனவே, தந்தையின் அருகில் அமர்ந்துகொண்டுதாயார் பரிமாற இருவரும் சாப்பிட்டுவிட்டு, தோட்டத்திற்குள் விளையாடச் சென்றுவிட்டனர். போஜனத்தை முடித்துக் கொண்டு ஹாலுக்குள் வந்தான் நீலகண்டன்.

மனைவி கொண்டு வந்து வைத்த வெற்றிலைத் தட்டிலிருந்து கொஞ்சம் பாக்கை அள்ளி வாயில் போட்டுக் கொண்டு, ஜரிகை அங்கவஸ்திரத்தை எடுத்து அணிந்து கொண்டு வெளியே செல்லக் கிளம்பினான் நீலகண்டன், வாயில்வரை சென்றவன் ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவன் போல் திரும்பி, "மைதிலி! உன்னைக் கேட்க வேண்டுமென்று இருந்தேன். மறந்தே விட்டேன்; இந்தக் கடிதத்தைப் பா!" என்று சொல்லிவிட்டு, அவசரமாகச் சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு கடித உறையை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினான், மைதிலி அதை வாங்கிப் பிரித்துப் படித்தாள்.

"சிரஞ்சீவி நீலகண்டனுக்கு, காமாஷிப் பாட்டி அநேக ஆசீர்வாதம். இங்கு யாவரும் கேஷமம். அங்குள்ள கேஷத்தை அடிக்கடி கடிதம் போட்டுக் கொண்டிருக்கவும். இப்பவும் எனக்குத் தள்ளாமை அதிகமாகி விட்டதனால், காசிக்கு ஒரு முறை போய் விட்டு வரவேண்டும் என்று ரொம்ப ஆவலாக இருக்கிறேன். நீ நல்ல தசையில் இருப்பது பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். என் காசி யாத்திரைக்கு ஏதாவது பண உதவி செய்தால் மிகவும் செளர்யமாயிருக்குமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தக் கடிதம் கண்டதும் ஏதாவது அனுப்பி வைத்தால் உபகாரமாக இருக்கும். காசிக்குப் போகும் போது பட்டணத்தில் உன்னோடும் குழந்தைகளோடும் ஒரு பத்து நாள் தங்கி இருக்க மிகவும் ஆசையாக இருக்கிறது. உன் விலாசம் சரியாத் தெரியாததனால் இத்தனை நாளும் கடுதாசி ஏதும் போடவில்லை. செள. மைதிலிக்கு என் ஆசீர்வாதத்தைச் சொல்லவும். உடனே பதில்

காமாஷி சொல்படி,
அம்பி கிட்டி"

"இதற்கு நீ என்ன சொல்கிறாய்?" என்று கேட்டுவிட்டு, மனைவியின் முகத்தை ஆவலுடன் பார்த்தான்.

மைதிலிக்குச் சட்டென ஏதும் பதில் சொல்லவே தோன்றவில்லை. "பாட்டிக்கு வயதாகிவிட்டது அதனால்..." என்று முடிக்காது வார்த்தைகளைப் பாதியில் விழுங்கினாள்.

"நான் நினைத்ததை நீயும் சொல்லிவிட்டாய். பாட்டிக்கு வயதாகிவிட்டது. தள்ளாமை அதிகமாயிருக்கிறது. உதவ வேண்டும் என்று வாய் திறந்து கேட்கிறாள். நாம் மறுப்பது தர்மமல்ல. பாட்டிக்குக் காசி யாத்திரை செல்ல வேண்டியது அவசியம். அதனால் இன்று தபாலில் அவள் பெயருக்கு நூறு ரூபாய் பணம் அனுப்பிவிடுகிறேன். இங்கே வந்து பத்து நாள் என்ன, ஒரு மாதமானாலும் தங்கிப் போகலாம் என்று கடிதமும்

போட்டு விடுகிறேன். பாட்டி நமக்கு ஆபத்திற்குத் தங்க இடம் கொடுத்து உதவியதை மறக்கக்கூடாது" என்றான் அவன்.

"அப்படியே செய்யுங்கள்" என்று பதில் அளித்த மைதிலியின் உள்ளத்தில் பல்வேறு உணர்ச்சிகள் அது சமயம் போராடிக் குமுறிக்கொண்டு வந்தன.

நீலகண்டன் வெளியே சென்ற பின்னர் மாடிப் பக்கம் சென்றான் அவன். கடந்த ஒரு வருஷமாக ஒழிந்த வேளையில் வீட்டில் இருந்தபடி ஆங்கிலமும் தமிழும் படிக்க அவன் கற்றுக்கொண்டு வந்தான். குழந்தைகளுக்குப் பாடம் சொல்லி முடித்த பின்னர் பரமேஸ்வர அய்யர் அவளுக்கும் கல்வி போதித்து வந்தார். கணவன் வெளியே சென்ற பின்னர், வீட்டு வேலைகளினின்று ஓய்வு ஏற்படும் பொழுதுதான் அவள் படிக்கப் புஸ்தகத்தை எடுப்பது வழக்கம். மைதிலிக்கு ஓய்வு ஏற்பட்டு, பாடம் கேட்க வரும் வரை பரமேஸ்வர அய்யர் பொறுமையாகக் காத்திருப்பதும் வழக்கமாகிவிட்டிருந்தது.

நோட்டுப் புத்தகம், பேனா இவை சகிதம் வந்து எதிரே உட்கார்ந்த மைதிலியின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தார் பரமேஸ்வர அய்யர். என்றும் இல்லாது அவள் வதனம் சாம்பியிருப்பதைக் கண்ணுற்றதும் அவர் உள்ளம் துணுக்குற்றது. "ஏனம்மா குழந்தாய், மைதிலி! உங்கள் உடம்பிற்கு என்ன?" என்று பரிவுடன் விசாரித்தார். மிகவும் நெருங்கிப் பழகிவிட்டபோதிலும் அவர் மைதிலியை நீங்கள் என்று அழைப்பதை நிறுத்தவேயில்லை.

"உங்களிடம் சொல்வதற்கு என்ன, மாமா? உங்களுக்கு எங்கள் குடும்பத்து விஷயங்கள் எல்லாம் தெரியும். இந்தக் கடிதத்தைப் பாருங்கள்" என்று கோபமும் துக்கமும் கலந்த குரலில் கூறிவிட்டு, காமாஷிப் பாட்டியின் கடிதத்தை அவரிடம் கொடுத்தாள். படித்து முடித்ததும் அவர் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

“அம்மா மைதிலி! இதில் ஆச்சர்யப்படுவதற்கு ஏதும் இல்லை. இதுதான் உலகப் போக்கு” என்றார் அவர்.

“மாமா! பாட்டி எங்களிடம் நடந்துகொண்ட முறைக்கு, அதுவும் கைப்பொருள் இல்லாது திண்டாடிய சமயம் என்னை நடத்திய. கேவலமான முறைக்கு, நாங்கள் இதுசமயம் உதவ வேண்டியது தேவையே இல்லை. பாட்டிக்குப் பணம் அனுப்புவது பற்றி அவர் ஆலோசனை கேட்டபோது, சரி என்று நான் முழு மனத்துடன் ஆமோதிக்கவில்லை. மாமா! இவர்களுக்கெல்லாம் ஏன் உதவி செய்யவேண்டும் என்று எனக்கும் கோபமும் ஆத்திரமும் ஏற்படுகிறது” என்று கூறிவிட்டு, முகத்தைக் கீழே தாழ்த்திக் கொண்டாள்.

அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் துளிகள் கன்னங்கள் மீது உருண்டோடுவதைக் கண்ட பரமேஸ்வர அய்யர், “அம்மா! நீங்கள் அழுகிறீர்களோ!” என்று ஆச்சர்யத்துடன் கேட்டார்.

“ஆமாம், மாமா! கடந்துபோன அந்தத் துன்ப நாட்களை நினைத்துக் கொண்டேன். வருத்தம் தாங்க முடியவில்லை, அழுகை வந்துவிட்டது. பாட்டி வீட்டிலிருந்து கையில் பத்து ரூபாய் பணத்துடன் கைக் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு, அனாதைபோல் அல்லவா இந்தப் பட்டணத்திற்கு வந்தேன்?” என்று கூறிவிட்டு விம்மினாள்.

பரமேஸ்வர அய்யர் அவளை இரக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டே பேசினார். “அம்மா, நீங்கள் கடந்துபோன கஷ்டங்களை நினைத்து வருந்துவது தவறு. ‘நமக்குத் துன்பம் விளைவித்தவர்களைத் தண்டிக்க வேண்டுமானால் அவர்கள் உள்ளம் வெட்கும்படி நன்மை செய்துவிட வேண்டும்’ என்பது பொய்யாமொழி! பணம், அந்தஸ்து சௌகர்யம் எல்லாம் கடவுள் கருணையால் உங்களுக்குப் பெருகி நிற்கின்றன. அதோடு மனத்தையும் அவைகள் போல் பன்மடங்காகப்

பெருக்கிக் கொள்ள முயற்சி செய்ய வேண்டும். அதுதான் மனித ஜன்மமாகப் பிறந்துவிட்டதன் பெருமை.”

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு மைதிலி புன்முறுவல் செய்தாள். “மாமா! உங்களின் போதனை என் மனத்திற்கு மிகவும் ஆறுதலாக இருக்கிறது. என் மனத்திலே கோபதாப உணர்ச்சிகளுக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது. வாஸ்தவம். அவைகளைக் களைந்துவிட முயற்சி செய்கிறேன். மாமா, உங்களை இன்னொரு யோசனை கேட்க விரும்புகிறேன்?” என்றாள்.

“கேளுங்கள் அம்மா!” என்று பரமேஸ்வர அய்யர் பணிவாகச் சொன்னார்.

“கைக்குழந்தையுடன் பட்டணம் வந்ததும் என் சிநேகிதி ஜானகிபாய் என்பவள் வீட்டிற்குத் தங்கச் சென்றேனே, ஞாபகம் இருக்கிறதா?” என்றாள்.

“நன்றாக இருக்கிறது. நீங்கள் சொல்லப் போவதையும் என்னால் ஊகிக்க முடிகின்றது. அன்று இடம் கொடுத்து உதவி செய்ய மறுத்த ஜானகிபாய், தற்சமயம் உங்கள் உதவியை வேண்டுகிறாள், இல்லையா?” என்று கேட்டார் அவர் சிரித்துக்கொண்டு.

“சரியாகச் சொல்லிவிட்டீர்கள். ஜானகிபாயின் தம்பிக்கு, நான் என் கணவரிடம் சொல்லி எங்கள் கம்பெனியில் ஒரு வேலை தேடித் தரவேண்டுமாம். கடிதத்திற்குமேல் கடிதம் எழுதுகிறாள்” என்றாள் மைதிலி.

“கம்பெனியில் தற்சமயம் ஏதாவது வேலை காலியிருந்து அந்தப் பையனும் தகுதியுடையவனாக இருந்தால், கட்டாயம் உதவி செய்யுங்கள் அம்மா. அவர்கள் உள்ளம் குறுகியிருந்தால் நமது உள்ளமும் குறுகி இருளைடந்து போகவேண்டியது அவசியமல்ல” என்றார்.

"இன்றைய மனநிலையில் எனக்குப் பாடம் கற்க விருப்பமில்லை. நாளைக்குப் பார்த்துக் கொள்ளலாம். கடைசியாக ஒரு ஆலோசனை கேட்க விரும்புகிறேன். யோசித்து எனக்குப் புத்தி சொல்லுங்கள். என் நாத்தனார் மங்களம்மாள் தன் குழந்தையுடன் மிகவும் கஷ்ட தசையில் இருக்கிறாள். எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசையிருக்கிறது. ஆனால் என் கணவர் அவர்கள்மீது ரொம்பவும் கோபமாயிருக்கிறார். எப்படி விஷயத்தை ஆரம்பிப்பது என்றே தெரியவில்லை. தாயைப்போல் தம்பியை அடிநாளிலிருந்து வளர்த்துவிட்டவர் என் நாத்தனார். அவர்களுக்கு உதவி செய்யாது கைவிட்டால் மகாபாவம் வந்து சம்பவிக்குமென்று நான் அஞ்சுகிறேன்!" என்றாள் துக்கம் தொண்டையை அடைக்க.

"மைதிலி, அவர்களுக்கு இந்தச் சமயம் உதவி செய்ய வேண்டியது உங்கள் கடமைதான். கொஞ்சம் பொறுமையாக இருங்கள். உங்கள் கணவர் மனம் மாறிவிடும். ரத்தபாசமானது எத்தனையோ விசித்திரமான மன மாற்றத்தை உண்டாக்கும் என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை. மங்களம்மாள் எங்கே வசிக்கிறார்கள், அவர்கள் நிலைமை என்ன என்று முதலில் நான் விசாரித்து வருகிறேன். பிறகு நீங்கள் அதைப் பற்றி உங்கள் கணவரிடம் பேசலாம்" என்று கூறிவிட்டு எழுந்திருந்தார்.

மைதிலி கீழே இறங்கி வந்தாள். சாப்பிடும் நேரம் சென்றுவிட்ட போதிலும், அவளுக்கு உணவின்மீது ஆர்வமோ, பசியோ இருக்கவில்லை. வாழ்க்கையில்தான் எத்தனை முட்டுக்கட்டைகள்! பணமில்லை என்று ஒரு காலத்தில் வறுமை அவர்கள் வாழ்க்கையின் குறுக்கே வந்து முட்டுக் கட்டை போட்டது. பணமும், அந்தஸ்தும் வேண்டிய அளவு வந்துவிட்ட தற்சமயம் அவைகளைத் தனது சுற்றத்தார், நண்பர்கள், மற்றவர்களுடன் பங்கிட்டுச் சுகமாக வாழ விரும்பியின்றி வன்மம் என்ற பேய், மனத்திற்கு முட்டுக்கட்டை போட்டுவிட்டது.

ஜானகிபாய், காமாட்சிப் பாட்டி முதலியோருக்கு உதவ, மைதிலிக்கு மனதில் இடம் ஏற்படவில்லை. தன் சகோதரி மங்களத்தின் கஷ்டத்தை நிவர்த்திக்க நீலகண்டன் மனம் இடம் கொடுக்க வில்லை. "சே, சே! என்ன வாழ்வு, இப்படி இருக்கக் கூடாது. செல்வத்தில் நிறைவு ஏற்பட்டது போல் உள்ளத்திலும் நிறைவு அல்லவா வேண்டும்?" என்று தனக்குள் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

32

சித்தப்பா தள்ளாடிக் கொண்டு பெருமூச்செறிந்தவாறு அன்று வீட்டிற்குள் நுழைந்தார். கடும் வெய்யிலில் சுற்றி அலைந்து, சோர்ந்து விட்டிருந்ததனால் அவர் முகம் சிவந்து வாடிவிட்டிருந்தது. ஒரு கையில் மருந்துப் பட்டியும், மற்றொரு கையில் வீட்டுக்கு வேண்டிய சாமான்கள் நிறைந்த துணிப் பையும், தலைமீது கனமானதொரு மூட்டையுமாக அவர் கூட்டத்திற்குள் பிரவேசித்தார். அவரது வருகையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீகாந்தன், முன்னதாகவே அவருக்கு வாயிற் கதவைத் திறந்து வைத்து விட்டுத் தன் படுக்கை மீது உட்கார்ந்திருந்தான்.

சாமான்களை இறக்கி முற்றத்துக் குறட்டினமீது வைத்துவிட்டு, இடுப்புப் 'பெல்ட்டை'த் தடவி, மணிப்பாசை எடுத்தார். ஸ்ரீகாந்தன் சாமான் வாங்கி வரக் கொடுத்த பணத்தில் மீதியிருந்த சில்லறையும், சாமான்களின் ஜாபிதா விவரம் விலைப்பட்டியலும் அதற்குள் பத்திரமாக இருந்தன. அவைகளை எடுத்து "இந்தாப்பா மீதிச் சில்லறை ரசீது" என்று கூறிக்கொண்டு அருகில் வந்தார்.

சித்தப்பா வெளியே சென்ற பின்னர் வாயிற் கதவைத் தட்டியவர்களுக்குப் பலமுறை எழுந்து சென்று பதில் சொல்லி அனுப்பி விட்டு வந்ததில் அவன் அன்று மிகவும் களைத்து விட்டிருந்தான். எனவே, தலையணை அடியிலிருந்த தன் பீரோவின் சாவிக்கொத்தை அவரிடம் எடுத்துக்கொடுத்து, "சித்தப்பா நீங்களே பீரோவைத் திறந்து மருந்துகளையும் சில்லறைகளையும் வைத்து விடுங்கள்" என்றான்.

ஸ்ரீகாந்தன் மனைவியுடன் சண்டையிட்டுக்கொண்டு உணர்ச்சி வசத்தில் உரத்துப்பேசி முன்பு மயக்கமாக விழுந்து விட்டபோது, சித்தப்பா நடு நடுங்கிப்போய் அவனைப் பிடித்துத் தூக்கிச் சிரமப்பட்டுக் கூடத்துத் தரையில் படுக்க வைத்தார். கணவன் மீது கோபமாக இருந்த பத்மினி, விரிரென்று கூடத்து அறைக்குள் சென்று கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டு, தன் பிறந்த வீட்டிற்குக் கிளம்ப ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தாள். மயக்கமாகக் கிடக்கும் கணவனுக்கு எவ்விதமான சைத்தியோபசாரங்களும் செய்ய அவள் முன்வரவில்லை. அவளுக்கு அது சமயம் மனமும் இருக்கவில்லை. பாபத்திற்கு அஞ்சிய சமையற்காரப் பாட்டியம்மாள் மிக்க பச்சாதாபம் எய்தியவளாக ஓடிச் சென்று கொஞ்சம் குளிர்ந்த நீர்கொண்டு வந்து முகத்தில் வீசினாள். சித்தப்பா விசிறியை எடுத்து அவசரமாக விசிறினார். இந்நிலையில் ஸ்ரீகாந்தனுக்கு உயிர் போய்விடப் போகிறதே என்று அவருக்கு அசாத்திய கிலி.

கொஞ்ச நேரத்தில் ஸ்ரீகாந்தன் கண்களை விழித்துக் கொண்டு அவர்களைப் பார்த்தான். முகத்தின்மீது வழிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டு சித்தப்பா நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விட்டார். அவரது முகத்தை உற்று நோக்கிய ஸ்ரீகாந்தன், "தலையைச் சுற்றுகிறது" என்று கைகளால் ஜாடை செய்துவிட்டு, மறுபடியும் கண்களை மூடிக்கொண்டு விட்டான். "மறுபடியும் மயக்கமா?" என்று தமக்குள் எண்ணிய சித்தப்பா

பீதியுடன் சுற்று முற்றும் பார்த்து விழித்தார். என்ன செய்வது என்று அவருக்கு யோசனையே ஓடவில்லை. 'எக்கச்சக்கமாக வந்து அகப்பட்டுக்கொண்டு விட்டோம். நமக்கேன் இந்த கர்மமெல்லாம்?' என்று அவரது அந்தராத்மா அலறியது.

தன் அருமை மகனுடன் வியாதியில் மிக்க அனுபவப் பட்டிருந்த பாட்டியம்மாவுக்குச் சட்டென்று ஒரு யோசனை தோன்றியது. "போய், டாக்டர் யாரையாவது கூட்டிக் கொண்டு வாருங்கள். ஒன்றுமில்லை, பலஹீனம், அவ்வளவுதான்" என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்.

மேல் துண்டை உதறிப் போட்டுக்கொண்டு காலில் செருப்புகளை அவசரமாகத் திணித்துக் கொண்டு, சித்தப்பா ஓட்டமும் நடையுமாக வைத்தியரை அழைத்துவரப் போனார். நல்ல வேளையாகத் தெருக்கோடியில் வசித்துக் கொண்டிருந்த டாக்டர் அது சமயம் வீட்டில் இருந்தார். சித்தப்பாவுடன் கூடவே அவர் புறப்பட்டு வந்தார். ஸ்ரீகாந்தனைப் பரீசைச் செய்துவிட்டு, மயக்கம் தெளிய ஒரு மருந்தை ஊசிமூலம் செலுத்திவிட்டு, ஏதேதோ சில மருந்துகளை வாங்கிவர, பெரிய ஜாபிதா ஒன்று தயார் செய்து கொடுத்துவிட்டுப் போனார்.

டாக்டர் வந்துவிட்டுப் போன சில நிமிஷங்களில் ஸ்ரீகாந்தன் தன் நினைவு எய்தி, மெல்ல எழுந்திருந்து கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டான்.

அதுவரை அறைக்குள்ளே அடைந்து கிடந்த பத்மினி இரு கையில் இரு பெட்டிகளைச் சுமக்க முடியாது தூக்கிக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். "சித்தப்பா, ஒரு ரிக்ஷாவை கூப்பிடுங்கள்" என்று அதட்டிவிட்டு, புருஷன் பக்கம் திரும்பி மிகவும் கடுமையாக, "நான் என் அண்ணன் வீட்டிற்குப் போகிறேன். எத்தனை வருந்தி வற்புறுத்தினாலும் இனி வரப்போவதில்லை. கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்ட சுகம்

எனக்குப் போதும். அரைகுறையாகப் படிப்பை நிறுத்தாமல் மேலும் படித்திருந்தால் இப்போது ஏதாவது உத்தியோகமாவது கிடைத்திருக்கும்" என்று பதப்படுவென்று ஆத்திரத்துடன் பேசினாள்.

"இப்பொழுது மட்டும் என்ன குடி முழுகிவிட்டது? முடிக்காது விட்டிருக்கும் படிப்பைத் தொடர்ந்து போய்ப்படி, பட்டம் வாங்கு, உத்தியோகம் செய். நான் தடுக்கவில்லை, சட்டங்களும், சமுதாய நிலையும் இப்போது வெகுவாக மாறி விட்டிருக்கின்றன. என் மரணத்தின் மூலம் உனக்கு விடுதலை கிடைக்காவிடில் சட்டத்தின் மூலம் விடுதலை கிடைக்க ஏற்பாடு செய்து விடுகிறேன். தாராளமாக நீ உன் பிறந்த வீடு போகலாம். திரும்பி வரவேண்டிய அவசியமேயில்லை. நான் விரும்பவுமில்லை" என்று ஸ்ரீகாந்தன் அசட்டையாக நலிந்த குரலில் பதில் சொன்னான்.

"மானம் மரியாதை இன்றி, பெண்ணைக் கைதொட்டு அடிக்கத் துணிந்த புருஷனோடு வாழ்வதைவிட எனக்கு மரணமே மேலானதாகும். பெண் பிள்ளைகள்தாம் ஜாலங்கள் செய்வார்கள் என்று சொல்வார்கள். இத்தனை பேசவும், எழுந்து நடமாடவும் சக்தியுள்ள புருஷனுக்கு மயக்கம் வந்து விட்டதாம், மயக்கம். மயங்கிவிட்டதாக வேஷம் போட்டுக் கீழே விழுந்தால் நான் ஓடிவந்து தாங்குவேன் என்று எண்ணம்! உம்! எனக்கா தெரியாது உங்கள் சாகஸமெல்லாம்?" என்று பதிலுக்குப் பாணம் தொடுத்தாள் பத்மினி.

"அம்மா குழந்தாய்!" என்று சித்தப்பா குறுக்கிட்டுச் சமாதானப்படுத்தும் தோரணையில் ஆரம்பித்தார். ஸ்ரீகாந்தன் சினம் பொங்கியவனாகப் படுக்கையினின்று திடீரென்று எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். "போதும், வாயை மூடு!" என்று மனைவியைப் பார்த்து ஒரு அதட்டல் போட்டுவிட்டு,

"சித்தப்பா! சீக்கிரம் ஒரு ரிக்ஷாவைக் கொண்டு வாருங்கள். இவள் புறப்பட்டுப் போனால்தான் என்னைப் பிடித்த சகல பீடைகளும் ஒழியும்" என்று சீறினான்.

அதற்குமேல் பொறுக்க முடியாத பத்மினி கனல் பறக்கும் விழிகளால் அவனைக் கடுமையாக முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு, பெட்டிகளைத் தானே சுமந்து கொண்டு வெளியே சென்று விட்டாள். சித்தப்பா வண்டி தேடிப் பிடித்து அழைத்து வரும் வரை அவள் காத்திருக்கவும் இல்லை. தெருவில் சென்று கொண்டிருந்த ஒரு சைக்கிள் ரிக்ஷாவைக் கையமர்த்தி நிறுத்தி, தானே வாடகை பேசி ஏறிக்கொண்டு நிம்மதியாகச் சென்று விட்டாள்.

அவள் பிறந்தகம் போய்ச் சேர்ந்து இரண்டு மாதங்கள் ஓடி விட்டன. கணவனது தேக நிலையைப்பற்றி அவள் சிறிதும் கவலைப்படவேயில்லை. ஒரு கடிதம் போட்டுக் கூட விசாரிக்கவில்லை, இந்த நிலையில் இனிமேல் அவர்கள் ஒன்றாகக் கூடி வாழ்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை சித்தப்பாவுக்குச் சிறிதும் இருக்கவில்லை. 'கல்யாணம் நடந்த விமரிசை என்ன! கிரகப் பிவேசம் செய்தபோது நடந்த விருந்து வைபவங்கள் என்ன? மங்கள பவனத்தில் பத்மினிக்கு இருந்த செல்வாக்கு என்ன? எப்படி ஆரம்பித்த தாம்பத்திய வாழ்வு எப்படிச் சீர்குலைந்து போய்விட்டது!' என்று எல்லாவற்றையும் ஆரம்பத்திலிருந்தே அருகிலிருந்து கண்டு களித்து வந்த சித்தப்பா அடிக்கடி எண்ணித் தமக்குள் வியந்து கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியிருக்கவில்லை.

"பெண் பிள்ளையில்லாத குடும்பத்தில் அதிக நாட்கள் தன்னால் வேலை செய்ய முடியாது" என்று சமையற்கார பாட்டியம்மாள் நோட்டீஸ் கொடுத்துவிட்டுச் சில தினங்களில் வெளியேறி விட்டாள். அதற்குப் பின் இரண்டு சிறு

பையன்களை வீட்டு வேலைக்கு அமர்த்திப் பார்த்தார் சித்தப்பா. பொறுப்பற்ற அந்தச் சிறுவர்கள் சமையல் வேலையையும் கவனிக்காது, நோயாளிக்கும் ஏதும் சிகருஷை செய்யாது சந்தர்ப்பத்திற்குக் காத்திருந்தவர்கள் போல் ஒருநாள், சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஸ்ரீகாந்தன் படுக்கை அடியிலிருந்த மணிபர்ஸுடன் வெளியேறி மறைந்து விட்டனர். போனவர்கள் கையோடு சித்தப்பாவின் வெள்ளி வெற்றிலை பாக்குப் பெட்டியையும் அடித்துக் கொண்டுபோய் விட்டதனால், சித்தப்பாவுக்கு ஆட்கள் மீது அவநம்பிக்கை அதிகமாகி விட்டது.

ஸ்ரீகாந்தனை கவனித்து வந்த வைத்தியர் அவனைப் பல நாட்கள் நன்றாகப் பரிசோதித்துவிட்டு, அவன் உடலை வாட்டியிருந்த நோய் ஷயம் அல்ல என்றும், ரத்தத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு வகைக் கோளாறினால் அவனுக்குக் கோழையுடன் ரத்தம் அவ்வாறு வெளியேறியது என்றும் தைர்யம் சொல்லியிருந்தார். தனக்கு ஷயரோகம் ஏற்பட்டு விட்டதாக, தானே எண்ணிப் பீதியடைந்து, நாளடைவில் பீதியிலேயே நலிந்துவிட்டிருந்த ஸ்ரீகாந்தனுக்கு, அவரது வார்த்தைகள் புத்துயிர் அளித்ததென்றே சொல்ல வேண்டும். ஆரம்பத்தில் தன்னைக் கவனித்து, ஷயம் என்று சொல்லி மருந்து கொடுத்த வைத்தியரை மனம் கொண்ட மட்டும் திட்டினான். 'உல்ல வேளையாக இந்தப் புதிய வைத்தியரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. இல்லாவிடில் பயத்திலேயே உயிர் போயிருக்கும் என எண்ணியவனாக, புதிய வைத்தியர் கொடுத்த மருந்தை விடாது சாப்பிட்டான்.

இந்த நிலையில் அவனது உடலில் கொஞ்சம் அபிவிருத்தி ஏற்பட்டிருந்தது. இருமல் குறைந்திருந்தது. ரத்தம் வெளியேறுவது நின்றிருந்தது. ஒட்டியிருந்த கன்னங்களில் லேசாகச் சதைப் பிடிப்புக் காணப்பட்டது. வீட்டுக்குள் நடமாடச் சக்தி ஏற்பட்டுவிட்டிருந்தது.

வேலைக்காரப் பையன்கள் ஓடி மறைந்த பின்னர், சித்தப்பா சில தினங்கள் ஹோட்டலிலிருந்து சாப்பாடு தருவித்துக் குடும்பத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீகாந்தனும் நோயாளி, சித்தப்பாவுக்கும் வயிற்று நோவு. இருவருக்கும் ஹோட்டல் சாப்பாடு ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. வேறு வழியின்றி அவர் முடிவில் சுயம்பாகத்தில் ஈடுபட வேண்டி வந்துவிட்டது.

இப்போது பத்மினி வீட்டை விட்டுச் சென்ற பின்னர், சித்தப்பா குடும்பத் தலைவியின் ஸ்தானத்தை ஏற்று, வீட்டில் வெந்நீரிலிருந்து போஜனம் வரை தயார் செய்ய வேண்டியிருந்தது. வீட்டு வேலைகளுடன் நிற்காது, வேலைக்காரனாகக் கடைக்குச் சென்று வரவும், மருந்துகள் வாங்கி வரவும் அலைய வேண்டியிருந்தது. அத்துடன் நில்லாது, நோயாளி ஸ்ரீகாந்தனுக்குப் படுக்கை தட்டிப் போட்டு, காலாகாலத்தில் மருந்துகளை எடுத்துக் கொடுத்து, ஆகாரமளித்து சிகருஷைகள் செய்யும் தாதியாகவும் பணிபுரிய வேண்டி வந்துவிட்டது. தற்சமயம் சித்தப்பாவுக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்ட நிலைமை, அவர் பொறுமையின் எல்லையைச் சோதித்துவிட்டதென்றே சொல்ல வேண்டும்.

வீட்டுவேலை, வெளியே சுற்றி அலையும் வேலை, பணிப்பெண் சேவை மூன்றுமாகச் சேர்ந்து தள்ளாத வயதில் அந்தக் கிழவரைச் சக்கை போடு போட்டுச் சாறாகப் பிழிந்து, அவரது சக்தியை உறிஞ்சிக் குடித்துக் கொண்டிருந்தன. 'கட்டின பெண்ணாதியே புருஷனை உதறிவிட்டுப் போய் விட்டிருக்கையில், நமக்கு ஏன் இந்தத் தொல்லை' என்று, நடந்தவற்றை எண்ணி எண்ணி மனம் புழுங்கும் வரை அவர் அலுத்துவிட்டிருந்தார்.

எனவே, அன்று வாங்கி வந்த வீட்டுச் சாமான்களைக் கொண்டு போய்ச் சமையலறையில் வைத்துவிட்டுக்

கூடத்திற்கு வந்தார் அவர். "கொஞ்சம் சூடாகக் காப்பி போடுங்கள் சித்தப்பா, தலை ஒரே பாரமாக இருக்கிறது" என்று ஸ்ரீகாந்தன் உத்தரவிட்டபோது சோர்வுற்றிருந்த அந்தக் கிழவருக்குக் கோபம் பற்றிக்கொண்டு வந்ததில் வியப்பே இல்லை; 'காப்பியாம், கஷாயமாம், கஞ்சியாம், என்னை என்னவென்று நினைத்து இந்தப் பயல் ஏவுகிறான்! என் தலையெழுத்து இங்கே வந்து சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறேனே' என்று தனக்குள் எண்ணி வெகுண்ட சித்தப்பா, மருந்துகளையும் சில்லறையையும் வைப்பதற்குக் கூடத்து அறைக்குள் சென்று, ஸ்ரீகாந்தன் பீரோவை ஆத்திரமாகத் திறந்தார்.

இதுநாள் வரை அவர் அவனது பீரோவைத் திறந்து பார்த்தவர் அல்ல. பத்மினி கணவனை விட்டுப் பிறந்தகம் சென்றபோது அவசரத்தில் தன் பொருள்கள் அனைத்தையும் எடுத்துச் செல்ல மறந்துவிட்டிருந்தாள். கணவன் பீரோவில் கிடந்த தன் விலை உயர்ந்த புடவைகள், இரண்டொரு நகைகள், கல்யாணச் சீர்வரிசைக்கு வைத்திருந்த வெள்ளிப் பாத்திரங்கள் அனைத்தையும் அப்படியே வைத்துவிட்டுப் போயிருந்தாள். அவைகளைக் கண்டதும் சித்தப்பாவின் சொந்த மூளையில் ஒரு அபூர்வமான யோசனை உதயமாகியது.

அந்த யோசனை அவரது கோபத்தைத் தணித்தது. மனதிற்கு மெத்தவும் தெம்பைக் கொடுத்தது. எனவே, அவர் மருந்துகளையும் மீதிச் சில்லறையையும், ரசீதுக் காசிதங்களையும் பீரோத் தட்டில் வைத்துவிட்டு, அங்கிருந்த சாமான்களைக் கண்களால் நோட்டம் பார்த்து மனதிற்குள் கணக்கிட்டுக் கொண்டு, பீரோவைச் சாத்திப் பூட்டிச் சாவியைக் கொண்டு வந்து ஸ்ரீகாந்தன் தலையணை மீது போட்டார். பிறகு, குமுட்டி அடுப்பைப் பற்ற வைத்துக் காப்பி போடத் தொடங்கினார்.

சில தினங்கள் சென்றன. ஸ்ரீகாந்தன் பீரோவை அடிக்கடி திறக்கச் சந்தர்ப்பம் நேர்ந்த பொழுதெல்லாம் சித்தப்பா, அதிலிருந்து வெள்ளி டம்ளர்கள், பத்மினியின் மோதிரங்கள், ஸ்பூன்கள், சிறு தட்டுக்கள் போன்ற, சட்டெனக் கண்டு பிடிக்க முடியாத இனங்களை அப்போதைக்கப்போது எடுத்துத் தமது பெட்டிக்குள் போட்டு வைத்துக் கொண்டார். இரண்டுவார காலத்தில் அவரது அவசரச் செலவிற்குத் தேவையான அளவு பெறுமானமுள்ள சாமான்கள் அதில் சேர்ந்து குவிந்து விட்டன.

ஒருநாள் மாலைப்பொழுது கடைக்குச் சாமான்கள் வாங்கக் கிளம்பியபோது, பெட்டியில் சேமித்து வைத்திருந்த இந்தச் சாமான்களைத் துணிப்பைக்குள் அடக்கி எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார். தமக்குப் பரிச்சயமான கடை ஒன்றில் அவைகளை வந்த விலைக்கு விற்று, சுமார் இரு நூறு ரூபாய்கள் வரை தமது செலவிற்குப் பொருள் திரட்டிவிட்டார். அதற்குப்பின் அவருக்கு அங்கே நீடித்து வசிக்க மனம் ஒப்பவில்லை. 'அண்ணன் முதலில் வெளியேறி விட்டான். அக்கா வெளியேறி விட்டாள். கட்டின மனைவியும் போய்விட்டாள். நமக்கு மட்டும் இந்தப் பந்தம் ஏன்?' என்ற ஒரு விரக்தியில் சித்தப்பா முத்துஸ்வாமி ஒரு நாள் விடியற்காலை சொல்லிக் கொள்ளாமல், இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டிருந்த மணிபர்ஸில் கனமாகத் தங்கிய இரு நூறு ரூபாய்களின் ஆதரவை நம்பிப் புறப்பட்டு விட்டார்.

தூங்கி எழுந்த ஸ்ரீகாந்தன் பற்களைத் தேய்த்து விட்டு முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு சமையலறைப் பக்கம் வந்து எட்டிப் பார்த்தான். காலைக் காப்பி தயாராவதன் அறிகுறிகள் ஏதும் அங்கே காணப்படவில்லை. பாதிதிறந்த நிலையில் கிடந்த வாயிற் கதவைக் கண்டதும் "சித்தப்பா! சித்தப்பா!" என்று பெருங்குரலில் அழைத்த வண்ணம் வாயிலுக்கு வந்தான். யாரையும் காணவில்லை. விடியற்காலை வேளையில் அவனது அருமைச் சித்தப்பா எங்கு சென்றிருக்கக் கூடும் என்று அவனால்

ஊக்கிக்கு முடியவில்லை. "சித்தப்பா! சித்தப்பா!" என்று தெருவே கேட்கும்படி உரத்த குரலில் கூவிவிட்டு, உள்ளே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அது சமயம் சித்தப்பா முத்துஸ்வாமி, கூண்டிலிருந்து விடுதலை அடைந்த பறவை, சிறகை கோதி உலர்த்தி விரித்துக்கொண்டு அழகாய் வீதியில் பறக்கக் கிளம்புவது போல், மேல் துண்டை உதறிப் போட்டுக்கொண்டு, மங்களம்மாள் குடும்பத்தின் பந்தத்தை அத்துடன் விட்டு ஒழித்தவராக, நிம்மதியான மனத்துடன், ஸ்டேஷனை விட்டுப் புறப்பட ஆயத்தமாயிருந்த ஒரு ரயில் வண்டிக்குள் ஏறிக் கொண்டிருந்தார்.

33

'ரேவதி கபே'யின் சமையற்கட்டினின்று சாம்புத் தாத்தா வெளியே வந்தார். கடந்த சில வருஷங்களாக நகரத்தின் ஒரு பகுதியில் பிரபலமாக விளங்கிய அந்தக் கடையில், அவர் பஷணத் தயாரிப்பாளராக வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். தாம் உண்டு, தமது காரியங்கள் உண்டு என்று ஒதுங்கிப் போகும் சபாவமுடையவராதலினால், ஹோட்டல் சிப்பந்திகளுக்கு அவரிடம் ஒரு அலாதி மதிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. மேலும், தொழிலில் அவருக்கு இருந்த அனுபவமும் திறமையும் அவர்களுக்கு எல்லையற்ற வியப்பை உண்டாக்கி விட்டிருந்தன. அதனால் அவர்கள் அந்தக் கிழவரிடம் சகஜமாகப்பேசி, கேலி செய்து மகிழ அஞ்சினார்கள். 'தாத்தா!' என்ற மரியாதை பதத்தை உபயோகித்து, அவரது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நன்கு ஒத்துழைப்பார்கள். தமது எஞ்சிய காலத்தைக் கடத்த முடிவில் தமக்கு இவ்வாறு மனம் ஒத்த ஒரு நல்ல இடம் அகப்பட்டது பற்றித் சாம்புத் தாத்தாவுக்கு மிகவும் திருப்தியே.

அன்றாட வேலைகள் முடிந்ததும் சாம்புத் தாத்தா ஒரு கணம்கூட அங்கே தங்கமாட்டார். வியர்வையில் நனைந்து போன ஆடைகளைக் களைந்துவிட்டு சமையற்கட்டை ஒட்டியிருந்த குழாயடியில் மனம் குளிரும் மட்டும் நன்றாக ஸ்நானம் செய்வார். வேலைக்குப் புறப்படுமுன் கையோடு காலையில் கொண்டுவரும் ஆடைகளை அணிந்துகொண்டு, வேலை செய்ததனால் கரியும், எண்ணெயும் பட்டு வீணாகிவிட்ட வேஷ்டியை நன்றாக தோய்த்து உலர்த்திவிட்டு வீட்டுக்குக் கிளம்பிவிடுவார்.

கடைக்குச் சற்று தூரத்தில் ஒரு சந்தில் ஒரு சிறு வீட்டின் முன் அறையை அவர் வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டிருந்தார். பால்கோவாவும் பதர்பேணியும் செய்துகடையில் அடுக்கிவிட்டு வந்தபோதிலும், வீட்டிற்கு வந்து தமது கையால் ஒரு பிடி அரிசியை உலையில் வைத்துச் சமைத்து உண்டால்தான் அவருக்குத் திருப்தி. எவ்வளவு அலுப்பாக இருந்தாலும் எவ்வளவு களைப்பாக இருந்தாலும் ஹோட்டலில் ஒரு நாள் கூட அவர் கை நனைத்தவர் அல்ல. காலையில் வீட்டில் சாப்பிட்டுச் சென்ற ஒருடம்ளர் காப்பி காற்றாக பறந்துபோய், பசி தலையைச் சுற்றினாலும், வேலை முடிந்து வீடு வரும்வரை, பச்சைத் தண்ணீரைக் கூட வாயில் விடமாட்டார் அவர், அத்தனை வைராக்கியம் அவருக்கு.

வழக்கம்போல் அன்றும் பகல் சுமார் பன்னிரண்டு மணிக்குச் சாம்புத் தாத்தா காரியங்களை முடித்துக் கொண்டு குழாய்க்கு வந்தார். ஸ்நானத்தை முடித்துக் கொண்டதும் வேஷ்டியை உடுத்திக்கொண்டு, தோய்க்கும் கல்லின் மீது அமர்ந்து செப்புச் சம்படத்திலிருந்த விபூதியை உள்ளங்கையில் வைத்துக் குழைத்துக் கொண்டு இருந்தார். அது சமயம் சமையற்கட்டிற்கு முன்னால் இருந்த சாப்பாட்டு ஹாலில் ஏதோ கூச்சலும் குழப்பமுமாக இருந்ததை அவர் கவனித்தார்.

விபூதியை விரல்களில் எடுத்துப் பட்டையாக நெற்றி மீதும் மார்பின் மீதும் தீட்டிக் கொண்டிருந்த சாம்புத் தாத்தாவின் கவனத்தை, எதேச்சையாக, ஹோட்டல் 'ஸர்வர்' சிவபூஷணத்தின் உரத்த குரல் ஆக்ஷித்தது "இதோ பார்! இந்தப் பேச்செல்லாம் இங்கே வேண்டாம். பைசாவை வச்சுட்டு டிபன் பாக்ஸை எடுத்துக் கொண்டு போ! உன்னைப் போல எத்தனை ஆசாமிகளை நான் பார்த்திருக்கிறேன்? இந்த விவகாரமே வேண்டாம்!" என்று அவன் இரைந்து கூச்சல் போட்டான்.

"ஏன்டா பையா! சொன்னதைக் கேட்டு விட்டுப் போயேன். இல்லாவிட்டால் முதலாளி கிட்டேயிருந்து சரின்னு உத்தரவு வாங்கிண்டு வந்து எடுத்துக்கொண்டு போ" என்று அதட்டினான் இன்னொரு 'ஸர்வர்'.

"முதலாளி சாப்பிடத் தன் பங்களாவுக்குப் போய் விட்டார். அவர் மூணு மணிக்கு மேலேதான் வருவார். அது வரை காத்திருக்கணும்னா, காத்திரு!" என்று பரிகாசமாகக் கூறி விட்டுச் சிரித்தான் மற்றொருவன்.

மேல்துண்டை உதறிப் போட்டுக்கொண்டு சாம்புத் தாத்தா எழுந்திருந்தார்.

"என்னப்பா இது! உன்னோட பெரிய வம்பா இருக்கிறதே!" என்று சீறிய சிவபூஷணத்தின் குரல் ஹோட்டலை இரண்டு படுத்தும் அளவிற்கு ஆங்காரமாக ஒலிக்கவே, அவர் ஆவலையடக்க மாட்டாது அங்கிருந்து மெல்ல வந்து எட்டிப் பார்த்தார்.

"சாப்பாட்டு அறை மேஜை மீது ஒரு டிபன்செட் தயாராக உணவினால் நிரப்பி பூட்டி வைக்கப்பட்டு இருந்தது. அம்மேஜை மீது சாய்ந்துகொண்டு பதினைந்து வயதுச் சிறுவன் ஒருவன் நின்று கொண்டிருந்தான். வெயிலில் வெகுதூரம்

நடந்து வந்ததனாலோ அல்லது சற்றுமுன் கேட்ட கடு சொற்களினாலோ அவனது முகம் செக்கச் செவேலென்று சிவந்து இருந்தது. கண்களில் துளிரப் பிரயத்தனம் செய்த கண்ணீரைச் சமாளிக்க வேண்டி, அவன் முகத்தைத் தாழ்த்திக்கொண்டு நின்றான். கடும் சொற்களினால் ஏற்பட்ட மிரட்சி அவன் கரங்களை நடுங்கச் செய்தது. அதை மறைக்க அவன் தன் ஷர்ட்டுக் கழுத்துப் பித்தானை ஒரு கரத்தால் திருகிக் கொண்டு, மற்றொரு கரத்தால் ஷர்ட்டுத் துணியைப் பிடித்து முறுக்கிக் கொண்டிருந்தான். நெற்றிமீது வந்து தவழ்ந்து கொண்டிருந்த சுருண்ட கிராப்புச் சிகையும் துக்கத்திலே துடித்த அச் சிறுவனது சிறு உதடுகளும், சஞ்சலம் மிகுந்த அந்த விழிகளும் சாம்புத் தாத்தாவுக்கு எங்கேயோ முன்பு பார்த்தவை போல் இருக்கவே, அவரை அறியாது ஏற்பட்ட ஒரு பரிவு உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு உள்ளே நுழைந்தார்.

"என்னப்பா கலாட்டா இங்கே?" என்று சிவ பூஷணத்தைக் கேட்டார்.

"ஒன்றுமில்லை தாத்தா! இந்தப் பையன் ஒரு எடுப்புச் சாப்பாடு" வேண்டுமென்றான். டிபன் பாக்ஸில் எடுத்துக் கொடுத்தேன். சாப்பாடு டிக்கெட் எங்கே என்றேன். சிறிது நேரம் பையைத் துழாவினான். தொலைந்து விட்டது என்று கதை விடுகிறான். அதட்டினால், 'ஈடாக இந்தப் பேனாவை வைத்துக் கொள். நாளைக்குக் கொண்டு வந்து கொடுத்து விடுகிறேன்' என்று முரண்டு பிடிக்கிறான்" என்று கூறி விட்டு, அந்தச் சிறுவனைச் சற்று கோபமாக உற்றுப் பார்த்தான் சிவபூஷணம்.

"உண்மையில் நான் டிக்கெட் வாங்கினேன். சட்டைப் பைபில்தான் வைத்துக் கொண்டேன். எங்கே போச்சோ தெரியாது. என் கையில் சில்லறை இல்லை. வீடு அதிக தூரம் இருக்கிறது. போய் திரும்பி வர எனக்கு நேரமில்லை. இன்று

மத்தியானம் இரண்டு மணிக்குப் பள்ளிக் கூடத்தில் பரீஷை எழுத வேண்டும். அதனால்-" கூறி விட்டு அந்தச் சிறுவன் தடுமாறினான் துக்கத்துடன்.

சாம்புத் தாத்தாவின் நெஞ்சை அவனது வார்த்தைகள் வேதனை செய்தன. அவர் ஏதும் கூறுமுன் சிவபூஷணம் அகங்காரமாக சிரித்துக் கொண்டு, "எழுதுகிற பேனாவை இங்கு அடமானமாக வைத்துவிட்டுப் பள்ளிக்கூடம் போனால், பிறகு, பரீஷைக்கு எதைக்கொண்டு போய் எழுதுவாய்?" என்று குத்தலாகக் கேட்டான்.

சிறுவன் கண்களில் துளிர்ந்த கண்ணீர், இரண்டு முத்துக்களைப் போல் உருண்டு கன்னங்களின்மீது உதிர்ந்ததைக் கண்ணுற்ற சாம்புத் தாத்தா, கோபத்துடன் அங்கு கூடியிருந்த ஹோட்டல் சிப்பந்திகள் பக்கம் திரும்பினார். "சிவபூஷணம், போதும் நிறுத்து! அறியாப் பையன் அவன். உன் அரட்டல் எல்லாம் அவனிடம் எதற்கு? இந்தச் சாப்பாட்டுக்குப் பணம்தானே வேண்டும்? இந்தா?" என்று ஒரு அதட்டு போட்டுவிட்டு இடுப்பிலிருந்த விழுதிச் சம்பட்டத்தை எடுத்தார். ஒரு ரூபாய் நாணயத்தை தேடி எடுத்து அவனிடம் நீட்டினார். பிறகு அந்தச் சிறுவன் பக்கம் திரும்பி, "அம்பி! வா. போகலாம். நாளைக்கு உனக்குச் சௌகர்யப் பட்டபோது சில்லறை கொண்டு வந்து என்னிடம் கொடு, போதும், உம், நாழியாயிற்று. பள்ளிக்கூடத்தில் பரீஷை ரெண்டு மணிக்கு ஆரம்பமென்கிறாயே? இங்கேயே நேரமாகி விட்டதே?" என்று அனுதாபத்துடன் கேட்டார்.

"ரொம்ப தாங்ஸ், தாத்தா!" என்று நன்றி கலந்த குரலில் மெல்ல பதில் அளித்த சிறுவன், டிபன் பாத்திரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு அங்கிருந்தவர்களைப் பார்க்க மனமின்றி வேகமாக வெளியே திளம்பினான். ஹோட்டல் வாயிலுக்கு

வந்ததும் சிறுவன் தன் பின்னால் நிழல்போல் தொடர்ந்து வந்த சாம்புத் தாத்தாவின் பக்கம்திரும்பி "தாத்தா நீங்கள் இன்று செய்த உபகாரத்திற்கு நான் ரொம்பவும் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்" என்று புனமுறுவலுடன் சங்கோஜம் நிறைந்த தொனியில் சொன்னான்.

"என்ன பெரிய உபகாரம் செய்துவிட்டேன். ஒவ்வொருத்தர் கோவில், குளம், ஆஸ்பத்திரி என்றெல்லாம் பெரிய தான தர்மங்கள் செய்துவிட்டு, அதன் பயனைப் பற்றிக் கருதாமல் நிச்சிந்தையாக இருக்கிறார்கள். பள்ளிக் கூடத்திலே படிக்கிற பையன், உன் நேரம் வீணாகிறதென்று ஏதோ என்னால் முடிஞ்சதை செய்தேன்; அது கிடக்கட்டும், நீ என்ன இந்த வழியாகத் தானே போகிறே?" என்று கேட்டார்.

"ஆமாம் தாத்தா! பெரிய பிள்ளையார் கோவில் தெருவுக்குப் போகணும் எனக்கு" என்றான் அவன்.

"அப்படியா! என்ன ஆச்சரியம்! நானும் அந்தத் தெரு வழியாகத்தான் போகணும். சரி அந்த டிபன் பாக்கை என்னிடம் கொடு. உன்னால் தூக்க முடியலை போல இருக்கே! திணறுகிறாயே இதைச் சுமக்க" என்று பரிவோடு அதட்டிக்கொண்டு, அவன் கையிலிருந்த சுமையை வாங்கிக் கொண்டார் சாம்புத் தாத்தா.

"என்னால் சுமக்க முடியாததை உங்களால் மட்டும் சுமக்க முடியுமா தாத்தா! வேண்டாம், எங்கிட்டவே கொடுத்து விடுங்கள்" என்று சிறுவன் மறுத்தும் பயன் இல்லை.

"அம்பி, நீ வாலிப வயசுப் பையன்தான். ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆனால் வயசுக்கு தக்கபடியான உடம்பு வலிவு இல்லையே. ரொம்ப நோஞ்சலாக இருக்கிறாயே. படிக்கிற பையனுக்கு உங்கம்மா நன்னா சமைச்சப் போடணும். ஏன் இந்த ஹோட்டல் சாப்பாடு இன்னிக்கு?" என்று விசாரித்த

வண்ணம், தாத்தா அவனுக்குச் சரியாக நடை போட்டுக்கொண்டு சென்றார். 'அம்மா' என்ற சொற்கள் அந்த சிறுவன் முகத்திலே கவலைத் திரையை விரித்தன. "அம்மாவுக்கு உடம்பு சரியில்லை. அதனால் நூலைந்து நாளாக நான்தான் சமைத்துக் கொண்டிருந்தேன். இன்னிக்குப் பரீட்சையானதால் அம்மா 'ஹோட்டல் சாப்பாடு எடுத்துச் சாப்பிடலாம், பொழுதை வீணாக்காதே, என்று சொன்னாள். அதனால்..." என்று முடிக்காது நிறுத்தினான் அவன்.

"அப்படியா?" என்று குள் கொட்டிய தாத்தா, உன், அப்பா எங்கே வேலை செய்கிறார்?" என்று அக்கறையுடன் விசாரித்தார்.

பதிலுக்குச் சிறுவனிடமிருந்து ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு வெளிவந்தது. "தாத்தா, சொன்னாலும் நீங்கள் நம்ப மாட்டீர்கள். ஆனால், உங்களைப் பார்த்தால் எனக்கு ஏனோ ஒரு பாசம் ஏற்படுகிறது. சொல்ல வேண்டும் போலிருக்கிறது. என் துரதிஷ்டப் பயனால் என் அப்பா சில வருஷங்களுக்கு முன் திடீரென்று இறந்து போய்விட்டார். அவர் உயிரோடு இருக்கும் வரை நாங்கள் மிகவும் செல்வாக்காக வாழ்ந்தவர்கள். ஹோட்டலில் எனக்கு இன்று நடந்த அவமானம் அம்மாவுக்கு எட்டி விட்டால், வெட்கம் தாள முடியாது அவள் உயிரை விட்டு விடுவாள். அவ்வளவு மானி அவள்" என்று கூறிவிட்டு துக்கத்துடன் திணறினான் அவன்.

"மானத்துக்கு அஞ்சுகிறவர்கள்தான் உலகத்தில் சகல கஷ்டங்களையும் அனுபவிக்கிறார்கள். வெட்கம் இல்லாத மனதிலையுடையவர்களுக்குத் துக்கமுமில்லை. கவலையுமில்லை, இல்லையா? அம்பி! அவமானம் என்ன வந்து விட்டது? ஒன்றுமில்லை. நீ சின்னப் பையன்னு அந்த வாயரட்டல்கள் உன்னை அதட்டிவிட்டார்கள். நீ வேற என்ன குற்றம் செய்துவிட்டாயா? திருடிவிட்டாயா? கொலை செய்து

விட்டாயா? அதொன்றுமில்லையே!" என்று கூறிவிட்டு வறட்சியாகச் சிரித்தார்.

தெருவின் முனையைத் தாண்டுவதற்குள் சிறுவனுக்கு அந்தக் கிழவரிடம் நம்பிக்கையும், துணிவும் ஏற்பட்டுவிட்டன. வெகு நாள் பழகியவர்கள்போல் இரண்டு பேரும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்துகொண்டு நடந்து சென்றனர். சிறுவன் மனத்திலே இதற்குள் ஒரு சிறு ஆவல் தொண்டைவரை எழும்பி உறுத்திக் கொண்டேயிருந்தது. அடக்க முடியாது அவன் முடிவில் கிழவர் பக்கம் திரும்பி, தாழ்ந்த குரலில், "தாத்தா! எனக்கு நீங்கள் ஒரு சிறு உதவி செய்ய முடியுமா?" என்று கேட்டான்.

சாம்புத் தாத்தா ஆச்சரியத்துடன் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தார். "இந்த வருஷம் நான் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. பரீட்சைக்குப் போகிறேன். பணம் கட்ட வேணும். எங்கள் குடும்ப நிலை மிகவும் மோசமாக இருப்பதனால் எனக்கு, சிரமப்பட்டுப் பணம் கட்டி அந்தப் பரீட்சைக்குப் படிப்பானேன் என்று தோன்றிவிட்டது. எங்கேயாவது ஒரு வேலைகிடைத்தால் அதில் சேர்ந்து விடலாமா என்று கொஞ்ச நாட்களாக எனக்கு ஒரே சிந்தனை. பரிட்சையில் பாஸ் செய்தவுடன் எனக்கு யார் வேலையை வைத்துக்கொண்டு காத்திருப்பார்கள்? அதனால் கேட்கிறேன் நீங்கள் இருக்கும் ஹோட்டலில் ஏதாவது ஒரு சிறு உத்தியோகம் வாங்கிக் கொடுக்க முடியுமா?" என்று துணிவுடன் கேட்டான்.

சாம்புத் தாத்தா அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். பிறகு யோசித்துவிட்டு, "ஆமாம்! நீ உத்தியோகம் செய்து சம்பாதித்துப் போட்டால் ஒழிய முடியாது என்ற அளவு பயங்கர நிலையிலா உன் குடும்பம் இருக்கிறது? நீங்கள் எத்தனை குழந்தைகள்?" என்று கருணையுடன் விசாரித்தார்.

பதிலுக்குச் சிறுவன் முகத்தில் லேசாக ஒரு புன்முறுவல் நிலவியது. "கடவுள் கிருபையினால் குடும்பம் என்னவோ மிகவும் சிறியதுதான். நான் என் தாய்க்கு ஒரே பிள்ளை. இரண்டு பேர் மானமாக வாழத் தேவையான அளவுக்கு ஒரு சிறு உத்தியோகம் கிடைத்தாலும் போதும். என் தகப்பனாருக்குத் தெரிந்தவர்கள், நண்பர்கள், உறவினர்கள் என்று பலர் இந்த நகரத்தில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் யாரையும் போய் நான் உதவி கேட்கக் கூடாது என்று அம்மா சொல்லியிருக்கிறார்கள். வாழ்ந்து உடைந்துபோன பின் உறவினரையும் சிநேகிதர்களையும் போய் உதவி கேட்பதை விட, மரணமே மேல் என்பது அம்மாவின் கொள்கை. அவளது வார்த்தைகளை அணுஅளவும் பிசகி நடக்க எனக்கு விருப்பமே இல்லை. தாத்தா, அம்மாவுக்கு என் கல்வியீது கொள்ளை ஆகை. நான் படித்துப் பெரிய பட்டம் வாங்க வேண்டுமென்றும், பெரிய உத்தியோகத்தில் அமர்ந்து சீரும் சிறப்புமாக வாழ வேண்டுமென்றும் மனக்கோட்டை கட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். அம்மாகிட்ட இருந்த கொஞ்சம் நகைகளைக் கொண்டு விற்று, தற்சமயம் காலசேஷம் செய்து வருகிறோம். ஆனால் எனக்கு இந்த நிலை பிடிக்கவில்லை. 'நீண்ட நெடுமரம் போல் வளர்ந்து விட்டோம். ஆண் பிள்ளையாகப் பிறந்து விட்டோம். இனியும் தாயாருக்குப் பாரமாக இருப்பது மகா பாவம் என்று என் மனம் உறுத்துகிறது" என்று மனம் உருகும் வண்ணம் தன் உள்ளத்தில் குமுறி நின்ற உணர்ச்சிகளை வார்த்தைகளால் கொட்டினான் அவன்.

"அம்பி! நீ ரொம்பப் புத்திசாலிப் பையனாக இருக்கிறாய். நீ சொல்கிற வரலாறு என் மனத்தை என்னவோ பண்ணுகிறது. உன் பெயர் என்னப்பா?" என்று மிகவும் அன்புடன் சாம்புத் தாத்தா வினவினார்.

"மாதவன்!" என்று சிறுவன் பதில் அளித்தவுடன் தேள் கொட்டிவிட்டது போல் துணுக்குற்று, டிபன் பாக்கை

நடுரோட்டில் தரைமீது வைத்துவிட்டு "உன் தாயார் பெயர்?" என்று பரபரப்புடன் வினவினார்.

"மங்களம்மாள்! ஏன் கேட்கிறீர்கள்?" என்று மாதவன் மிகவும் ஆச்சரியத்துடன் அந்தக் கிழவர் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான். "உன் தகப்பனார் பெயர்?" என்று சாம்புத் தாத்தா உரத்த குரலில் படபடப்போடு கேட்டார். அவர் உடல் முழுவதும் விவரிக்க இயலாத ஒரு உணர்ச்சிப் போராட்டத்தில் கிடுகிடுவென்று நடுங்கியது.

"ஸ்ரீமான் திவாகரன்" என்று சுருக்கமாக விடையளித்த மாதவன் மிரட்சியோடு அந்தக் கிழவரை மீண்டும் உற்றுப் பார்த்தான். டிபன் பாக்கைத் தூக்கிக் கொண்டார் சாம்புத் தாத்தா. அவரது கால்கள் நடக்க முடியாது தள்ளாடின. "குழந்தே! உன் வீடு எங்கே, சொல்?" என்று துக்கத்தில் திணறியபடி கேட்டார்.

அந்தக் கிழவரிடம் காணப்பட்ட அதிசய முகமாறுதல் மாதவனுக்கு எல்லையில்லா ஆச்சரியத்தை அளித்தது. யார் என்று அவரை அவனால் அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. எனவே, "இதோ இந்தச் சந்தில் மூன்றாவது வீட்டில்தான் குடியிருக்கிறோம். வாருங்கள்" என்று கூறிவிட்டு, வேகமாகத் தெருவின் இடையே பிளந்து சென்ற ஒரு சிறு சந்திற்குள் நுழைந்தான்.

முன் கட்டைத் தாண்டி, பின் கட்டின் பக்கமிருந்த ஒரு வராந்தாவிற்குள் அவர்கள் இருவரும் வந்தார்கள். சாம்புத் தாத்தா தான் கொண்டு வந்த டிபன் பாக்கைத் தரை மீது வைத்துவிட்டு, கண்களில் படர்ந்த நீர், பார்வையை மறைக்கத் தடுமாறிக் கொண்டு நின்றார். தாழ்வாரத்துத் தரையில் ஒரு ஜமக்காளத்தில் சுருண்டு படுத்திருந்த மங்களம் திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தான். முகத்தையும் தலையையும் மூடியிருந்த போர்வையை எடுத்து எறிந்து விட்டுத் திகைப்புடன், "யார் அது! மாதவா, இவர் யார்?" என்று பதட்டமாகக் கேட்டான்.

சாம்புத் தாத்தா ஓடி முன்னால் வந்திருந்தார். செல்வத்தின் சிகரத்திலே மிகவும் செளகர்யமாக வாழ்ந்த நிலையிலிருந்த மங்களத்திற்கும், கைம்பெண்ணாகிவிட்ட பின் வறுமையில் வாடித் துரும்பாகி விட்டிருந்த மங்களத்திற்கும் இருந்த வேற்றுமை அவரை மெத்தவும் அதிர்ச்சியுற் செய்துவிட்டது.

"அம்மா! உங்களை இந்தக் கோலத்திலா பார்க்க வேணும்! அவ்வளவு பாவமா இந்தக் கண்கள் செய்துவிட்டன?" என்று தழுதழுத்த குரலில் கேட்ட வண்ணம் தடால் என்று கீழே விழுந்து, அவளது பாதங்களை நமஸ்கரித்தபடி குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதார் சாம்புத் தாத்தா.

"யாரு? சாம்புத் தாத்தாவா! ஐயையோ, எழுந்திருங்கோ, பெரியவா நீங்க" என்று ஆச்சரியமும் துயரமும் ஒருங்கே எய்திய மங்களம் கூவினாள்.

"அம்மா! உங்களுக்கு இந்தக் கதியா? என் கண்மணி மாதவனுக்கு இந்த நிலையா? என்னால் நம்ப முடிய வில்லையே?" என்று அரற்றிய சாம்புத் தாத்தா உணர்ச்சி தாள முடியாது எழுந்து, மாதவனை இழுத்துத் தன் மார்புடன் சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டு, தன் கண்கள் சொரிந்த கண்ணீரால் அவனை ஸ்நானம் செய்வித்தார்.

இதுவரை அடக்கிக் கொண்டிருந்த மங்களத்தின் துக்கமெல்லாம் தங்களுக்கு வேண்டிய மனிதரான சாம்புத் தாத்தாவைக் கண்டதும் கண்ணீராகப் பீறிக்கொண்டு புறப்பட்டு விட்டது. "சாம்புத் தாத்தா! உங்களைத் துச்சமாகப் பேசினதன் பயனை அனுபவிக்கிறேன். அவ்வளவுதான்" என்று கூறிவிட்டு விம்மியழுதாள்.

வெகுநாள் பிரிந்தவர்களான அவர்கள் ஒன்று கூடினார்கள். பேசினார்கள்; அழுதார்கள். பின், சிரித்தார்கள்.

34

ஸ்நானம் செய்த பின்னர் கூந்தலை ஆற்றிக்கொண்டு மைதிலி ஜன்னல் அருகே நின்ற வண்ணம் சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருந்தாள். இரண்டுமாத காலமாக அவளது வீட்டில் விருந்தாளியாகத் தங்கியிருந்து, சகல செளகரியங்களையும் அனுபவித்து விட்டு, அன்று காலை வண்டியில் தான் காமாஷிப் பாட்டி காசிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றிருந்தாள். நீலகண்டன் அனுப்பிவைத்த பணம் கைக்குக் கிடைத்தவுடன் பாட்டி துரிதமாகத் தனது காசி யாத்திரைக்குத் தயார் செய்யத் தொடங்கினாள்.

கிராமத்திலிருந்த தனது வீட்டைக் கவனித்துக் கொள்ள உறவினர்களில் ஒருவரிடம் ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து அவள்கிளம்பி விட்டாள். வரும்பொழுது மறக்காமல் நீலகண்டனுக்குப் பொரிவிளங்காய் உருண்டையும், மைதிலிக்கு நாரத்தங்காய் ஊறுகாயும் ஜாடி நிறைய நிரப்பி எடுத்துக் கொண்டு வந்து இருந்தாள். பணம் இல்லாதபோது சில வருஷங்களுக்கு முன், பாட்டி தன்னிடம் நடந்துகொண்ட முறைக்கும், தற்சமயம் நடந்துகொண்ட விதத்திற்கும் இருந்த வேறு பாட்டை மைதிலி கவனிக்கத் தவறவேயில்லை. "என்ன குழந்தை! பிசாக!" என்று வெறுத்து ஒதுக்கிய ரவியை பாட்டி அன்புடன் தூக்கி மடிமேல் வைத்துக்கொண்டு தன் பொக்கை வாயால் முத்தமாரி பொழிந்து கொஞ்சி மகிழ்ந்தாள்.

"என் ராஜாத்தி! என் கண்ணே!" என்றெல்லாம் ஜெயஸ்ரீயை அடைமொழியிட்டு அன்புடன் அழைத்துச் சீராட்டிப் பாராட்டிப் புகழ்ந்தாள். காடு வா வா என்று கூவி அழைக்கும் நிலையில் வயோதிகத்தின் எல்லைக் கோட்டைச் சமீபித்து விட்டிருந்த காமாஷிப் பாட்டியைக் கூட, பணத்தின்

மகிமை சும்மா விட்டு விடவில்லை. பிணத்தைத் தட்டி எழுப்பி உட்கார வைத்து விடும் சக்தி பெற்ற பணம், பாட்டியை உலுக்கி உற்சாகப்படுத்தி புதிய மனுஷியாக்கி விட்டதில் வியப்பில்லை. நீலகண்டனது பெரிய பங்களாவிற்குள் பாட்டி மிகவும் தெம்பு நிறைந்தவளாக வளைய வந்து கொண்டிருந்தாள்.

"மைதிலி! உனக்குத் தலைவலி என்று சொன்னாயே? நீ பேசாமல் போய்க் கொஞ்சம் படுத்துக்கொள். நான் குழந்தைகளுக்குச் சாதம் போடுகிறேன்" என்று பரிந்து கொண்டு வந்து மைதிலியின் கைவேலையைப் பறித்துக் கொண்டாள். "நீலகண்டனுக்கு இது பிடிக்கும். குழந்தைகளுக்காகச் செய்தேன்" என்று கூறிக் கொண்டு, சமையல் அறையில் புகுந்து பற்பல விதமான சிற்றுண்டிகளைத் தயாரித்து அவர்களுக்கு விநியோகித்து மகிழ்ந்தாள். நீலகண்டனையும் அவன் மனைவி மக்களையும் தன் உயிருக்கு மேலாக நேசிப்பது போல் வார்த்தைகளாலும் செயல்களாலும், காமாஷிப் பாட்டி அந்த இரு மாதங்களும் ஒரு நாடகமே நடத்துவிட்டாள்.

மைதிலி அவளை உள்ளும் புறமும் நன்கு அறிவாள். ஆதலினால், தன்மேல் சொரிந்த இந்தத் திடீர் அன்பை அவள் சிறிதும் நம்பவேயில்லை. செல்வம் வந்துற்றபோது மனிதர்கள் இயற்கையாக அனுபவிக்க நேரும் பல புதிய அனுபவங்களில் இதுவும் ஒன்று போலும் எனத் தனக்குள் எண்ணி அவள் வாளாவிருந்தாள்.

நீலகண்டனுடைய யதார்த்தமான சுபாவத்திற்கு இந்தப் போலி நாடகத்தின் தாத்தார்யம் விளங்கவில்லை. எனவே, அவன் தன் வீட்டில் தங்கிய விருந்தாளியை மிகவும் உற்சாகத்துடன் உபசரித்தான். அதன் விளைவாக காமாஷி பாட்டி தன் வாழ்க்கையில் அதுவரை கண்டறியாத செல்வத்தின் சுக

போகங்களை மனம் கொண்ட மட்டும் நன்றாக அனுபவித்து மகிழ்ந்தாள். நீலகண்டனது புத்தம் புதிய பெரிய காரில் நகரத்தைச் சுற்றிப் பவனி வந்தாள். கடற்கரை, ஹைகோர்ட்டு, செத்த காலேஜ், மிருகக்காட்சி சாலை என்று ஒன்றையும் விடாது பார்த்துக் களித்தாள். வாய்க்குருசியான உணவைத் திருப்தியாகச் சாப்பிட்டாள். மிருதுவான பஞ்சணையில் உறங்கினாள். வழுவழுப்பான சலவைக்கல் தரைமீது கால் நீட்டிக் கொண்டு மின்சார விசிறியின் அடியே உட்கார்ந்து விசிராந்தியாகப் பொழுதைப் போக்கினாள்.

இரண்டு மாத காலத்தை இவ்வாறு இனிதாகக் கடத்திவிட்டு, அன்று காலை வண்டிக்கு பாட்டி காசியாத்திரைக்குக் கிளம்பிச் சென்றாள். நீலகண்டன் கத்தையாக எண்ணிக் கையில் கொடுத்த முந்நூறு ரூபாய்களை ஆவலுடன் வாங்கி, தனது மடிசஞ்சியில் அடக்கப்படுத்திக்கொண்டு கண்களில் பொல பொல வென்று கண்ணீரை உருத்து, குழந்தைகளைக் கட்டி முத்தமிட்டு "மைதிலி! போய்விட்டு வரேன், அம்மா! குழந்தை, உன் உடம்பைக் கவனிச்சுக்கோ!" என்று தழுதழுத்த குரலில் பிரியா விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்றாள்.

தலையைத் துண்டினால் துவட்டிக் கொண்டு நின்ற மைதிலி, அந்தக் காட்சியை நினைத்துக் கொண்டாள். அவளுக்குக் குபீரென்று சிரிப்பு வந்துவிட்டது. மைதிலி மட்டும் இன்று இருக்கும் இந்தச் செல்வ நிலையில் இல்லாமல் இருந்தால்... காமாஷிப் பாட்டி இப்படிக் கட்டிக்கொண்டு தேம்புவாள்? இந்தப் பிரியா விடை பெறும் படலம் இவ்வளவு மும்முரமாகத்தான் இருக்குமா? விசித்திரமான இந்த உலகப் போக்கை எண்ணித் தனக்குள் அவள் சிரித்துக்கொண்டு தோட்டத்தை எதேச்சையாக எட்டிப் பார்த்தாள். சற்று தொலைவில் வயது நிறைந்த கிழவர் ஒருவருடன் வேலைக்காரப்

பையன் ஏதோ சர்ச்சை செய்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டான். எஜமானியின் முகத்தை ஜன்னலருகே கண்டதும் பையன் வேகமாக அவள் அருகே ஓடி வந்தான்.

“அம்மா! அந்தக் கிழவனார் உங்களைப் பார்க்கணுமாம். ‘இப்போ காலை வேளையிலே அவுங்களைப் பார்க்க முடியாது. அப்புறமா வா’ ன்னேன், ஒரே பிடியாகப் போகமாட்டேன்னு நிற்கிறாரு” என்றான் மூச்சுத்திணற.

“உள்ளே வரச் சொல்லு” என்று பதில் அளித்த மைதிலி, ஹாலுக்குள் வந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

முகத்தின் மீது வழிந்த வியர்வையைத் துண்டினால் துடைத்துக்கொண்டு, தளர்ந்த நடையுடன் மிகவும் பவ்யமாக உள்ளே வந்த அந்தக் கிழவரைக் கண்டதும் அவள் திடுக்கிட்டுப் போனாள், “யாரு! சாம்புத் தாத்தாவா? வாங்கோ தாத்தா, உட்காருங்கள்” என்று பரபரப்போடு உபசரித்தாள்.

சாம்புத் தாத்தாவின் கரங்கள் உணர்ச்சி வசத்தில் நடுங்கின. குரல் தடைப்பட்டது. “ஞாபகம் வச்சிண்டு இருக்கியே அம்மா? எங்கே மறந்திருப்பாயோன்னு கவலைப் பட்டுக் கொண்டே வந்தேன். அதற்குத் தகுந்தாற் போல வேலைக்காரப் பையன் வழி மறித்ததும், இன்னிக்குப் புறப்பட்ட காரியம் கைகூடாதுன்னு மனத்திலே அதைர்யம் ஏற்பட்டு விட்டது. குழந்தைகள், உன் அகத்துக்காரர் எல்லோரும் செளக்கியந்தானே, அம்மா?” என்று விசாரித்துக்கொண்டு, களைப்புத் தாள் முடியாது துண்டை உதறிக் கீழே போட்டுவிட்டுத் தரைமீது அமர்ந்து கொண்டார் சாம்புத் தாத்தா.

மைதிலி அவர் எதிரே சற்று தூரத்திலே உட்கார்ந்து கொண்டாள். இவ்வளவு நாட்கள் கழித்து அந்த நல்ல மனிதரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது பற்றி அவளுக்குத் தாங்கொணாமகிழ்ச்சி.

“தாத்தா! இப்போது நீங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்கள்? ‘ஜெயஸ்ரீ பவனம்’ கட்டி முடித்ததும் இந்த வீட்டைப் பொறுப்போடு பார்த்துக்கொள்ள நீங்கள் இல்லையே என்று அடிக்கடி நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். நீங்கள் எங்கு இருக்கிறீர்கள், என்ன செய்கிறீர்கள்? என்று எனக்கு ஒரு தகவலும் கிடைக்கவில்லை. நீங்கள் எங்களை மறந்து போனாலும் தாத்தா, உங்களை நான் அடிக்கடி என்னவோ நினைத்துக் கொண்டது உண்மை. இன்று நேரிடையாகப் பார்ப்பதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது பற்றி எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம்” என்றாள் உற்சாகத்துடன்.

“அப்படியாம்மா! இவ்வளவு பணமும் பதவியும் வந்தும் நீ முன்போல அதே சரள சுபாவத்துடன், ஒரு ஏழைக் கிழவனாகிய என்னை மதித்துப் பேசுவதைக் காண எனக்கு ரொம்பத் திருப்தியாக இருக்கு. என்னவோ உன் புண்ணியத்தில் நான் செளகர்யமாக ஒரு இடத்தில் வேலை செய்துகொண்டு இருக்கிறேன். பங்களாவை விட்டு விலகியதிலிருந்து நானும் இந்த ஊரில்தான் வாசம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்” என்றார் சிரித்துக்கொண்டு.

“அப்படி மிருந்தும் எங்களைக் காண ஒருநாள் கூட வரவில்லையே, இது நியாயமா, தாத்தா?” என்று மைதிலி உரிமையோடு அதட்டிக் கேட்டாள்.

“நீலகண்டன் நெய் வியாபாரம் செய்து நன்றாகச் செல்வத்தோடு வாழ்கிறதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டோக் கொண்டதான் இருந்தேன். எனக்கு உங்களையெல்லாம் வந்து பார்த்து ஒருவார்த்தை பேசிவிட்டுப் போக வேண்டுமென்று தான் ஆசை. ஆனால் அதற்கு இதுவரை வேளை வரவில்லை” என்றார்.

“காலை வேளை, களைப்பாகத் தென்படுகிறீர்கள். இப்பொழுதுதான் குழந்தைகள் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பள்ளிக் கூடம் போனார்கள். அவரும் சாப்பிட்டுவிட்டு வெளியே போய் விட்டதனால் நானும் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு இங்கே வந்தேன். உங்களுக்கு இலை போடச் சொல்கிறேன். கொஞ்சம் ஆகாரம் பண்ணிவிட்டுப் பிறகு பேசலாம்” என்றாள் குதூகலத்துடன்.

சாம்புத் தாத்தா பதிலுக்குச் சிரித்தார். “அம்மா, குழந்தாய்! கிளம்பும்போதே நான் ஆகாரத்தை முடித்துக் கொண்டுதான் வந்தேன். கொஞ்சம் ஜில்லென்று ஒரு டம்ளர் தீர்த்தம் கொடுத்தால், அதுவே போதும். நான் ஒரு முக்கியமான காரியமாக இங்கே வந்திருக்கிறேன்” என்றார் பூர்வ பீடிகையுடன்.

மைதிலி விறுக்கென எழுந்து சென்று ஒரு வெள்ளிக் கூலாவில் ஐஸ் போட்ட தண்ணீரும், ஒரு டம்ளரும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து தரைமீது அவர் முன் வைத்துவிட்டு, சற்று நகர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள். “முக்கிய சமாச்சாரம் என்கிறீர்களே? சொல்லுங்கள். கேட்க ஆவலாக இருக்கிறேன்!” என்றாள் முக மலர்ச்சியுடன்.

சற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டுச் சாம்புத் தாத்தா தாழ்ந்த குரலில், குழந்தை மாதவனை தான் எதேச்சையாக சந்தித்ததிலிருந்து மங்களத்தைக் கண்டு நிலைமையை அறிந்தவரை விவரமாக ஒன்று விடாது நீண்டதொரு கதைபோல் கூறி முடித்தார்.

“உண்மையாகவா சொல்கிறீர்கள்? என் நாத்தனார் இவ்வளவு தரித்திரத்திலா கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்?” என்று ஆச்சர்யத்துடன் கேட்டுவிட்டு, கண்களில் பெருகி வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள் மைதிலி.

“இன்னும் ஒரு முக்கிய விஷயம் சொல்ல மறந்து விட்டேனே! உன் மைத்துனர் மனைவி அவரை விட்டுப் பிறந்தகம் போய்விட்டாள். கூட உதவிக்கு இருந்த சித்தப்பாவும் வீட்டில் இருந்த விலை உயர்ந்த பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு சொல்லாமல் கொள்ளாமல் எங்கேயோ ஓடிவிட்டாராம். மங்களம்மாள் கொடுத்த விலாசத்தை வைத்துக்கொண்டு, ஒருநாள் நான் ஸ்ரீகாந்தனை பார்க்கப் போனேன். ஆறு மாதமாக உடம்பு சரியில்லாது அவன் படுத்த படுக்கையாகி விட்டிருக்கிறான். நோயாளியான அவனுக்கு உதவி செய்ய வீட்டில் யாருமே கிடையாது. நான் போன சமயம், பாவம் அவன் இருமலில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு, அடுப்பை மூட்டிக் கொண்டிருந்தான். என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டதும் ஓடி வந்து கட்டிக்கொண்டு ‘கோ’ வென்று அழுது விட்டான் அம்மா. அழுது விட்டான்!” என்று கூறிவிட்டு, துக்கம் தாள முடியாது சாம்புத் தாத்தா விக்கினார்.

“தாத்தா! இவைகள் எல்லாம் உண்மையா? என்னால் நம்ப முடியவில்லையே? என் உறவினர்கள் இவ்வளவு நிலைக்கு வந்து விட்டார்களா?” என்று ஆச்சரியமும் துயரமும் எய்தியவளாகக் கேட்டாள் மைதிலி.

“உண்மைதான், அம்மா! அவர்கள் படும் கஷ்டத்தில் நூற்றில் ஒன்றைத்தான் உன்னிடம் சொன்னேன். எவ்வளவோ சீரும் சிறப்புமாக இருந்த அந்தக் குடும்பம் இப்படி சின்னாபின்னமாகிச் சிதைந்துவிட்டதைக் காண எனக்கு வயிற்றைச் சங்கடம் பண்ணியது. அந்த மகாராஜன் ஸ்ரீமான் திவாகரன் எத்தனையோ பேருக்கு வாரி வழங்கினார். அவர் குழந்தை, இன்று சாப்பிடச் சாதமின்றித் தரித்திரத்தில் திண்டாடுகிறான். அந்தக் குழந்தை பரிசைக்கு பணம் கட்டியிருக்கிறான். அம்மாவுக்கு, உடம்பு சரியில்லாது படுத்து விட்டிருக்கிறான். ஏழை, நான் அதிகமாக உதவி செய்ய

முடியவில்லை. என் கையில் சேர்த்து வைத்திருந்த இருநூறு ரூபாய்களில், ஒரு நூறு ரூபாயை மங்களத்தம்மாவிடம் கொடுத்து, செலவுக்கு வைத்துக் கொள்ளச் சொன்னேன்.

"அம்மா மைதிலி! உன் நாத்தனார்கபாவத்தில் கொஞ்சம் அகங்காரம் படைத்தவளே தவிர, ரொம்ப மானி. என்னிடம் பொருள் ஏற்க அவளுக்கு மனம் கூசியது. 'வேண்டாம்' என்று நிர்த்தாஷண்யமாக எடுத்துக் கொள்ள மறுத்துவிட்டாள். எனக்குத்தான் மனசு கேட்கவில்லை. தாயும் குழந்தையும் பட்டினியாகச் செத்து விடுவார்களோ என்று பயம் தாளவில்லை. ஸ்ரீமான் திவாகரன் வீட்டு உப்பைத் தின்று வளர்ந்த சரீரமாச்சே! அவர்கள் என் கண் முன் மடிவதைக் கண்டு சும்மா இருக்க முடியுமா சொல்? 'அம்மா', ஏதாவது நகை கிகை இருந்தால் எடுத்துக் கொடுங்கள், அடமானம் வைத்து பணம் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறேன்' என்று கேட்டேன். மங்களம்மாவிடம் விற்கவும், அடமானம் வைக்கவும் தற்சமயம் இந்த ஒரு சங்கிலியைத் தவிர வேறு ஒண்ணும் கிடையாது. இதை வித்துச் சாப்பிட்டபின், தாயும் பிள்ளையும் பட்டினி கிடந்து சாக வேண்டியது தான்" என்று கூறிவிட்டு, தமது இடுப்பிலிருந்த விபூதிச் சம்புடத்தை எடுத்துத் திறந்து அதிலிருந்த ஒரு தங்கச் சங்கிலியை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தார்.

மைதிலி அதைக் கையில் எடுத்ததுமே திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள். மங்களம்மாள் கழுத்தைவிட்டு அகலாத அந்த ஆபரணத்தைப் பற்றிய ஒரு சிறு வரலாற்றை அறிவாள். ஆதலினால் துக்கத்தில் அவள் கண்கள் கலங்கின. "முதல் முதலாக அக்காவுக்கு அவர் அகத்துக்காரர் வாங்கிக் கொடுத்த நகை இதுதான். ஒரு சமயம் தீபாவளிப் பண்டிகையின் போது தானே கடைக்கு அழைத்துச் சென்று ஆசையோடு இதை வாங்கிக் கொடுத்தாராம். பிற்காலத்தில் பணம் பொங்கி வந்தபோது அக்கா எவ்வளவோ ஆபரணங்களை வாங்கித்

தாமே அணிந்து கொண்டாள். ஆனால் இந்தச் சிறு நகைக்கு அவைகள் ஈடாகாது என்று என்னிடம் அடிக்கடி கூறுவதுண்டு. இதையா விற்கக் கொடுத்தார்கள்!" என்று வியப்புடன் கேட்டாள்.

"ஆமாம் அம்மா, இதுதான் அவர்களிடம் கடைசியாக மிஞ்சிய சொத்து. உன்னிடம் வந்த விஷயம் இதுதான். இந்த நகையைக் கடையில் கொண்டு விற்கவோ அடமானம் வைக்கவோ எனக்கு மனம் இல்லை. இதை நீ எடுத்துக் கொண்டு ஏதாவது பணம் கொடுத்தால் அதை மங்களம்மாவிடம் கொண்டு சேர்ப்பேன். நகை வெளியே போகாது. சொந்தக்காரர் வசமே இருப்பதை அறிந்து என் மனம் அமைதியடையும்" என்றார் தழுதழுத்த குரலில்.

மைதிலியினால் கட்டுப்படுத்த முடியாது கண்ணீர் கன்னங்கள் மீது தாரையாக வழிந்தோடியது.

"சாம்புத் தாத்தா! என்ன சொன்னீர்கள்! இந்த நகையை நான் விலை கொடுத்து வாங்குவதா? தாத்தா நான் அவ்வளவு கல்மனம் படைத்த பாபி என்றா எண்ணிக் கொண்டீர்கள்! எனக்கு என் அக்காவையும், மாதவனையும் இப்பொழுதே பார்க்க வேண்டும். கிளம்புங்கள். என்னுடன் வந்து அவர்கள் வசிக்கும் இடத்தைக் காட்டுங்கள். உங்களுக்கு கோடி புண்ணியம்" என்று ஆவேசம் பிடித்தவள் போல் உணர்ச்சி வசத்தில் தடுமாறினாள்.

திடீரென்று எழுந்து வாசலுக்குச் சென்றாள். "பையா! டிரைவரைக் கூப்பிட்டுக் காரை எடுத்து வரச்சொல்" என்று உத்தர விட்டாள். வேகமாக மாடியறைக்கு ஓடி, கூந்தலைச் சீவி, சட்டென அலங்கரித்துக் கொண்டாள். வேறு ஆடை உடுத்தி விரைவாகக் கீழே இறங்கி வந்தாள்.

"அம்மா!" என்று ஏதோ பேசச் சாம்புத் தாத்தா முயற்சி செய்தார். மைதிலி அவரை மேலே பேசவிடவில்லை. பலவந்தமாக அந்தக் கிழவரை நெட்டித் தள்ளி இழுத்துச் செல்லாத குறையாக, அழைத்துக் கொண்டு சென்றாள். தான் வந்த காரியம் இவ்வளவு கலபத்திலே முடிந்துவிடவே, சாம்புத் தாத்தாவுக்கு ஆனந்தம் தாள முடியவில்லை.

'விரி' என விரைவாக வந்து, முகத்தில் வீசிய குளிர்ந்த காற்றை அனுபவித்த வண்ணம் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு, காரின் ஆசனத்தின்மீது சாய்ந்து கொண்டார் சாம்புத் தாத்தா. அவர் உள்ளத்திலே சாந்தி நிலவியது.

35

வெளியே புறப்படுவதற்காகக் கூந்தலை வாரி முடிக்கக் கண்ணாடி முன் வந்து நின்ற பத்மினி, துயரத்துடன் பெருமூச்செறிந்தாள். விதம் விதமான கொண்டைகளை முடித்து, அழகு செய்து மகிழ்ந்து வாழ உதவிய அவளது நீண்ட கூந்தல், இந்தச் சில மாதங்களில் உதிர்ந்து முதுகின் பாதியளவாகக் குறைந்துவிட்டிருந்தது. பளபளவென்று தங்கம் போல் மின்னிய கன்னங்கள் இரண்டும் நலிந்து, சதைப் பற்றுக் குறைந்து, ஒளி மங்கிக் காணப்பட்டன. கண்களைச் சுற்றிலும் பரவி நின்ற கவலைத் திரைகள் அவள் வயதைப் பத்து வருஷம் அதிகப்படுத்திக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. தாழம்பூவை ஒத்த மேனியழகு குலைந்து, கறுத்து வாடி, அவள் மிகவும் சோர்ந்து காணப்பட்டாள். கண்ணாடியில் பிரதிபலித்த தன் உருவத்தை ஏக்கத்துடன் வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டே அவள் மெள்ளச் சீப்பினால் கூந்தலை வாரிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஆபீஸிலிருந்து அப்பொழுதான் கௌரிசங்கரன் திரும்பி வந்திருந்தாள். நேரே மாடியறைக்கு வந்த அவன் தன்

உடைகளைக் கழற்றி விட்டு வேறு உடுத்திக்கொண்டு, தங்கை நின்று கொண்டிருந்த ஹாலுக்குள் நுழைந்தான். மேஜைமீது வைக்கப்பட்டிருந்த துணிப்பையைக் கண்டதும் பத்மினி தையல் வகுப்பிற்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதை அவன் ஊகித்துக்கொண்டு விட்டான். சூரியன் அஸ்தமிக்கும் சமயம் ஒருநாள் போலத் தன் தங்கை வீட்டை விட்டுத் தையல் வகுப்பிற்கும், சிநேகிதிகள் வீட்டுக்குமாகச் சென்று, ஊரைச் சுற்றித் திரிந்து கொண்டிருந்ததைக் காண அவனுக்குச் சகிக்கவில்லைதான்.

தாயில்லாக் குழந்தையென்று செல்லம் கொடுத்து வளர்த்து விட்டதனால் அவனால் அவளிடம் கடுமையாகப் பேச முடியவில்லை. அவள் போக்கைக் கண்டித்துப் புத்தி கூறவும் இயலவில்லை. ஏதோதோ சொல்ல வேண்டும் என்று ஒவ்வொரு முறையும் நினைத்துக் கொண்டு அவன் சகோதரியிடம் வருவான். அவள் கண்களில் குடிகொண்டு நிற்கும் துயரத்தின் சாயை அவனை ஊமையாக்கிவிடும். இவ்வாறு தன் மன உணர்ச்சிகளைப் பகிரங்கமாகக் கூறிக் கொள்ள முடியாது நாளைக்கு ஆகட்டும், அதற்கு மறுநாள் ஆகட்டும் என்று ஒத்திப் போட்டுக் கொண்டு நாட்களைக் கழித்தான்.

"தையல் வகுப்புக்கு இவ்வளவு நாழிக்கு மேல் எதுக்கம்மா?" என்று கூறவேண்டும் என எண்ணி வாயைத் திறந்தான் அவன். ஆனால் அவனால் பேச முடியவில்லை. கண்ணாடியினின்று திரும்பிய பத்மினி சகோதரனைப் பார்த்து லேசாகப் புன்முறுவல் செய்தாள். "அண்ணா! தையல்-கிளாஸிற்குப் போய் விட்டு, அப்படியே என் சிநேகிதி விமலா வீட்டில் இன்று சாப்பிட்டுவிட்டு வரப்போகிறேன். விமலா தன் காரிலேயே திரும்ப என்னைப் பத்திரமாக அனுப்பி விடுவதாக வாக்களித்திருக்கிறாள்" என்று சொன்னாள்.

"ம்!" என்று ஒரு சிறு கனைப்பு மட்டும்தான் அவன் தொண்டையினின்று புறப்பட்டது. "தையல் வகுப்பாம்! சிநேகிதி வீட்டில் விருந்தாம்! இதெல்லாம் என்ன கூத்து? இங்கே நீ வந்து மாதங்கள் எத்தனை ஆகப் போகின்றன? ஸ்ரீகாந்தன் என்ன ஆனான், அவன் உடம்பு எப்படியிருக்கிறது என்று அறிந்து கொள்ள உனக்கு அக்கறையில்லையே? நீ என்ன பெண்!" என்று ஆத்திரத்துடன் கூச்சலிட வேண்டும்போல் ஒரு பயங்கரமான உணர்ச்சி அவனது உள்ளத்தை அது சமயம் உலுக்கிக் கொண்டிருந்தது. அவனால் அப்படிப் பேசவே முடியவில்லை.

என்ன அண்ணா? என்ன ஒரு மாதிரி இருக்கிறீர்களே?" என்று வியப்புடன் வினவிய தங்கை, தன் அலங்காரத்தை முடித்துக்கொண்டு பையை கையில் எடுத்துக்கொண்டாள். அவள் வெளியே புறப்பட ஆயத்தமாகிவிட்டதை அறிந்த கௌரி சங்கரன் தன் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்த உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு நின்றான்.

"நான் கேட்டதற்குப் பதிலே இல்லையே? உங்கள் உடம்பிற்கு என்ன?" என்று பத்மினி விசாரித்து விட்டு லேசாகச் சிரித்தாள்.

"ஒன்றுமில்லை. தலைவலி" என முனகிவிட்டு, அங்கே நிற்க விருப்பமில்லாதவனாக அவன் கீழே இறங்கிச் சென்று விட்டான்.

துணிப்பையைத் தோளில் மாட்டிக் கொண்டு, பாதரசைகளைக் காலில் திணித்துக்கொண்டு, மாடிப்படிகள் மீது மெதுவாக இறங்கிக் கீழே வந்தாள் பத்மினி. அது சமயம் வாயில் புறத்து ஹாலின் தரைமீது உட்கார்ந்து கொண்டு தன் கடைக்குட்டிக்குத் தலைவாரி பின்னிக் கொண்டிருந்தாள் மதனி சசீலா. வயதிலே அவள் பத்மினியைவிடப் பல

வருஷங்கள் மூத்தவள். நாலெந்து குழந்தைகளின் தாயாள். மேலும், புக்ககத்திற்கு வந்ததாள் தொடங்கி, அவள் தாயில்லாத குழந்தை பத்மினியைத் தன் மகளைப் போல் கருதி, பாசம்காட்டி, பாசமுடன் நடத்திவந்திருந்தாள். எனவே, அவளுக்குத் தன் மன உணர்ச்சிகளை விட்டுப் பேச மிகவும் உரிமை இருந்தது. கௌரிசங்கரனிடம் இல்லாத மனத்துணிவு அவளிடம் இருந்தது. இது நாள்வரை விட்டுப் பிடிப்போம் என்று அவள் ஏதும் கூறாது வாளாவிருந்தாள். ஆனால், அன்று மாலை சிநேகிதி ஒருத்தி வந்து கூறிய சில அசம்பாவிதமான விஷயங்களைக் கேட்ட பின்னர், அவளது ஆத்திரமும் கோபமும் கட்டுக் கொள்ளவில்லை. தன் அருமை நாத்தனாரைப் பற்றி ஊரில் தெரிந்தவர்கள் அவதூறு பேசுவதை அவள் கேட்டுக்கொண்டு மௌனமாக இருக்க முடியவில்லை. எனவே அவள் பத்மினியைக் கண்டதும் அவசரமாகக் குழந்தையின் ஜடையை முடித்து விட்டு' விருக்கென எழுந்திருந்தாள்.

"என்ன மன்னி? அண்ணாவுக்குத் தலைவலியாமே! கொஞ்சம் சூடாகக் காப்பி கொடுத்துப்பார்" என்று சிரித்துக்கொண்டு பேசியபடி அங்கு வந்த பத்மினியை அவள் வெறித்துப் பார்த்தாள். "ஹேம! நீ போய் வாசலில் விளையாடு" என்று அதட்டி குழந்தையை அப்பால் போகச் செய்துவிட்டு, "பத்மினி! இங்கே வா, இப்படி உட்கார். உன்னோடு எனக்குக் கொஞ்சம் பேச வேண்டும்" என்று அதட்டினாள்.

மதனியின் போக்கு, பத்மினிக்கு மிகவும் புதுமையாகத் தான் இருந்தது. சாந்தத்தின் ஸ்வரூபமாக இருந்த சசீலாவின் முகத்திலே கோபம் அலை அலையாக எழுந்து மறைவதை அவள் ஆச்சர்யத்தோடு பார்த்துக்கொண்டு, "என்ன மன்னி?

என்ன விஷயம்?" என்று கேட்ட வண்ணம் அங்கிருந்த ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்தாள்.

"நானும் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். ஒரு நாள் போல் அஸ்தமிக்கும் வேளையில் நீ ஊரைச் சுற்றித் திரியப் புறப்பட்டு விடுகிறாய். இது நன்றாகவே இல்லை" என்று கோபத்துடன் சீறினாள் சுசீலா. பத்மினிக்குத் துக்கம் தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டது. அவமானத்தினால் முகம் சிவந்து போயிற்று. 'சின்னக் குழந்தையை மிரட்டுவது போலல்லவா மதனி தன்னை மிரட்டுகிறாள்!' என்று தனக்குள் எண்ணி, பத்மினி வெகுண்டாள்.

"தையல் வகுப்பு ஆறு மணிக்குத்தான் தொடங்குகிறது. அதனால் இந்த நேரத்திற்குப் போக வேண்டியிருக்கிறது. இதில் என்ன தப்பு?" என்று உரத்த குரலில் கோபமாகப் பதில் அளித்தாள் பத்மினி.

"உஸ்! ஏன் இப்படி இரைந்து கத்த வேண்டும்? மெல்லப் பேசு. எனக்கு காது செவிடல்ல" என்று அவளை அடக்கிய சுசீலாவின் கோபம் தனியவேயில்லை. "நாலு மாதமாக நானும் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறேன். நீ ஒன்றும் உருப்படியாகத் தையல் கற்றுக் கொண்டதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. புருஷனை விட்டுவிட்டுப் பிறந்தகத்திலே தனியாக இருக்கிற பெண், இருட்டு வேளையில் சந்தும் பொந்துமாகச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தால் பார்ப்பவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்? இதெல்லாம் உனக்கு நன்றாக இருக்கிறதா? யோசித்துப் பார்!" என்று உறுமினாள் அவள்.

"வம்புக்காரக் கழுதைகளுக்கு வேலையென்ன மன்னி? அவர்கள் என்னைப் பற்றி வேண்டுமென்றே என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள்ளட்டும். எனக்கு ஒண்ணும் அக்கறையில்லை. எனக்கு ஒண்ணும் பயமும் இல்லை" என்று

இரைந்து கூச்சலிட்டாள் பத்மினி. அவள் கண்களில் நீர் துளிர்க்கத் தொடங்கியது.

"உனக்கு அக்கறையில்லை. ஆனால், எனக்கு அக்கறை அதிகமாயிருக்கிறது. சமூகத்தைப் பற்றி உனக்குப் பயம் இல்லை. ஆனால் எனக்கு ரொம்பப் பயமாக இருக்கிறது. உங்க அண்ணா 'ஓகோ' என்று வாழாவிட்டாலும், ஏதோ மானமாக இதுநாள் வரை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். அதைக் குட்டிச்சுவராக்கி, என்னைப் பார்த்து ஊர் சிரித்துக் கை கொட்டி மகிழ நீ இப்போது இங்கே வந்து சேர்ந்திருக்கிறாய். உன்னைச் செல்லமாக வளர்க்கவும், நல்ல இடத்தில் கொண்டு கொடுக்கவும் உன் வாழ்வை வளமாக்கவும் உன் அண்ணா எத்தனை பாடுபட்டார்? அவர் பட்ட சிரமம் எல்லாம் விழலுக்கிறதைத் தீர்போல் வீணாகிவிட்டதைக் காண என் மனம் பற்றி எரிகிறது" என்று படபடவென்று சுசீலா பொரிந்து தள்ளினாள்.

கன்னத்தின் மீது வழிந்த கண்ணீரை ஆத்திரத்துடன் அவசரமாகத் துடைத்துக் கொண்டாள் பத்மினி. "போதும், மன்னி! ரொம்பவும் பேச வேண்டாம்! நல்ல இடத்தில் கொண்டு கொடுக்க அண்ணா ரொம்பத்தான் பாடுபட்டு விட்டார். வியாதி பிடித்த ஒருவனுக்கு கொண்டு பலி கொடுத்தீர்கள். அதைவிடப் பாழுங் கிணற்றில் தள்ளியிருக்கலாம்" என்று கிரீச்சிட்டு அலறினாள்.

"நாங்கள் உன்னைக் கொடுக்கும்போது ஸ்ரீகாந்தனுக்கு என்ன குறைச்சல்? நல்ல படிப்பு, உத்தியோகம், ஆஸ்தி, அந்தஸ்து, ஆரோக்கியம் எல்லாம் நிறைந்துதான் இருந்தன. சொல்லப்போனால், உன் அதிர்ஷ்டம்தான் அவனை இந்தப் பயங்கர நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டது. ஆமாம், பத்மினி நான் ஒன்று கேட்கிறேன். ஸ்ரீகாந்தனுக்கு வந்திருக்கும் நோய் உனக்கு வந்திருந்தது என்று வைத்துக் கொள். அப்போது என்ன நடந்திருக்கும்?" என்று கோபத்தோடு கேட்டாள்.

"ஏதாவது ஒரு தர்ம ஆஸ்பத்திரியில் அனாதையாகக் கிடந்து, நோயுடன் வேதனைப்பட்டு உயிரை விட்டிருப்பேன். என்னைப்பற்றி யாருக்கு அக்கறை!" என்று சீறினாள் பத்மினி.

"உன்னைப்பற்றி நாங்கள் எல்லோரும் அக்கறைப் படுவதனால்தான் இவ்வளவு கடுமையாக உன்னோடு பேச வேண்டியிருக்கிறது. உனக்கும் இதே மாதிரி உடம்புக்கு வந்திருந்தால் ஸ்ரீகாந்தன் உன்னை வைத்து ரஷித்து, மிகவும் பசுமமாக நடத்தியிருப்பான். ஏன் அப்படிச் சொல்கிறேன் தெரியுமா? ஸ்ரீகாந்தன் நீ எண்ணுவதுபோல் அவ்வளவு கேவலமான மனிதன் அல்ல. நீ உன் கணவனைச் சென்று காண மனமில்லாது உன் கடமையைப் புறக்கணித்தால், நாங்களும் உன்னுடன் கூடி மௌனமாக இருந்து விட முடியுமா? சில தினங்களுக்கு முன் நானும் உன் அண்ணாவும் அவனைக் காண உங்கள் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தோம். முன்னைவிட அவன் உடல் நிலை இப்போது எவ்வளவோ தேவலை.

"அவன் உடம்பை வாட்டும் நோய் சுஷயம் அல்லவாம். எங்களோடு அவன் மிகவும் மரியாதையாகத்தான் பேசினான். இப்படிப்பட்ட நல்ல புருஷனை மனம் நோகச் செய்து விட்டாளே நம் பத்மினி என்று நான் உள்ளூர ரொம்ப வருத்தப்பட்டுக் கொண்டேன். இதையெல்லாம் பற்றி உன்னிடம் பேச உங்கண்ணாவுக்குத் தைரியம் இல்லை. அவர் முகத்திற்கு அஞ்சி, நான் இதுநாள் வரை இவைகளை ரகசியமாக வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் இன்று மத்தியானம் என் சிநேகிதி சொன்ன சில வதந்திகளைக் கேட்டதும் என் ரத்தம் கொதிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. எனக்குத் தாங்க முடியவில்லை. சொல்லி விட்டேன்.

"தாம்பத்திய வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட பின்னர் சுகம் துக்கம் இரண்டையும் சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொள்ளத் தயாராக இருக்க வேண்டும். கொல் என்ற போது வாயைத் திறந்துவிட்டு,

கடிவாளம் என்றதும் வாயை மூடிக்கொள்ள முடியுமா? உன் ஓரகத்தி மைதிலியைப் பார்த்தாவது நீ பாடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். பொறாமை உணர்ச்சியினால் நீ அவளைப் பற்றி இழிவாக அடிக்கடி பேசுகிறாய், ஆனால் எனக்கு அவள் மீது மதிப்பு அதிகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. உன் நாத்தனார், பூரண கர்ப்பினியான அவளை வீட்டை விட்டு விரட்டிய போது எத்தனை கஷ்டப்பட்டிருப்பான்? வேலையில்லாது அவள் கணவன் திண்டாடிய போது எத்தனை அவதிப்பட்டிருப்பான்! கஷ்ட காலத்திலே கணவனுடன் ஒத்துழைத்ததனால்தான் இன்று செல்வத்தின் சுகத்தைச் சந்தோஷமாக அனுபவிக்கின்றாள். இந்த நகரத்தில் அவளுக்கு எத்தனை மதிப்பு, தெரியுமா?" என்றாள், முடிவில் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு.

"எல்லாம்பணம் பண்ணுகிற காரியம். மைதிலி இப்போது பணக்காரியாகி விட்டாள். அதனால் இந்த ஊரார் அவளை விழுந்து சேவிக்கிறார்கள்" என்று ஆத்திரத்துடன் பற்களைக் கடித்தாள் பத்மினி.

"பணத்திற்கு ஓரளவு மகிமை இருக்கிறது என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆனால், எல்லோருமே பணத்திற்காக மனிதருக்கு மதிப்புக் கொடுத்து விடுவதில்லை" என்றாள் சுசீலா பதிலுக்கு.

"சரி, மன்னி! மைதிலி என்னைவிட எல்லாவிதத்திலும் உயர்ந்தவள். ஒப்புக் கொண்டு விட்டேன். உனக்குத் திருப்திதானே?" என்று வெடுக்கெனப் பதில் அளித்த பத்மினி விரிரென எழுந்து, கைப் பையைத் தூக்கிக் கொண்டு பாதரசைகள் 'டக்டக்' என ஒலிக்க வெளியே சென்று விட்டாள்.

"இவ்வளவு எடுத்துச் சொல்லியும் இந்த அடங்காப் பிடாரிப் பெண்ணின் மனத்தில் ஒன்றும் பதியவில்லையே?" என எண்ணிய சுசீலா மிக்க மன வேதனை அடைந்தாள். கோபம் ஆத்திரம், துக்கம் ஏமாற்றம் என்ற பல்வேறு உணர்ச்சிகள்

அவளது தாய்மையன்பு நிறைந்த உள்ளத்தைக் குமுறச் செய்தன. ஆபீஸ் அறையிலிருந்து வெளியே வந்த கௌரிசங்கரன் மனைவியின் முகத்தை ஆவலுடன் பார்த்தான்.

ஹாலில் நடந்த அந்த நீண்ட சம்பாஷணையை அவன் அடுத்த அறையில் அமர்ந்தபடி கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். தலால், அவனுக்குத் தனி விளக்கம் தேவையில்லாதிருந்தது. "உங்கள் தங்கைக்கு என்னால் முடிந்தவரை எடுத்துச் சொன்னேன். பிறகு அவள் பாடு. நல்லது கெட்டது என்று பேதம் தெரிந்துகொள்ளத் தெரியாத பச்சைக் குழந்தையல்ல அவள்" என்று அதிருப்தியாக மொழிந்து விட்டுப் பெருமூச்சுடன், உள்ளே தன் காரியங்களைக் கவனிக்கச் சென்றுவிட்டாள் கசீலா.

வீட்டை விட்டு மிக்கக் கோபத்துடன் புறப்பட்ட பத்மினி விரைவாக நடந்து பஸ் நிற்குமிடத்திற்கு வந்தாள். ஏனோ அரைமணி காத்திருந்தும் அவள் செல்ல வேண்டிய இடத்திற்குப் போகும் பஸ் அன்று வரவில்லை. நகத்தைக் கடித்துக்கொண்டு சுற்று முற்றும் மனவேதனையுடன் உற்றுப் பார்த்த வண்ணம் அவள் கலங்கிக் கொண்டு நின்றாள். சூரியன் அஸ்தமிக்கும் நேரம் சமீபித்து விட்டதனால் முனிசிபாலிட்யாரின் தெரு விளக்குகள் எரியத் தொடங்கின. பஸ் நிற்குமிடத்தின் அருகேயிருந்த கடைகளிலும் விளக்கு ஏற்றப்பட்டதனால் எங்கும் ஒரே ஜோதி மயமாகக் காணப்பட்டது. தன்னைச் சுற்றிலும் பரவுகின்ற வெளிச்சத்தை வெறித்துப் பார்த்தாள் பத்மினி. தன் வாழ்க்கையில் படர்ந்து நின்ற இருள் அவளுக்கு அதுசமயம் இரட்டிப்பு மடங்கு, மிகவும் பயங்கரமாகத் தோன்றியது.

ஆமாம்! பத்மினியின் வாழ்வின் முடிவு என்ன? இதே அவல நிலையில் எவ்வளவு நாட்கள் அவள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்க முடியும்?

கழுத்திலே கம்பளி மப்ளரும், புலிக்கட்டம் போட்ட புஷ்கோட்டும், கறுப்பு நிஜாரும், தங்கப்பிரேம்கண்ணாடியுமாக அருகில் நின்று கொண்டிருந்த ஒரு மனிதன், பத்மினியைத் தன் கடைக்கண்ணால் ஒரு முறை கண் காணித்துக் கொண்டான். நகத்தைக் கடித்தபடி திருதிருவென விழித்துக்கொண்டு நின்ற அந்த இளமங்கையின் தோற்றம் அவனுக்குத் தவறான சிந்தனைகளை உண்டாக்கியது.

"டயம் என்ன?" என்று தாழ்ந்த குரலில் அவனைக் கேட்டு விட்டு ஆவலுடன் அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான்.

கனவினின்று விழித்தவள் போல் பத்மினி திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள். அவள் அருகே நின்ற மனிதன் மிகவும் துணிவாக நெருங்கி வந்து விஷமச் சிரிப்புடன், "எதிரே தெரிகிற சினிமாக்கொட்டகைக்குப் போகலாமா?" என்று வினவினான்.

"சீ! ஷட் அப்!" என்று கோபத்துடன் சீறினாள் பத்மினி பதிலுக்கு. ஏனோ அவள் உடல் பயத்தில் நடுங்கியது. நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. முகத்தில் துளிர்ந்த வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டு பஸ் வருவதற்குக் காத்திருக்கப் பிரியமில்லாமல், வழியே சென்ற ஒரு சைக்கிள் ரிக்ஷாவைக் கையமர்த்தி நிறுத்தினாள். எங்கே அந்த மனிதன் பின் தொடர்ந்து வந்து தன்னைப் பிடித்துக்கொண்டு விடுவானோ என்று அஞ்சியவனாகக் கலவரத்துடன், "சீக்கிரம் மேட்டுத் தெருவுக்குப் போ" என்று பதட்டமாக ரிக்ஷாக்காரனுக்கு உத்தரவிட்டாள்.

உலகம் எத்தனை பயங்கரமானது! 'ஒருபுறம் பெண் களுக்குச் சம உரிமை கொடுத்து விட்டோம் என்றொரு கோஷம். மற்றொருபுறம், அபலை ஸ்திரீகளின் பலவீன நிலையை உபயோகிக்கக் கண்குத்திப் பாம்பாக அலையும் இந்தச் சமூகக் கழுகுகளின் திருவிளையாடல்கள்!' எனத் தனக்குள் எண்ணி

வேதனைப்பட்ட பத்மினிக்கு, அப்பொழுது உலகத்திலே மிகவும் பெரிய மகானாகப் போற்றப்பட்ட ஒரு புனித மனிதரின் பொன்மொழி ஞாபகத்திற்கு வந்தது. 'ஒரு நாடு எப்பொழுது பூரண சுதந்திரம் அடைந்து விட்டது என்று கூறமுடியும்? ஒரு நாட்டில் எப்பொழுது ராமராஜ்யம் நடப்பதாகக் கூறமுடியும்? நடு இரவின்போதும் சர்வாலங்கிருத பூஷணியாக இளமைப் பிராயத்துப் பெண் ஒருத்தி கள்ளர்கள், கயவர்கள், விட புருஷர்களின் தொந்தரவின்றி பயமின்றித் தனியே தெருவில் செல்ல முடியுமோ, அபலை என்ற நிலை என்று பெண்களுக்கு ஒழியுமோ அன்றுதான் அந்த நாடு பூரண சுதந்திரமடைந்த நாடு! அதுதான் ராமராஜ்யம்!'

புத்தபிரானுக்குப் போதி மரத்தடியில் ஞானோதயம் ஏற்பட்டது போன்று, பத்மினிக்குத் தடதடவென்று தெருவில் சென்று கொண்டிருந்த சைக்கிள் ரிக்ஷாவின் குடையின் கீழ் அமர்ந்து உட்கார்ந்த நிலையில் ஞானோதயம் ஏற்படத் தொடங்கியது. 'சீ இது என்ன வாழ்க்கை' எனத் தன்னைப் பற்றி அவள் அலுத்துக் கொண்டாள்.

மேட்டுத் தெருவிற்கு வந்ததும் அவள் குறிப்பிட்ட இலக்கமிட்ட கட்டடத்தின் முன்பு ரிக்ஷாக்காரன் வண்டியை நிறுத்தினான். பல ஆபீசுகள் நிறைந்த அந்தக் கட்டடத்தின் ஒரு பகுதியில் சில அறைகளில் வெளியிடங்களில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த வாலிபர்கள் சிலர் குடியிருந்தார்கள். தையல் வகுப்புகள் நடந்து கொண்டிருந்த பகுதிக்குச் செல்லும் மாடிப் படிகள் மீது அவசரமாக ஏறினாள் பத்மினி. அதுசமயம் வெளியே போகக் திளம்பிக் கொண்டிருந்த சில வாலிபர்கள் அந்த வழியே கீழே இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். மேலும் இடித்து விடுகிறவன்போல் கொஞ்சமும் மரியாதையின்றி இறங்கி வந்த வாலிபன் ஒருவன், மிகவும் அட்ட ஹாசமான குரலில் கோரமாக நகைத்தான். "அச்சா! பலே பலே!" என்று அவன் பத்மினியைப் பார்த்துவிட்டு உரத்துக் கூவினான்.

சற்றுமுன் அனுபவித்த அதிர்ச்சியினின்று முற்றிலும் மீண்டிராத பத்மினிக்கு இதைக் கேட்டதும் தூக்கி வாரிப் போட்டது. கலவரமும் பீதியும் நிறைந்தவளாக அவள், தடுமாறிக் கொண்டு மேலே ஏறிச் செல்ல முயற்சி செய்தாள்.

"யாரடா அது! உனக்குத் தெரிந்த புள்ளியா?" என்று பரிகாசமாக வினவினான் மற்றொருவன்.

"இதுவா? இது பெரிய 'நோட்டட் பிக்ச' ராச்சே!" என்று தனக்குத் தெரிந்த அரை குறை ஆங்கிலத்தில் பதில் கூறிவிட்டுப் பல்லைக் காட்டினான் அந்த ஆசாமி.

அவனது குரல் முன்பு எங்கேயோ கேட்டதுபோல் மிகவும் பழக்கமானதாகத் தொனிக்கவே, வியப்பும் கோபமும் தாளமுடியாது பத்மினி திரும்பிப் பார்த்தாள். என்ன ஆச்சரியம்! அவர்கள் வீட்டில் ஒரு காலத்தில் சமையல் வேலை செய்து கொண்டு இருந்து விட்டு, பிடிக்காது வெளியேறி விட்டிருந்த சாமாண்ணாதான், அவ்வாறு அவளை இகழ்ச்சியாகப் பேசியவன். அவனுக்கு என்ன தைர்யம்?

"உன்னைத் திரும்பிப் பார்க்கிறாள்டா!" என்று கூச்சலிட்டுக் கைகொட்டி நகைத்தான் மற்றொருவன். 'சாமண்ணாவைச் சொல்லிக் குற்றமில்லை. ஒரு காலத்தில் அவனுக்குச் சமதையாக நின்று பேசிப் பழகியது தன் தவறு. அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு இப்போது அவன் பரிகாசம் செய்து அவதூறு பேசுகிறான்' எனத் தனக்குள் உணர்ந்த பத்மினியின் மென்மையான உள்ளம் வேதனை தாளமுடியாது துடித்தது. அவமானத்தில் உடல் குன்றிப்போய் அவள் மௌனமாகத் தலையைக் குனிந்து கொண்டு வகுப்பிற்குள் சென்றாள்.

வாழ்வு என்பது ஒரு பெரிய சமுத்திரம். அதில் தன்னந்தனியாக நீந்திச் செல்லப் புறப்பட்டிருக்கும் ஒரு

அபலைப் பெண்ணிற்கு எதிரியாக எத்தனை சுறாயின்கள், எத்தனை திமிங்கிலங்கள்?

பல்வேறு சிந்தனைகளில் அவளால் நீண்ட நேரம் தையல் வகுப்பைக் கவனிக்க முடியவில்லை. தனக்குத் தலைவலி என்று ஆசிரியையிடம் சொல்லி, அவளிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு கீழே இறங்கி வந்தாள்.

அன்று அடைந்த இரு அனுபவங்களுக்குப் பிறகு, அஸ்தமித்த பின்பு தெருவில் தனியே நடக்க அவளுக்கு அச்சமாக இருந்தது. எனவே மீண்டும் ஒரு சைக்கிள் ரிக்ஷாவை வாடகைக்குப் பேசி அதில் ஏறிக்கொண்டாள். வீட்டை விட்டு புறப்படுமுன் அவள் விமலா வீட்டின் விருந்துக்குப் போகும் உத்தேசத்துடன்தான் வந்திருந்தாள். ஆனால் இப்பொழுதோ, மனம் முற்றிலும் மாறுபட்டு இருந்தது.

“சிங்காரவேலன் தெருவுக்கு வண்டியை விடு” என்று கூறிவிட்டுக் கண்களை மூடிக்கொண்டாள். வண்டி தெருவில் நுழைந்ததும் தாங்கள் குடியிருந்த அந்த வீட்டின் முன் நிறுத்தச் சொல்லிக் கீழே இறங்கினாள். முகத்தில் வழிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டாள். ‘பூக்காந்தனிடம் என்ன பேசுவது? எப்படிப் பட்ட வரவேற்புக் கிடைக்கும்?’ என்று தனக்குள் எண்ணிக் கலவரமுற்றவளாக அவள் மெல்ல நடந்து வாயிற்படியை அணுகினாள். ஆனால் பத்மினி திடுக்கிட்டு வாயிற்படியிலேயே நின்றுவிட்டாள்.

கதவு மூட்டப்பட்டிருந்தது! அதன் ஒரு ஓரத்தில் “வீடு வாடகைக்கு விடப்படும்” என்று எழுத்துக்கள் கொண்ட அட்டை தொங்கிக் கொண்டிருந்தது!

36

மைதிலியின் உள்ளம் அமைதியின்றித் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. தாம்பத்திய வாழ்விலே அதுவரை அவள் கணவனுக்கு எதிராக எந்தவிதமான காரியமும் செய்ததில்லை. வருங்காலத்தில் எல்லோரது நலனையும் உத்தேசித்துச் சில தினங்களாக அவள் நீலகண்டனைக் கேட்காது சில காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தாள். சாம்புத் தாத்தாவுடன் நூத்தனாரைச் சந்திக்கச் சென்ற தினத்திலிருந்து, அவள் தன் கணவனுக்கு எதிராகச் சில காரியங்கள் செய்ய வேண்டி வந்து விட்டது.

தம்பியின் மனைவியை எதிர்பாராத சமயம் சந்திக்க நேர்ந்த மங்களம், முதலில் அவளிடம், ஏதும் பேசவேயில்லை. கோபம், அவமானம், வெட்கம் என்ற பல்வேறு உணர்ச்சிகளுக்கு ஒருங்கே அடிமையாகிவிட்ட அவள் மைதிலியைப் பித்தம் பிடித்தவள்போல் வெறித்துப் பார்த்துவிட்டு தலையைக் குனிந்துகொண்டு மெளனமாகி விட்டாள்.

இந்த நிலை வெகுநேரம் நீடிக்கவில்லை. சாம்புத் தாத்தா கடந்துபோன சம்பவங்களின் தாத்தபரியத்தை விளக்கிச் சொல்லவே, மங்களம் மனம் கரைந்து குழைந்து போய் விட்டாள். வைதவ்யம் எய்திவிட்டபோது தன்னை நேரில் கண்டு துன்பத்தை பகிர்ந்து கொள்ள வந்த மைதிலியையும் நீலகண்டனையும் பத்மினி முதலானோர் உள்ளேவிட மறுத்து விரட்டிவிட்டனர் என்ற உண்மையை அறிந்ததும், மங்களத்தின் மனத்திலே ஏற்பட்ட கொந்தளிப்பு அடங்கிவிட்டது. “உண்மையாகவா, மைதிலி! இவ்வளவு நாட்களும் உங்களைப் பற்றித் தவறாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தேனே!” என்று திணறி விட்டு, சிறுகுழந்தையை வாரி அணைத்துக் கொள்வது போல்,

தன் தம்பி மனைவியை மார்புடன் தழுவிக்கொண்டு கண்ணீர் விட்டுக் கதறி விட்டாள்.

பல நாட்களாக அவள் உள்ளத்தில் குவிந்து குமுறிக் கொண்டிருந்த துன்பச் சுகை, தனக்கு வேண்டிய அன்பான மனிதர்களைக் கண்டதும் கண்ணீராகப் பெருகி ஓடியது ஒரு விதத்தில் நன்மையாகவே முடிந்தது. தன் துயரத்தைத் தன்னுடன் பங்கிட்டு அனுபவிக்க இந்தத் துர்பாக்கிய நிலையிலும் உண்மையான அன்பு நிறைந்த உறவினர்களும் சிநேகிதர்களும் இருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையானது அவள் உள்ளத்திற்கு மெத்த ஆறுதலை கொடுத்தது. சஞ்சலத்தில் புண்ணாகி விட்டிருந்த மங்களத்தின் உள்ளம் ஓரளவு சாந்தியைப் பெற்றது.

இவ்வளவு நாட்கள் கழித்து மைதிலியுடன் மனச் சமாதானமுற்ற போதிலும், அவள் மனமுவந்து செய்ய முன்வந்த எந்த விதமான உதவியையும், பொருள் உதவியையும் அவள் ஏற்க மறுத்து, பிடிவாதத்துடன் புறக்கணித்து விட்டாள். தாங்கள் செல்வத்தில் சகல செளபாக்கியத்தையும் அனுபவித்துக் கொண்டு வாழும்போது வறுமையின் பிடியிலே அனாதைபோல் பட்டினியுடன் போராடும்படி தன் அருமை நாத்நாரைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மைதிலியின் மனம் ஒப்பவேயில்லை. உதவிகளை அவள் ஏன் ஏற்க மறுத்தாள் என்ற காரணத்தை வெளிப்படையாகக் கூறாவிடினும் மைதிலிக்கு அது நன்கு விளங்கிவிட்டது. நீலகண்டன் நேரிடையாகத் தானே வந்து தன்னை வற்புறுத்தி வேண்டவில்லை என்ற மனத்தாங்கல் அவளுக்கு! இது விஷயத்தில் கணவனது மனநிலையை மைதிலி நன்கு அறிவாள். இவ்வளவு நாட்கள் சென்றுவிட்ட போதிலும் நீலகண்டன் மனத்திலே வன்மம் குறையவில்லை. துக்கம் விசாரிக்கப்போன இடத்தில் தனக்குக் கிடைத்த வரவேற்பினால் மனம் வெகுண்டு போயிருந்த உள்ளத்திலே மன்னிப்பு என்பதன் சாயை சிறிதும் இருக்கவில்லை.

ஒரு சமயம் கணவன் இவ்வளவு நாட்களில் மனம் சிறிது மாறியிருக்கலாகாதா என்ற ஆவலுடன், மங்களத்தைச் சந்தித்த சில தினங்களுக்குப் பின்னர் மைதிலி தனியே இருக்கையில், மெதுவாகத் தன் நாத்நாரைப் பற்றிய பேச்சைத் தொடங்கினாள். மங்களம் என்ற பெயரைக் கேட்டதும் நீலகண்டன் முகம் சுருங்கியது. கோபக் கனல் கண்களில் மிதந்தது. "மைதிலி! களைத்து வீடு வந்திருக்கும் சமயம் என்னிடம் பேசுவதற்கு வேறு சந்தோஷமான விஷயம் ஏதுமில்லையா?" என, என்றுமில்லாத கோபத்துடன் சீறிவிழுந்தான்.

தனது அவல நிலையில் தம்பி தன்னை வந்து நேரிடையாகச் சந்தித்து ஆறுதல் கூற இன்னும் வரவில்லை என்று மங்களத்திற்கு மெத்த மனத்தாங்கல். அக்காவை மன்னிப்பதா என்ற வன்மம் நீலகண்டனுக்கு. இவர்கள் இருவரின் உள்ளத்தின் விசித்திரமான போராட்டத்திற்கு இடையே மைதிலி என்ன செய்வது என்று தோன்றாமல், மெல்லவும் முடியாது விழுங்கவும் முடியாது பயங்கர நிலையில் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள். கணவனின் உறவினர்களுக்கு அவர்களது வறுமை நிலையில் உதவ அவள் உள்ளம் ஒரு புறம் துடித்தது. கணவருக்குத் தெரிந்தால் கோபிப்பாரே என்ற அச்சம் இன்னொரு புறம் அவளை வாட்டியது. எனினும் தன் மனசாட்சிக்குக் கட்டுப்பட்டு அவள் சாம்புத் தாத்தாவின் இச்சைப்படியே, பண உதவி செய்து ஸ்ரீகாந்தனை நகரத்தில் பிரபலமானதொரு நாஸிங்ஹோமில் சேர்த்துச் சிகிச்சை செய்விக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தாள். மங்களத்தைப் போன்று ஸ்ரீகாந்தன் முரண்டு கொள்ளவில்லை. "நான் சொன்னபடி கேள்!" என்று சாம்புத் தாத்தா ஒரு அதட்டல் போட்டதும் அவன் தன்னைக் காண வந்த மைதிலியிடம் மிகவும் மரியாதையுடன் நடந்துகொண்டு, அவள் உத்தரவுக்குக் கட்டுப்பட்டு, 'நாஸிங்ஹோமு'க்கு உடனே சென்று விட்டான்.

பொருள் உதவிகளை ஏற்க மறுத்துவிட்ட போதிலும் தினசரி ஒருமுறை தன் நாத்தனார் ஜாகைக்குச் சென்று அவளது சேடிம லாபங்களை மைதிலி அறிந்து கொண்டிருந்தாள். வாரத்திற்கு ஒரு முறை சாம்புத் தாத்தாவுடன் நர்ஸிங் ஹோமிற்குச் சென்று மைத்துனரின் உடல் நலன் பற்றி விசாரித்து வந்து கொண்டிருந்தாள். இவ்வாறு பல நாட்கள் கணவனுக்குத் தெரியாது அவள் காரியங்கள் செய்து கொண்டிருந்தாள். மறைமுகமாக, தான் கணவனுக்குச் செய்ய நேர்ந்த இந்தச் சிறிய துரோகம் அவள் உள்ளத்தை ரம்பமாக அறுத்துக் கொண்டிருந்தது. மைதிலிக்கு வாழ்க்கையில் எல்லாவிதமான சுகங்களும் நிறைந்திருந்தும், இந்தச் சில காரணங்களால் அமைதியே இருக்கவில்லை.

அன்று ஜெயபூரீயின் பிறந்த நாள். காலையிலேயே தம்பதிகள் இருவரும் குழந்தைகளுடன் கோவிலுக்குச் சென்று அர்ச்சனை ஆராதனைகளை முடித்துக்கொண்டு திரும்பியிருந்தார்கள். வழக்கம்போல் நீலகண்டன் காலை ஆகாரம் முடிந்ததும் தன் அலுவலகத்திற்குக் கிளம்பிச் சென்று விட்டிருந்தான். குழந்தைகள் இருவரும் சாப்பிட்டு முடிந்ததும் அவர்களை அன்று பள்ளிக் கூடத்திற்கு அனுப்பவில்லை. அதற்குப்பதில் தன்னுடன் வெளியே அழைத்துச் செல்ல அவசரமாக அவர்களுக்கு அலங்காரம் செய்யத் தொடங்கினான். "ஒருநாள் குழந்தைகளை நீ வரும்போது கூட்டிக்கொண்டு வரக் கூடாதா? நான் அவர்களை ஒரு தடவையாவது கண்களால் பார்த்து மகிழலாகாதா? உன் கணவன் ஏதாவது தடையுத்தரவு போட்டிருக்கிறானா, என்ன?" என்று மங்களம், அதற்கு முதல் நாள் மாலை மைதிலி அவளைச் சந்திக்கச் சென்றிருந்த போது கேட்டாள்.

"அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை அக்கா! வீணாக உங்கள் தம்பியைப் பற்றித் தவறாக நினைக்க வேண்டாம். நாளைக்கு ஜெயபூரீக்குப் பிறந்த நாள். உங்களைக் கண்டு

நமஸ்கரித்து ஆசி பெறுவதற்கு இங்கே வருவாள். அப்போது ரவியையும் அழைத்து வருகிறேன்" என்றாள் மைதிலி பதிலுக்கு. கணவனைக் கேட்காது குழந்தைகளை அழைத்துச் செல்ல அவளுக்கு உண்மையில் அச்சமாகத்தான் இருந்தது. அதேசமயம் தன் நாத்தனாரின் கனிந்த வேண்டுகோளைப் புறக்கணிக்கவும் முடியவில்லை. முடிவில் ஒரு வழியாகத் திடமனத்துடன் மறுநாள் காலை குழந்தைகளுடன், மங்களத்தையும் ஸ்ரீகாந்தனையும் காணப் புறப்பட்டாள், முதல் நாள் திட்டப்படி சாம்புத் தாத்தா அவர்களை அழைத்துச் செல்ல, காலை பத்து மணிப் பொழுதிற்கு, பங்களாவிற்கு வந்திருந்தார்.

தன் படுக்கை அருகே வந்து நின்ற இரு குழந்தைகளையும் வைத்த கண் வாங்காது ஸ்ரீகாந்தன் ஆச்சர்யத்துடனும் பரிவுடனும் பார்த்தான். "யாரும்மா இந்த மாமா?" என்று மெல்லக் கேட்டுவிட்டு, சங்கோஜத்துடன் தாயின் புடவைத்தலைப்பில் முகத்தைப்பதித்துக் கொண்டாள் ஜெயபூரீ. இடுப்பில் இரண்டு கைகளையும் வைத்துக் கொண்டு, வியப்பினால் விரிந்த கண்களை நாலாபுறமும் சுழலவிட்டு வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு ரவி பிரமித்துப்போய் நின்று கொண்டிருந்தான்.

"ரவி! ஜெயபூரீ! இவர் உங்களுடைய சித்தப்பா, நமஸ்தே சொல்லுங்கள்" என்று மைதிலி தன் குழந்தைகளை மைத்துனருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

"அட என் சமத்துக்கண்ணு!" என்று உற்சாகத்துடன் கூவிய ஸ்ரீகாந்தன், ஜெயபூரீயைத் தூக்கி, சேவித்த நிலையில் ஒன்று சேர்த்துக் குவிந்திருந்த அவளது சிறு கரங்களை முத்தமிட்டான்.

"மன்னி! உங்களைப் போல ஜெயபூரீ மிகவும் சாந்தமான ஒரு பெண்ணாக வளர்வாள் என்று நினைக்கிறேன். சாயலில் அதிகம் அண்ணாவைப் போலிருந்தாலும் குணத்தில்

உங்களைப்போல் தான் இருப்பான் என்று நினைக்கிறேன்" என்றான் அவன் சிரித்துக்கொண்டு.

"என்னவோ பின்னால் போகப் போகத்தான் தெரியும் உங்கள் வீட்டு குணம் உடம்பில் அதிகம் ஏறியிருந்தால் இவளும் அத்தனையைப் போல ரொம்பப் பிடிவாதக்காரியாக இருப்பாள், அல்லது அப்பாவைப் போல ரோஷம் பிசுத்தவளாக இருப்பாள். எப்படியிருந்தால் என்ன? கேட்கமாக இருக்க வேண்டியது. அவ்வளவு தான் என் போன்றவர்கள் பிரார்த்திப்பது!"

"பூகாத்தா! இன்னிக்கு ஜெயபூசுக்குப் பிறந்த தான். சித்தப்பாவைப் பார்க்க வரும்போது அவன் வெறுங் கையோடு வரவில்லை. அம்மா அதி சிரத்தையோடு செய்த சர்க்கரைப் பொங்கல், பாயாசம், வடை இதெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறான்" என்று சிரித்த சாம்புத் தாத்தா, தான் கமந்து கொண்டிருந்த டிபன் பாத்திரத்தை மேஜை மீது வைத்தார்.

"அப்படியா!" என்று புன்முறுவலுடன் வினவிய பூகாத்தன் குழந்தையை அன்புடன் அணைத்து உச்சி முகர்த்து ஆசீர்வதித்துவிட்டு மேஜை மேலிருந்த பழங்களில் இரண்டை எடுத்து அவன் கரத்தில் அளித்தான்.

சிறிது நேரம் மைதிலி அங்கேயிருந்து அவளது உடல் நிலை அபிவிருத்தியைப் பற்றி விசாரித்துவிட்டு வெளியே செல்லக் கிளம்பினாள். சாம்புத் தாத்தா குழந்தைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு முன்னால் சென்றார். "தான் வருகிறேன்!" என்று விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்ட மைதிலியை "மன்னி!" என்று பரிவுடன் அழைத்தான் பூகாத்தன்.

வாயிற்படி அருகே சென்றுவிட்ட மைதிலி "என்ன வேண்டும்!" என்று விசாரித்துக் கொண்டு மீண்டும் திரும்பி வந்தாள்.

"மன்னி, ஒன்றுமில்லை. எனது அண்ணாவின் பாக்கியத்தை நான் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியவில்லை. தற்சமயம் செல்வத்தின் சிறப்போடு வாழ்கிறாரே அதை நான் சொல்லவில்லை. வறுமையிலும், செல்வத்திலும், கஷ்டத்திலும் கசத்திலும் கை கொடுத்து ஆதரவுடன் வாழ்வைப் பகிர்ந்து கொள்ள முன் வந்து திற்கும் தங்கனையொத்த நல்ல பெண்மணியை வாழ்க்கைத் துணையாகத் தேடிக் கொண்டாரே அந்த பாக்கியத்தை நான் குறித்துப் பேசாமல் இருக்க முடியவில்லை" என்று உணர்ச்சி பொங்கக் கூறிவிட்டு, முகத்தைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள்.

இந்தப் புகழுரைகளைக் கேட்டு மனம் நாளிய மைதிலி, அது சமயம் மைத்துனரின் மனத்திலே குமுறிக் கொத்தளித்த உணர்ச்சிப் போராட்டத்தை ஓரளவு ஊகித்துக் கொண்டு விட்டாள். பாழுற்ற தன் இல் வாழ்வை எண்ணி மனம் உடைந்து போயிருந்த அவன்மீது அவளுக்குப் பச்சாத்தாபம் ஏற்பட்டது. "உங்கள் உடம்பு குணமாகிக் கொண்டு வருவதுபோல் மற்ற எல்லாம் விளையில் சரியாகி விடும்" என்று கருக்கமாக ஆறுதல் சொன்னாள்.

தாயைப் போன்ற கனிவு நிறைந்த அவளது வளர்த்தகன் பூகாத்தனுக்கு யிக்க ஆறுதலை உண்டாக்கின.

"நமஸ்காரம். மன்னி! ஒன்றே ஒன்று உங்களிடம் நான் கேட்க விரும்புகிறேன். கடத்து போன எல்லாவற்றையும் மறத்து என்னை மன்னிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். மன்னித்து விட்டீர்களா மன்னி?" என்று யிகவும் பணிவாகக் கேட்டாள்.

அவளது விழிகளில் நீர் திரையிட்டுக் கொண்டு தின்றது. பச்சாத்தாபத்தில் மனம் உருகிப்போன மைதிலி "மன்னிப்பு வேண்டும்படி அவ்வளவு பெரிய குற்றம் நீங்கள் என்ன செய்து விட்டீர்கள்? நாம் எல்லாவற்றையும் மறத்துவிடுவோம்" என்றாள்.

“மன்னி! எனக்கு அண்ணாவை நேரில் பார்த்துச் பேச மிகவும் ஆசையாக இருக்கிறது. அவரிடமும் நான் மன்னிப்புக் கோர வேண்டியவன்” என்றான் மனவெழுச்சியுடன் ஸ்ரீகாந்தன்.

மைதிலி உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள். “விரைவில் உங்கள் அண்ணா அனைவரையும் சந்திப்பார். கவலைப் படாதீர்கள். நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு, விடைபெற்றுக் கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

குழப்பம் நிறைந்த மனத்துடன் அவள் மங்களத்தின் ஜாகைக்கு அடுத்தபடியாகச் சென்றாள்.

“அத்தை, பிறந்த நாளுக்குக் குழந்தைக்கு ஏதும் பரிசாகக் கொடுக்க முடியாதவளாக இருக்கிறேன்” என்று வறட்சியாகக் கூறி நகைத்த மங்களம், ஜெயஸ்ரீயைத் தன் மடியில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு, தன் புடவைத் தலைப்பில் முடிந்து வைத்திருந்த சில்லறை நாணயத்தில் நான்கணாவை எடுத்து அவளது சிறிய உள்ளங்கையில் வைத்து மூடினாள்.

“முன்போல் இருந்தால் இந்தப் பட்டுக் கைகள் ஒவ்வென்றிற்கும் பத்துப் பவுன்களைப் பரிசாகக் கொடுத்திருப்பேன். அப்போது மங்களம் ஸ்ரீமான் திவாகரன் மனைவி. ஆனால் இப்போது ஏழைப் பையன் மாதவனின் தாயார். அதனால்...” என்று கூறி முடிக்காது துக்கத்துடன் திணறினாள்.

“அதெல்லாம் இப்போ எதற்கம்மா?” என்று சாம்புத் தாத்தா உரிமையோடு அதட்டினார்.

சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு வீட்டுக்குப் புறப்படக் கிளம்பிய மைதிலி, “அக்கா! இன்று பகல் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து மாதவன் வந்ததும், நான் வண்டி அனுப்பி வைக்கிறேன்; குழந்தையைச் சாப்பிட அனுப்புங்கள். ஜெயஸ்ரீயின் பிறந்த நாள் அல்லவா இன்றைக்கு? அதனால்...” என்று விநயமாகக் கேட்டுவிட்டு முடிக்காது நிறுத்தினாள்.

“அழையாத வீட்டிற்கு நுழையாத விருந்தாக வரச் சொல்கிறாயா, மைதிலி! நீலகண்டன் நேரில் வந்து கூப்பிடாதவரை நானும் என் பிள்ளையும் எப்படி உன் வீட்டு வாசலை மிதிக்க முடியும், சொல்?” என்று கொஞ்சம் கோபத்துடன் கேட்டாள்.

“உங்கள் தம்பிக்கு அந்த வீட்டில் இருக்கும் உரிமை உங்கள் தம்பி மனைவிக்கு இல்லையா? அவருக்காக அனுப்பாவிட்டாலும் என் பொருட்டு அனுப்ப மாட்டீர்களா?” என்று பொங்கும் துக்கத்தை அடக்கிக் கொண்டு கேட்டாள்.

“முடியாது மைதிலி, முடியாது! நீலகண்டன் என்னை இன்னமும் மன்னிக்கவில்லை. நான் ஒரு காலத்தில் அறியாமையால் அவனுக்கு இழைத்த தவறுகளுக்காக அவன் என்னை இன்னமும் விஷம்போல் வெறுக்கிறான். அவனை நான் குற்றம் சொல்லவில்லை. என்னை அறவே வெறுத்து ஒதுக்குவதற்கு அவனுக்கு உரிமை உண்டு. அதில் நியாயம் இருக்கிறது. என்னை மன்னித்திருந்தால் அவன் என்னைப் பார்க்க ஒடோடியும் வந்திருப்பான். என் தம்பிகள் மனத்தை நான் அறிவேன். நீ வருத்தப்படாதே. வெறுத்து ஒதுக்குகிறவர்கள் வீட்டில் நானும் என் மகனும் ஒருநாளும் கை நனைக்க மாட்டோம்” என்றாள் வறட்சியான குரலில்.

மைதிலி பதில் பேசவில்லை. சிறிது நேரம் மெளனமாக இருந்துவிட்டு, “அக்கா, போய்விட்டு வருகிறேன்” என்று கூறி விடைபெற்றுக் கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தாள்.

அன்று மாலை அலுவலகத்திலிருந்து திரும்பி வந்த நீலகண்டன் மிகவும் கோபாவேசத்துடன் மாடி அறைக்குள் போனான். மேஜை மீது அலங்கோலமாகக் கிடந்த புத்தகங்களை அடுக்கிக்கொண்டு மைதிலி நின்று கொண்டிருந்தான். காலையில் மைத்துனரையும், நாத்தனாரையும் சந்தித்துவிட்டு

வீடு வந்த பின்னர் அவள் மனத்தில் அமைதி இல்லை சந்தோஷமும் இல்லை. அவள் முகம் உற்சாகமிழந்து மிகவும் வாடிச் சோர்ந்து விட்டிருந்தது.

“மைதிலி! இதெல்லாம் என்ன? குழந்தைகள் என்னவோ உளறிக் கொண்டிருக்கிறார்களே? அதை விட்டிற்கு அழைத்துப் போனதாக” என்று அதட்டிக் கொண்டு உள்ளே வந்தான்.

முன் கூட்டியே இதை எதிர்பார்த்திருந்த மைதிலி திடுக்கிடவில்லை! மிகவும் சாவதானமாகத் தன் வேலையி னின்று நிமிர்ந்து கணவனைத் துணிவுடன் பார்த்தான்.

“ஆமாம், ஜெயபூரிக்கு இன்று பிறந்த நாள். அதை ஆசீர்வதிக்கட்டும் என்று அவர்கள் விட்டிற்கு அழைத்துக் கொண்டு போனேன்” என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

நீலகண்டன் முகமும் கண்களும் கோபத்தில் சிவந்து போயின.

“இந்த அதை உறவு எத்தனை நாளாக நடக்கிறது? என்னைக் கேட்காமல் அந்த ராஷ்னி விட்டிற்குக் குழந்தைகளை உன்னையார் அழைத்துக் கொண்டு போகச் சொன்னது?” என்று இரைந்து கூச்சலிட்டான்.

“தாயைப் போல் பாசத்துடன் வளர்த்து மனிதனாக்கி விட்டவள் அக்காதான் என்பதை மறந்து ‘ராஷ்னி, பிசாக’ என்று துச்சமாகப் பேசுவது உங்களுக்கு நன்றாக இருந்தால் பேசுங்கள். அதுவும் அவள் இப்போது படும் தரித்திரத்தையும் கஷ்டத்தையும் கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற எனக்கு உங்கள் பேச்சைக் கேட்க அவருவருப்பாக இருக்கிறது. மங்களம் அக்கா ரொம்பவும் கஷ்ட நிலையில் இருப்பதையும், ஸ்ரீகாந்தன் நோயாக அவதிப்படுவதையும் பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். என் மனக் கேட்கவில்லை. ஓடிச் சென்று அவர்களுக்கு என்னால் ஆன உதவியைச் செய்ய முயன்றேன். இந்த உறவினர்கள் பற்றி

உங்களிடம் பேச அச்சமாக இருந்தது. அதனால் சொல்லாமல் ரகசியமாக அவர்களைச் சந்தித்து உதவி செய்யச் சென்று வந்து கொண்டிருந்தேன். உங்களிடம் ஒளித்து மறைத்து இதுவரை நான் ஒரு காரியமும் செய்ததில்லை. அதனால் என் செய்கையே மிக்க அருவருப்பாக இருந்தது. இன்று உங்களுக்கு உண்மை தெரிந்துவிட்டது பற்றி எனக்குச் சந்தோஷம்” என்று சாவதானமாகக் கூறி முடித்தாள் மைதிலி.

“நீ எக்கேடு கெட்டுப்போ! அதைப்பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை, வேண்டுமானால் மங்களத்தின் உறவை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு மகிழ்ந்து இரு. என் குழந்தைகளை அங்கே ஏன் கூட்டிக்கொண்டு போனாய்? அதற்குப் பதில் சொல்” என்று அதட்டினாள்.

“உங்கள் குழந்தைகள் என்னுடைய குழந்தைகள் என்பதை மறந்து பேசுவது நன்றாக இல்லை. புருஷன் செய்ய மறந்த கடமைகளைச் சில சமயம் மனைவி செய்து ஈடுகட்ட வேண்டியிருக்கிறது” என்றாள் மைதிலி மெல்லிய குரலில்.

“அப்படியா? சரிதான்! இனிமேல் நீ மங்களத்தின் விட்டிற்குப் போகக்கூடாது, என் தம்பி ஸ்ரீகாந்தனைப் போய்க் காணக்கூடாது என்று உத்தரவிடப் போகிறேன். இப்போது என்ன செய்யப் போகிறாய்? கடமைகள் தவறாத பத்தினிப் பெண் பர்த்தாவின் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கக் கடமைப் பட்டவள் இல்லையா?” என்று கோபத்துடன் பரிகாசமாகக் கேட்டான்.

மைதிலியின் அன்பு நிறைந்த விழிகள் அவனை வெறித்து நோக்கின. அவைகளில் புதுமையானதொரு யிடுக்கு நிறைந்திருந்தது. “துக்கம், சுகம், கஷ்டம், சுபிஷ்டம் நியாயம் தர்மம் இவைகளைத்தான் கணவனுடன் மனைவி பகிர்ந்து கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறாள். கணவன் செய்யும் அதர்மத்தையும் பாபத்தையும் பகிர்ந்துகொள்ளக் கடமைப்

பட்டிருக்கவில்லை, நீங்கள் மனச் சாட்சிக்கு விரோதமாகத் தவறி நடக்க விரும்பினால், நான் கூட அதற்கு ஒத்துழைப்பேன் என்று எண்ண வேண்டாம்" என்று பதறாமல் பதில் அளித்தாள் மைதிலி.

"அப்படியா? பேஷ்! அதன் விளைவு என்னவாகும் தெரியுமா?" என்று சீற்றத்துடன் கேட்டான் நீலகண்டன்.

"என்ன வேண்டுமானாலும் ஆகட்டும். ஒரு சமயம் அதனால் நமக்குள் பிரிவு ஏற்பட்டாலும் நான் பயப்பட மாட்டேன். ஸ்திரீகளின் ரத்தினமாக, லக்ஷ்யப் பெண்ணாக வாழ்ந்த சீதாதேவியே பொறுமையின் எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டியும் ராமனை விட்டுப் பிரிந்துவிட்டாள் என்று புராணம் கூறவில்லையா?" என்று கேட்ட மைதிலி அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். தன் விழிகளில் துளிர்ந்த கண்ணீரைச் சிரமத்துடன் அடக்கிக் கொண்டு அவள் கீழே இறங்கிச் சென்று விட்டாள்.

அன்று, அதற்குப் பிறகு நீலகண்டன் மனைவியிடம் பேசுவேயில்லை. மைதிலியும் அவன் முகத்தை ஒரு தடவை கூட ஏறிட்டுப் பார்க்க முயற்சி செய்யவில்லை. தாம்பத்திய வாழ்விலே இதுதான் முதன் முதலாக அவர்களிடையே ஏற்பட்ட பெரிய பூசல்.

அன்று இரவு தூக்கம் பிடிக்காது படுக்கையில் புரண்ட நீலகண்டன் எழுந்து விளக்கைப் போட்டான். கவரில் மாட்டியிருந்த கடிகாரத்தின் முட்கள் மணி இரண்டடித்துச் சில நிமிஷங்களாகி யிருப்பதைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. சற்றுத் தொலைவில் படுக்கையில் படுத்திருந்த தன் மகள் ஜெயபுரியை மார்புடன் அணைத்த வண்ணம் மைதிலி படுத்திருந்தாள்.

அருகில் காலடி ஓசைகேட்டதும் திடுக்கிட்டு அவள் எழுந்து உட்கார்ந்தாள். வெகு நேரம் அமுதவள் போல் அவள் கண்கள் சிவந்து வீங்கியிருந்தன. அருகில் உட்கார்ந்த

நீலகண்டன் மௌனமாக அவளது கரங்களைத் தன் கரங்களில் எடுத்துக் கொண்டான். கலைந்து நெற்றியீது புரண்ட அவளது சுருண்ட கூந்தலை அன்போடு கரத்தால் ஒதுக்கினான். கன்னங்களில் வழிந்து ஈரமாகி விட்டிருந்த கண்ணீரின் கறையைத் தன் கைகளால் துடைத்து விட்டான்.

"மைதிலி! உன்னை மனம் நோகப் பேசி விட்டதற்கு மன்னித்துக்கொள். நாளைக்கு உன்னோடு அக்காவையும் ஸ்ரீகாந்தனையும் பார்க்க வருகிறேன். நடந்ததை எல்லாம் மறந்து நாம் அனைவரும் இனிப் புதிதானதொரு வாழ்வை ஆரம்பிப்போம். என்ன சொல்கிறாய்?" என்றான்.

மைதிலி அவளை நிமிர்ந்து பார்த்து லேசாகப் புன் முறுவல் செய்தாள். கண்களை மூடிக்கொண்டு அவளது தோள் மீது குழந்தையைப் போல் சாய்ந்து கொண்டாள். தாங்க முடியாத ஆனந்தத்தில் அவள் விழிகள் கண்ணீர்த் துளிகளை உகுத்தன.

37

"விர்" என முகத்தின்மீது வந்து மோதிய குளிரந்த காற்றை அனுபவித்த வண்ணம் சித்தப்பா முத்துஸ்வாமி, கண்களை மூடிக்கொண்டு ஜன்னல் கதவின் மீது சாய்ந்தபடி தமது வருங்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினார். குளிரந்த காற்று அவரது குழம்பிய மூளையை ஆசுவாசப் படுத்தவே, விரைவில் அது தெளிவுற்றது. வழக்கம்போல் எந்த விதமான இடர்களையும் கண்டு சோராத திடத்தை அது மீண்டும் ஏற்றது. கையில் பணம் இருக்கிறது. கவலையில்லை என்ற தெம்பு, மூளைக்கு வேண்டிய திடத்தை ஊட்டவே, ஓடுகின்ற ரயிலில் அவரது வருங்காலத்தைப் பற்றிப் பிரம்மாண்டமான தொரு திட்டத்தை வகுக்கத் தொடங்கி விட்டது!

ரயில் புறப்பட்டு விடுமே என்கிற அவசரத்தில் அவர் தனது கிராமத்திற்கு அருகாமையிலிருந்த ஸ்டேஷனுக்குப் பிரயாணச் சீட்டு வாங்கியிருந்தார். வண்டியில் ஏறி அமர்ந்தவுடனேயே தமது சொந்தக் கிராமத்திற்குத் திரும்பிச் செல்ல வேண்டுமென்ற ஆசை அவரிடமிருந்து மறைந்து விட்டது. அதற்குத் தக்க காரணங்கள் இருந்தன. மங்கள பவனத்தில் மங்களம்மாவைத் தமது இஷ்டப்படி ஆட்டுவித்துக்கொண்டு ஆடம்பரமாக வாழ்ந்த அந்த நாளில் என்றால், தமது கிராமத்திற்கு மிகவும் குஷியுடன் திரும்பிச் சென்றிருப்பார் சித்தப்பா! கிராமத்திலிருந்த அவரது உற்றார் உறவினர், நண்பர்கள், தெரிந்தவர்கள், தெரியாதவர்கள் அனைவரும் அப்பொழுது அவரைப்பற்றி மிகவும் பிரமாதமாக எண்ணியிருப்பார்கள். "வாங்கோ தீக்ஷிதர்வாள், வாங்கோ! ஊரைப் பற்றி மறந்தே போய் விட்டீர்களே?" என்றெல்லாம் புகழ்ந்து வரவேற்றிருப்பார்கள். "முத்துஸ்வாமி, இன்னிக்கு எங்காத்திலே போஜனம் பண்ணணும்" என்று உபசரித்து விருந்துண்ண வருந்தி அழைத்திருப்பார்கள். ஆனால் இப்பொழுது?

கிராமத்திலிருக்கும் இரண்டொரு வம்பர்களுக்கு எப்படியும் சில தினங்களிலாவது முத்துஸ்வாமியின் உண்மை நிலை புரிந்துவிடும். அல்லது எங்கேயாவது சென்று பாடுபட்டு விஷயத்தைக் கிரகித்துக் கொண்டு வந்துவிடுவார்கள் அந்த எமகாதகர்கள்! சித்தப்பா முத்துஸ்வாமியை அவர் உறவினர்கள் அடித்து விரட்டிவிட்டார்கள் என்ற ஒரு கதை ஊரில் பரவிவிட்டால், அதற்குப் பிறகு ஆற்றங்கரைக்கோ, குளத்திற்கோ சித்தப்பா தலை நிமிர்ந்தவராகப் போய்வர முடியவே முடியாது. தெருவில் நடக்கக்கூட முடியாத நிலையில் அவர் கதந்திரம் பங்கமடைந்துவிடும். செல்வம், அந்தஸ்து, புகழ் போன்றவை குன்றி விடும்போது ஒரு மனிதன் ஒருகாலும் தன் சொந்த ஊரின் பக்கமே தலைகாட்டக் கூடாது

என்பது அவரது கொள்கை. எனவே, இந்த ஒரு காரணத்திற்காக, இந்த நிலையில் அவர் தமது கிராமத்திற்குப் போகும் விருப்பத்தை மூட்டை கட்டித் தூரவைத்து விட்டார்.

இரண்டாவதாக இன்னொரு முக்கியக் காரணமும் அவரைச் சொந்த ஊருக்குத் திரும்பாது மூட்டுக் கட்டை போட்டது. சித்தப்பா முத்துஸ்வாமிக்குக் கையில் கொஞ்சம் பணம் கிடைத்ததும் வாழ்க்கையில் தமது நம்பிக்கை அனைத்தையும் இழக்க அவர் விரும்பவில்லை. 'மங்களம் போகட்டும், ஸ்ரீகாந்தன் போகட்டும், பத்மினி போகட்டும், யார் போனால் என்ன? நம்மால் மிஞ்சிய காலத்தை எப்படியாவது கழிக்க முடியாதா என்ன?'

தம்மைத் தாமே திடப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். பிற்காலத்தைக் கஷ்டமின்றிச் செல்வழிக்க அவருக்கு ஒரு புது வழி சட்டென மூளையில் உதயமாகியிருந்தது. அந்த வழியைக் கடைப்பிடித்து வாழ வேண்டுமானால் அவரது சொந்தக் கிராமம் உபயோகப்படாது. ஏனெனில், உள்ளூரில் விலை போகாத சரக்கு அவரது புதிய திட்டம். அதை வெளியூரில்தான் விலைப்படுத்தியாக வேண்டும், எனவே, அவர் தமது சொந்தக் கிராமத்துக்குத் திரும்பிச் செல்ல விரும்பவில்லை.

குறித்த ஸ்டேஷனை அடைந்ததும் சித்தப்பா தமது மூட்டைகளுடன் வண்டியை விட்டு இறங்கினார். ஸ்டேஷனுக்கு வெளியே வந்ததும் அங்கு நின்று கொண்டிருந்த பஸ்கள் ஒன்றில் ஏறித் தமது கிராமத்திற்கு முப்பது மைலுக்கு அப்பாலிருந்த, கருத்திட்டாங்குடி என்ற குக்கிராமத்திற்குச் செல்லப் பிரயாணச் சீட்டு வாங்கிக் கொண்டார்.

கிராமத்தை வந்து அவர் அடையும் பொழுது அந்தி வேளையாகி விட்டது. கொஞ்சமும் மனம் கலங்காது கடைத்

தெருவிலிருந்த ஒரு பெட்டிக் கடையில் கொஞ்சம் பழங்களும் வெற்றிலை பாக்கும் வாங்கிக் கொண்டு, தெருக் கோடியிலிருந்த பாழடைந்த சத்திரத்தில் சென்று தங்கினார். பழத்தைச் சாப்பிட்டுப் பசியைத் தணித்து கொண்டார். வெற்றிலையை மனம் குளிரும் வரை போட்டுத் துப்பி விட்டு, நிம்மதியாக மேல்துண்டை உதறிப் போட்டுக் கொண்டு, அங்கு கிடந்த ஒரு செங்கல் துண்டைத் தலையணையாக அமைத்துக் கொண்டு நிம்மதியாக உறங்கினார்.

மறுநாள் காலை எழுந்ததும் ஸ்நானம் முதலியவற்றை முடித்துக்கொண்டு, வீடு தேடும் படலத்தில் ஈடுபட்டார். கிராமத்தில் ஒரு தெருவின் முடிவில் ஊருக்கு எல்லைப் புறமாக அமைந்த இடத்தில், பல நாட்களாக மூடிக்கிடந்த ஒரு வீடு சுலபமாக வாடகைக்குக் கிடைத்து விட்டது. வாடகையும் மாதம் ஒரு ரூபாய் என்பதை அறிந்ததும், ஒரு வருஷத்திற்கு முன்பணமாக வாடகை கொடுத்து, அதை ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு அன்று பகல் பொழுதே குடியேறி விட்டார்.

நாலைந்து தினங்களுக்குப் பிறகு ஒரு நாள் முத்துஸ்வாமி, வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு அருகிலிருந்த சிறு நகரத்துக் கடைத் தெருவுக்குச் சென்றிருந்தார். திரும்பி வரும்பொழுது, ஒரு பெரிய கள்ளிப்பெட்டியில், பலவித சீசாக்களையும், புட்டிகளையும், டப்பாக்களையும் அடைத்து நிரப்பி எடுத்துக் கொண்டு வந்தார்.

மறுதினம் விடிந்ததும் விடியாததுமாக அவரது வீட்டின் வாயில் முன்புறத்தில் "வைத்திய பூஷணம் முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதர். இவ்விடத்தில் எல்லாவிதமான ரோகங்களுக்கும் வைத்தியம் செய்யப்படும். பேய், பிசாசு, பில்லி, குனியம் முதலிய கோளாறுகளுக்கு மந்திரக் கயிறுகள் கட்டப்படும். தேள்கடி மருந்து, பாம்புக்கடி மருந்துகள் விற்கப்படும். கக்குவானுக்குப் பிரத்தியேக லேகியமும், ஷயரோகத்திற்கு

விருதாங்க பஸ்பமும் விற்கப்படும். நரை மயிர் கருக்கும் தைலமும் கிடைக்கும், சர்வரோக சஞ்சீவியும் கைவசமுள்ளது" என்ற வரலாறு தாங்கியதொரு பெரிய கரும்பலகை தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மாடு மேய்க்கும் பையன் ஒருவன் வாசலில் தொங்கிய பலகையை வியப்புடன் பார்த்துவிட்டு, திண்ணை மீது மான் தோலின் மேல் அமர்ந்து கொண்டிருந்த 'வைத்திய பூஷண'த்தை வைத்த கண் வாங்காது ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். தண்ணீர் எடுத்துவர ஆற்றுக்குக் கிளம்பியிருந்த பெண்கள் ஆச்சர்யத்துடன் கனமான குடம் இடுப்பை அழுத்துவதைக் கூட லக்ஷ்யம் செய்யாது வைத்தியரை விறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். ஒன்று, இரண்டு மூன்று என்று வைத்திய பூஷணத்தின் வாயில்முன் கூட்டம் பெருகத் தொடங்கியது. சிலமணி நேரத்தில் நெருப்புப்போல் செய்தி பரவத்தொடங்கவே, முத்துஸ்வாமி பலகையைத் தொங்கவிட்ட சில மணி நேரங்களில் பிரபல வைத்தியர் என ஊர் முழுவதும் அறிமுகமாகி விட்டார்.

மங்களம்மாள் வீட்டில் குடியேறியதிலிருந்து, சந்தித்த வைத்தியர்கள், அவர்கள் அளித்த மருந்துகள், ஸ்ரீகாந்தன் நோயுற்றபோது சந்திக்க நேர்ந்த வைத்தியர்கள், அவர்கள் மருந்து விவரங்கள் இவை அனைத்தும் சித்தப்பாவை ஒரு பிரபல வைத்தியராக்கி விட்டிருந்தன. எனவே, அவர், தாம் இதுநாள்வரை அனுபவ வாயிலாக அறிந்திருந்த வைத்தியக் கலையை மற்றவர்களிடம் அப்பியசிக்கத் தொடங்கி விட்டார். தற்கால நவீன சிகிச்சை முறைகள் அவருக்கு வெகுவாகப் பயன்பட்ட தென்றே சொல்ல வேண்டும். இரண்டு விதமான மாத்திரைகள், நாலைந்து விதக் களிம்புகள், இரண்டொரு குரணங்கள் இவைகளைக் கொண்டு அவர் சகல

வியாதிகளையும் குணப்படுத்த ஆரம்பித்து விட்டார். இத்துடன் தமது சொந்த மூளையையும் பயன்படுத்திக்கொண்டு சில கைவைத்திய முறைகளையும் அப்பியசிக்கலானார்.

முத்துஸ்வாமியின் புகழ் அந்தக் கிராமத்திலும் அருகிலும் விரைவாகப் பரவத் தொடங்கியது. ஆஸ்பத்திரி என்பதே அருகில் இல்லாத அந்தக் கிராமம் அவரது சேவையை நன்கு பயன்படுத்திக்கொள்ள ஆரம்பிக்கவே முத்துஸ்வாமியின் பாடு ஆபத்தாகி விட்டது. வாரத்திற்கு இருமுறை புதிய மருந்துகள் வாங்கிவர அவர் நகரத்திற்குச் சென்றுவர வேண்டி வந்தது. காலையில் எழுந்தது முதல் இரவு படுக்கும் வரை ஓய்வின்றி நோயாளிகள் கூட்டம் அவர் வீட்டு வாசலை நெருக்கவே, சித்தப்பாவினால் இந்த வேலையைத் தனியாகச் சமாளிக்க இயலவில்லை. கூட உதவிக்கு ஒரு ஆளை நியமித்துக்கொண்டு அவர் கிராம மக்களுக்குச் சேவை புரியத் தொடங்கினார்.

பொருளாதார வகையிலே அதிக லாபம் ஒன்றும் அவர் எதிர்பார்த்தபடி கிட்டவில்லை. ஆனால் கையைக் கடிக்காது வரவிற்கும், செலவிற்கும் ஏற்றதாக இருக்கவே, சித்தப்பா தமது பூர்வாசிரமத்தை முற்றிலும் மறந்தவராக நிம்மதியாக அந்தச் சிறு கிராமத்தில் ஆறு மாதங்களை ஓட்டி விட்டிருந்தார். சொந்தமாக உழைத்துச் சாப்பிடுகிறோம் என்ற சந்தோஷத்தினாலோ என்னவோ, அவர் உடலை வருத்திக் கொண்டிருந்த வயிற்று நோவு கூட அவரிடமிருந்து வாய்சாகி விட்டிருந்தது.

பிறரது வாழ்விலே தலையிட்டுச் சோதனைகள் பல புரிந்து வாழ்ந்து வந்த சித்தப்பாவின் வாழ்விலும் ஒருவர் புகுந்து குழப்பமிடத் துணிந்து விட்டார். எதிர்பாராத சமயம் முத்துஸ்வாமியின் நிம்மதியான வாழ்விலே ஒரு பெரும் அதிர்ச்சி ஏற்பட்டுவிட்டது. பக்கத்துக் கிராமமொன்றில் ஒரு திருமணத்தை நடத்தி வைத்துவிட்டு, மூட்டையுடன் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்த புரோகிதர் சுப்பண்ணா, இருட்டி விடவே

தமது கிராமத்திற்குத் திரும்ப யத்தனிக்காது கருத்திட்டாங் குடியிலேயே அன்று இரவைக் கழிக்க விரும்பினார்.

அவர் வந்திறங்கிய வீட்டின் எஜமானர், முத்துஸ்வாமி மிடம் சில காலமாகச் சிகிச்சை பெறும் காசநோயாளி. 'வைத்திய பூஷண'த்தைப் பற்றி அவர் இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொன்னதும் சுப்பண்ணா திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். வெகு காலமாகக் கிராமத்தில் அவருக்கும் முத்துஸ்வாமிக்கும் விரோதம். அதை இப்பொழுது அவர் வெகுவாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

"முத்துஸ்வாமி தீஷிதரா? யார் அது? வழக்கைத் தலையாக, ஆசாமி கொஞ்சம் ரெட்டை நாடியாக இருப்பார். வலது கன்னத்தில் சிறு மச்சம் இருக்கும். முன்னங் கையில் கூட ஒரு வெட்டுக் காயம் இருக்கும். அவரையா சொல்கிறீர்கள்?" என ஆத்திரத்துடன் விசாரித்தார்.

"ஆமாம். நீங்கள் சொல்லும் அடையாளம் ஏறக்குறையச் சரிதான். ஏன் இப்படிக் கேட்கிறீர்கள்?" என்று ஆச்சர்யத்துடன் கேட்டார் வீட்டின் எஜமானர்.

"வைத்தியர் என்று அவனுக்கு எவன் பட்டம் கொடுத்தான்? இந்த முத்துஸ்வாமிப் பயல் இப்படி ஒரு வேஷம் போட்டுக்கொண்டு எத்தனை நாளாக ஊரை ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறான்? இதென்ன கூத்து?" என்று கேட்டுவிட்டு, சுப்பண்ணா அட்டகாசமாகச் சிரித்தார்.

ஆறுமாத காலமாக நம்பிக்கையுடன், முத்துஸ்வாமி அளித்த லேகியத்தை மூன்று வேளை கிரமமாகச் சாப்பிட்டு வந்த அந்த நோயாளிக்கு இதைக் கேட்டதும் உடல் ஒரு முறை வியர்த்து வழிந்து விட்டது.

"எவனோ ஒரு வேஷதாரி, வைத்தியன் என்று பொய் சொல்லி ஏமாற்றிப் பணத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு ஏதோ ஒரு

விஷத்தைக் கொடுத்திருக்கிறான். நம்பிக் கொண்டு அதை இதுநாள் வரை சாப்பிட்டு விட்டோமே! அட, கிரகசாரமே!" என்று தனக்குள் எண்ணிப் பதைபதைத்துப் போனார்.

"நீர் சொல்வது உண்மையா? முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதர் வைத்தியர் அல்லவா?" என்று அவர் குமுறினார்.

சுப்பண்ணா கடகடவென்று சிரித்தார். கையைக் கொட்டி ஆர்ப்பரித்தார். "முத்துஸ்வாமி, மெடிகல் காலேஜ் பக்கம்கூட ஒதுங்கியவன் இல்லையே? கிராமத்து எல்லையைத் தாண்டாது என் கண்முன் வளர்ந்து ஐம்பது வருஷங்களை ஒட்டி விட்டிருந்தான். பிற்பாடு நகரத்தில் அவன் சொந்தக்காரர்கள் வீட்டில் கொஞ்ச காலம் ஊழியம் செய்து கொண்டிருந்தான். அங்கே ஒழுங்காக நடந்து கொள்ளாததால், தள்ளாத வயது என்று கூடத் தாஷ்ணயம் பாராது அவர்கள்விரட்டி விட்டார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன். சொந்த ஊருக்குத் திரும்பிவரப் பயந்து இவன் இப்படி ஒரு வேஷம் போட்டுக் கொண்டு திரிகிறான். கேட்டால் சிரிப்புத்தான் வருகிறது. ஆறு மாதமாக ஊரை நன்றாக ஏய்க்கிறான். அட ராமா!" என்று கூறிவிட்டு நகைத்தார்.

"இதை நீர் நிரூபிக்க முடியுமா?" என்று வீட்டுக்காரர் அதட்டிக் கேட்டபோது, சுப்பண்ணா மறுநாளே நிரூபிப்பதாக ஒப்புக் கொண்டார்.

அதன்படி மறுநாள் அந்த நோயாளி மற்றும் ஊரில் உள்ள சில முக்கிய மனிதர்களுடன் 'வைத்திய பூஷண'த்தின் இல்லத்திற்கு ஏகினார். ஊரில் செல்வாக்கு மிக்கவராக வாழ்ந்து வந்த அவருக்குத் தன்னை ஒரு கிழவர் ஏமாற்றிப் பொருள் பறித்துவிட்டார் என்பதைத் தாள முடியவில்லை.

வீட்டை நோக்கிப் புயல்போல் பெருகி வந்த கூட்டத்தைக் கண்டு சித்தப்பா திடுக்கிட்டுப் போனார். கூட்டத்தின் முன்னால் தலைமை வகித்து நின்ற தங்கள் கிராமத்து

ஆசாமியான சுப்பண்ணாவைக் கண்டதும் அவரது சப்த நாடியும் ஒடுங்கிப் போயிற்று.

"ஏண்டா முத்து! நீ எந்தக் காலேஜில் வைத்தியம் படித்தாய்? இது என்ன வேலை? ஊரை ஏமாற்ற இது என்னடா வேஷம்?" என்று சுப்பண்ணா அதிகாரமாகச் சொன்னார்.

சமயத்துக்குத் தக்க வாதம் புரிய, நாவன்மை பெற்றிருந்த சித்தப்பாவினால் பேச முடியவில்லை. கிராமத்து மக்கள் உண்மை அறிந்ததும் என்ன செய்வார்களோ என்ற கிலியில் கை கால்கள் பதற, நா வறண்டு போக, மூர்ச்சித்து விடும் நிலையில் நின்றார்.

"ஆறு' மாசமாக ஊரை ஏமாற்றிக் கொண்டு, பாவி. இவன் செய்த காரியத்திற்குக் கை காலை ஒடித்துப் போடவேண்டும்! வைத்தியரா வைத்தியர், மூஞ்சியைப் பார்!" என்ற கூச்சலிட்டார் கூட்டத்தில் ஒருவர்.

"நான் சொன்னேன், நீங்கள் நம்பவில்லை. இப்போது எல்லோரும் சேர்ந்து அவமானப் படுங்கள்" என்று ஆக்ரோஷமாகக் கத்தினார் ஊரில் வெகு காலமாக நாட்டு மருத்துவராக இருந்த பண்டிதர் ஒருவர்.

"கண்ட மருந்துகளைக் கொடுத்து என் குழந்தையைக் கொல்லப் பார்த்தானே இந்தக் கிழவன், பாவி!" என்று கூக்குரலிட்டாள் ஒரு இளம் பெண்.

விஷயம் நெருப்பாக ஊரில் பரவி விடவே, அடி உதை என்ற கோஷங்களுடன் முத்துஸ்வாமியின் சிகிச்சை சாலை முன்பு ஜனங்கள் பெருந்திரளாகக் கூடிவிட்டனர். சமயத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு சில கலாட்டாப் பேர்வழிகள் வாயிலில் தொங்கிய கரும் பலகையை இழுத்துப் பிய்த்துப் போட்டு உடைத்தார்கள். சிலர் கற்களைக் கூரை மீது வீசினார்கள். சிலர் வாயில் வந்தபடி கத்தினார்கள்.

கொலையோ, வேறு கோரமான விபத்துக்களோ ஏற்படுமுன், ஊருக்குப் பெரியவர்களான சிலர் ஒன்றுகூடி, கோபத்துடன் திரண்டு வந்த கூட்டத்திற்கு ஆறுதல் கூறிக் கலையச் செய்தார்கள். வயது காலத்தில் விவேகமாக வாழாது ஊரை ஏமாற்றப் புறப்பட்டதன் விளைவைப்பற்றி, முத்துஸ்வாமியின் மனத்தில் உரைக்கும்படி வசைபாடி, அவரை உள்ளே போகச் சொல்லிவிட்டு, அவர்கள் வந்த வழியே சென்றுவிட்டார்கள்.

கூட்டம் கலைந்தது. அந்திப்பொழுது வந்தது. மெல்லக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே எட்டிப் பார்த்தார் முத்துஸ்வாமி, கோபமடைந்த கிராமத்து மக்கள் தமது சிகிச்சை சாலையின் வாயிலில் செய்திருந்த அலங்கோலத்தைக் கண்டார். "இத்தோடு பிழைத்தோமே, போதும்!" என்ற ஞானோதயம் அவருக்கு ஏற்பட்டது. அதற்குப் பிறகு அங்கே நீடித்துத் தங்கியிருக்க அவருக்குப் பயமாக இருந்தது. அவமானம் ஒரு புறமிருக்க உயிருக்கே ஆபத்து விளையக் கூடும் என்று உணர்ந்த தீக்ஷிதர், அன்று இரவே, தமது பொருள்கள் அனைத்தையும் திரட்டி மூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு, வேண்டாமென்று வெறுத்து ஒதுக்கிய தமது சொந்தக் கிராமத்திற்குக் கிளம்பினார்.

சேற்றிலும், முள்ளிலும், தலையில் பெரும் பாரத்துடன் இரவு முழுவதும் நடந்த களைப்பை, அவரது நலிந்த உடல் தாள முடியவில்லை. ஊரை வந்து அடைந்த சில தினங்களில் கால்கள் வீங்கிக்கொண்டு முத்துஸ்வாமி படுத்த படுக்கையாகி விட்டார். கையில் இருந்த பொருளும் கரைந்து விட்டது. பக்கத்துக் கிராமத்திலே அவர் செய்த மோசடியைக் கேள்விப்பட்டு, கிராமத்திலிருந்த அவரது உற்றார் அவரை இகழ்ச்சியாகக் கருதத் தொடங்கவே, யாருடைய உதவியையும் அவர் கோர முடியாது மிகவும் பயங்கர நிலையில் அனாதைபோல் தமது வீட்டின் திண்ணையில் கேட்பாரற்று நோயாளியாகக் கிடந்தார்.

இந்நிலையில் ஒரு நாள் அவரது விலாஸத்தை நாடி ஒரு அழைப்புப் பத்திரம் வந்தது. தபால்காரன் கொண்டு வந்து தமது முன் வீசியெறிந்த அந்தப் பத்திரிகையை, ஆவலுடன் எடுத்துக் கண்களை ஊன்றிப் படித்துப் பார்த்தார். ஆச்சர்யமும் திகைப்பும் எய்திய சித்தப்பாவுக்கு அந்த அழைப்புப் பத்திரிகை ஒரு புதிய நம்பிக்கையை உண்டாக்கியது. எனவே, அவர் தமது பலஹீனத்தையும் பொருட்பாடுத்தாது நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டார். "அப்படியா சமாச்சாரம்! ஒரு வழி செய்கிறேன்" என்று தமக்குள் முணுமுணுத்த வண்ணம் தலைமட்டில் கிடந்த கசங்கிய ஒரு தாளையும், பென்சிலையும் கையில் எடுத்துக் கொண்டார்.

இவ்வளவு பாடுபட்டும் கூட, சித்தப்பாவின் விசித்திர மூளை, கொடி கொடியாகக் கிளைவிடும் தனது புதிய யோசனைகளை இன்னமும் கைவிடவில்லை, அவரது மூளை விடுவித்தது; கை பரபரவென்று ஒரு கடிதத்தை வேக வேகமாக வரையத் தொடங்கியது.

38

சில மாதங்களில் ஸ்ரீகாந்தன் முற்றிலும் குணமடைந்து விட்டான். ஓய்வும், நல்ல பராமரிப்பும், அவனது உடலை வருத்தி வந்த நோயை விரட்டியடித்து விட்டன. சதா துன்புறுத்தி வந்த இருமல் இருந்த இடம் தெரியாது மறைந்து விடவே, நாளடைவில் அவன் உடலில் நல்ல அபிவிருத்தி ஏற்படத் தொடங்கியது. நலிந்து போன கன்னங்கள் நன்றாக உப்பிப் பருத்துப் பழைய நிலையை எய்தின.

சாம்புத் தாத்தாவின் கவனிப்பிலும், மைதிலி காட்டிய பரிவிலும், தேகத்திலும் மனத்திலும் தெம்பு ஏற்படவே, படிப்படியாக உடல் குணமடைந்து நன்றாகத் தேறி, முன்னிருந்த

செழுமையான தோற்றத்தை அடைந்துவிட்டது. பூரண குணமடைந்ததும் அவன் 'நர்ஸிங் ஹோமை' விட்டு வெளிவந்து விட்டான்.

தன் மகளின் பிறந்த நாள் அன்று அவனைக் காண வந்த மைதிலி, தன் கணவனை விரைவில் அழைத்து வருவதாகக் கூறியிருந்தாள் அல்லவா? அவள் தான் சொன்ன வார்த்தைகளை மறக்கவே முடியவில்லை. எப்படியாவது சிதைந்து போன இந்தக் குடும்பத்தவர்கள் ஒன்றுபட்டு ஒற்றுமையாகவும் சுகமாகவும் வாழ வேண்டும் என்பது தான் அவளது அவா. எனவே, அவள் நீலகண்டன் மனம் மாறியிருந்த சமயத்தை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டாள்.

கணவனும் மனைவியும் அடுத்த நாளே நேரில் சென்று மங்களம்மாளைச் சந்தித்தனர். நீலகண்டன் வெகுவாக மனம் கனிந்து வேண்டிக்கொண்ட பின்னர், மங்களம் தன் மகனுடன் அவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்று வசிக்கச் சம்மதித்தாள். இது விஷயத்தில் கணவனது பூரண ஆதரவைப் பெற்றவுடன் மைதிலி கால தாமதம் செய்யாது, அதற்கு அடுத்த நாளே மங்களம்மாளின் ஜாகையைக் காலிசெய்து சாமான்களைத் தன் வீட்டிற்கு அனுப்பி விட்டுத் தாயையும் பிள்ளையையும் தன்னுடன் காரில் அழைத்துக்கொண்டு வந்து சேர்ந்து விட்டாள். விதியின் பயனாகச் சிலகாலம் பிரிந்து, பல்வேறு துன்பங்களை அனுபவித்த இந்த உறவினர்கள் இவ்வாறு ஒன்று சேர்ந்து விட்டனர்.

மங்களம்மாள் விஷயத்தை ஒரு வழியாகக் கவனித்த பின்னர் மைதிலி, தன் மைத்துனன் ஸ்ரீகாந்தன் வாழ்வையும் ஒழுங்கு படுத்த முனைந்தாள். முன் ஒருநாள் ஜெயஸ்ரீயின் பிறந்த நாளின்போது குழந்தைகளுடன் அவனைக் காணச் சென்றிருந்த அவள், விரைவில் தன் கணவனுடன் அங்கு வருவதாக வாக்களித்திருந்தாள் அல்லவா? தான் கொடுத்த

வாக்கைப் பொய்யாக்காது, அவள் நீலகண்டன் மனம் கனிந்து பச்சாதாபப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் நிலையிலே அவனை வற்புறுத்தி ஸ்ரீகாந்தன் நோயாகத் தங்கியிருந்த நர்ஸிங் ஹோமிற்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

வறுமையிலும், நோயிலும், துயரத்திலும் ஓடிந்து உடல் நலிந்து உருமாறி விட்டிருந்த தனது சகோதரியை, நேரடியாகச் சந்தித்ததிலிருந்து நீலகண்டன் உள்ளம் வெகுவாக மாறி விட்டிருந்தது. தனது குடும்பத்தவர்களுக்கு நேர்ந்த மகத்தான கஷ்டங்களை எண்ணி எண்ணி உள்ளம் உருகிப் போனான். அந்நிலையில் அவன் மனத்திலே குடி கொண்டிருந்த வன்மப் பேய் மாயமாக மறைந்தோடி விட்டது. எனவே பல நாட்களுக்குப் பின்னர் நோய்வாய்ப்பட்டு நலிந்த நிலையிலிருந்த தன் தம்பியை சந்தித்த போது அவன் மனம் கசிந்து போய் விட்டான். ஸ்ரீகாந்தன் மீது கொண்டிருந்த அவனது தீராக் கோபமும் கஷாத்திரமும் ரத்த பாசத்தின் முன் பஞ்சாகப் பறந்தோடி விட்டன.

"ஸ்ரீகாந்தா! இப்படி உடம்பைப் பாழ்படுத்திக் கொண்டு விட்டாயே?" கொஞ்சம் முன்னடியே கவனித்திருக்கக் கூடாதா?" என்று துக்கத்தில் திணறியபடி கேட்டுக்கொண்டு, நலிந்து சோர்ந்த தம்பியின் கரங்களைப் பரிவுடன் பற்றிக் கொண்டு அருகில் வந்து அமர்ந்தான்.

அண்ணனைப் பார்க்க முடியாது, தம்பியின் கண்களில் நீர் திரையிட்டு மறைத்தது. உணர்ச்சிப் போராட்டத்தில் வார்த்தைகள் தொண்டையினின்று எழும்ப மறுத்தன.

"அண்ணா! உண்மையில் என்மேல் உனக்குக் கோபம் இல்லையே!" என்று தடுமாறிய ஸ்ரீகாந்தன், சிறுகுழந்தை போல் தன் முகத்தை அண்ணன் மடியில் பதித்துக்கொண்டு விக்கி விக்கி அழுதான்.

அந்தக் கண்ணீர், வன்மத்தினால் களங்கப்பட்டிருந்த சகோதரர்கள் இருவரது உள்ளங்களைவும் பரிசுத்தப்படுத்தி விட்டது. நடந்து போனவற்றை எல்லோரும் மறந்து விட்டனர். அண்ணனும் தம்பியும் இவ்வாறு மீண்டும் ஒன்று கூடி விட்டனர்.

ஸ்ரீகாந்தன் நர்ஸிங் ஹோமை விட்டு வெளி வந்ததும், தான்புதிதாக ஆரம்பித்திருந்த இரும்பு வியாபாரக் கம்பெனியில் அவனுக்கு ஒரு உத்தியோகம் அளித்தான் நீலகண்டன். மனத்திற்கு உகந்த ஒரு வேலையும், சம்பளமும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்த சகோதரனை மனத்தில் வாழ்த்திக் கொண்டு, புதிதாக வாழ்க்கையை மீண்டும் தொடங்கினான் அவன். நீலகண்டனும், மைதிலியும் வற்புறுத்தி அழைத்தும் ஸ்ரீகாந்தன் அவர்களோடு பங்களாவில் தங்கி வாழ மறுத்து விட்டான். இது விஷயத்தில் அவனது பிடிவாதத்தைக் கண்ணுற்ற மங்களம்மாள் மேலும் அவனை வற்புறுத்த விரும்பவில்லை. "நீலகண்டன்? விட்டுவிடு. அவன் தனியே வெளியேயிருந்து வாழ விரும்பினால் அதை நாம் தடுக்கவேண்டாம். ஒரு விஷயத்தில் அப்படி அவன் தனித்து வாழ விரும்புவது எல்லோருக்குமே நலம். என் விஷயம் வேறு. நான் கதியற்ற பெண்பிள்ளை. சகோதரன் தயவிலோ அல்லது மகன் தயவிலோ வாழக் கடமைப்பட்டவன். மறுத்துக் கூற முடியாது. நான் உங்களோடு வந்து தங்கி வசிக்கவும் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறேன். அவனோ ஆண் மகன், தனித்து வாழ விரும்பினால் அதை நாம் கெடுப்பானேன்?" என்று தம்பிக்குப் புத்திமதி கூறினான். அதற்குமேல் நீலகண்டன் தம்பியின் சுயேச்சை வாழ்வில் தலையிட்டுக் குழப்ப விரும்பவில்லை. 'அவன் விருப்பப்படியே தனித்து வாழட்டும்' என்று விட்டு விட்டான்.

வேலையை ஒப்புக்கொண்டவுடன் ஸ்ரீகாந்தன் தனது ஆபீஸ் அருகே ஒரு சிறு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டு குடியேறினான், யார் அவனைத் தனித்து வாழ அனுமதித்த போதிலும் சாம்புத் தாத்தா அவ்வாறு அவன்

இருப்பதை ஒப்பவில்லை. "முன்பு இப்படித் தனிக் குடித்தனம் பண்ணித்தானே உடம்பைப் பாழ்படுத்திக் கொண்டாய்? கவனிப்பும் பராமரிப்பும் இல்லாததனால் தானே அந்தப் பயங்கரமான நோய்க்கு இலக்கானாய்? இந்தத் தடவை நான் உன்னை அப்படி செய்ய விடமாட்டேன். நீ என்னைக் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளினாலும் போக மாட்டேன்" என்ற உரிமையுடன் சண்டை போட்ட சாம்புத் தாத்தா, ஒரு நாள் தாம் செய்து வந்த வேலையை விட்டு விட்டுத் தமது ஜாகையைக் காலி பண்ணிக் கொண்டு தமக்கு இருந்த சில சாமான்களுடன் ஸ்ரீகாந்தன் வீட்டில் வந்து வலுவில் குடியேறி விட்டார்.

"ஸ்ரீகாந்தா! எனக்கு நீ சம்பளம் ஒன்றும் தர வேண்டாம்! முன்போல் உன்னோடு இருந்து, உனக்குச் சமைத்து வேளைக்குப் போட்டு, உன்னைச் சரியாகப் போஷித்துக் காப்பாற்றும் உரிமையை மட்டும் கொடுத்தால் போதும்ப்பா. சின்னக் குழந்தையாக இருந்தபோது இந்தக் கையால் உன் சின்ன வாயில் தயிர்சாதத்தை ஆசையோடு ஊட்டி என் சொந்த மகனைப் போலக் கண்ணும் கருத்துமாக உன்னை வளர்த்தேன் அப்பா. அந்தப் பாசத்திலே என் வயோதிக மனம் பதறித் துடிக்கிறது. எனக்கு இந்த ஒரு உரிமை மட்டும் கொடு. எனக்கு வேறு ஒன்றும் வேண்டாம்" என்று மிகவும் வேண்டிக் கொண்டார்.

முதலில் ஸ்ரீகாந்தன் அவரது உதவியை ஏற்க மறுத்துப் பிடிவாதம் செய்தான். பிடிவாதத்தில் அவனைவிட ஒரு மடங்கு அதிகம் கொண்டிருந்த அந்தக் கிழவர் விட்டுக் கொடுக்க வில்லை.

"மைதிலியும் நீலகண்டனும் என்னைத் தங்கள் பங்களாவில் வந்து ஒய்வாக இருந்து குழந்தைகளைக் கவனித்துக் கொள்ளும்படி மிகவும் கேட்டுக் கொண்டார்கள். நான் மறுத்து விட்டேன். ஏன் தெரியுமா? தற்சமயம் அவர்களுக்கு என் உதவியோ சகாயமோ தேவையில்லை.

செல்வத்தின் ககத்திலே அமோகமாக வாழ்கிறார்கள் அவர்கள். ஆள் படைகளுக்கு அவர்களுக்கு ஒன்றும் குறைச்சல் இல்லை. ஆனால் உன் விஷயமே வேறு, உற்றார் உறவினர் ஒருவரும் இல்லாது ஏகாங்கியாக நீ அனாதை போல வாழத் துணிந்து விட்டாய். போதாததற்குக் கடுமையான வியாதியிலிருந்து இப்போதுதான் எழுந்து நடமாடுகிறாய். உன் சோதனைக்கும் பிடிவாதத்திற்கும் உனது உடல்நிலை தாளாது அப்பா. எங்கே மறுபடி நீ படுக்கையாகப் படுத்து விடுவாயோ என்ற பயத்தில் உன்னோடு இருந்து உன்னைக் கவனிப்பது என்ற திட்டத்துடன் வந்திருக்கிறேன். நீ போகச் சொன்னாலும் போக மாட்டேன்" என்று உணர்ச்சி பொங்க மிகவும் மன்றாடினார். அதற்கு மேல் அவரது அன்பான வேண்டுகோளை ஸ்ரீகாந்தனால் புறக்கணிக்க முடியவில்லை.

சாம்புத் தாத்தா தனது வாழ்க்கையில் இதுவரை அனுபவித்திராத ஒரு கதந்திர உணர்ச்சியையும் மகிழ்ச்சியையும் இப்போது அடைந்திருந்தார். ஸ்ரீகாந்தனது வீட்டை நிர்வகிப்பதில் கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்து, அவனுக்குப் பிடித்த உணவு வகைகளை ஆசையுடன் செய்வித்து அவனைப் போஷித்து வந்தார். அவனது ஆரோக்கியத்தில் சிரத்தை காட்டுவதிலும், அவனைக் கருத்துடன் பாதுகாப்பதிலும் அவரது பொழுது விரைவாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. வயோதிகத்தின் தளர்ச்சியை மறந்து அடிநாளில் ஸ்ரீகாந்தன் குழந்தையாக இருக்கையில் அதட்டி மிரட்டிப் பாசமுடன் பராமரித்தது போல், இப்போதும் அதே உரிமையுடன் உற்சாகமாக அவனைக் கவனித்து வந்தார்.

இவ்வாறு அவர்கள் இருவரும் தனியாகக் குடித்தனம் செய்து கொண்டிருக்கையில் ஒவ்வொரு சமயம் சாம்புத் தாத்தாவிற்குப் பத்மினியைப்பற்றி மெல்ல பேச்சுக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஆசை எழும். மனைவியின் பெயரைக் கேட்டதும் முகத்தைச் சுளித்துக் கொள்ளும் அவனிடம், தனது

அபிப்பிராயங்களை எடுத்துச் சொல்ல சட்டென அவருக்குத் துணிவு ஏற்படவில்லை, எனினும், மனைவியும் கணவனும் பிரிந்து இப்படித் தனியாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது அவரது உள்ளத்திற்குச் சாந்தியளிக்கவில்லை. "போனது போகட்டும் ஸ்ரீகாந்தா, அந்தப் பெண்ணை அழைத்து வைத்துக் கொண்டு குடித்தனத்தை நடத்து அப்பா! இப்படியிருப்பது நல்லதல்ல" என்று புத்தி சொல்ல வேண்டுமென அவர் நாவு துடித்த போதிலும், 'காலம் வரட்டும், அதைப் பற்றிப் பேசுவோம்' என்று நாட்களை ஒத்தி போட்டுக் கொண்டே வந்தார்.

அன்று ஸ்ரீகாந்தனுக்கு ஆபீஸ் விடுமுறை தினம். எனவே, மெதுவாகப் படுக்கையை விட்டு எழுந்து பல் துலக்கி முடித்து விட்டு, சாம்புத் தாத்தா அன்போடு உபசரித்தளித்த காப்பியையும் இட்லியையும் ருசித்துச் சாப்பிட்டு முடித்தான். ஆபீஸ் அவசரமின்றி அன்று நிதானமாகச் சமைக்க முடியும் என்று உணர்ந்த சாம்புத் தாத்தா, வேண்டிய சாமான்களை வாங்கி வரக் கையில் ஒரு பையுடன் கடைத் தெருவுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று விட்டிருந்தார். காலை ஸ்நானத்தை முடித்துக்கொண்டு ஸ்ரீகாந்தன் பத்திரிகையைப் பிரித்து வைத்துக்கொண்டு நிம்மதியாகப் படிக்க உட்கார்ந்தான்.

வாயில் கதவையாரோ நகத்தினால் சுரண்டுவது போன்று மெல்லியதாகத் தட்டப்படும் ஓசை கேட்டது. பத்திரிகையை ஒழுங்காக மடித்து மேஜை மீது வைத்துவிட்டு, மூக்குக் கண்ணாடியையும் கழற்றிச் சாவகாசமாக அதன் கூண்டில் வைத்து மூடி விட்டு, மெல்ல எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தான். கையில் ஒரு சிறு பெட்டியுடன் பத்மினி வெளியே நின்று கொண்டிருப்பதைக் காண அவன் திகைப்படைந்து போய்விட்டான்.

ஏதும் பேசாது ஊமைபோல் தன்னை வெறித்து நோக்கிய கணவன் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் பத்மினி மனம்

கூசினாள். அவமான உணர்ச்சியினால் அவள் முகம் சிவந்து போயிற்று. "வரவேற்பு எவ்வாறு இருக்குமோ?" என்ற திகிலில் அவள் நெஞ்சம் படபடத்தது.

தன்னை மீறி எழுந்த சினத்தைச் சிரமத்துடன் அடக்கிக் கொண்டு லேசாகக் களைத்துக்கொண்டு அவளிடம் ஏதும் பேசப் பிடிக்காதவனாக முகத்தைத் திருப்பியபடி உள்ளே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். தன்னைக் கண்டதும் கணவன் ஆத்திரத்துடன் கூச்சலிடுவான், கோப்படுவான் என்றெல்லாம் எதிர்பார்த்து நடுங்கிக் கொண்டு வந்திருந்த பத்மினிக்கு, இந்த வரவேற்பு மனக் குழப்பத்தை மிகவும் அதிகப்படுத்தியது. என்னவெல்லாமோ பேச வேண்டும் என்று அவள் முன்கூட்டித் தயாரித்து வந்த விஷயங்கள் அனைத்தும் பொட்டென அவளுக்கு மறந்து போயின. கணவனது மௌனம் அவளிடம் எஞ்சி நின்ற கொஞ்சம் துணியைவயும் சிதறி ஓடச் செய்து விடவே, அவள் பேச வாயிழந்து, தலை குனிந்தபடி உள்ளேசென்று, தான் சுமந்து வந்த பெட்டியைத் தரையீது வைத்தாள்.

சுவரின் மேல் சாய்ந்தபடி அவள் தரையைப் பார்ப்பதும், கணவன் அமர்ந்திருந்த திக்கை ஒருமுறை கள்ளத்தனமாகக் கடைக்கண்ணால் பார்ப்பதுமாகப் பல நிமிஷ நேரம் நின்று கொண்டிருந்தாள். தன்னுள் கொந்தளித்த கோப உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தும் நிமித்தம் மீண்டும் பத்திரிகையை எடுத்துப் பிரித்து வைத்துக் கொண்டு படிப்பவன்போல் குனிந்த தலை நிமிராது, ஸ்ரீகாந்தனும் பல நிமிஷங்களைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தான். சுவரில் மாட்டியிருந்த கடிகாரம் 'டிக் டிக்'கென்று செய்த ஒலியைத் தவிர. அவர்கள் இருவரிடையே கொஞ்ச நேரம் பயங்கரமானதொரு நிசப்தம் நிலவியது.

திடீரென்று ஆவேசம் பிடித்தவன் போல் அவன் எழுந்திருந்தான். பத்திரிகையைக் கோபத்துடன் தரையீது வீசி

எரிந்து விட்டு, கனல் பொறி பறக்கும் விழிகளால் அவளைப் பார்த்த வண்ணம், "உன்னை இங்கே யார் அழைத்தது? இதெல்லாம் என்ன நாடகம்?" என்று கூச்சலிட்டான்.

நெஞ்சு படபடக்க, உடல் பயத்தால் நடுங்க, "நானே புறப்பட்டு வந்தேன். தெரியாத்தனத்தால் நான் தங்களை மனம் நோகச் செய்து விட்டேன். மன்னிக்க வேண்டும்" என்று குழறிய பத்மினி, முடிவில் கண்ணீர் வெள்ளத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது விம்மி அழுத் தொடங்கினாள்.

"மன்னிக்க வேண்டுமாம், மன்னிக்க! கழுகின் மூக்கில் வியாக்கும் என்பார்கள். அதுபோல் நான் குணமாகிச் செளக்கியமாக வாழ்வது தெரிந்ததும் கிளம்பி வந்து விட்டாயே, கெட்டிக்காரிதான்! வேண்டாம் என்று தோணும்போது உதறி எறிந்து விட்டுப் போகலாம். வேண்டும் என்று நினைக்கும் போது ஓடி வந்து உள்ளே நுழைந்து உறவு கொண்டாடலாம் என்ற நினைவை இப்பொழுதே, இந்தச் சூணமே ஒழித்துவிடு, என்னை நிராதரவாக விட்டு, என்று பிறந்தகம் போனாயோ, அன்றோடு நீ எனக்கு மனைவி என்ற உறவு அற்றுவிட்டது. இந்தக் கண்ணீர், இந்தப் பசப்பு மொழிகள் ஒன்றும் என்னிடம் செல்லாது. உம்! வந்த சுவடு தெரியாது உன் பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு உன் அண்ணன் வீட்டுக்கே போய் விடு!" என்று இரைந்து கத்தினாள், சினம் ஒங்கிய குரலில்.

"உங்களை மிகவும் கெஞ்சி வேண்டிக் கொள்கிறேன். நான் செய்தது எல்லாம் தவறு என்று உணர்ந்து, நான் படும் துயரத்தைச் சொல்லவே முடியாது. தயவு செய்து என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். மனைவி என்ற நிலையில் நான் உங்கள் அன்பைக் கூட வேண்டவில்லை" என்று கூறிவிட்டு, முடிக்க முடியாது துக்கத்துடன் விம்மினாள்.

"மனைவியாக இங்கே என்னை வசிக்க அனுமதிக்கா விட்டாலும் என்னைத் தங்கள் வீட்டு வேலைக்காரியாகவாவது

வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கெஞ்சிக் கேட்கிறாயாக்கும்? ஏன் இந்த நாடகம், இந்தப் பணிவு, இந்தக் குழைவெல்லாம்? நீ உலகத்திற்குப் பயந்து போலியானதொரு வாழ்க்கை வாழ விரும்பினால், நான் அதற்கு உடன்படுவேன் என்று நினைத்தாயா? எனக்கு இந்தவிதமான வாழ்வு தேவையில்லை. நீ என் மனைவி என்பதை நான் மறந்து வெகு காலமாகி விட்டது. என் உள்ளத்திலே தளிர்த்து வளர முயன்ற அன்பு, உன் விஷமச் செய்கைகளால் கருகி நாசமாகிவிட்டது. பட்ட மரம் தழைக்குமா? உடைந்த உள்ளம் ஒன்றாகச் சேருமா? நீயும் நானும் இனி ஒன்றாகச் சேர்ந்து வாழ்வது என்பதை மறந்துவிடு. வெட்கம், மானம் ஏதேனும் இருந்தால் உடனே புறப்பட்டுப் போய்விடு" என்றான் கோபத்துடன்.

பத்மினி பதில் பேசாது விம்மிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்ட ஸ்ரீகாந்தனது சினம், பொங்கிப் புரண்டு புறப்பட்டது. அவள் தரையீது வைத்திருந்த கைப்பெட்டியைத் தூக்கி வாயிலை நோக்கிக் கோபத்துடன் வீசினான். மனைவியின் கரத்தை வேகமாகப் பற்றி இழுத்து, வாயில் வரை அழைத்துச் சென்று வெளியே விட்டுக் கதவைப் படிசென்று சாத்தித் தாளிட்டுக் கொண்டு வந்து, நாற்காலியில் தொப்பென விழுந்தான்.

39

அடுத்தநாள் நடக்கவிருந்த மாதவனின் உபநயன முகூர்த்தத்தின் பொருட்டு 'ஜெயஸ்ரீ பவனம்' ஒரே கோலாகலத்தில் மூழ்கிவிட்டிருந்தது. ஸ்ரீமான் திவாகரன் உயிருடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தால் எத்தனை சிறப்புடன் இந்த வைபவம் நடக்குமோ அத்தனை சிறப்புடன் நடத்தி வைக்க நீலகண்டனும் மைதிலியும் முன் வந்திருந்தனர். தன் மகனுக்கு, பிரம்மோபதேசம் செய்து வைக்க அவர்கள் இருவரும்

விரும்பித் தங்களது எண்ணத்தைத் தெரிவித்த போது, மங்களம் மனம் கனிந்து போனாள்.

"இதற்கெல்லாம் என்னிடம் யோசனை கேட்பானேன் மைதிலி! மாதவனும் நானும் உன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்துவிட்டோம். எங்கள் விஷயத்தில் உன் இஷ்டப்படி நீ நடந்துகொள்ள உனக்கு எல்லாவித உரிமையும் உண்டு" என்று தனது சம்மதத்தை நன்றி பெருகி நின்ற குரலில் தெரிவித்தாள்.

அன்று மாலை நீலகண்டன் தனது அலுவலகத்திலிருந்து சற்று முன்னதாகவே வந்துவிட்டிருந்தான். வாயிற் பந்தலுக்கு ஆட்கள் செய்து கொண்டிருந்த அலங்காரங்களை மேற்பார்வை யிட்ட வண்ணம், அவன் வாயில் தோட்டத்தில் நின்று கொண்டிருந்தான். தன்னால் ஆன உதவிகளை இதுசமயம் செய்ய வேண்டியது தனது கடமையாகும் என்று உணர்ந்த ஸ்ரீகாந்தன், அண்ணனுடன் துணையாக வந்து நின்று கொண்டு ஆட்கள் செய்து கொண்டிருந்த காரியங்களைக் கருத்துடன் மேற்பார்வையிடலானான்.

சமையற்கட்டில் சாம்புத் தாத்தா, மறுநாள் நடக்கவிருந்த விருந்திற்காகப் பலகாரங்கள் செய்யும் பொறுப்பைத் தாமே ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார். வயதைப் பொருட்படுத்தாது அவர் குறுக்கும் நெடுக்கமாக உற்சாகத்துடன் ஓடி, ஆட்களை ஏவிக் காரியங்களைத் துரிதப்படுத்திக் கொண்டிருந்ததைக் கண்ட பத்மினிக்கு மிகவும் ஆச்சர்யமாக இருந்தது. அந்தக் குடும்பத்தின் மீது அவர்கொண்டிருந்த மாசற்ற அன்பை எண்ணி அவள் மனம் கனிந்து போனாள். அவரை நன்றாக அறிந்து கொள்ளாமல் வெறும் வேலைக்காரன் என்ற தோற்றத்தில் மட்டுமே எடுத்துக் கொண்டு துச்சமாகப் பேசி ஒரு காலத்தில் தான் அவமானப்படுத்தியதை எண்ணி அவள் மனம் குன்றிப் போனாள். அதன் பயனாக அவருடன் பேசுவதற்கு நாவெழாது அவள் தவித்துக்கொண்டு, சமையற்கட்டில் வளைய வந்து

கொண்டிருந்தாள். ஆனால் சாம்புத்தாத்தாவின் மனப்போக்கே வேறு விதமாக இருந்தது.

பத்மினி முன் தன்பால் காட்டிய அலட்சியத்தையோ, அவள் கூறிய கடுஞ் சொற்களையோ அவர் பாராட்டவில்லை. உண்மையில் கடந்துபோன அந்தச் சம்பவத்தையே அவர் மறந்து விட்டிருந்தார். அக்காவும் தம்பியும் மனச் சமாதானம் அடைந்து ஒன்றாக வாழ ஒப்பியதுபோல், பூங்காந்தனும் பத்மினியும் நடந்து போனவற்றை மறந்து ஒற்றுமையாக வாழ வேண்டும் என்பதுதான் அவரது அவா. மன்னிப்புக் கோரி வலியச் சென்று யாசித்த போது, கணவன் கடுமையாகப் பேசி வெளியே அனுப்பி விட்டவுடன், பத்மினி தனது பிறந்தகத்திற்குத் திரும்பிச் செல்லவில்லை. மங்களத்தின் வாழ்க்கையைப் புதுப்பித்து அவளுக்கு அடைக்கலம் அளித்துள்ள மைதிலி, கட்டாயம் தனக்கும் உதவி செய்வாள் என்ற நம்பிக்கையுடன், வெட்கத்தைப் பாராது நேரே தன் ஓரகத்தியின் வீட்டிற்கே வந்துவிட்டாள்.

"மன்னி! நீங்கள்தான் எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். இனி நீங்கள்தான் என்தாய், கடந்துபோன விஷயங்களை மறந்து என்னை மன்னித்து விடுங்கள், மன்னி!" என்று துயரத்துடன் கூறி, கண்ணீர் உகுத்து, மைதிலியைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதுவிட்டாள் அவள்.

அமுதசுரபியை நிகர்த்த அன்பு உள்ளம் படைத்த மைதிலி, அவளை மன்னிக்காது போய்விடுவாளா என்ன! உடனே 'நீ இங்கேயே எங்களுடன் தங்கி இரு, பத்மினி. விரைவில் எல்லாம் சரியாகிவிடும்" என்று ஆறுதல் கூறியிருந்தாள். அதன் பயனாக, பத்மினி சில தினங்களாகவே ஜெயபூர் பவனத்தில் வசித்துக் கொண்டிருந்தாள். நடந்த விஷயங்கள் அனைத்தும் சாம்புத் தாத்தாவிற்குத் தெரியும். எனினும் அவர் அதை வெளியே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. தன்னைக் கண்டு பத்மினி குற்றம் புரிந்தவள் போல் அஞ்சி

ஒடுவதைத் தவிர்க்க அவர், "அம்மா பத்மினி! உக்கிராண அறைச் சாவி உன்னிடத்தானே இருக்கிறது? இந்த ஆட்கள் கேட்கும் சாமான்களை முன்னதாக எடுத்துக் கொடுத்துவிடு. நாளை காலை அவசரத்தில், பிறகு எல்லாம் ஒரே குழப்பமாகி விடும்" என்று கூறினார்.

ஒன்றுமே நடக்காதது போல் தன்னிடம் அவர், முன்போல் பணிவாகப் பேசியதைக் கேட்டு பத்மினி மனம் கூசினாள். சட்டென்று சமாளித்துக் கொண்டு, "சரி, அப்படியே செய்கிறேன்" என்று பதில் அளித்துவிட்டு அப்பால் சென்றாள்.

எல்லா வேலைகளையும் மேற்பார்வையிட்டுக் கொண்டு பம்பரமாகச் சுற்றி வந்த மைதிலி அவசரமாக மாடிக்குச் சென்றாள். எத்தனையோ வேலைகள் இருந்த போதிலும் அவள் தனது கடமைகள் சிலவற்றைப் புறக்கணிக்க விரும்பவில்லை. எனவே, தன் நாத்தனார் தங்கியிருந்த அறைக்குள் வந்து, "அக்கா! உங்களுக்குப் பையன் பழரசம் கொண்டு வந்து கொடுத்தானா? காலையில் கொஞ்சம் மயக்கமாக இருந்தது என்றீர்களே, இப்போது எப்படியிருக்கிறது? இது சமயம் நீங்கள் கொஞ்சம் ஓய்வாக இருந்து உங்கள் உடம்பைக் கவனித்துக் கொண்டால்தான் நல்லது" என்று மிகவும் பணிவாகச் சொன்னாள்.

தம்பியும், அவன் மனைவியும், குழந்தைகளும் தன்னிடம் காட்டிய அன்பைக் கண்டு மங்களத்தின் உள்ளம் உருகி மெத்தவும் கனிந்து விட்டிருந்தது. "ஒன்றுமில்லை மைதிலி, உடம்பிற்கு ஏதுமில்லை. மனத்தில்தான் கொஞ்சம் துக்கம். இவ்வளவு பிரமாதமாக நீங்கள் இருவரும் செய்து வைக்கும் வைபவத்தை அவர் இருந்து பார்க்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே என்ற குறை என்மனத்தை மிக்க வருத்தியது; நான் இழந்துள்ள மகத்தான அந்தப் பாக்கியத்தை எண்ணியதால் ஏற்பட்ட துயரம் என் மனத்தை என்னவோ செய்தது. தலைசுற்றி

மயக்கம் வருவதுபோல் ஒரு பிரமை ஏற்பட்டது. அவ்வளவுதான்" என்று கூறிவிட்டு, கையை நீட்டி மைதிலியின் கரத்தைப் பற்றித் தன் அருகே அமரச் செய்தாள்.

அவள் கண்களில் பெருகி நின்ற கண்ணீரைக் கண்டு மைதிலிக்கு மிக்க துயரம் ஏற்பட்டது. "அக்கா! கடந்து போன எல்லாவற்றையும் மறந்து, நாம் வாழ முயற்சி செய்வது உண்மைதான். எனினும் இதுமாதிரியான சந்தோஷமான சம்பவங்களின் போது, நாம் இழந்து விட்ட சில பாக்கியங்களைப் பற்றி எண்ணி வருந்தாதிருக்க முடிவதில்லை. நானும் உங்கள் தம்பியும் சற்றுமுன் இதைப் பற்றித்தான் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். அத்திம்பேர் உயிருடன் இருந்தால் எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டிருப்பார் என்று அவர் சொல்லி வருத்தப்பட்டுக் கொண்டார். ஆனால் அக்கா! அவர் நம்மை விட்டு மறைந்துவிட்ட போதிலும் இந்த வைபவத்தின் போது ஆத்மீகமாக இருந்து குழந்தையை ஆசீர்வதிப்பார் என்றதொரு நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. அவர் எப்பொழுதுமே ஆத்மீக வடிவில் இருந்து நமது குடும்பத்தை ஆசீர்வதிப்பதால்தான் நாம் அனைவரும் இப்போது சேஷமமாக இருக்கிறோம்" என்றாள்.

மங்களம் பெருமூச்சு விட்டாள். கனிவு நிறைந்த இந்த வார்த்தைகள் அவளுக்கு மிக்க ஆறுதலை அளித்தன. அது சமயம் பட்டுப் பாவாடை சலசலக்க குதித்தோடி உள்ளே நுழைந்த குழந்தை ஜெயபூர், "அத்தை" என்று மழலை குன்றாத குரலில் அன்போடு அழைத்தவண்ணம் அருகில் வந்து நின்றாள். மாடிப் படிகளைத் தாவி ஓடி வந்ததில் அவளுக்குப் பெருமூச்சு வாங்கியது. "அத்தை! ரவி தோத்துப் போய்விட்டான். அவனுக்கு முன்னாடி நான் ஓடி வந்திட்டேன். உங்களுக்குத் திங்க லட்டு உருண்டை கொண்டு வந்திருக்கிறேன், பாருங்க." என்று மகிழ்ச்சியுடன் ஆர்ப்பரித்த வண்ணம், தன் உள்ளங் கையில் இறுகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த லட்டு உருண்டையை அவளிடம் நீட்டினாள்.

மூச்சு இறைக்க அவள் பின்னால் ஓடிவந்த ரவி, "இந்தச் சாம்புத் தாத்தா என்னை ஏமாத்திவிட்டார், அம்மா. ஜெயபூர் கிட்டே முதல்லே பசுஷணத்தைக் கொடுத்து 'நீ முதலில் போய்க் கொடுத்துடுன்னு' சொன்னார். எனக்கு வேணுமின்னே சித்தநாழி பண்ணி அந்த பசுஷணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தார். நான் தான் முதல்லே அதைகிட்டேக் கொடுப்பே'ன்னு ஓடி வந்தேன்" என்று கூறிவிட்டு ஏமாற்றமும் துயரமும் பொங்க விவரித்தான்.

இதைக் கேட்ட மங்களமும் மைதிலியும் பக்கென்று சிரித்துவிட்டார்கள். "அடி என்சமத்துக் கண்களா ரெண்டு பேரும் முதல்லே கொடுத்ததாக நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஒரே சமயத்தில் ரெண்டு பேரும் என்னிடம் கொண்டு வந்ததைக் கொடுத்துவிடுங்கள்" என்று பரிவுடன் கூறி, அவர்கள் இருவரையும் இரு கரங்களாலும் சேர்த்துத் தன் மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டாள். "மைதிலி! குழந்தைகளின் அன்பிலே களங்கம் என்பதே கடுகளவும் கிடையாது. அதனால்தான் அவர்கள் உள்ளத்திலே தெய்வம் வசிக்கிறதாக நாம் கருதுகிறோம். களங்கமற்ற இவர்களது அன்பிலே என் அகங்காரமும், என் கெட்ட குணங்களும் மறைந்து போய் விட்டன. பெரியவர்களைப் பார்த்து, குழந்தைகள் வாழ்க்கையில் பல நல்ல விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நாம் சொல்கிறோம். சில சமயங்களில் நாம் அவர்களைப் பார்த்து சில விஷயங்களை அறிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இல்லையா!" என்று கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தாள்.

ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஏற்பட்ட பல துன்ப சம்பவங்களின் பிறகு மங்களம் மனம் விட்டுச் சிரித்தது அதுதான் முதல் தடவை. அந்தச் சிரிப்பு அவளுக்கும் மைதிலிக்கும் மெத்த ஆறுதலை அளித்தது என்றால் மிகையில்லை. சிறிது நேரம் சென்ற பின்னர், குழந்தைகள் விளையாட அப்பால் சென்றதும், மைதிலி, தன்

இடையில் வைத்திருந்த ஒரு கடிதத்தை எடுத்து மங்களத்திடம் கொடுத்தாள்.

"அக்கா, இன்று தபாலில் இது உங்கள் பெயருக்கு வந்தது. கையெழுத்திலிருந்து இதை யார் எழுதியிருக்கிறார்கள் என ஊகிக்க முடிந்தது" என்று கூறிவிட்டுக் கொடுத்தாள். மங்களம் ஆவலுடன் அதை வாங்கிப் பிரித்து மிகவும் கவனமாகப் படிக்கலானாள்.

"அன்புள்ள மங்களத்திற்கு, அநேக ஆசீர்வாதம். மாதவனுடைய உபநயன முகூர்த்தப் பத்திரிகை என் கிராம விலாஸத்திற்கு வந்து சேர்ந்தது. என்னை மறக்காது பத்திரிகை அனுப்பியதற்கு உனக்கு என் நன்றி, நிற்க. நான் சில காலமாக என் சொந்த கிராமத்திலேயே வாசம் செய்து கொண்டிருப்பதை நீ அறிவாயோ, என்னவோ. பூன்காந்தனுக்கும் எனக்கும் முடிவாக ஏற்பட்ட மனஸ்தாபத்தில், நான் சில மாதங்களுக்கு முன்பு வெளியேறி விட்டேன். நடந்ததையெல்லாம் இப்போது நான் பேச விரும்பவில்லை. இந்தக் கடிதத்தை உனக்கு நான் எழுத ஆரம்பித்த நோக்கம் வேறு. என்னுடைய நிலைமை உன் ஒருத்திக்குத்தான் பூரணமாகத் தெரியும். எனக்குச் சில நாட்களாக உடம்பு அசௌகியமாக இருக்கிறது. பட்டணத்திற்கு வந்து, தக்க பெரிய வைத்தியர்களிடம் சிகிச்சை பெற்றால் ஒரு சமயம் குணமாகுமோ என்ற ஒரு ஆவல், என் மனத்தை வருத்திக் கொண்டிருக்கிறது. கையிலிருந்த பணம் எல்லாம் வைத்தியத்திற்குச் செலவாகி விட்டதனால் தற்சமயம் நான் ரொம்பச் சிரம நிலையில் இருக்கிறேன். எனக்கு ஏதும் அதிகம் வேண்டாம், நீ தங்கி வாழும் 'ஜெயபுரீ பவனத்'தில் தனியாக ஒரு சிறு அறை கொடுத்து உதவினால் போதும். அங்கிருந்தபடியே நான் தக்க வைத்தியர்களைக் கொண்டு சிகிச்சை பெற்றுக் குணமடைய உதவியாக இருக்கும்.

"இந்தக் கிழவனின் கடைசிக் கோரிக்கையை நீ அலக்ஷ்யப்படுத்த மாட்டாய் என்று நினைக்கிறேன். உன்

தம்பியிடம் கூறி, எனக்கு இது விஷயமாக உதவி புரிய மிகவும் வேண்டுகிறேன். குழந்தை மாதவனுக்கு என்னுடைய மனப்பூர்வமான ஆசிகள். நீலகண்டனையும் மைதிலியையும் நான் ரொம்ப விசாரித்ததாகச் சொல்லவும்.

இப்படிக்கு,
அன்புள்ள சித்தப்பா
முத்துஸ்வாமி"

கடிதத்தைப் படித்ததும் மங்களம் அதை மைதிலியிடம் கொடுத்தாள். "நீயும் படித்துப் பாள்" என்று கூறிவிட்டு மெல்ல நகைத்தாள். சித்தப்பா எழுதியிருந்த அந்தக் கடிதத்தை மைதிலியும் கவனமாகப் படித்து முடித்தாள்.

"இவருக்கு என்ன பதில் எழுதுவது. அக்கா, எனக்கு மிகவும் குழப்பமாக இருக்கிறதே!" என்றாள் மைதிலி ஆச்சரியத்துடன்.

"கடிதம் எனக்கு எழுதப்பட்டிருப்பதால், பதில் அளிக்க வேண்டியது என்னுடைய பொறுப்பாகிறது. சித்தப்பா நம் வீட்டிற்குள் புகுந்து இதுவரை விளைவித்திருக்கும் கலகம், எனக்குக் கடைசி காலம் வரை போதுமானது. இத்தனை கஷ்டங்களுக்குப் பிறகு நான் இன்னமும் மட்டித்தனமாக நடந்துகொள்வேன் என்று இவர் நினைக்க வேண்டாம். இனி ஒரு பொழுதும் நான் இருக்கும் எந்த இடத்திலும் இவர் மறுபடி காலை வைக்க நான் ஒப்ப மாட்டேன். பாவம் கிழவர்! வயசு காலத்தில் பட்டினியில் செத்து விடுவாரோ என்று உன் மனம் இரங்கித் தவித்தால். மாதம் பத்து ரூபாய் செலவுக்கு என்று அனுப்பி வை. அதுவே போதும்" என்றாள் நிர்ந்தாகக்ஷண்யமாக மங்களம்.

"சரி அக்கா! உங்கள் சித்தப்படியே செய்கிறோம். இவருக்கு என்ன பதில் எழுதப் போகிறீர்கள்?" என்று வினவினாள் மைதிலி.

“மங்களம் சொல்படி மைதிலி” என்று, ஒரு கடிதம் இவருக்கு என் பொருட்டு நீயே எழுதிவிடு. “உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. மெத்த வந்தனம். நீங்கள் இங்கே வந்து தங்கிச் சிகிச்சை பெறுவது தற்சமயம் சௌகரியப்படாது. உங்கள் செலவிற்கு மாதம் பத்து ரூபாய் அனுப்பத் தீர்மானித்திருக்கிறோம்” என்று சுருக்கமாக எழுதிவிடு, போதும்” என்றான் மங்களம்,

“அக்கா! இந்தக் கடிதம் கிடைத்ததும் சித்தப்பா என்ன சொல்வார் தெரியுமா?” என்று கேட்டுவிட்டுப் புன்னகை செய்தான் மைதிலி.

“என்ன சொல்லுவார். ‘அடித்துக் கொண்டார்கள். வைது கொண்டார்கள், மும்முரமாகச் சண்டைப் போட்டார்கள். இப்போது எல்லோரும் உறவு கொண்டாடி ஒன்றாகி விட்டார்கள்! நான்தான் வேறு மனுஷனாகி விட்டேன்’ என்று தூற்றுவார். ஏன், அவரைச் சொல்லி என்ன? நாளை வைபவத்தில் வந்து கலந்து கொள்ளப் போகும் நமது உற்றார் உறவினர், தெரிந்தவர்கள் எல்லோரும் நமக்குப் பின்னால் இதுதானே சொல்லப் போகிறார்கள்? ‘கடைசியில் எல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து விட்டார்களே, பார்த்தீர்களா’ என்று ஆச்சர்யமாகப் பேசிக் கொள்வார்கள். இதில் ஆச்சர்யப்படுவதற்கு ஏதுமே இல்லை. மைதிலி! இதுதான் உலகப் போக்கு. இதுவரை உலகில் யாரும் செய்யாத அதிசயமான காரியத்தை நாம் செய்து விட வில்லை” என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்தான் மங்களம்.

கடிதத்தை எழுதி முடித்த பின்பு உறையிலிட்டுத் தபாலில் சேர்க்க வேலையாளிடம் கொடுத்துவிட்டு மைதிலி மறுபடி உள்ளே வந்து மங்களத்தின் அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். அவள் தன்னிடம் கூறவந்த விஷயத்தை முன்கூட்டியே மங்களம் ஊகித்துக்கொண்டு விட்டாள். எனவே அவள் புன்னகையுடன். “மைதிலி, உன் மனத்திலே இருப்பது

எனக்கு நன்றாக விளங்கி விட்டது. என்னுடைய அவாவும் அதேதான். நான் அழைத்ததாகப் பத்மினியையும் ஸ்ரீகாந்தனையும் உடனே இங்கே வரச்சொல்” என்றான்.

சிறிது நேரத்தில் அவர்கள் இருவரும் ஒருவர் பின் ஒருவராக மங்களத்தின் அறைக்குள் வந்து நின்றனர். அவள் தம் தம்பியின் முகத்தை நியிர்ந்து பார்த்து மிகவும் துணிவான குரலில், “ஸ்ரீகாந்தா! நாளைக்கு என் குழந்தைக்கு உபநயன முகூர்த்தம் நடக்கவிருக்கிறது. அது சமயம் நான் மிக்க மனச் சாந்தியுடன் இருந்து இந்த வைபவத்தைக் கண்களால் கண்டுகளிக்க ஆசைப்படுகிறேன்.” நீயும் பத்மினியும் இப்படி இருப்பதைக் காண எனக்கு மனச்சாந்தியே போய்விட்டது” என்றான்.

ஸ்ரீகாந்தன் பதில் பேசாது தமக்கையின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்த வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தான். அவமானத்தினாலும், இரக்கத்தினாலும் ஏற்பட்ட கண்ணீர்ப் பெருக்கைச் சமாளிக்கும் நிமித்தம் பத்மினி தன் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டு நின்றாள்.

“பேசாது மௌனம் சாதித்தால் நான் விட்டு விடுவேன் என்று எண்ணாதே. தாயைப்போல் உன்னை நான் உண்மையான பாசத்துடன் வளர்த்தேன். உன் வாழ்வு வளமாக வேண்டும் என்ற நல்ல எண்ணத்துடன் அந்தப் பெண்ணை உனக்குக் கல்யாணம் செய்து வைத்தேன். ஏதோ இடையில் நமது போதாத காலத்தினால் பல மனஸ்தாபங்கள் ஏற்பட்டன. அதையெல்லாம் பாராட்டாது நீ மன்னித்துவிட்டு இவளைத் திருப்பி அழைத்துக் கொண்டு வாழ முயற்சி செய்வதுதான் உன்போன்றவர்களுக்கு அழகாகும். நீ எனக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையும் அதுதான்” என்றான் மங்களம் சற்று அட்டடலாக.

“நீங்கள் இப்படி உத்தரவு போட்டால், நான் என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?” என்று ஸ்ரீகாந்தன் சற்று வருத்தமாகக் கூறினான்.

“கடந்து போனதைப் பாராட்டாது பெருந்தன்மையாக நடந்து கொள்வது உன்போல் படித்தவர்களின் லக்ஷணம். நாங்கள் எல்லோரும் நடந்ததை மறந்து ஒன்றாகி சந்தோஷமாக இருக்கும்போது நீ மட்டும் மன வேற்றுமை பார்ப்பதுவதைக் காணப் பிடிக்கவில்லை. இன்றோடு எல்லாம் மறந்து, இரண்டு பேரும் சந்தோஷமாய் வாழுங்கள்! உங்கள் இருவருக்கும் என் ஆசீர்வாதம்” என்றாள் மங்களம்.

“அக்கா!” என்று விக்ரியபடி தன் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்த பத்மினியைத் தூக்கி நிறுத்தி, “போதும். கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு உள்ளே போய்க் காரியங்களைக் கவனி. போங்கள் ரெண்டு பேரும். இப்போதுதான் எனக்கு மனம் நிம்மதியாச்சு” என்றாள், மங்களம்.

எதிர்பார்த்ததைவிட மிக்க விமரிசையாக அடுத்த தினம் உபநயன வைபவம் நடந்தேறியது. பிரிந்து சிதறிப் போன குடும்பம், மீண்டும் ஒன்று சேர்ந்து ஒரே மனத்துடன் ஈடுபட்டதனால், அந்த வைபவம் மிக்க விமரிசையாக நடந்தது என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ!
